

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

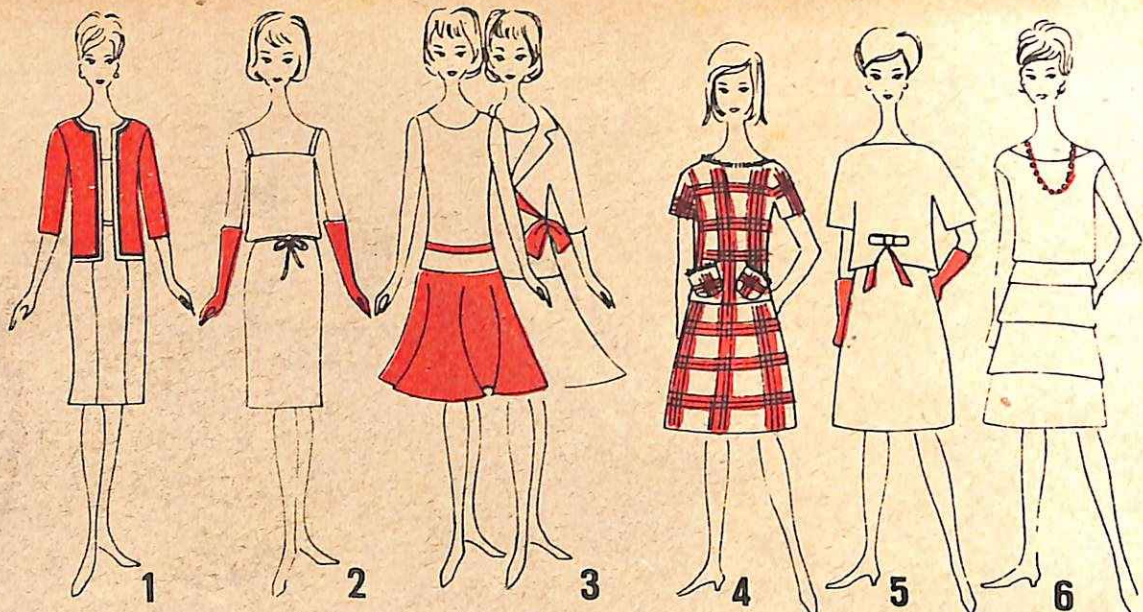
Η ΕΡΩΤΗΣΗ που ανεδείχθη στα χείλη όλων των γυναικών, κάθε φορά που πρόκειται να πάνε κάπου, σε μία επίσκεψη, ένα χορό, στο θέατρο, σε μία δεξίωση κλπ. είναι: «Τι θα φορέσω;»

Κι' η ερώτηση αυτή τις απασχολεί είτε έχουν πλούσια γκαρνταρόμπα, είτε όχι. Από την έκλογη που θα κάμουν εξαρτάται η όλη εμφάνισή τους κι' η εντύπωση που θα προκαλέσουν.

Στην έκλογη αυτή θα σας βοηθήσει η γνωστή Γαλλίδα αισθητικός Πατρισία Γκρεκό, υποδεικνύοντας τους πιο επιτυχημένους συνδυασμούς που μπορείτε να κάμετε.

Η ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΣΑΣ

Καί, πρώτα-πρώτα, ας δούμε την γκαρνταρόμπα σας κι' ας υποθέσουμε ότι περιλαμβάνει τα κάτωθι αντικείμενα:

Φέρτε να χρησιμοποιήσετε ΤΗ ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΣΑΣ;

α) Φορέματα.

Ένα κλασικό ταγιέο από μάλλινο ύφασμα, με σκούρα σπειρήνια στις άκρες, στενή και ελασμοστή φούστα, πουκαμισάκι (εικ. 1).

Ένα φόρεμα τουαλέτας από καλό ύφασμα και με δυοφορό κόψιμο (εικ. 2).

Ένα «τρουά-πιέ» από μάλλινο ύφασμα, στυλ 1930. Τς κορσάζ χωρίς μανίκια. Χαμηλή μέση (εικ. 3). Μπορεί να συμπληρώνεται από μία μικρή ζακέττα από το ίδιο ύφασμα, με μανίκια τρουά-κόρ.

Ένα νεανικό «ντε-πιέ», από σκουατέζικο ύφασμα ή «πρένς ντε Γκρόν» (εικ. 4).

Ένα άπογαυματινό φόρεμα «ντε-πιέ» από μαλλομέαζο ή βαρύ μεταξωτό ύφασμα (εικ. 5).

Ένα φόρεμα από ελαφρό μάλλινο ύφασμα, χωρίς μανίκια, με φούστα που αποτελείται από οριζόντια κομμάτια, το ένα κάτω από το άλλο (εικ. 6).

β) Καπέλλα.

Ένα «πλιν-μπό», στυλ Ζακελίν Κέννεντυ, από μεταξωτό ζερού ή βελούδο (εικ. 7).

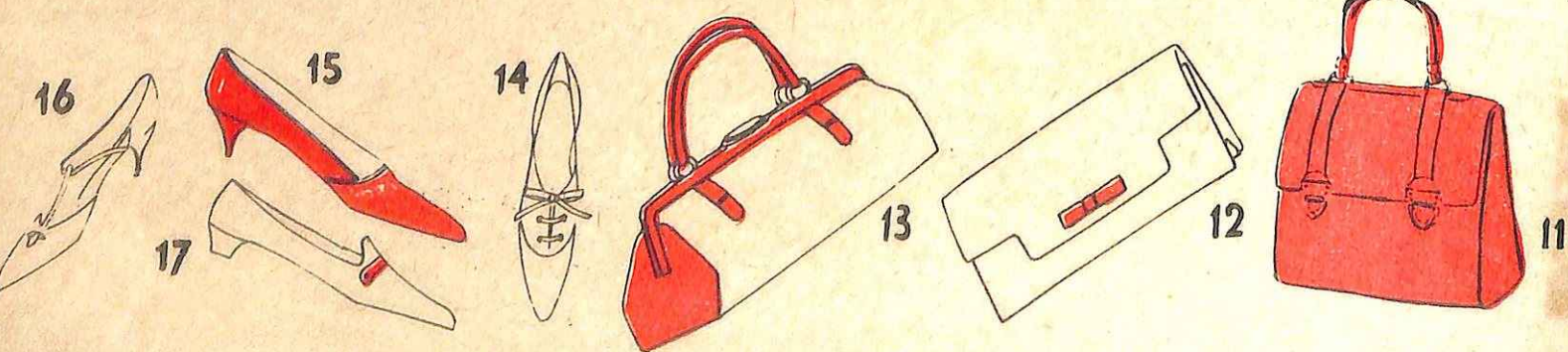
Ένα «κόνες» από φέλλα ή ύφασμα (εικ. 8). Φοριέται με κάλτσες άριστης ποιότητας και καλοφαρμασμένες.

Ένα μεγάλο «κόνες» στυλ Γκρέτα Γκάρμπο, σε ασύμμετρη φόρμα (εικ. 9).

Μία ταινία από βελούδο, κεντημένη με στράς ή στολισμένη με μιά κορδέλα (εικ. 10).

γ) Τσάντες.

Δερμάτινη τσάντα σπόρ (εικ. 11).

ΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΜΕΤΕ ΣΤΗΝ ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ

Μικρή και κομψή τσάντα από δέμα (εικ. 12). Μεγάλη τσάντα από δέμα (εικ. 13).

δ) Παπούτσια.

Άθλητικά σκουατέζικα σε κομψό σχέδιο (εικ. 14). Κλασική γόβα, με μυτερό ποντίκι, όχι πολύ ανοιχτή (εικ. 15).

Γόβα-σανδάλι με λουράκια σε σχήμα T, από δέμα ή καστόρι (εικ. 16).

Μοκασέν σπόρ σε άπλο και κομψό σχέδιο (εικ. 17).

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ

Ας φανταστούμε δώδεκα περιπτώσεις και ας δούμε ποιά πρέπει να είναι η λύση που θα δώσετε στην καθεμιά.

Οι αριθμοί που θα συναντήσετε στην κάθε περίπτωση, αφορούν τις αντίστοιχες εικόνες μας.

1) Σας έχουν προσκαλέσει με τον άντρα σας σε γεύμα, σ' ένα κοσμικό κέντρο. Θα παρίστανται και μερικά πρόσωπα περιωπής.

Λύσι: 3, 7, 13, 15.

2) Σας έχουν προσκαλέσει μαζί με τον άντρα σας σε γεύμα, σε φιλικό σπίτι.

Λύσι: 1, 7 ή 8, 13, 15.

3) Η κόρη σας δίνει ένα πάρτυ για τα 18 της χρόνια.

Λύσι: 6, 15 ή 16.

4) Πρόκειται να πάτε σ' ένα γάμο, που γίνεται μέσα σε πε-

ριορισμένο περιβάλλον.

Αντί για μία βαρειά τουαλέτα, θα προτιμήσετε ένα φόρεμα του τύπου 5. Για τα άλλα: 7, 12, 15.

5) Πρόκειται να πάτε με μερικούς φίλους να περάσετε τη βραδιά σας σ' ένα χορευτικό κέντρο.

Λύσι: 6, 10, 15 ή 16.

6) Πρόκειται να περάσετε την Κυριακή σ' ένα φιλικό σπίτι, στην έξοχη.

Λύσι: 4, 11 ή 13, 17 ή 14.

7) Οι συμφοιτητοί σας δαγάνωσαν μία γιορτή, μετά τις εξετάσεις και σας έχουν προσκαλέσει σ' αυτήν.

Λύσι: 3, 13, 15.

8) Πρόκειται να πάτε στα ένδοξα μιάς έκθεσης.

Λύσι: 1 ή 3, 7, 13, 15.

9) Πώς θα ντυθείτε για να πάτε στο θέατρο;

Λύσι: 3, 7, 12, 15.

10) Πρόκειται να πάτε σε ταξίδι.

Λύσι: 1 ή 3, 8 ή 9, 11 ή 13, 16 ή 17.

11) Έχετε καλέσει για το άπγευμα μερικούς φίλους στο σπίτι.

Λύσι: 6, 15 ή 16.

12) Πρόκειται να θυίτε με τον άντρα σας για να κάμετε έναν περπάτο.

Λύσι: 1 ή 3, 8 ή 9, 11 ή 13, 16 ή 17.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Δραγατσάνιου 4-Τηλ. 36.781

ΠΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ

ΕΜΕΙΝΕ ένας άπλος πρατηριούχος στις Τζιτζιφιές. Και όμως, θα μπορούσε να είχε διαπρέψει στην πολιτική ή στο εμπόριο ή στην διακονία της Θέμιδος. Γιατί και για τον πολιτικό και για τον έμπορο και για τον δικηγόρο αποτελεί πολύτιμο χάρισμα η πειστικότητα, δηλαδή η ικανότητα να πείσετε τον συνάνθρωπό σας πως το άππο, είναι αμύρνο, ή μέρα νύχτα και πως όφείλει να θεωρή πιθανώτερο ότι τον γελάν τα μάτια του παρά ότι τον γελάτε σεις.

Το μεγάλο αυτό χάρισμα της πειστικότητας ο πρατηριούχος των Τζιτζιφιών το είχε ανεπτυγμένο στον ύμφο δυνατό βαθμό. Απόδειξίς, ότι κατόρθωσε — όπως μας πληροφορεί το αστυνομικό δελτίο — να πείσει την πρώην μνηστή του για το δυσκολώτερο των πραγμάτων: Να εγκαταλείψει μόνη της τον μάταιο αυτό κόσμο, παρνοντας δηλητήριο!

★

Όταν φθάσετε στο σημείο να πείσετε κάποιον να αυτοκτονήσει, σημαίνει, ότι είσατε ικανός να τον πείσετε και για κάθε τι άλλο. Ο δαιμόνιος πρατηριούχος θα μπορούσε, καλλίστα, να είχε πείσει την μνηστή του πως είναι θεός και να τον ανάγει εκείνη κάθε πρωί ένα κερί μπροστά στην πόρτα του, καθώς, επίσης, θα μπορούσε να την είχε πείσει να κάνει τουμπες στην όδο Σταδίου ή δημόσιο στρίπ-τίζ στην πλατεία Συντάγματος. Όταν το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως υποχωρήσει μπροστά στην απειστικότητα, έπομένο είναι να υποχωρούν και όλα τα άλλα.

Υποφαιζόταν άραγε ο έκπληκτικός αυτός άνθρωπος το χάρισμά του, όταν παρώνταν για πρώτη φορά — με μισόλογα, φανταζομαι, και με κάποια σκεπή — την πρώην μνηστή του στην πράξη της αυτοκτονίας; Η το ανακάλυψε όταν είδε, σίγουρα εξαφιασμένος κι' ο ίδιος, να πιάσουν τόπο οι παρορμήσεις του και να... προανατολίζεται, δλοένα και πιο σταθερά, το κορίτσι στην ιδέα του έκουσίου θανάτου;

Το δεύτερο είναι, αναφιστήτητα, το πιο πιθανό. Άλλοιώς, είπαμε, ο πρατηριούχος των Τζιτζιφιών θα είχε πρό πολλού κλείσει το πρατήριό του και θα είχε σπεύσει ν' αναζητήσει στάσιον δόξης λαμπρόν, πουλώντας αέρα για χρυσάφι ή παρούσαζοντας τους εγκληματίες για άγγέλους στη Θέμιδα ή πείθοντας τους συμπολίτες του για την ικανότητά του να σώσει το έθνος.

★

Έκτός αν —γιατί υπάρχει και τρίτη έκδοχή— ήξερε το ταλέντο του, αλλά ήξερε επίσης πως δεν ήταν σε θέση να το χρησιμοποιήσει ώστε να του αποδώσει θετικούς καρπούς παρά μόνον όταν είχε να κάνει με γυναίκες.

Δεν αποκλείεται να άνηκε ο πρατηριούχος στην ξεχωριστή εκείνη κατηγορία άρσενικών, που δεν καταφέρνουν να πείσουν για το παραμικρό έναν ύμφολό τους και που μεταβάλλονται σε τέρατα πειστικότητας, όταν έχουν άπναντι τους πλάσματα θηλυκού γένους. Οι γυναίκες τους ακούν ευθισμένες σε έκστασι, πίνουν σά θεο νεκτορ τα λόγια τους, πιστεύουν ότι κι' αν άκούσουν από το στόμα τους και, καμιά φορά — όπως στην προκειμένη περίπτωση — πείθονται ακόμη

και να πεθάνουν, αφού τους το συμβουλεύει «έκεινος»!

Είναι, μήπως, πιο έξυπνοι από τους άλλους οι προικισμένοι με το ιδιαίτερο αυτό ταλέντο να πείθουν τις γυναίκες;

Δεν το νομίζω. Άπλως, έχουν αντιληφθεί —άλλοι από πείρα και άλλοι από διαίσθησι— πως οι γυναίκες, στη μεγάλη πλειοψηφία τους, συνδυάζουν, κατά θεματοστό τρόπο, την άκρα καχυποψία με την άκρα άφελεια. Καί, πιο συγκεκριμένα, πως είναι εξαιρετικά καχυποπτές στα μικρά και άφελέστατα εύκολόπιστες στα μεγάλα.

★

Αν π.χ. δηλώσετε στο κορίτσι σας πως δε θα ά μπορούσε να θυίτε το βράδυ μαζί του, έπειδή σας άτυχε μία δουλειά σοδαρή και έπείγουσα, θα σας κυτάξει με μισό μάτι και θα άρνηθί να σας πιστέψει, όσους όρκους κι' αν πάρете πως λέτε την άλήθεια.

★

Αν, όμως, της άποσχεθίτε πως θα την άγαπάτε για όλη σας τη ζωή, αυτή θα έρθι φουρκωτάτη μία τέτοια δήλωσι και θα πείσθ στην άγκαλιά σας με συγκίνηση, δέκακι ότι είσατε ο φιλαληθέστερος των άνδρών!

★

Εννοείται, άπειρώς περισσότερες πιθανότητες άπάρχουν ν' άνταποκρίνεται το πρώτο στην άλήθεια παρά το δεύτερο. Μιά άρσενική δουλειά, που έρχεται να μεταιώσει ένα αισθηματικό ραντεβού, είναι κάτι που μπορεί να συμβεί στον καθένα. Ένώ άνδρες, που να έμειναν αισθηματικά άφωσμένοι σε μία γυναίκα ως το τέλος του τάφου, άναφέρονται έλάχιστοι στην παγκόσμια ιστορία και είναι μάλλον άπθανο να συγκαταλεγόσατε και σεις μεταξύ τους.

★

Οι προικισμένοι, λοιπόν, με το δώρο της πειστικότητας, είναι, άπλούστατα, εκείνοι, που ξέρουν πως τα μικρά ψέματα δεν άχουν πέρασι στις γυναίκες, έφ' ό και καταφεύγουν... στα μεγάλα.

★

Ξέρουν, επίσης, πως ό,τι ισχύει για τα ψέματα, ισχύει, σε άκριβή αναλογία, για τις άπατησεις που θα προάβουν. Όσο πιο μεγάλη, όσο πιο παράτολμη είναι αυτή η άπατησι, τόσο περισσότερες πιθανότητες έχει να γίνη δεκτή. Στα χατήρια, στα μικροπράγματα, στις μικροβυσίες που θα ζητήσετε, οι γυναίκες είναι εξαιρετικά φειδωλές. Έπιμένουν σε μία άδιάλακτη άρνησι και, αν άκόμη στο τέλος ένδωσουν, θα σας άχουν στο μεταξύ τόσο πολύ τυραννήσει, ώστε να μετανοήσετε χίλιες φορές για εκείνο που ζητήσατε.

★

Αντίθετα, τις έστρελλανει η ιδέα μιας «μεγάλης» θυσίας. Αν, μάλλον, έχετε την τόλμη —ή, την άναίδεια— να έρθετε μόνος σας ποιά πρέπει να είναι αυτή η θυσία, όχι μόνο δε θα θυμώσουν μαζί σας, αλλά και θα σπεύσουν να σας την προσφέρουν, καταγοητευμένες για την έξοχη αυτή εύκαιρία, που τους παρουσιάστηκε, να θυσιάστουν!

Το μυστικό αυτό, το είχε, φαίνεται μυστική ο πρατηριούχος των Τζιτζιφιών. Έτσι, αντί να ζητήσει από την πρώην μνηστή του τη μικρή θυσία να χάρισουν φιλικά — πράγμα που εκείνη κατηγορηματικά θα άρρίπτε — της άξίωσε τη μεγάλη να θάβισι μόνη της προς τον θάνατο.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Μπαρό. Σι' άφέλησε ή έξοχη!

Μερικά από τα περιεχόμενα αυτού του τεύχους

ΞΕΡΕΤΕ ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΕΤΕ ΤΗ ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΣΑΣ;	ΣΕΛ. 2
Οι συνδυασμοί που θα κάμνετε στην κάθε περίπτωση.	
ΠΟΙΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΘΑ ΔΟΥΜΕ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ	» 4
Ένα πληροφοριακό καταποτιστικό ρεπορτάζ.	
ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΛΟΣΣΟΙ ΤΟΥ ΔΙΩΝΑ ΘΑ ΣΥΝΕΝΝΟΗΘΟΥΝ;	» 8
Αμερική και Ρωσία στο σταυροδρόμι των μεγάλων αποφάσεων.	
ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	» 17
Όταν έρθη η ημέρα της μοίρας.	
ΤΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ	» 33
Προσοχή στα συμπτώματα που παρουσιάζουν.	
ΚΑΛΟΠΙΑΣΤΕ ΤΟ ΕΛΚΟΣ ΣΑΣ!	» 33
Η καλύτερη διατα για τους έλκους	
ΤΙΤΟΣ ΒΑΝΔΗΣ	» 36
Ένας άθλητικός «άοτιστας».	
ΜΑΓΙΑ ΜΕΛΑΓΙΑ	» 37
Μία μοντέρνα Πλανωτισσα.	
ΜΕ ΤΙΣ ΑΤΕΛΕΙΕΣ ΣΑΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΤΕ ΤΟΝ ΤΥΠΟ ΣΑΣ	» 40
Από τη Ζακελίν Κέννεντυ ως τη Μπριζίτ Μπαρνέ.	
ΣΥΚΩΤΙ, ΤΟ ΟΡΓΑΝΟ ΜΕ ΤΙΣ ΕΝΝΕΑ ΔΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ	» 42
Μία από τις πολλές πολύτιμες ιδιότητες του είναι η παραγωγή της «προδοουβίνης».	
ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΜΑΣ, ΑΥΤΟ ΤΟ ΘΑΥΜΑ	» 48
Οι πολύτιμες λειτουργίες του και οι φροντίδες που χρειάζεται.	
ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ ΤΟ ΔΟΛΟΦΟΝΟ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΑΝΤΡΑ ΤΗΣ	» 53
Όταν κινδύνους και η δική της ζωή, ανακάλυψε τη φθορά άλήθεια!...	
ΟΙ ΤΕΝΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ	» 55
Δουάνα ντε - πιέ. — Άμυγινη μπλόζες. — Ντε - πιέ - σπορτίφ. — Φούστα και βέστα. — Επαναφορά τρουά - ντε. — Παιδικά σύνολα.	
ΟΙ ΑΘΛΗΤΕΣ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΩΝ ΠΩΣ ΕΞΗΓΕΙ Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΣΙΩΝ ΡΕΟΔΟ Σ ΜΗΤΕΡΙΑ	» 71

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

16-8-85

36033

Ποιές Ταινίες

Δαΐσουμε

ΤΡΙΑΝΤΑΞ χειμερινοί κινηματογράφοι δεν είναι δα και λίγοι για την Αθήνα. Κι' όμως τόσοι θα λειτουργήσουν φέτος τον χειμώνα.

Πέφυσε ακόμα, δεν υπήρχαν παρά μονάχα 30. Φαίνεται όμως πως δεν ακούγονταν για να χωρέσουν το φιλοθέσιμον αθηναϊκό κοινό, που —σπυρία των καιρών— έχει πέσει με τα μούτρα, που λένε, στις θόκες.

Έτσι φέτος αυξήθηκαν και πληθύνθηκαν τόσο στο κέντρο της Αθήνας, όσο και στις συνοικίες, οι αίθουσες χειμερινών προβολών. Καί, όπως, ήταν φυσικό, αυξήθηκε κι' ο αριθμός των ταινιών. Ξένων και ντόπιων, που θα προβληθούν γάρν του αθηναϊκού κοινού.

Σε 600 περίπου υπολογίζονται τα ξένα φιλμ, που οι διάφορες εισαγωγικές εταιρείες (που αυξήθηκε κι' αυτόν ο αριθμός) έχουν κλείσει με τους ξένους παραγωγούς για την Ελλάδα. Και σε 80 περίπου φτάνει ο αριθμός των ελληνικών, ταινιών, που είναι έτοιμες κι' αυτές για προβολή.

Πλούσια τα έλη. λοιπόν. Δεν έχετε παρά να διαλέξετε και να ξεκινήσετε για τις σκοτεινές αίθουσες όπου όλα τα αστερία και τα αστεράκια της ύπληιου, θα σας περιμένουν για να σας προσφέρουν τις δημιουργίες της τέχνης των.

Ο χειμώνας φτάνει, κι' οι χειμερινοί κινηματογράφοι ανοίγουν ένας-ένας, σαν τα μανιτάρια.

ΠΟΙΕΣ ΘΑ ΕΙΝΕ ΟΙ ΚΑΛΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ:

Φυσικά, βάταν άδύνατο, εξ αιτίας του χώρου, να και άσκοπο συγγνώμης, να σας παραστήσουμε εδώ όλες τις ταινίες, που θα προβληθούν στη χειμερινή σεζόν.

Εκείνο που κυρίως έχει σημασία, είναι να μάθετε από τώρα, ποιο θάνατι κατά τους είδικους το «καλό πράμα».

Βέβαια καιμιά ταινία, δική μας και ξένη

ΕΝΑ ΚΑΤΑΤΟΠΙΣΤΙΚΟ ΚΑΙ ΠΗ-ΡΟΦΟΡΙΑΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

δεν μπορεί να παραισιοσθή η ν' άγνοηθί. αν δεν κοιη πωτά από τους είδικους και το κοινό, μετά την πρώτη προβολή της. Από μια έρευνα, ωστόσο, που κάναμε στους κινηματογραφικούς κύκλους και στις ντόπιες, καθώς και στις ξένες εταιρείες, συγκεντρώσαμε μερικά στοιχεία, που μας επιτρέψανε να φτιάσουμε ένα «μηνύριο», για να το συμβουλευέστε το χειμώνα —πάντα με κάθε επιφύλαξη από μέρους μας— κάθε φορά που θ' αποφασίσετε να... κινηματογραφισθήτε.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΦΙΛΜ

Μερικά από τα ελληνικά φιλμ, που θα προβληθούν τον χειμώνα είναι:

«Η ΛΙΖΑ ΚΑΙ Η ΑΛΗ» (πρωταγ. Αλίκη Βουγιουκλάκη — Γιώργος Πάντζας, Λ. Κωνσταντάρης).

«ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΗΝ ΚΩ» (Τζένη Καρέζη — Γ. Λευτεριώτης).

«ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ» (Αλ. Αλεξανδράκης, Αλίκη Βουγιουκλάκη, Μάνος Κατράκης).

«ΥΠΕΡΟΧΗ ΟΠΤΑΣΙΑ» (Ανδρ. Μπαρκόλης — Μιράντα Κουνελάκη).

«ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΣΤΕΦΑΝΑ» (Ανδρ. Μπαρκόλης — Κάκια Αναλυτή).

«Ο ΚΑΤΗΦΟΡΟΣ» (Παντ. Ζερβός, Ν. Κούρκουλος, Ζωή Λάσκαρη).

«ΜΥΡΤΙΑ» (Γκέλλυ Μαυροπούλου — Κώστας Κακάος).

«ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ» (Δημήτρης Χόρν — Μάρω Κοντού).

«ΛΑΘΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» (Χριστίνα Σιλβα, Λ. Κωνσταντάρης, Γιάννης Μαλλούχος).

«ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ» (Σπύρος Φωκάς — Λορέλλα ντελ Λούκα).

«Η ΑΘΗΝΑ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ» (ντοκυμανταίρ).

«ΨΑΡΑΔΕΣ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ» (ντοκυμανταίρ).

Υπάρχουν επίσης περισσότερες από 60 ταινίες, που «γυρίζονται» ή «γυρίστηκαν», ελληνικής παραγωγής εννοείται, που θα παιχθούν κι' αυτές στο διάστημα της νέας σεζόν. Μερικές πάλι από αυτές είναι οι εξής: «Έξοχικόν κέντρον ό έρωσ» (με τους Ντίνο Ηλιόπουλο — Κάκια Αναλυτή), «Ο καλός μας άγγελος» (με τη Ρίκα Διανυά και τον Μίμη Φωτόπουλο), ή «Γκαρσάκουνας» (με τους Άνδρ. Μπαρκόλη — Χριστίνα Σιλβα), «Κοντά στις άλυσίδες» (Σόνια Ζωίδου, Σ. Τσολακάκης), «Θάνατος παλληκαριού» (Χαρ. Κερασιώτης, Αφοού, Γαργουριάδου), «Σαράντα παλληκαρία» (Αντζελά Ζήλια, Άνδρ. Ντούζος, Κ. Ρηγόπουλος), «Επικίνδυνη αποστολή» (Μιχάλης Νικολιγάκος, Μίκα Καραντζοπούλου), «Νανά» (Πάουλ Λεβέντη, Ν. Ξανθόπουλος), «Έρωτικά κατοίσια» (Ντίνα Τριάντη — Βανγ. Πλοιός), «Θέλω να ζήσω τήσια» (Άνδρ. Μπαρκόλης), «Ο Κλέσχαρος, ή Μαρίνα και ό Κοντός» (Β. Αύλωνίτης, Γ. Βασιλειάδου, Ν. Ρίζος), «Η ώραία της Ροζ. μελιν» (Νέλλυ Παπά, Άννα Μαντζουράνη), «Ο σκληρός άντρας» (Κ. Χατζηροστός, Μάρθα Βούρτσι), «Τό ματωμένο φασάγγι» (Σόνια Ζωίδου, Άνδρ. Ζησιμιάτος).

ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΙΛΜ

Α') ΔΡΑΜΑΤΑ — ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ

«Κάρτους ό άχαλίνωτος Ιππότης» (γαλλικό, πρωτ. Ζάν Πωλ Μπελμόντο, Κλαούντια Καρντινάλε, Όντιλ Βερσουσά).

«Ο τάφος του Ίνδο» (υπερ-παραγωγή 1961, πρωτ. Ντέμπορα Πέτζετ).

«Η Τίγρις του Έσναπούρ» (Ντέμπορα Πέτζετ — Ίνκιταϊνφ).

«Ανταρσία Κουράδων» (Ρόμπερτ Ράϊαν, Πητερ Ούστίνωφ).

«Οργισμένη αγή» (Πιεράντζελι).

«Επικίνδυνες γνωριμιές» (Τζην Σήμπεργκ — Μ. Πρέλ).

«Η Σαχάρα στις φλόγες» (Μαγκάλι Νοέλ — Ζάν Σερέσι).

Τον Χειμώνα

«Τό αίνιγμα με τις τρεις αλήθειες» (Μισέλ Μοργγκάν, Φράνκο Φαμπρίτσι).

«Ο όρκος των τεσσάρων» (Τζέφ Τσάντλερ — Ντολφ Λάιφ).

«Θέλω να γνωρίσω την ήδονη» (Ντάουν Άνταμς).

«Όταν έμπνούν οι σκλάβοι» (Μπάρτον Μάκ Λέην).

«Επέλασις των λογοφόρων» (Σαμπού, Ρ. Μασσέ).

«Ντανιέλλα, ή γυμνή κατάσκοπος» (Έλκε Σομμερ).

«Η λεγεών των μελλοθανάτων» (Μπιλ Ούλλιαμς).

«Τό γεράκι των 14 πολιτειών» (γουέστερν).

«Δούρειος Ίππος» (Λέο Γκέν — Άντονι Στήλ).

«Μοντεράτο καντάμπιλε» (Ζάν Μορώ — Πητερ Μπράν — βραβείο φεστιβάλ Καννών).

«Τό στίγμα» (Μαρία Σέλλ, Στ. Χουίτμαν).

«Ο δρόμος των χαμένων Ισπανικών» (Ζάν Γκαμπέν, Ντενύ ντε λα Πατελαίρ).

«Υπόθεσις ειασμού» (Κέρκ Ντάγκλας — Κριστίν Κάουφμαν).

«Η κόλασις της όμορφιάς» (Χοσέ Φερέρ — Έλνινor Πάρκερ).

«Ο εισαγγελέας κατηγορεί» (Μπάρτ Λάνκαστερ, Σέλλεφ Γουίντερς).

«Εκείνη για μιά μοναχή» (Υθ Μοντάν, Λη Ρέμικ).

«Ο πύργος του πόνου» (Ντέμπορα Κέρρ).

«Άνθρωποι και ανθρώπιας» (Βιττόριο ντε Σίκα).

«Πικρή ζωή» (Πιέτρο Τζέλ, Σούζια Κασκινά).

«Μιά τόσο μεγάλη άπουσία» (Αλίντα Βάλλι, Ζωρζ Ούλλαν).

«Καθαρός ούρανος» (ρωσ. — βραβείο Μόσχας).

«Τά λιοντάρια έλευθερά» (Κλαούντια Καρντινάλε, Λ. Βεντούρα).

«Δίψη της θίας» (Ρομπέρ Όσέν).

«Ανταξ» (ινδικό).

«Σταυρός των ζωντανών» (Πασκάλ Περί).

«Τό πέραςμα του Σηκουάνα» (Μισέλ Μοργγκάν).

«Περίττει» (Α' βραβείο φεστιβάλ Καννών 1960).

«Κεκλεισμένων των θυρών» (Άννιτα Έκμπεργκ, Φ. Κλάρκ).

«Καλοκαίρι και καταχνιά» (Λώρενς Χάρβεϋ).

«Λευφορεί της Δύσεως» (Γκλόρια Σέανσον, Ούλν. Χόλντεν).

«Ο Ρόκο και η αδέρφια του» (Κατίνα Παζινού, Άλλαν Ντελόν, Σπ. Φωκάς).

«Η πριγκίπισσα της Κλέ» (Μαρίνα Βλαντύ).

Ο γόνις της θόνης Ζάν Πωλ Μπελμόντο, σε μιά σκηνή της ταινίας: «Η κυρία θέλει έρωτα».

Ε π ά ν ω. Σκηνή από την πολέμικη ταινία «Γόρ μου νκρεμιστικαν δλα», με τους Άλμπέρτο Σόντι — Σ. Ρετζιάνι. Κάτω: Ο Έντι Κωνσταντίν και η Όντιλ Βερσουσά, στο νέο άστρινωκό τους φιλμ «Η έπιστροφή του Λέμυ Κωσίον».

Ο Λάμπρος Κωνσταντάρης και η Χριστίνα Σιλβα σ' ένα στιγμιότυπο της ταινίας «Λάθος στον έρωτα», που θα τη δούν τον φετινό χειμώνα οι Αθηναίοι.

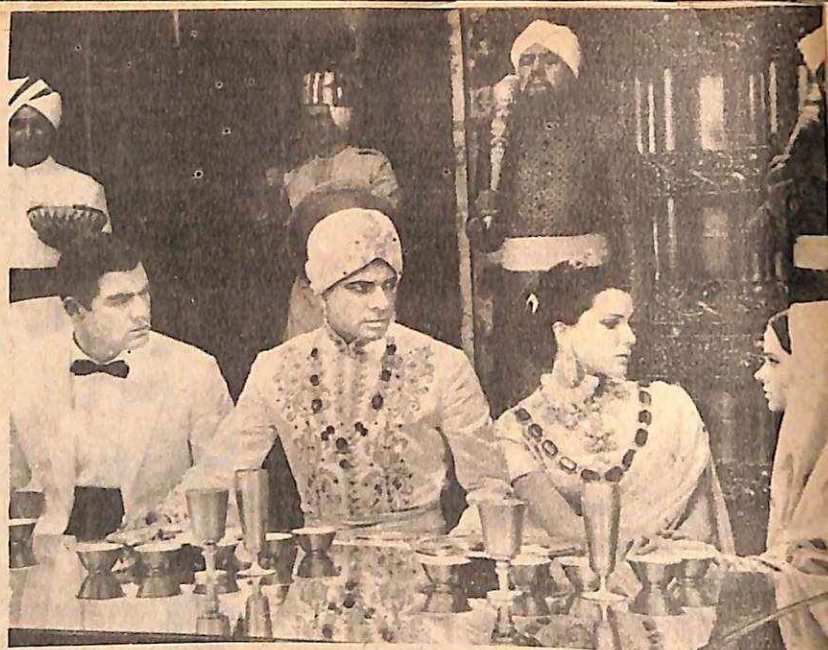
Έναντανέ από τό φιλμ «Συνοικία Όνειρο», όπου πρωταγωνιστεί ό Άλ. Αλεξανδράκης και που τόσο θόρυβο έδημιούργησε η άπαγόρευση της δοκιμαστικής προβολής του τό καλοκαίρι.

Η Άλδα Βουγιουκλάκη σε μιά σκηνή της ταινίας «Η Λίζα και η Άλλη», που θα προβληθί τον χειμώνα στους αθηναϊκούς κινηματογράφους.

Η Βιγκνίτα Πέτερσον και ο Άλεξ Ντούμπευ σε μία σκηνή της ταινίας «Η Πηνελόπη».

Από το έγχρωμο περιπετειώδες φιλμ «Ο τάφος του Ινδού». Στο μέσον η πρωταγωνίστρια Ντέμπορα Πέπτζετ.

Η Ζουλέτ Μονιέλ και ο Ζαν Κοκτώ σε ένα ρομαντικό στιγμιότυπο του φιλμ «Ανικανότητες».

«Γαλάζιοι δρόμοι» (Υβ Μοντάν, Άλιντα Βάλλι). «Ου φονεύσεις» (Κλόντ Λαρά). «Ο άρχων του πράσινου κάμπου» (Ρόμπερτ Μή-τσαμ, Ντέμπορα Κέρρ). «Πυρετός και αίμα» (του Έλια Καζάν, πρωτ. Νταλί Γούντ). «Το διώλειμμα» (της Φρ. Σαγκάν). «Κομάνσέρ» (Τζόν Γουαίην). «Ταξίδι στο βυθό της θάλασσας» (Πητερ Λόρε). «Η άνταρτος άρχισε» (Κέρκ Ντάλλας).

Β΄ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΦΙΛΜ

«Τα κανόνια του Ναβαρόν» (Γκρέν. Πέκ, Άντο-ν Κουήν, Ειρήνη Παπά). «Λέαν της Σπάρτης» (Ρίτσαρντ Ήγκαν, Άννα Σουονντ, Νταϊάνα Μπέκερ — μουσική Μά-νο Χατζηδάκι). «Μπέν Χούρ» (νέα υπερπαραγωγή με τους Τσαρ-λτον Ήστον και Τζακ Χάκινς). «Σπάρτακος» (Λώρενς Ολίβιέ, Κέρκ Ντάγκλκας, Τόνι Κέρτις). «Ελ Σίντ» (Τσάρλτον Ήστον, Σοφία Λώρεν, Ράφ Βαλλόνε). «Οι τέσσερις ιππότες της αποκαλύψεως» (Γκλέν Φόρντ, Σάρλ Μπουαγιέ). «Βαραβάς» (Άντονι Κουήν, Σιλβάν Μάγκανο). «Συνέθη στην Άθην» (Τζέην Μάνφελντ, Νίκος Μινάρδος, Τίτος Βανδής). «Αλάμ» (Τζόν Γουαίην).

Ο Σπύρος Οικίας και η Ίταλντα στο Λορέλ-λα ντε Λουκά, σε ένα πλάνο της ταινίας «Απολύτρωση».

«Έξοδος» (του Όττο Πρέμινγκερ. Πρωτ. Πάβ Νιούμαν). «Το μουσικό του χρυσόμαλλου δέρατος» (Ντέμπορα Πέπτζετ). «Ηφαιστός, υιός του Διός» (Μάικλ Γκόντον). «Ο μεγάλος Ψαράς» (Χάουαρντ Κήλ). «Κλεσπάτρα» (Λίζ. Τάιλερ).

ΕΡΩΤΙΚΑ — ΜΟΥΣΙΚΟΧΟΡΕΥΤΙΚΑ

«Το κορίτσι με τα χρυσά μάτια» (Μαρί Λαφόρέ). «Πολικόσκα» (από το έργο του Λ. Τολστόη — πρωτ. Άντονέλλα Λουάλντι). «Μη με ξεχνάς» (Φερύτσιο Τολιαβίνι). «Η κυρία θέλει έρωτα» (Ζάν Πάβ Μπελμόντο, Ζάν Μπριάλ). «Ο έπαναστάτης φοιτητής» (Άλις και Έλεν Κέσντερ). «Θέλω να γνωρίσω την ήδονή» (Ντάουν Άνταμς). «Εκεί οι κοκότες έχουν καρδιά» (Άννι Ζιραντό). «Εκεί οι κορίτσια στην παγίδα» (Αίλι Μοντοβάνι). «Τα κλειστά παράθυρα του πόθου» (Ρούθ Ρόμαν). «Οργια Νέγκρο» (γυρισμένο στις Άντιλλες). «Υπερκόσμιον ο έρωας» (Κένεθ Μούρ — Μπέτου Ντρέικ). «Ντανιέλ» (Έλκε Σόμπερ). «Η λίμνη των γυνών κοριτσιών» (Έστικα Σουρά). «Ζύλ ε Τζίμ» (Ζάν Μορώ). «Ζωή γραμμένη με δάκρυα» (Ινδικό). «Κι' ο Σατανάς την φοβήθηκε» (Τζερόμ Κούρ-τλαντ). «Γόρω μου γκρεμίστηκαν όλα» (Λουίτζι Κομεν-ταίνι). «Η έκδικη είναι δική μου» (Μάρλον Μπράντο — θραείο φεστιβάλ Ζάν Σεμπαστιάν). «Με τα μάτια της αγάπης» (Ντανιέλ Νταριέ). «Το κορίτσι σου είναι δικό μου» (Σιμόν Σινιέρ). «Χαμένη εύτυχία» (Μτ. Φάραρ). «Η κυρία δεν με μέλει» (Σοφία Λώρεν).

«Η ωραιότερη γυναίκα» (Τζίνα Λολομπριντζίτα). «Όταν έμπνούν τα νεύρα» (Κατερίν Σάακ). «Η χωριάτσα» (Σοφία Λώρεν — θραείο ήθοποιας στο φεστιβάλ Καννών). «Ιδιωτική ζωή» (Μπρίτζ Μπαρντό). «Ελα τον Σεπτέμβριο» (Τζίνα Λολομπριντζίτα). «Ο θάνατος της ωραίας» (Άλ. Στιούαρτ). «Με το χαλινάρι στο λαιμό» (Μπρίτζ Μπαρντό). «Σας άρεσει ο Μπράνκο» (Γ'γκριντ Μπέργκμαν, Υβ Μοντάν). «Ασπρήθηκε στο Παρίσι» (Τζόν Γουίντγουορθ). «Η νύχτα» (Ζάν Μορώ — Μαρτίν Μαστρογιάννι — θραείο φεστιβάλ Βενετίας). «Αγάπη στην τρικυμία» (Ινδικό).

ΠΟΛΕΜΙΚΑ — Δ.Σ ΤΥΝΟΜΙΚΑ

«Η γυνή κόψη» (Γκάρι Κούπερ, Ντέμπορα Κέρρ). «Οι Θερμοπύλες της Άνατολής» (Μίκο Τάκα, Σέσο Χαγιακάβα). «Ταμ-τάμ» (Κερίμα, Σαρλ Βανέλ). «Η επιστροφή του Λέμμυ Κώσιου» (Έντν Κων-σταντίν). «Ο άρχηγός των γκάγκστερ» (Φερναντέλ — α-στονική κωμωδία). «Η επιστροφή της Μάτα Χάρι» (Χάουαρντ Κήλ). «Το τελευταίο φεστιβάλ θανάτου» (Έρστ Μπέρ-γκιν). «Το θαύμα των λύκων» (Ζάν Μαραί, Ζάν Λουί Μπαρό). «Ο λάρδος πειρατής» (Πητερ Φήντς). «Η πιο μεγάλη μέρα του πολέμου» (Ουόλιαμ Χόλντεν). «Ταξί για το Τομπρούκ» (Σάρλ Άλναβούρ, Λίνο Βεντούρα). «Το στρατιωτικό καταδικάζει άδωους» (Ιαπων.). «Ο ήλιος δεν ανέτειλε γι' αυτούς» (Ιαπων.). «20.000 μάτια» (Τζόν Νέλσον). «Ο θάνατος έχει γαλάζια μάτια» (Νάντια Γκραίη). «Ο κ. Έπιμωρτής» (Στέφεν Μπέντν). «Με καταζητούν 13 αστυνομίες» (Έντν Κωνσταν-τίν, Μπάρμπαρα Λάζ). «Τα παλληκάρια κρατούν πιστόλι» (Έντν Κων-σταντίν). «Τα 1.000 μάτια του Δρος Μομπύζ» (Πητερ Βάν Ένκ). «Είδα τον δολοφόνο» (της Άγκάθα Κρίστι, με την Μάρκαρετ Ράδεφορντ). «Το διπλό άλλοθι» (Μπάρμπαρα Στάνγουϊκ, Φρέντ Μάκ Μάρραϊν). «Ο νόμος του θανάτου» (Ντέιβιντ Γιάνσεν). «Ο θάνατος της ωραίας» (Ζάν Ντεσαγύ). «Αυτόπτης μάρτυς» (Μπελντίν Λή). «Πράσινη άρχνη» (Άντριου Χόσεν, Ζακελίν Μπουαγιέ).

Η ΩΡΑ ΚΑΙ ΟΙ 280... ΩΡΕΣ

Κουραστήκατε να διαβάσετε τίτλους; Όχι δά. Δεν σας απαριθμήσαμε παρά μό-να 140 ταινίες ανάμεσα στις 700, που θα προβληθούν στις αθηναϊκές οθόνες τον χει-μώνα.

Είναι, κατά τη γνώμη των ειδικών, εκείνες που θα επιπλεύσουν την προσεχή σεζόν. μο-λονότι έδωσαν πολύ καλά τί εκπλήξεις πα-ρουσιάζουν μερικά φιλμ, που τα προγνωστικά τους ήταν... αποκαρδιωτικά!

Δεν έχετε, λοιπόν, παρά να τις θυμηθίτε, όταν θαόδη ή ώρα. Ή μάλλον οι ώρες. Γιατί θα χρειαστήτε 280 ώρες συνολικά, για να τις απολαύσετε όλες στην οθόνη. Έκτος κι' αν αποφασίσετε να τις δείτε όλες. Και τις έφα-κόσιες!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑ θέμα εξαιρετικά δύσκολο. Πολλές φορές ως τώρα, το ά-πώθησα. Ός τότε όμως; Ή συγ-κάλυψι της πραγματικότητας, όταν γίνεται συστηματικά, καταντά δει-λία. Καταλαβαίνω να συγκαλύπτει κάτι που παρουσιάζεται σά μεμο-νωμένο φαινόμενο και δεν αποτελεί κανόνα στη ζωή μας. Δεν είναι, έ-ξαφνα, απαραίτητο να κρεμάς και δούνα σε μία διαστροφή, που έμ-φανίζεται μία φορά στα δέκα χρό-νια. Ή αναζητήσι και η εξαφ-νική επανάληψι τους παίρνη δια-στάσεις, που προκαλούν τις άνησ-χίες.

Όταν όμως τα φαινόμενα έπα-ναλαμβάνονται; Όταν αναπτύσσου-ται με γοργό ρυθμό; Όταν η συ-χνή επανάληψι τους παίρνη δια-στάσεις, που προκαλούν τις άνησ-χίες;

Εύκολο να παρακάμπτει τις δυσκολίες. Κανένας δέ θα σου πη-τίποτα, όταν προπερνάς χωρίς να σταματάς στα δύσκολα σημεία. Στρουθοκαμηλός, που κλείνει τα μάτια, για να μη αντίκριση τον κίνδυνο.

Μιά τέτοια όμως τακτική σε κά-νει να αισθάνεσαι σε άταξία. Γί-ναντι του εαυτού σου. Δεν παρ-ιστάνουμε τον κοινωνικό άποστολο. Έπάγγελμα άσκούμε. Άλλά μήπως ή άσκησι επαγγέλματος άπαλλά-σει τον επαγγελματία από την ύ-ποχρέωσι να κάνει εύσυνείδητα τη δουλειά του;

Ένας άνεμος άνωμαλίας στα ήθη μας. Δεν υπερβάλλουμε το κα-κό. Σε άλλες χώρες, ο άνεμος α-τός πνέει με σφοδρότητα και προ-καλεί ζωρές άνησυχίες. Ίδιος στην Άγγλία, όπου το πρόβλημα άντι-μετωπίζεται από την Κυβέρνησι, από την Έκκλησία, από τη Βου-

Δρόμοι ανύμφοι

λή, από τις ίδιουσες τάξεις. Το ίδιο στην Αμερική, το ίδιο στη Γερμανία.

Εμείς δεν έχουμε φθάσει σε τέ-τοιο ύψος. Άπεχουμε πολύ άπ' α-υτό. Δέ λείπουν όμως τα κρούμα-τα. Άρκετά πυκνά, για να μην έχη-πιά κανείς το δικαίωμα να τα κα-λύπτει με πέλτους σιωπής.

Μας δίνει άφορη ένα δεκάετι-δο γράμμα. «Δέ θ' άποφάσιζα πο-τέ να σας κουράσω με τη δική μου έρωτική Ιστορία, αν δεν εύρισκα πώς άξίζει τον κόπο, μια και δια-φέρει από τις άλλες...». Έτσι λέ-νε όλοι όσοι γράφουν. Μοναδική βρίσκουν την περίπτωση τους, κι-ας είναι από τις πιο συνηθισμέ-νες. Ή σημερινή όμως έπιστολογρά-φος έχει δικό. Διαφέρει, πράγματι, ή Ιστορία της από τις άλλες.

Πολύ νέα, γλωσσομαθής και άρ-κετά καλλιερημένη, με στερεές ή-θικες βάσεις, με τετράγωνη λογι-κή, με δυνατό χαρακτήρα. Με την έργασια της, εξασφάλισε την οικο-νομική της ανεξαρτησία.

Δεν το κρύβει: Έχει και τα φλέτ της. Τίποτα το σοβαρό. Παιχνίδια έρωτικά, που δεν άφίνου-ν ίχνι στην ψυχή και στο σώμα. Μιά-δυο φορές είχε πιστέψει, ότι παί-ζοντας, βρήκε το ιδανικό της και ή-ταν έρωτευμένη μαζί του. Γρήγο-ρα όμως κατάλαβε, ότι δεν ή-ταν αληθινός έρωτας εκείνο που είχε νοιώσει.

Οι φίλες της άλλους άπορούν και άλλους γελούν μαζί της. Κοπέλλα έλεύθερη, μοντέρνα, χειραφετημέ-νη, και να μην έχη γνωρίσει ακόμα τον έρωτα στην πλήρη του μορφή...

Άς άπορούν κι' άς γελούν. Δεν έπηρεάζεται αυτή από τις κρίσεις των άλλων. Την έρωτική συγκίνησι δεν τη δούκασε παρά μόνο πριν από ένα χρόνο. Ένα άμορφο αγό-

Κοζερί της εβδομάδας Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Δεν της δίνει αυτός την ευκαι-ρία να μείνουν μόνοι. Γιατί εί-ναι πάντα κάποιος στη συντρο-φιά...

Δεν ξέρει πώς έρωτεύεται. Ό έρω-τας είναι κάτι που βρίσκεται έξω από τους κανόνες της λογικής και πέρα από τη θέλησι μας. Μαγνη-τισμένη, έρωτευμένη, μένει σταθε-ρά κοντά του. Εύτυχισμένη, που θανόιαθε αν ή-ταν κι' αυτός σαν τους πλήρεις άντρες, αν έδωγαν μαζί όπως τ' άλλα ζευγάρια, πι-αμένοι από τα χέρια, από το μπρά-τσο. Βγαίνουν με τους φίλους. Γνωστοί άνωμαλίοι τύποι της Αθή-νας, μερικοί άπ' αυτούς.

Κάνει ότι μπορεί για να τον άποσπάση από τις κακές συνανα-στροφές. Μάταια προσπάθεια. Κι' ο ίδιος το θέλει. Το θέλει, μα δεν έχει τη δύναμη. Υποφέρει, χωρίς να είναι σε θέση να βοηθήσει τον εαυτό του, να έπαυληθή από τη βοήθεια, που του δίνει ή κοπέλλα που τον αγαπάει.

... Έρχονται στιγμές που κα-ταλαβαίνει πόσο φοβερός είναι ο ά-δρος, που άκολουθεί. Νοιώθει το έδαφος να φεύγη κάτω από τα πό-δια του, βλέπει την καριέρα του να κινδυνεύει, συχναίνεται το άδύ-νατο σώμα του και κλαίει...

Κλαίει, αλλά και δεν έγκαταλεί-πει τους άνώμαλους δρόμους του. Είναι βέβαιος για την αγάπη του κοριτσιού. Το βλέπει, το διαισθά-νεται, το έκτιμα. Αισθάνεται την άνγκη της. Άν τον έγκαταλείψει, θα πέσι από το κακό στο χειρο-τερό. Ποτέποτέ της φέρνεται σάν έρωτευμένος, κάνει πώς τη ζηλεύει. Σε να θέλη να πείσει τον εαυτό του, ότι δέ βρίσκεται στην άνω-μαλία. Που και που της δίνει και κανένα φιλι, τυπικό, πεπατικό, ψυ-χρο. «Έρωτικά δέ με φίλησε παρά μια μόνο νύχτα πριν από καιρό».

Οι δικοί της ξέρουν το σύνδε-σμο. Έκτιμούν το νέο για τα χα-ρίσματά του. Άνησυχούν όμως για-τί έβδασαν και σ' αυτούς οι κα-κές ήθμες.

Οι γνώριμοί της, όσοι δεν ξέ-ρουν την κατάσταση, βλέπουν στους δυο τους το ιδανικό ζευγάρι. Το άναγνωρίζει κι' ο ίδιος, ότι δέ θα βρή καλύτερη γυναίκα άπ' αυτήν.

Καταλαβαίνει το ένδιαφέρον της να τον γιατρέψει από το πάθος του. Ένα όμως τηλεφώνημα, ένα μήνυμα, άνατρέπει όλη την προσ-πάθειά της.

Χαμένοι κόποι. Ή καλή θέλησι δεν είναι άρκετή για να θεραπεύση τέτοιες άνωμαλίες. Τραγικά παι-χνίδια της φύσεως ή κακής έξε-ς, που άπακτά κανείς από τα παιδικά χρόνια και γίνονται δεύτερη φύσι.

Ίσως κάποτε ή έπιστήμη να βρή τον τρόπο της θεραπείας. Τη στιγ-μή όμως αυτή είναι άνικανη να προλάβη ή να θεραπεύση το κακό. Πόσο συνθλιβονται από το βάρος όσοι κατέχονται άπ' αυτό! Μας έρχεται καμμία φορά ή φωνή της άπογοώσεως τους. Φωνές σπαρακτι-κές. Δέ μιλάμε φυσικά για μερι-κούς, που έχουν τόσο παρωθή, ώστε να άκκίζονται στα πεζοδρόμια. Λέ-με για τους άλλους, που έχουν συνείδησι της θοράς τους, ύπο-φέρουν, ντρέπονται, νοιώθουν λα-σπομένοι. Ή δέ ροπή δέ-σταματά με την παρέλευσι του χρόνου. Γί-νεται πιο έντονη. Ταπεινώσεις, εξευτελισμοί, άναξιοπρέπεια. Μαζί μ' αυτό και δαπάνη για τον κορε-σμό του πόθου. Άκάθαρτα πρόσω-να, που έκμεταλλεύονται την άδυ-ναμία και έπαυελούνται άπ' αυτήν.

Περιορισμένη σχετικά ή έκτασι της έπιδημίας σ' έμάς. Οι άριθμοί που δείχνουν άλλοι οι στατιστικές είναι τρομακτικοί. Πόσωπα, που κατέχουν άνώτατες θέσεις, καλλι-τέχνες περιωπής, άνθρωποι με τά-λαντο και με ικανότητες, γίνονται δέσμοι της άδυναμίας τους, μα-σκαρεύονται, γελιοποιούνται, χά-νουν την έμπιστοσύνη των άλλων προς αυτούς.

Υπάρχουν και μερικοί, που δέ διατάζουν να σχηματίσουν οικογέν-ειες, να κάνουν παιδιά. Έλπίζουν, ότι ή στροφή στην άνωμαλία θα τους λυτρώσει από την άνωμαλία. Δεν έχουμε όμως ύπ' όψει προηγου-μένο λυτρωμού.

Μας έρχονται έπιστολές κάπου-κάπου. Πονά ή ψυχή σας να τις διαβάσετε. Έγράφε μου, τουλάχισ-τον, ότι δέ με περιφορείτε, πα-ρακαλούσε ένας άπ' αυτούς και σε βεβαίωσε, ότι είναι άνθρωπος σε-δαρός, άξιοπρεπής, με άπόλυτη συνείδησι του έσπεσμού του.

Άλλα φορά πάλι, ένας νέος, με άσπτότατα αισθήματα, όπως ε-δειχνε ή έπιστολή του, έδινε σημα-κινδύνου. Προσισθάνονταν την κατα-στροφή. Δεν είχε δοθή ακόμα στο πόθος του. Καταλαβαίνει όμως, ότι δέ θα μπορούσε ν' αντίστην για πολύ ακόμα καιρό. Έπιτακτική ή φωνή της φύσεως, τον έσπερνε στον όλεθρο.

«Βοηθήστε με», ήταν ή κραυγή του. Με ποιο τρόπο να βοηθήσετε; Ποιά είναι το σωσίδιο για ένα τέ-τοιο ναυαγό;

Στις άλλες περιπτώσεις, της ά-μαλίας, σε δραματικές καταστάσεις που έμφανίζονται, σε πρόσωπα φυ-σιολογικά, όλο και βρίσκει κάποιος λέξι παρηγορίας, κάποιο έπίδεσμο για το ψυχικό τραύμα. Τί να πη-τέ; Τίποτα περισσότερο από τη συμπόνια και την κατανόησι. Όύτε ειρωνεία, ούτε χλευασμός, ούτε λα-θολογισμός.

Δέ λιθοβολεί κανείς μίαν άπόρ-σπεια, μίαν άναπνοή, την κακότη-τα της φύσεως, που έκδηλώνεται σε άνημπορα πλάσματα.

Το φάρμακο όμως που θεραπεύει δεν έχει άκόμα βρεθή. Άσκούπα σπατάλα τα νεύρα της ή κοπέλα στην προσπάθεια της διασώσε-ως του άγαπημένου της. Φοβάς χα-ρίς αντίκρυσμα. Ή δύναμη της ά-νωμαλίας είναι μεγαλύτερη από τη δύναμη της άνωμαλίας. Δεν της μένει παρά να διασώη ή ίδια από τον καταφρο. Έρωτικό είναι, σκληρό είναι, αλλά και το μόνο που έχει να κάνει.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΛΟΣΣΟΙ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ

Άμερική και Ρωσία στο σταυροδρόμι των μεγάλων αποφάσεων

Ο ΝΙΚΗΤΑ Κρούτσσεφ προχώρησε με βήμα βαρύ, σοβαρό, όσο ποτέ, με μετρημένες κινήσεις, και ανέβηκε στην ξύλινη εξέδρα, στημένη στη μέση της πλατείας. Γύρω μυρμήγκιαζε ο κόσμος. Οι σημαίες ανέμιζαν και στις τεράστιες εργατικές πολυκατοικίες, νέοι, γέροι, παιδιά, γυναίκες, κρεμόντουσαν κι' από το τελευταίο παραθύρακι, γύρω από την πλατεία. Τα μεγάφωνα άφηναν τις συνηθισμένες στριγγιλιές τους, πριν αρχίσει να μιλάει ο ρήτορας.

Στις πιο μακρινές συνοικίες της πόλεως, ιδιαίτερες συγκεντρώσεις είχανε οργανωθεί μπροστά στα ραδιόφωνα. Κι' όλη η πολιτεία — το μαρτυρικό Στάλινγκραντ — βαστούσε την αναπνοή της από αγωνία, το απόγεμα αυτό του Σεπτεμβρίου. Γιατί οι φήμες πολέμου, από αυτή σε αυτή, κυκλοφορούσαν με επιμονή και λεπτομέρειες... Γιατί ο Νικήτας Κρούτσσεφ ξεκίνησε εσφηνικά απ' τη μακρινή Μόσχα, για να μιλήσει στους κατοίκους του Στάλινγκραντ, αυτής της πολιτείας, που δεν είναι σαν τις άλλες...

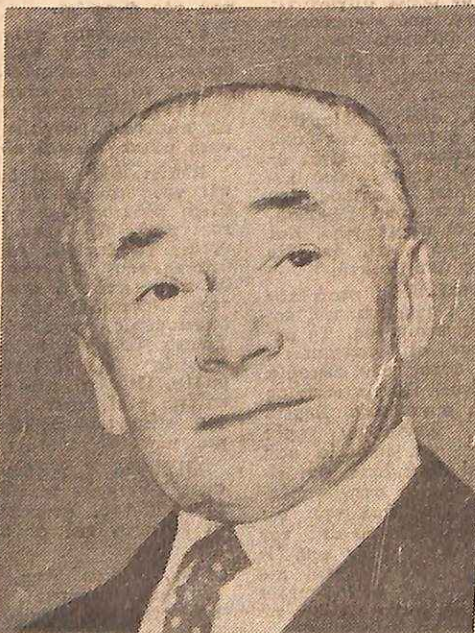
Το χέρι του Κρούτσσεφ σηκώθηκε, στην αρχή, σαν διστακτικό, για να επιβάλει ησυχία. Τα μικρά του μάτια έπαιζαν δεξιά κι' αριστερά, αλλά χωρίς τη συνηθισμένη τους πονηρή φλόγα. Το μαύρο του κοστούμι κι' η μαύρη γραβάτα, φάνταζαν λίγο περίεργα κάτω από τον καλοκαιρινό ήλιο.

Το χέρι του ήγέτου, από διστακτικό στην αρχή, τεντώθηκε με όρμη, δείχνοντας γύρω του την πολιτεία και συγχρόνως άρχισε να μιλάει με φωνή βαρεία.

Για την πολιτεία αυτή — σύμβολο νίκης — το Στάλινγκραντ, που σφράγισε ολοκληρωτικά απ' τον πόλεμο, που γιορταζότανε σιγά σιγά, που κάθε γωνιά του σκεπαστήκε κι' από ένα νεκρό. Για την πολιτεία, που την τύλιξαν οι φλόγες του πολέμου και την έκαναν στάχτη.

Κι' όσο ο Ρώσος ηγέτης μιλούσε, οι ακροατές του δεν ένοιωθαν, ότι άκουγαν λόγια άφηρημένα,

Ο Πάβλ Ρενώ, πρώην πρωθυπουργός της Γαλλίας, από τις επιφανέστερες προσωπικότητες της Δύσεως. Τό ταξίδι του στη Μόσχα επέτυχε.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Οι ηνέτες των δύο κολοσσών — Κέννεντυ και Κρούτσσεφ — χαμογελούν στη μοναδική τους μέχρι τώρα συνάντηση στη Βιέννη. Η συνεννόηση πλησιάζει:

Σπίτια, εργοστάσια, νοσοκομεία, κήποι, σχολεία, ύψωνονται, μάρτυρες μιάς αναγεννήσεως. Και είναι δυνατόν, όλα αυτά να καταστραφούν ξαφνικά μέσα σ' ένα λεπτό; Είναι δυνατόν ο πόλεμος, απείρες φορές πιο καταστρεπτικός από πριν, να έρημωση τη σφύζουσα αυτή πολιτεία;».

Κι' ενώ ο Νικήτας Κρούτσσεφ — παντοδύναμος ηγέτης ενός κολοσσού — μιλούσε, οι πρωτεύουσες των Κρατών και ιδιαίτερα η Ουάσιγκτων — ο έγκεφαλος ενός άλλου κολοσσού — ανέλυσαν τα λόγια του, ζυγίζαν τις εκφράσεις, αναζητώντας το βαθύτερο νόημα.

Ο ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Γιατί ο λόγος του Κρούτσσεφ, σε μία στιγμή που η διεθνής ένταση είχε φθάσει στα όρια της πολεμικής ψυχώσεως, άποκτούσε μία άνευ προηγουμένου βαρύτητα, μέσα μάλιστα στη συμβολική πόλη του Στάλινγκραντ.

Και οι ειδικοί έβγαλαν το συμπέρασμα, ότι ένα μεγάλο παράθυρο ειρήνης ανοίγει και ότι το γερμανικό πρόβλημα αποτελεί το επίκεντρο κάθε σκέψεως και ενέργειας της σοβιετικής ηγεσίας.

Πέρα από την επιφάνεια των γεγονότων και πίσω από το τρομερό διπλωματικό πκέρε, που παίζουν οι δύο κολοσσόι, η Μόσχα, με επιμονή, με πάθος, έναν άμεσο κίνδυνο θέλει ν' αποφυγή: Τον ατομικό εξοπλισμό της Δυτικής Γερμανίας. Γιατί το ρωσικό επίτελειο δεν ξεχνάει ούτε στιγμή, ότι η χιτλερική Γερμανία κατάρωσε, σε μία ώριστη περίοδο του περασμένου πολέμου, να μάχεται νικηφόρα σε όλα τα μέτωπα, πολεμώντας εναντίον των πάντων. Το φάντασμα του γερμανικού πυρηνικού εξοπλισμού έχει γίνει ο μόνιμος εφιάλτης της σοβιετικής ηγεσίας και της κοινής γνώμης.

Ο ΠΑΒΛ ΡΕΝΩ ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ

Ανάμεσα στην Ουάσιγκτων, στο Παρίσι, στο Λονδίνο και στη Βόννη, πυρετώδεις συνεννοήσεις άρχισαν μετά το λόγο του Κρούτσσεφ. Οι σοβιετικές, βέβαια, άπειλες εξακολουθούσαν, ενώ οι πυρηνικές δοκιμές, σε διάφορα σημεία της Ρωσίας, έδιναν στον κίνδυνο του πολέμου μία όψη Αποκαλύψεως και συντελείας.

Αλλά ο λόγος του Κρούτσσεφ είχε ώρισμα βετικά στοιχεία... Επείγουσα φάνηκε η ανάγκη μιάς υπεύθυνης, προσωπικής βολιδοσκοπήσεως του Ρώσου ηγέτου. Με ένα τεράστιο ερώτημα: Πού πάμε; Η συντέλεια των αιώνων — ενώ τα πυρηνικά νέφη σκιάζουν τον ορίζοντα — πλησιάζει;

Ο Πάβλ Ρενώ, πρώην πρωθυπουργός της Γαλλίας σε μία περίοδο του τελευταίου πολέμου, υπέργρηρος στην ηλικία, αλλά νεώτατος στη σκέψη, στις πολιτικές συλλήψεις και στις ιστορικές προοπτικές, στενός προσωπικός φίλος όλων των ηγετών της Δύσεως και ιδιαίτερα του Κέννεντυ και του Ντέ Γκάλ, θεωρήθηκε ο πιο κατάλληλος για μία πρώτη κρούση.

Στην είσοδο του Κρεμλίνου, ένας σχετικά νέος στρατηγός, τον υπεδέχθη με θερμή ευγένεια και επισιμότητα. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε, ότι στη Μόσχα οι εξωτερικές αυτές εκδηλώσεις έχουν ιδιαίτερη βαρύτητα, αξιολογώντας τη σημασία μιάς συναντήσεως.

Σιωπηλό ανέβασμα με το άσπασέρ, άπεραντοι διάδρομοι, που δε συναντάνε σχεδόν κανένα, το γραφείο του Κρούτσσεφ, με βαρύτα επιπλά, άπροσωπο και άσπασέρ.

Η συνομιλία αρχίζει. Ανάμεσά τους ο επίσημος διερμηνεύς-στενογράφος, ένας συμπαθητικός νέος. Η ώρα είναι έντεκα το πρωί, και ένα άχνό φως γεμίζει το τεράστιο γραφείο. Στην άλλη άκρη, ένα μεγάλο στρογγυλό τραπέζι, για 30 τουλάχιστο πρόσωπα, είναι τελείως κενό.

Ο Κρούτσσεφ είναι συγκεντρωμένα θερμός και πολύ ευγενής.

Ο Ρενώ, εγκάρδιος, άπλός, με χαμογελαστή σοβαρότητα, αν και με κάποια επιτήδεια.

— Όχι, δε θέλουμε τον πόλεμο, τονίζει ο Ρώσος ηγέτης. Γνωρίζουμε τί σημαίνει πόλεμος. Η χώρα μας ακόμα δεν ανέρρωσε από τις τρομαχτικές καταστροφές του προηγούμενου.

»Άλλα η ασφάλειά μας άπειλείται. Ένας ένδεχόμενος γερμανικός ατομικός εξοπλισμός, δε θα γίνει ποτέ δεκτός από τους λαούς της Ρωσίας... Το θέμα του Βερολίνου μας ένοχλεί τρομερά...

Ο Ρενώ άκούει με προσοχή, κρατάει σημειώσεις, ζητάει ώρισμένες διευκρινίσεις, άπαντάει με στοχερότητα.

— Οι συμφωνίες μας με τη Δυτική Γερμανία της άπαγορεύουν τον ατομικό εξοπλισμό, τονίζει ο άπεσταλμένος της Δύσεως. Και είμεθα πρόθυμοι να επικυρώσουμε με επισιμότητα την παλαιά μας άπόφαση. Οι Δυτικές Δυνάμεις πιστεύουν στην ειρήνη, εργάζονται συνεχώς για την ειρήνη, το μόνο που ζητούν είναι η ειρήνη. Μ' αυτή τη βάση μπορεί ν' άρχισή η συνεννόηση. Άν νομίζετε, ότι τις Ήνωμένες Πολιτείες η τη Δύση γενικότερα θα την κάψετε με τις άπειλές, πλανώσθε.

Ο Ρενώ χωρίζει από τον Κρούτσσεφ σε εύνοική άτμόσφαιρα. Τίποτα το συγκεκριμένο δεν άποφασίσθηκε. Άλλά η πρώτη βολιδοσκοπήση της Δύσεως είναι ένθαρυντική. Χρειάζεται μόνο μία πιο λεπτομερειακή και συγκεκριμένη άνταλλαγή γνώμων, πέρα από τις πρώτες βολιδοσκοπήσεις.

Ο ΣΠΑΚ ΘΕΤΕΙ

ΣΥΓΚΡΙΜΕΝΑ ΘΕΜΑΤΑ

Την άποστολή αυτή την άναλαμβάνει ο πρώην γενικός γραμματέας του ΝΑΤΟ και ύπουργός των Έξωτερικών του Βελγίου, ο Πάβλ Άνρι Σπάκ, το τρομερό παιδί της Δύσεως, ο πρώην άναρχικός συνδικαλιστής, που έγινε άρχηγός του Βελγικού σοσιαλιστικού κόμματος, ο άνθρωπος που ξέρε να θέτι ώμα και χωρίς περιφράσεις τα πρόβλήματα στους ηγέτες του Κρεμλίνου.

Η συνάντηση Κρούτσσεφ-Σπάκ είναι λιγότερο εγκάρδια από τη συνάντηση του Ρώσου ηγέτου με το Ρενώ, άλλά πολύ πιο άποδοτική. Γι' αυτό και η πιο άπλόγη μυστικότητα την καλύπτει, και από τις δύο μεριές.

Λέγεται, ότι στο πεντάωρο της συνομιλίας, γροθιές χτυπήθηκαν πάνω στο γραφείο και άγριες φωνές έφτασαν μέχρι τους διαδρόμους του Κρεμλίνου. Το διεθνές ακόμα παρασκήνιο δεν κρύβει, ότι η συνομιλία όχι μόνο στην επιφά-

ΘΑ ΣΥΝΕΝΝΟΗΘΟΥΝ;

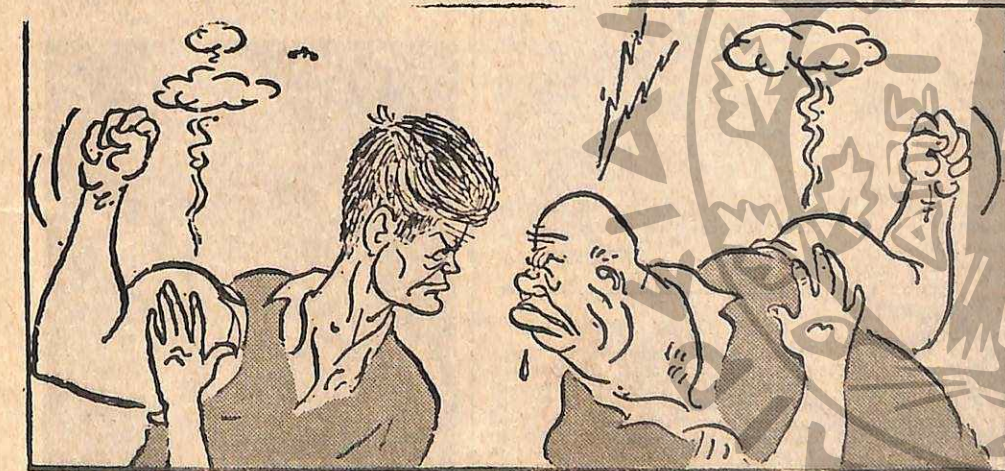
νειά της, άλλά και στην ουσία της, ήταν σκληρή, άδυσώπητη, συχνά κυνική...

Ο Σπάκ παίρνει το άεροπλάνο για το Παρίσι. Δέ μιλάει σε κανένα. Συγκαλείται έκτακτως τός Συμβούλιο του ΝΑΤΟ, σε μυστική σύσκεψη, για ν' άκούση τα συμπεράσματα του άπεσταλμένου της Δύσεως...

Και, από την επομένη, ο άλάθτος δείχτης της Δύσεως δείχνει, αίθρια: Στα χρηματιστήρια, οι μετοχές των πολεμικών βιομηχανιών, που είχαν κάνει το τελευταίο τρίμηνο τεράστια άλλάματα προς τα πάνω, για πρώτη φορά άρχίζουν να υποχωρούν και σε ώρισμένες μάλιστα περιπτώσεις να σημειώνουν ουσιαστική κάμψη.

Ο Ο.Η.Ε. ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

Παγκόσμιο Κοινοβούλιο των Έθνών, ο Όργανισμός των Ήνωμένων Έθνών, άποφασισμένος και από το γενικό του γραμματέα, παρακολουθεί με άγωνία τη διεκυστινίδα των δύο κολοσσών, πλάι στην άβυσσο του πολέμου.

Η πάλη των δύο κολοσσών: Άλλά για μία ειρηνική άμικλα.

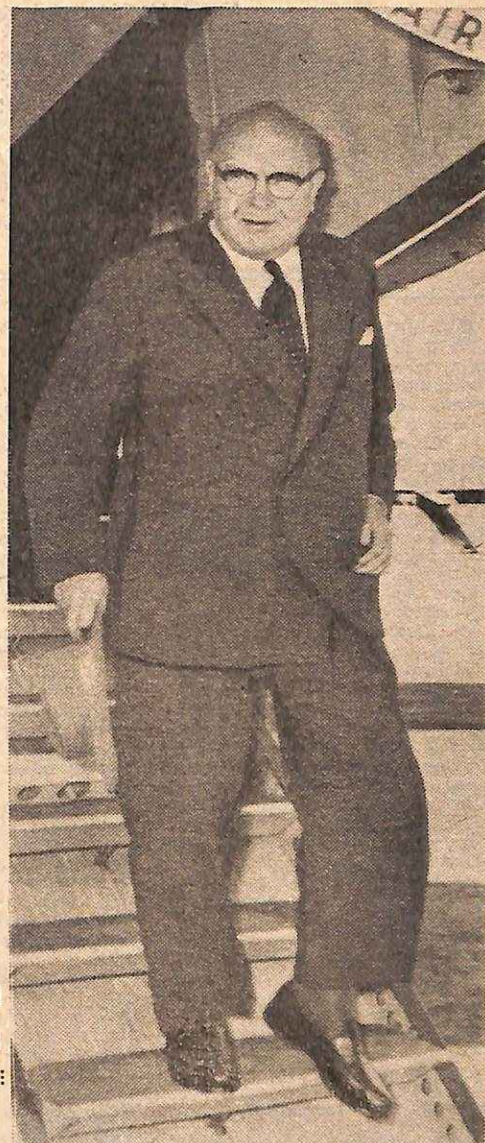
Και το διεθνές παρασκήνιο, που είναι ένας λεπτότατος σεισμογράφος των σχέσεων Άμερικής - Ρωσίας, σημειώνει την κοινή βούληση και των δύο υπερδυνάμεων της συγχρόνου Ιστορίας ν' άποφύγουν την πολεμική άναμέτρηση, που, με τις σημερινές πυρηνικές συνθήκες, θα μετετρέπετο, μοιραία, σε ένα άποκαλυπτικό τέλος για όλο τον πλανήτη. Οι δύο άλλωστε κολοσσόι δεν είναι μόνοι. Ο καθένας άποτελεί τον πυρήνα μιάς ευρύτερης δυνάμεως, δύο ευρύτερων κόσμων, που σχηματικά ονομάζονται Δύσις και Άνατολή. Και, πέρα από τα δύο στρατόπεδα, η τρίτη δύναμις, ο καινούργιος κόσμος των αδέσμευτων, που παρακολουθεί την πάλη των δύο γιγάντων, με κρατημένη την άναπνοή.

Ο ΚΕΝΝΕΝΤΥ ΜΙΛΑΕΙ

Σ' αυτή την άτμόσφαιρα, μ' αυτά τα στοιχεία κι' ενώ ο Ράσκ και ο Γκρομύκο, οι δύο ύπουργοί των Έξωτερικών — συνεχίζουν ένα στείο διάλογο, άπεφάσισε να μιλήσει στη Γενική Συνέλευση του Ο.Η.Ε., ο Πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών Τζών Κέννεντυ. Και όλοι συμφωνούν — κι' όταν λέμε όλοι, έννοούμε τους πιο υπεύθυνους κύκλους Άνατολής, Δύσεως και Άδεσμευτων, ότι ο λόγος του Άμερικανού Προέδρου άνοίγει τεράστιες προοπτικές για ένα ειρηνικό μέλλον.

Κατάμεστη η μεγάλη αίθουσα του Ο.Η.Ε. Κάτω από το τεράστιο έμβλημα των Ήνωμένων Έθνών — δυο κλαδιά άάφνης, που περιβάλλουν τον πλανήτη — ενώ οι προβολείς τον φωτίζουν, ντυμένος μ' ένα μπλε σκούρο κοστούμι, νεαρότερος την εμφάνισή παρά ποτέ, ο Κέννεντυ, με επιγραμματικότητα, με βαθύτερες άποφράσεις σκέψεως, με τόλμη, άλλά και σύνεσι, άπευθύθηκε και στον αντίπαλο κολοσσό και σ' όλο τον κόσμο. Άπό ένα θεωρείο η κ. Ζακλίν Κέννεντυ, με το πιο κινηματογραφικό της χαμόγελο, παρακολουθεί τον άντρα της, όπως συνηθίζει να τον λη.

Ο λόγος του Άμερικανού Προέδρου δεν έκανε μόνο βαθεία έντύπωσι στους παρισταμένους. Το διεθνές παρασκήνιο, στηριζόμενο σε πληροφορίες, που σίγουρα η Μόσχα δεν άφησε να διαφύγουν τυχαία, άποκαλύπτει, ότι ο Κρούτσσεφ και όλη η σοβιετική ηγεσία, βρήκαν πολλά βετικά στοιχεία στο λόγο του Κέννεντυ, που μπορεί ν' ά-

Ο Πάβλ Άνρι Σπάκ, πρώην Γενικός Γραμματέας του ΝΑΤΟ, ύπουργός Έξωτερικών του Βελγίου, το «τρομερό παιδί» της Δύσεως: Μίλησε χωρίς περ στρώφες στο Ρώσο ηνέτη.

λόγων, φιλοσόφων, κοινωνιολόγων, διανοουμένων άξίας, που εκπροσωπούν τα κυριότερα ρεύματα των συγχρόνων ιδεών των δύο κόσμων. Ο Κρούτσσεφ έστειλε και τον ίδιο το γαμπρό του Άλέξι Άτκούμπεϊ, άρχισυντάκτη της «Ισθσάτιας». Οι συνεδριάσεις είναι αυστηρά μυστικές και ο σκοπός τους να ρίξουν λίγο φως στις σχέσεις των δύο κολοσσών και στο μέλλον της ανθρωπότητας. Γιατί η ανερπαιότητα πρέπει να εξαφανιστεί τον πόλεμο, πριν ακριβάς εξαφανιστεί απ' αυτόν.

ΕΠΑΜ. ΜΕΤ.

***

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Μια έφημερίδα του Τέξας άποφασίζει, για λόγους κυκλοφοριακούς, να δημοσιεύσει τις βιογραφίες των επιφανέστερων πολιτών της Πολιτείας. Ο διευθυντής της άναβεται τη συλλογή των στοιχείων σ' ένα συντάκτη, κι' αυτός πηγαίνει στο μεγαλύτερο τραπέζι της πόλεως κι' άρχίζει να συμπληρώνει το έντυπο με διάφορες ερωτήσεις: όνομα, έτώνυμο, έτος γεννήσεως, σπουδές, κλπ.

Σε μία στιγμή, ο δημοσιογράφος ρωτάει: — Ο πατέρας σας ζή; — Όχι, άπαντάει ο τραπέζιτης. — Άπό τί πέθανε; — Ο τραπέζιτης δίνει το κεφάλι του με άμνηχανία, γιατί ο πατέρας του έχει πεθάνει πριν πολλά χρόνια στην άγχονή, λόγω μιάς ληστείας, που έχει διαπράξει.

— Λοιπόν, εαυσώταται ο δημοσιογράφος. — Ο πατέρας μου, άπαντάει ο τραπέζιτης, πέθανε κατά τη διάρκεια μιάς δημόσιας τελετής...

— Και από τί πέθανε; — Υπερφόρσε μία σαβίδα της εξέδρας, όπου βρισκόταν με τον ειασγέλεα, τον άστυνόμο και άλλους επίσημους...

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΚΟΜΗΣΣΑ

— Ω, είναι πολύ κομικό! Είπε η Τζοβάννα στη φίλη της. «Είπε μ' ένα σαρκαστικό γέλιο. Φαντάζεσαι ποτέ την κόμηση Φράνκι, μία πελιντάρη, να έρωτεύει ένα νέο εικαστή χρωμάτων;»

— Είσαι τρελή! Απάντησε η Τζοβάννα, ανασπώνοντας τους ώμους της.

— Έτσι νομίζεις;... «Ε, λοιπόν, δε μπορείς να φαντασθείς ποιος είναι ο «μοιραίος έρωτας» αυτής της σεβάσμιας γυναικάς!... Προσπάθησε να τον μαντέψεις, αν θέλεις.»

— Παισιόμορφοι!

— Είναι... ο Βιτόριο Γκάσμαν!

Η Τζοβάννα κτύπησε τη φίλη της, κατάπληκτη.

— Πιστεύω πως με κοροϊδεύεις, είπε. Η κόμηση Φράνκι ήταν πάντα λογική γυναίκα, τόσο, που κανένας δε βόηκε ποτέ να τη κάτσει γι' αυτήν ως σήμερα. Και τώρα ισχυρίζεσαι πως είναι έρωτευμένη με το Βιτόριο Γκάσμαν!...

Τα γέλια την πνίγανε. Η άλλη κούνησε το κεφάλι της.

— Γέλα όσο θέλεις! Κι' όμως, έδω και μία βδομάδα, η κόμηση πραγματοποιεί κάθε βράδυ στο σινεμά «Τριανόν», που παίζει ένα φιλμ με τον ωραίο αυτό στάρ. Φτάνει εκεί απ' την ώρα που αρχίζει ο κινηματογράφος, και βγαίνει τελευταία, όταν κλείνει πιά.

— Ίσως να της άρεση το φιλμ...

— Της άρεσει ο πρωταγωνιστής. Μόλις φανή στο πανί, λές και παθαίνει ηλεκτροπληξία!

— Φανταστές!...

— Γιατί; Πρώτη φορά ακούσες για γεροντικούς έρωτες;

— Όχι, βέβαια. «Αν επρόκειτο για τον ίδιο τον Γκάσμαν, δε σάρκα και οστά, θα το ξέγνοιασα...»

— Μά εδω πρόκειται για μία εικόνα του, στο πανί!...

— «Ε, πάμε να τη δοίμε σά-

Η Τζοβάννα δε μπορούσε ν' αρνηθεί πως το φέρετρό της κόμησης ήταν τελείως ανεξήγητο.

— Να δεις που σήμερα-αύριο θα φύγει, θα πάει να τον βρή! πρόσθεσε σιγανά η άλλη. Γιατί δε θα της φάνη επ' άπειρον μονάχα η εικόνα του... «Όταν έχω κανείς άσθονα λεφτά, μπορεί να ικανοποιήσει κάτι τέτοια καπρίτσια...»

Κι' η Τζοβάννα άρχισε να σχεδιάζει ένα κόλπο, που θα μπορούσε να σκαρώσει στην έρωτευμένη κόμηση, για να αποκάλυψη το μυστικό της.

Είναι τόσο διασκεδαστικό να παίζεις με τη δυστυχία των άλλων, όταν είσαι τελείως ξένοιαστος!...

Στό μεταξύ, η κόμηση, ακίνητη και κατάχλωμη, κτυπάει, με μάτια φλογισμένα απ' τον πυρετό, το χαμόγελο του Βιτόριο Γκάσμαν... κι' ίσως να ονειρευόταν πως τα δροσερά εκείνα χείλη θα δίναν τα νιάτα και τη δροσιά στα δικά της, τα μαρμαμένα...

★

«Όπως πάντα, η Τζοβάννα υποχώρησε στην επιμονή της φίλης της. Δε μπορεί κανείς ν' αρνηθεί ένα εισιτήριο για φιλανθρωπικό σκοπό, της είπε η Τζοβάννα. Με την πρόφαση αυτή θα μπορούσαμε να επισκεφθούμε την κόμηση, σήμερα τ' απόγευμα. Σίγουρα, θα τη βρούμε εκεί. Γιατί, απ' τη μέρα που χάθηκε απ' την έδρα του «Τριανόν» ο Βιτόριο Γκάσμαν, αυτή κλείστηκε στο σπίτι της και κλαίει την άγνη της...»

Η Τζοβάννα έτοιμαζε τις βαλίτσες της για τη Τσινατσιτά! Μπορεί να του γράψει και καμιά ερωτική επιστολή, συνοδεύοντάς την με μία φωτογραφία της. Κι' ίσως να πετύχει να της απαντήσει εκείνος... Θα δει πολύ να δώσει μούτρα που θα κάνει τότε...

Πήγαν πραγματικά στο σπίτι της κόμησης. Ο υπηρέτης τις οδήγησε σ' ένα μισοσκοτεινό σαλόνι, γεμάτο λουλούδια, και τις παρακάλεσε να περιμένουν λίγο, γιατί η κυρία του ήταν άσχετη με τη μουσική, με κομμένη την ανάσα...

Δε χωρούσε πιά αμφιβολία! «Όταν δεν εμφανίζονται ο νέος, η κόμηση ήρεμοσε κάπως κι' άκουμπουσε στη ράχη της πολυθρόνας της, έτοιμη να τινάξει μόλις θα τον ξανάβλεπε.

Βλέπεις; μουρμούριζε η Τζοβάννα στη φίλη της, σπρώχνοντάς την με τον αγκάνα. Βεβαιώθηκες τώρα;... Ξαναπες μου, λοιπόν, πως είμαι τρελή!...

— Ο Γκάσμαν! Ο ίδιος! Είπε θριαμβευτικά η Τζοβάννα. Λες και θα σου μιλήσει!... Είχα δικιο, λοιπόν, ή όχι;

Πήγαν πιο κοντά. Κι' η Τζοβάννα παρατήρησε:

— Περίεργο! Πώς φοράει στολή «Ιταλού αεροπόρου»... Μήπως... Σταμάτησε, κατάχλωμη, κι' έσφιξε το χέρι της φίλης της.

— Θέω! μουρμούρισε. Διάβασε τι γράφει από κάτω... Είν' ανήκουστο! Τέτοια ομοιότητα!...

Κάτω απ' τη φωτογραφία, ήταν γραμμένη η αφιέρωση: «Στη λατρευτή μου μητέρα. Έρρίκος».

Και πιο κάτω βρισκόταν ένα άγγυρο μετάλλιο, με την επιγραφή:

«Συμμετοχή Έρρίκος Φράνκι — Έπεσε υπέρ πατρίδος».

Ρ. ΠΕΡΑΤΣΙ

ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Το νέο αυτό γερμανικό τηλέφωνο άρχισε σιγά-σιγά ν' αντικαθίσταται στη Γερμανία τις παλιές γνωστές συσκευές με δίσκους. Ο δίσκος έχει αντικατασταθεί με μία σειρά από αριθμημένα κουμπιά (από το 1 μέχρι το 9 και το μηδέν), με το πάτημα των οποίων σχηματίζεται τον αριθμό, που θέλετε να καλέσετε.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΙΠΠΑΣΙΑΣ

Αυτό το αλόγο ρομπότ έχει εγκατασταθεί σε μία αμερικανική σχολή ιππασίας και χρησιμοποιείται για να παίρνουν πάνω σ' αυτό τα πρώτα τους μαθήματα οι μαθητές της σχολής. Το αλόγο-ρομπότ έχει στο σώμα του διάφορα ελατήρια και κινητήρες, που του επιτρέπουν να κινείται ρυθμικά τα πόδια, το σώμα και το λαιμό του, όπως ακριβώς κάνει κι' ένα ζωντανό αλόγο, όταν καλπάζει.

ΤΡΩΕΙ ΚΑΙ ΔΟΥΛΕΥΕΙ ΓΙΑ ΠΕΝΤΕ λίγος άνθρωποι στον κόσμο έχουν την άρεση του θράνη Μπάττερ, κατοίκου του Λίβερπουλ της Αγγλίας. Στη φωτογραφία μας ο θράνης ποζάρει μπροστά στις μπιρζόλες, που αποτελούν απαρτίτητο... συμπλήρωμα της καθημερινής του διατροφής. Είναι αλήθεια όμως πως αν ο κ. Μπάττερ τρώει για πάντα, αποδίδει στη δουλειά του όσο και πέντε άλλοι χερσούναμοι εργάτες μαζί.

ΑΠΟ τότε που ο Διονυσάκης, ο ανήλικος της κυρίας Κούλας είχε έναν άτυχο έρωτα, ούτε κουβέντα δεν ήθελε ν' ακούσει για νάμο, παρ' όλες τις προστάσεις της κυρίας Αντιγόνης, της μητέρας του.

— Δεν παντρεύομαι. Πάει τελειώσει!...

— Μα γιατί, βρε παιδάκι μου; έλεγε με απόγνωση η κυρία Αντιγόνη.

— Γιατί έτσι. Δε θέλω, βρε αδερφέ. Μπα!...

Και περνούσε ο καιρός κι' ο Διονυσάκης δεν έλεγε ν' αλλάξει γνώμη. Μέχρι τις στιγμές είχε απορρίψει δυο γκουζίνες αξιόλογα προξενεία. Η κυρία Αντιγόνη πια που τον είχε και μοναχονού ήτανε απελπισμένη. Στην απόγνωση της έτρεξε και βρήκε την εξαδέλφη της την κυρία Κούλα.

— Το καί το, Κούλα μου, με το Διονυσάκη. Κι' όχι τίποτ' άλλο.

«Αγαπημένο μου, έγραψε στο Διονυσάκη, ο ευχαριστώ που άκουσες τη φωνή της καρδιάς μου...».

Μα θα ούσθη το Καραμαντζου-νέικο!...

Και γιατί δεν παντρεύεται ο διάολος; ρώτησε στενοχωρημένη η κυρία Κούλα, που ήταν κι' αυτή το γένος Καραμαντζουλή και είχε περί πολλού το πατρογονικό δόγμα.

— Έλα ντε! «Δεν παντρεύομαι» σου λέει. «Αχ, βρε Κούλα μου, εσύ που τα καταφέρνεις πάντα και είσαι καπάρτα, δε μπορείς να κάνεις τίποτα να τον παντρεύουμε να μη ούσθη τ' όνομα!...

— Έρεσε σ' ουλάνη η κυρία Κούλα. Κι' εσένα κι' ούσα κατέθηκε στο μυαλό της.

— Άσε εσάβλη!... είπε στην κυρία Αντιγόνη. Κάτι έχω στο νου μου για τον Διονυσάκη!

Και πραγματικά, είχε βάλει στο νου της τη φίλη της, την κόρη της φίλης της της κυρίας Προσινούδας, που είχε απορρίψει κι' αυτή ένα σωρό συνοικέσια, γιατί ήτανε, λέει, εναντίον του γάμου με προσενεί. «Ήθελε, λέει, ο άντρας που θα πάρει να αναπαύσει το ατόμιο της κι' όχι το διώροδο, που έπαινε προικα.

Αυτή, λοιπόν, έβαλε στόχο για το Διονυσάκη. Τώρα πως θα τα κατάφερε, αυτό ήταν δικός της λογαριασμός. Πάντως, το ίδιο βράδυ έβαλε σε ενέργεια το σχέδιό της. Κάθισε κι' έγραψε δυο γράμματα. Το ένα για το Διονυσάκη, δίδεν, εκ μέρους της φίλης της και το άλλο ν' α τη φίλη της, εκ μέρους δίδεν του Διονυσάκη.

Μετά δυο μέρες, ο Διονυσάκης διάβασε εκπληκτικά το γράμμα που είχε λάβει στην Τράπεζα όπου ένοιαζαν ως υπάλληλος:

«Κύριε Καραμαντζουλή, θα παρασκευάσετε παλινδρόμα ένα γράμμα από μία ανώνυμη δεσποινίδα και ίσως να με κακοχαράκτιρσετε. Ήτανε όμως, ανώτερων των δυνάμεών μου. Γιατί

Η ΚΑΤΑΦΕΡΙΤΣΟΥ

Ερωτική επιστολογραφία

«— Καλέ αυτές είναι κοιλίες!» είπε από μέσα της και του έριξε το πιο γλυκό χαμόγελό της.

Την ίδια στιγμή, ο Διονυσάκης σκεπτόταν γεμάτος χαρά: «— Μπα! Τούτη είναι υπέροχη! Γλυκιά! Δελκτική!...»

Και τη χαιρέτησε με μία ελαφριά κλίση του κεφαλιού, ενώ η κυρία Κούλα, που ήτανε κουμμένη πίσω από ένα περλίτσο και παρακολουθούσε, έτριβε τα χείρια της από χαρά! Το ίδιο βράδυ ταχυδρόμησε άλλα δυο γράμματα.

«Αγαπημένο μου, έγραψε στο Διονυσάκη. Σε ευχαριστώ που άκουσες τη φωνή της καρδιάς μου. Άχι, πέρασε και αύριο να σε δω. Θα σου ρίξω ένα νερούφαλλο, που θα τρώει φίλινος κι-λίες φορές. Δική σου μία πάντα!...

«Γλυκιά μου, έγραψε στη φίλη της. Σε ευχαριστώ που πούσαν στο παράθυρο και σε είδα. Θα περάσω και αύριο την ίδια ώρα. Πόσο θα δει να μου πέταγες ένα νερούφαλλο... Σε αγαπώ. Διονυσάκης».

Την άλλη μέρα, ο Διονυσάκης νόησε το δαύτο στο σπίτι του μ' ένα κόκκινο νερούφαλλο που του είχε πέταξει η φίλη της. Δέν φταίω όμως ενώ. Φταίει η μαγευτική ομορφιά της. Σας είδα. Δεν έχει σημασία πού, αφού δε με προσέχετε και από εκείνη τη στιγμή δε ζω παρά για σας. Σας αγαπώ! Αύριο 6-7 θα περάσω από το σπίτι σας, θα ήμουν ευτυχής αν σας έβλεπα στο παράθυρο... Μη μου αρνθήτε αυτή τη χαρά!... Σε αγαπώ. Διονυσάκης Καραμαντζουλή».

Παρασκευάστηκε στην αρχή η φίλη της. Ποιος ήτανε αυτός ο άναγής, που της έστελνε ερωτικές επιστολές; Για ποιά την πέρασε; Όσο στο βάθος της ψυχής της ήτανε ικανοποιημένη, που είχε εμπνεύσει έναν τόσο φλογερό έρωτα. Και ένοιασε τόσο θυμωρα ο άλλος... Πως να ήτανε, άραγε; Κανένας κακομούτσουνος με φολάκρα, η κανένας ωραίος νέος; Η περιέργεια δεν την άφνε να νουκασί. Και την άλλη μέρα ήτανε σπληνική στο παράθυρο από τις ελπίδες. Και νά! Σε μία στιγμή φάνηκε ένας κύριος κομψός και ωραίος που την κτύπησε χαμογελαστός. «Καρά της φίλης της χτύπησε δυνατό.

«Γλυκιά μου! Αύριο στις 5 θα είμαι στην είσοδο του Βασιλικού Κήπου. Αν μ' αναπαύει να σε δω κι' από κοντά λατρεύω με Ρωμαιο... φίλητά».

Την ώρα εκείνη, ώρα ο Διονυσάκης ήτανε στο πόστο του. Σχεδόν αμέσως φάνηκε και η φίλη της. «Έτρεξε και της έσφιξε το χέρι. Έκείνη τον κτύπησε με λατρεία. Μπήκανε στον Κήπο χειροπιασμένοι και καθόσανε σ' ένα παγκάκι.

— Σε αγαπώ φίλητά! της είπε αυτές και της χαιδέψα το χέρι.

— Κι' ενώ σ' αγαπά, χρυσέ μου! απάντησε εκείνη κι' ένευσε ανάλαφρα στον ώμο του.

Για όσες ώρες κτυπούσαν, τα.

— Αυτό μόνο βρίσκεις να μου πής;... Πως έχω ώρα στα μάτια;

σαν αμίλητοι στα μάτια. Έπειτα μίλησε αυτή: «— Ήθελα να ήξερα αναπαμνε μου, που με νυνώρισε και μ' αναπαμνε, όπως μου έγραψες στο γράμμα.

— Ποιό γράμμα; ρώτησε αυτές εσθνιασμένος. Δε σου έστειλα

— Τότε ποιος μάς έστειλε αυτά τα γράμματα; ρώτησε η φίλη στενοχωρημένη.

Ενώ γράμμα, γλυκιά μου. Έσθ μου έστειλες τρία!...

— Ένω! Ποτέ; εσθνιασθηκε κι' αυτή με τη σειρά της. Έσθ μου έγραψες αναπαμνε μου... Νά και τα γράμματα!...

— Μα αυτά τα γράμματα δεν είναι δικά μου! Νά τα δικά σου που μου έστειλες!

— Όύτε αυτά είναι δικά μου!... Τότε, ποιος μάς έστειλε αυτά τα γράμματα; ρώτησε η φίλη στενοχωρημένη.

— Ένω! ακούστηκε μία φωνή από πίσω τους.

Γύρισαν κι' οι δυο και είδαν την κυρία Κούλα που είχε τρυπώσει πίσω απ' το παγκάκι σε κάποιο φυλάκιο και παρακολουθούσε τη συζήτηση του ζευγαριού.

— Η κυρία Κούλα! φώναξε σαστισμένη η φίλη της.

— Ή βέλα! έκανε με το ίδιο ύφος ο Διονυσάκης. «Ότε οεις τα στείλατε τα γράμματα. Γιατί;

— Για να σας εσθ σε έπαση πουλάκια μου! Για να γνωριθώτε και να αναπαμνε. Δεν έκανα καλά;

— Η φίλη της κι' ο Διονυσάκης κτυπάκινα ν' α μία στιγμή στα μάτια και μονοιάσε δάλασε κι' οι δυο τα νεία!...

— Χα! χα! χα! Μα ήταν πολύ έξυπνη! φώναξε πνιγμένη στα νεία η φίλη της.

— Έρεχη ιδέα! Χα! χα! χα! συνεπλάνασε κοινάζοντας ο Διονυσάκης. Μπα! βέλα!

Κι' αγκαλιάζοντας τρυφερά τη φίλη της, συνεπλάνασε:

— Σε δυο μήνες παντρεύομαι. Σε αγαπώ. Δεσποινίς;

— Μα και θεόβια, κυρία! απάντησε γεμάτη χαρά η φίλη της, ενώ η κυρία Κούλα είχε δουρκώσει από συγκίνηση.

Και με το δίκιο της. Γιατί για πρώτη φορά με την καταπονή της καρδιάς το Διονυσάκη και το φίλο της να περπάτη το θουλικό δόγμα των Καραμαντζουλήδων, αν έχετε ακούστα!...

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

ΕΙΣΘΕ ΕΚΕΙΝΗ που αρέσει στους άντρες;

Τολμηρή ή άτολμη;

«ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ είναι παράξενοι», «Οι άντρες είναι αναρρόφι», «Δε μπορείς κανείς να καταλάβεις τί θέλουν».

Πόσες φορές δεν ακούει κανείς τις νέες να λένε αυτά τα λόγια. Μιλάνε για τους άντρες, όμως να πρόκειται για ένα κοπέδι από ζωα που είναι τελείως όμοια μεταξύ τους και που έχουν τα ίδια νοήματα.

Αλλά ανάμεσα στους άντρες υπάρχουν ψάλλοι, κοντοί, μελαχροϊνοί, ζανθοί, λεπτοκαμυμένοι, έξυπνοι, άθλητοι κτλ. Μην κάνετε, λοιπόν, το λάθος να τους βλέπετε όλους σαν να είναι το ίδιο πράγμα. Ο ένας με τον άλλον παρουσιάζουν τεράστιες διαφορές. Αυτό σημαίνει ότι δε μπορείτε να τους προσελάσετε όλους με τον ίδιο τρόπο. Σημειώνει ακόμη, ότι προτού προσελάσετε να προσελάσετε έναν άντρα, πρέπει να εξακριβώσετε ποιος είναι οι διαθέσεις, τα νοήματα του, ο ψυχικός του κόσμος κτλ. Διαφορετικά, κινδυνεύετε να αποτύχετε.

Αλλά, εδώ είναι το πρόβλημα: Πώς θα κατανοήσετε να τον προσελάσετε; Ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να τον σκοπώ; Πρέπει να φανήτε τολμηρή ή να περιοριστείτε σε ρόλο δόξαλα παθητική; Είναι κοινόμυλο το σημειώστε ή μήπως θα μπορούσατε να πετύχετε καλύτερα με την αδιαντροπία; Ποιος είναι ο σωστός δρόμος;

(Μην ξεχνάτε, ναρκεί η ολόρνη Πικάρ, ότι είσατε ένας μανιάνης (αν τυχόν δεν ήσαστε, πρέπει να φροντίσετε να γίνει το συντομώτερο). Κι' ο μανιάνης δεν είναι εκείνος που πηγαίνει προς τα φινιάτα του σιδηρού, αλλά, τουναντίον, πέφτουν άσυνκράτητοι πάνω του γιατί η ερωτική του δύναμη τα τραβάει άκατανίκητα).

Την ίδια σκέψη είχε εκφράσει πριν από χιλιάδες χρόνια κι' ένας Ινδός ποιητής.

«Οι πεταλούδες, έγραφε, όταν βλέπουν το φως οριούν από όλα τα μέρη προς αυτό. Άλλα ποτέ το φως δεν πήγε να δοί τις πεταλούδες».

Κάνετε κι' εσείς το ίδιο. Γίνετε ο ισχυρός μανιάνης, που έλκει άκατανύμιστα τους άντρες. Άλλά μην πέφτετε με το κεφάλι πάνω τους. Και μην τους βλέπετε όλους σαν υποψήφους συζύγους. Μην προσπαθήτε, εξ' αλλού, να τους φέρετε κοντά σας με την αδιαντροπία σας. «Αν η αδιαντροπία μου δε σε νίκησε, λέει μια ήρωίδα του Ζιρυντού στον άγνωστο της ήρωα, θα σε γοητεύσω» με τη σεμνότητα αυτή την πανίδα...».

Πραγματικά, η σεμνότητα, δίνοντας ένα ξεχωριστό θέλητρο στη γυναίκα, ενώ η αδιαντροπία, αν εξασφαλίσει υερικές ερήμερες κατακτήσεις, δεν ώφέλησε ποτέ κανείς.

Αλλά κι' η μεγάλη τολμή στα ερωτικά ζητήματα δε φαίνεται πως ταίριαζει στις γυναίκες. «Οι άνδρες, έγραφε η Τζίνα Λουμπόζ, διεκδικούν το προνόμιο της τολμής για τον εαυτό τους. Κι' έπεδη βλέπουν την ερωτική κατάσταση όπως περίπου και το κυτταρικό, να είναι αυτοί οι κινηνοί» κι' οι γυναίκες η λεία, εύκολη η υποταγή, που πρέπει να την πανιδεύουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Το να τους η τολμή μια γυναίκα τους φαίνεται σαν ένα πράγμα αβύσσιο

Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Πρέπει να εξοικειώσετε το παιδί στο καινούριο περιβάλλον του

ΕΙΝΑΙ μια τεραστία αλλαγή για τη ζωή του παιδιού, όταν αρχίζει, στα έξη χρόνια του, να πηγαίνει στο σχολείο. Σε τότε — ιδίως αν είναι μοναχοπαίδι — βρισκόταν συνεχώς μαζί με τη μητέρα του, μέσα στο γνώριμο και ασφαλισμένο περιβάλλον του σπιτιού του. Και ξαφνικά, ένα πρωί, η μητέρα του το πηγαίνει σ' ένα μεγάλο κτίριο και τ' αφήνει εκεί μέσα, μαζί με κάποιους άλλα άγνωστα παιδιά της ηλικίας του.

Είναι φυσικό να το ταράξει πολύ αυτή η μεταβολή, να το κάνει δυσ-

περίπετα. Κάνουν, λοιπόν, τη σκέψη πως η νέα που παραμένει σ' έναν ερσικό ορόμο για να ορη μια «ορ - σεο», που θα την παρη μαζί της, σε μπορεί να είναι; σούρα. Και της φερνούνται αναλόγα. Αν το καλοεξετάσωμε, δεν έχουν αόικο. Πως μπορούν να παρουν στα σούρα μια νέα που σπάζει την περιπέτα στην ακρη του δρομου;»

Απο τ' άλλο μέρος, όμως, δεν πρέπει να είσατε άτολμη, κι' άσλη. Απτε τους άντρες με θαρρος, αν έβλεπε να κερσίσε το παιχνίδι της ζωης. Μονον όταν μαθετε να μην τους φοβάστε, δε θα κινυνεύετε απ' αυτούς.

Η επιτυχία στη ζωή συνίσταται ίσως, στο ότι σε κάποια στιγμή, επωλεσθηκατε από κάποια ευκαιρία που μας παρουσιάστηκε. Αυτές οι ευκαιρίες δεν είναι πολλές. Και καποτε, η ευκαιρία είναι μια και μονη. Άλλοιμονο αν την χάσετε!

Πρέπει, λοιπόν, να έχετε το θαρρος να θήτε από την τύχη σας. Μην απορνετε τους άντρες. Θα προσπαθήτε, τουναντίον, να γνωρίσετε και να έλθετε σε κάποια στενωτήρη επαφή μαζί τους. Στις σκέσεις σας ο' αυτούς δεν πρέπει να εγκαταλείψετε ποτε τα δυο μεγάλα όπλα σας, που είναι η αξιοπρέπεια κι' η περφή. Μονον έτσι οι άντρες δε θα προσπαθήσουν να επωλεσθουν από την γνώριμία τους μαζί σας κι' ίσως σκεφθουν σούρα για σας. Γιατί θα σας δουν σαν άνθρωπινο πλάσμα κι' όχι σαν μέσον απολαύσεως.

Μην κάνετε συχνούς εξ' αλλού, ανάμεσα στην εφήμερη κατάκτηση και στην πραγματική κατάκτηση. Η πρώτη απαιτεί ελάνθια προσοχή, ενώ καλοφτιαγμένο πλάσμα η μια εφήμερη ματιά είναι πολλή φορές άρκετά. Άλλά, οι κατακτήσεις αυτού του είδους διαρκούν ελάχιστα. Στην πραγματική κατάκτηση, αντίθετα, δεν άρκουν μόνο τα σωματικά χα-

τυχιόμιο, αν δεν έχετε φροντίσει να το προετοιμάσετε.

Προπάντων πρέπει να το εξοικειώσετε με το κτίριο του σχολείου. Όταν πάτε λοιπόν να το εγγράψετε, πάρτε το μαζί σας και δείχτε του την αλή που θα παίξει τους διαίτη δρομους, τις τάξεις, τις αίθουσες, τις αίθουσες καλλιτέρας ειδική του τάξη, τότε να γνωρίση και να δασκάλο ή τη δασκάλα του.

Ξαναπηγαίνετε το εκεί κι' άλλες φορές, λέγοντάς του π.χ. «Τι καλά που είναι, όταν θα παίξης με τ' άλλα παιδάκια, σ' αυτό το ώρα ο σχολείο».

Επίσης, αν είναι μοναχοπαίδι, συνηθίστε το να κάνει συντροφιά με άλλα παιδιά, πριν πάη στο σχολείο.

Κάνετε το, τέλος, όσο το δυνατόν πιο ανεξάρτητο. Ικανό ν' ανταποκριθώ μόνο του στις ανάγκες του, να πάη στο αποχωρητήριο χωρίς βοήθεια, να ξεκουμπώσει και να βγάλη το παλτό του, να βεση ή να λύση τα παπούτσια του...

Πολλά παιδιά ζητάνε να μάθουν να διαβάσουν, να γράφουν και να μετράνε, πριν αρχίσουν να πηγαίνουν στο σχολείο. Αν το θέλουν πραγματικά, ενθαρρύνετε τα και βοηθήστε τα, δίνοντας τη μορφή παιχνιδιού στα πρώτα αυτά μαθήματα. Μπορείτε π.χ. να τα ρωτήστε: «Πόσα κουμπιά έχει το ρούχο σου;» ή «Πόσα ποτήρια υπάρχουν πάνω στο τραπέζι;» Νάχτε υπ' όψη πως άρκεσε πολύ στα παιδιά να μετράνε στο δρόμο, ότι τύχη: τ' αυτοκίνητα, τα μαγαζιά, τις πλακάδες του πεζοδρομίου... Είναι μια διασκεδαστική γι' αυτά.

Μη μαθαίνετε το παιδί σας να γράφει με κεφαλαία τ' όνομά του ή άλλες λέξεις. Όταν πάη κατόπιν

ρίσματα. Είναι απαραίτητος κι' ο ψυχικός παράγων. Αν τον παραμελήσετε, θα χάσετε το παιχνίδι.

Μερικές νέες προσποιούνται τις τολμηρές, ενώ δεν είναι πραγματικά, γιατί αυτό απαιτεί η σημερινή μόδα. Άλλά αυτό είναι πολύ επικίνδυνο. Προσπαθώντας να παίξουν ένα ρόλο που δεν τον ξέρουν, το πιθανώτερο είναι ότι θα χάσουν το παιχνίδι. Μην κάνετε, λοιπόν, την τολμηρή και πρό παντός μην την κάνετε όταν δεν είσατε φτιαγμένη γι' αυτό το ρόλο.

Η τολμή της γυναίκας δεν έχει καμία σχέση με την προκλητικότητα. Δεν είναι επίσης η άναίδια ή η αδιαντροπία. Μπορεί, τουναντίον, να εκδηλωθώ σε χίλια δυο άλλα ποσάματα, που το κυριώτερο ανάμεσα σ' αυτά είναι η κατοχύρωση της γυναικείας αξιοπρέπειας της και η ικανότητα να ξεφύγει από τις αναρρόφτες πανίδες που παρουσιάζει η ζωή, χωρίς να μεταβληθώ ούτε σε άντρονυαίκα, ούτε σε ανόμιμη.

Αυτή την τολμή θα τη δείξη ζώντας μέσα στην κοινωνία κι' όχι στο περιβώριό της. Και θα την εκδηλώση συνειδητά και θεληματικά, θνάζοντας από το μυαλό της τη σκέψη ότι είναι ένα υποβέστορο όν, που όλοι το καταπρόσραστο και υποστηρίξει. Θα την εκδηλώση ακόμη στην έκλογη του ανθρώπου, που θα γίνει ο σύντροφος της ζωής της.

Μη μεταβάλλετε τον εαυτό σας σε ευπόρευμα που περιμένει τον αγοραστή. Δεν είσατε σκάθα, ούτε η ζωή είναι σκαλοπάτι. Δεν πρέπει να περιμένετε να σας διαλέξουν. Έχετε και σας το δικαίωμα να διαλέξετε. Άρκει να έχετε τη δύναμη εκείνο που θέλετε. Έχει έπιση πολλές φορές ότι η γυναίκα κρατάει την τύχη της στο χέριο της, και χι της όριόκεται στην εκφορά του προσώπου της, στην ακτινοβολία του βλέμματός της, στη μιμλία της, στο περπάτημα της, της κτλ. Αυτή την τύχη, όμως, πρέπει να έχετε να την αξιοποιήσετε. Και θα το κατορθώσετε συγκεντρώνοντας με θαρρος, όλη τη θέληση σας κι' όλες τις ικανότητες σας στην επίδειξη του μεγάλου σκοπού σας, που πρέπει να είναι η κατάκτηση της ευτυχίας.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Οι άντρες σάς θέλουν σαν κομψότεχνημα.

στο σχολείο, θα δυσκολευτεί για να συνηθίση να γράφει με μικρά γράμματα.

Δώστε του, για γράψιμο, ένα μολύβι χοντρό και με στρογγυλή άκρη.

Όσο για το διάβασμα, είναι πολλά τα κίνητρα που σπώνουν ένα έξυπνο παιδί στο να θέληση να μάθω να διαβάη, πριν άκόμα πάη στο σχολείο: οι επιγραφές των μαγαζιών, οι όνομαστές των δρόμων, τα εικονογραφημένα έδλια, κλπ. Επίσης, η επιθυμία του να μιμηθώ ένα μεγαλύτερο άδελφό ή άδελφή του.

Για το σκοπό αυτό υπάρχουν κατάλληλα βιβλία με μεγάλες εικόνες και με απλές λέξεις, τυπωμένες χοντρά γράμματα.

Προσέξτε όμως! Αν το παιδί σας ζητήση να μάθω το αλφάβητο, δώστε του τα γράμματα με την πραγματική φωνητική προφορά τους, δηλαδή «α», «β», «γ» κλπ. κι' όχι λιαίς, μπορεί να μπλέξη... Άλλοι, όμως, να ίδια αυτά γράμματα συνδυασμένα μεταξύ τους σε λέξεις.

Και μία τελευταία σύσταση: Την πρώτη μέρα που θα πάτε το παιδί σας στο σχολείο και θα τ' αφήσετε εκεί, φροντίστε ώστε ο προσωρινός αυτός χωρισμός σε νάνη γρήγορος σε τού: «Αντίο, χρισόδι μου. Θα ξαναβούμε το μεσημέρι».

Αν σάς έρχονται δάκρυα τη στιγμή εκείνη, φροντίστε να τα συγκρατήσετε. Και να σκεφτείτε σίγουρη τότε πως το παιδί σας θα ξεχάση γρήγορα το χωρισμό σας, απορροφημένο απ' τις καινούριες δραστηριότητες και έντυπες που το περιμένουν στο νέο περιβάλλον του.

ΣΥΝΑΓΩΓΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΗΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΨΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ - ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΕΠΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η θάλαρα άρνείται κατηγορηματικά να δεχθώ την πρόταξη γάμου του Βερικώτη και η υπτέρα της αναλαμβάνει να του άνακοινώση την άωνία της με μαλακό τρόπο. Όσο για το Διονύση Κέντα και τον Πέτρο Νίκα κι' οι δυο γράφουν από την Αθήνα, ά ένας στην Ίσα και ο άλλος στην Νεράϊδα. Ο Πέτρος τους πηγαίνον καλά. Ο Πέτρος όμως ζανανυρίζει σε λίγο στο νησί με πρόσωπο σκετινό. Στις πιέσεις της Ναυσικάς, που θέλει να μάθω την αίτια της στενωχώρας του, ο Πέτρος άσνειται να της δώση μια καθαρή έξηγηση, άφηνοντας να τη θαρσύνει η σιωπή του. Την άλλη ήμερα όμως, ο ίδιος ζητάει να της μιλήση για τη στενωχώρη του.

— Νεράϊδα... μ' άγαπάς; — Νομίζεις πως πρέπει να με ρωτάς τώρα πιά;

— Όχι, θέλω να μου πής την αλήθεια...

— Το ξέρεις ότι από την ήμερα που σε γνώρισα, όλα έσβυσαν για μένα.

— Κρίμα!

Τον κούταξε παραξεμεμένη. — Τί ήταν η λέξη που πρόφερες, Πέτρο; Σε στενωχώνει η άγάπη μου;

— Ναί, αυτή τη στιγμή με στενωχώνει. Άλλά έλπιζω να μην είναι όπως το λές. Βέβαια, βρίζεις άναρχοτητα στη συντροφιά μου. Έλπιζω όμως, πως όταν δε θα μ' έχρη πιά θα παρηγορηθής χωρίς μεγάλη δυσκολία.

Τα λαμπαρά πρόσια μάτια της έγιναν πελώρια.

— Πέτρο, τρελλάθηκες; Γιατί μου τα λές αυτά; Τί θέλεις να καταλάβω;

— Μου φαίνεται πως το κατάλαβες κίόλας, της άποκρίθηκε σβαρα.

— Ένωεις πως θα σε χάσω;... — Ναί, άγάπη μου, αυτό ένωω. Κι' έλπιζω η άγάπη σου να μην είναι τόσο βαθεία, ώστε να στενωχωρήθης ύπερμετρα γι' αυτό.

Έσφιξε τα χείλη της η Νεράϊδα. Δεν ήξερε αν έπρεπε να θυμώσει ή να βάλη τα κλάματα. Δε μπορούσε ακόμη να τον ψυχολογήση.

— Θέλεις... θέλεις να χωρίσουμε; τον ρώτησε επί τέλους άχνά.

— Δεν το θέλω, άγάπη μου. Δεν το θέλω. Είναι όμως άναγκη.

— Ποιός σε άναγκάζει;

— Έκείνος που φέρνει τους πιο τελειωτικούς χωρισμούς

— Πέτρο! Ξεφώνισε με ξαφνικό θυμό η Ναυσικά. Άν ξεσκούλουθής να με βρασανίξης έτσι με αίνιγματα, θα... θα σου γυρίσω την πλάτη και θα φύγω.

Δε φάνηκε να τον συγκινή η φεβέρα της.

— Ίσως θα ήταν το καλύτερο που θα είχες να κάνης, της άποκρίθηκε δυσθυμα. Το καλύτερο και για σένα, και για μένα.

— Πές μου, ίκέτευσε με δάκρυα στη φωνή. Τί έγινε στην Αθήνα; Μήκη καμιά άλλη γυναίκα άνάμεσα σ' ας.

— Όχι, άγαπημένη μου. Να μη πάη εκεί ο νους σου. Γυναίκα δε μπήκε. Σε λίγο όμως θα μπή ένας άντρας... ένας άντρας φοβερός. Ο φοβερώτερος που μπορείς να φανταστής...

— Έχεις πάρει όρκο να με τρελλάνης;

Της έπιασε το χέρι, της το χείρισε άπαλά.

— Άγαπούλα... Πώς δεν το κα-

Η ελπιωμένη ΝΕΡΑΪΔΑ

θα ήθελα να πεθάνω χωρίς να ιδώ άλλη μια φορά τα λαμπερά σου ματάκια χωρίς να φιλήσω τα χείλη σου, που είναι η ζωή μου.

Έπεσε στην άγκαλιά του, και για κάμποση ώρα, έσχάσε τα τρομερά του λόγια κάτω από τα χείλη της.

Επειτα όμως τραβήχτηκε απότομα: Πές μου, του φώσαξε άγρια. Θέλω να μου πής όλα, όλα... Κι' εγώ θα τ' αποφασίσω αν θα ζήσης ή θα πεθάνεις...

— Τότε θα σ' ας πω, θα σ' ας πω όλα. Κι' είμαι σίγουρος πως θ' άκούσω την καταδικαστική άφάση από τα γλυκά σου τα χείλη.

— Τότε λοιπόν, τί είναι αυτά που μου λές;

— Δε θέλω, αλλά πρέπει να πεθάνω, άγαπημένη μου.

Κάθηκε πάλι δίπλα του, έπειδη λυγίζαν τα γόνατά της.

— Δε με λυπάσαι; του ψιθύρισε. Δεν καταλαβαίνεις πως μονάχα που μου το λές, μου κόβεις χρόνια της ζωής σου;

— Καλύτερα θα ήταν να μη με ρωτούσες. Ξέρεις τί είχα σκεφθώ, άγαπούλα μου; Να μη γυρίζα κοντά σου. Να πεθάνω μακριά σου, να σκηνωθεύσας κάποιο δυστύχημα. Φοβήθηκα όμως μη πο- νούσες πιο πολύ. Κι' έπειτα, δε

— Άγάπη μου, άρχισε ο Πέτρος Νίκα με φωνή βραχνή. Είμαι τυλιγμένος σε μια φοβερή ύπωση... Τά αίμα ανέθηκε στο κεφάλι της, πριν άκούση τα λόγια του. Ένα φοβερό προαίσθημα την πάγωσε.

— Δε θα σε βρασανίσω... Τό ήξερες ότι πήγα για να υπογράψουμε τα συμβόλαια για να βάλουμε μπροστά το υποκατάστημα. Ναί... μου το είχες πη.

— Φυσικά, είχαμε κεφάλαια γι' αυτή τη δουλειά... Αφσα λοιπόν στην Αθήνα τους αντίπρωσώπου μου, με την έντολη να κάνουν την προπαρασκευαστική έργασία.

— Καί δεν έκαναν τίποτε; — Αυτό είναι το λιγώτερο. Έκαναν τάχα πως έδωσαν μπροστά τη δουλειά. Στην πραγματικότητα όμως έκλειψαν. Έκαναν μια μεγάλη κατάχρηση.

— Άπλάκη... πρόκειται περί καταστροφής, ρώτησε η κοπέλλα χλωμιάζοντας.

— Όχι... όχι, δεν είναι τόσο φοβερό. Η δική μου η θέσι όμως είναι τραγική. Εγώ δε μπορώ να το άνεχω.

— Μα τί σχέση έχεις εσύ;

— Εγώ είμαι ο επίσημος αντίπρωσώπος του πατέρα μου. Από τα χέρια μου περνούσαν όλα, οι υπογραφές, τα χρήματα, όλα. Πως θα τολμήσω λοιπόν να γράψω το πατέρα μου, ότι λείπουν τόσα χρήματα;

— Μεγάλο πρόβλημα...

— Χμ... όχι ίσως, όχι φυσικά τεραστίο για μια τέτοια έντεινση...

— Άλλά για μένα άτομικά, είμαι καταστροφή. Πεντακόσιες λίρες.

— Άνοιξε η κοπελίτσα τα μάτια της.

— Πεντακόσιες λίρες...

— Ναί, άγάπη μου... Καί, καταλαβαίνεις, εγώ είμαι ύπόλογος γι' αυτά τα χρήματα.

— Έγαντιν του πατέρα της, έτσι; — Κι' έγαντιν όλης της εταίριας. Εγώ, μόνον εγώ... Γι' αυτό... δε βρίσκα άλλη λύση. Ο θάνατος τα καταλαί όλα.

— Πεντακόσιες λίρες! Ψιθύρισε με τρόπο η κοπέλλα.

— Ίσως όχι και πεντακόσιες. Άν είχα... αν είχα έστω και δια-

Ο Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης

(Ο Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης σε στιγμές που τεμπελιάζουν, κριτικάρουν τα πάντα και τους πάντες σχολιάζουν...)

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Όλο το καλοκαίριό κι' έτσι πη... τηρή την τύχη και με μουντζες πην... (τυφλά, είχαν δρόμο και πλατείες κάποια κάμα σχετική, ενώ τώρα έρημυνουν τ' ακρογιάλια και τα δέντρα και άνα μανά ο κόσμος πατικώνεται στα κέντρα!)

★

Και σαν να μη φάνη η τσούπη πεζών ταλαίπωρα, έχεις, φίλε μου κι' εκείνα του Πιρό - Πό τα προκτορεία, που μπροστά τους συγκεντρώνουν (νουν!)

★

πλήθη κόσμου τακτικά και τις Κυριακές θυμίζουν μάλλον κέντρα... εθλονικά.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Συμωσιζονται μπροστά τους γενοί κι' ήλικημένοι, όποσοι ομιάδουν όλοι και πολύ φανατισμένοι, που φωνάζουν και πετιώνται, σαν να τους ταμπά δουκέντρα κι' απ' τη... μιάλα περιμένουν μια χαρά να... μπαλώσουν! Και μπορείς να πής εύλογως, ότι πλῆθος πολιτών τις έπιδες του σπαρίζει στα... ποδάρια των παικτών!

★

Έν εζάλλω καταστάσει μερικοί χειρονομούν, τις διαδίδει και τους παίκτες όπισθια δασοπύου κι' άλλοι τα Πρό - πο-δελτία

ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΤΙΟΝ

Θ. ΓΙΣΒΙΟΣ

κόσιες λίρες στὰ χέρια μου, θά μπορούσα νὰ τὰ σκεπάσω τὰ πράγματα...

Τὸν κτύπησε μὲ τὸ πόδι.

— Καὶ θέλεις νὰ χάσῃς τὴ ζωὴ σου γιὰ διακόσιες λίρες;

Χαμογέλασε αὐτὸς μὲ πικρία.

— Εἶναι μικρὸ τὸ ποσό, δὲν εἶναι ἔτσι, ἀγάπη μου; Κι' ὅμως... γιὰ μὲνα αὐτὴ τὴ στιγμή θά ἦταν ἡ σωτηρία.

— Καὶ λές ὅτι ὁ πατέρας σου εἶναι πλούσιος;

— Τί σημασία ἔχει; Γιὰ τὸν πατέρα μου διακόσιες λίρες δὲν εἶναι τίποτε, μιὰ σταγόνα στὴν περιουσία του. Ἀλλὰ, πρέπει νὰ καταλάβῃς τὴν κατάστασι. Μ' ἐμπιστεύθηκε. Πρῶτὴ φορὰ πού μ' ἔστειλε μόνον ἀντιπρόσωπό του. Μ' ἐμπιστεύθηκε, πίστεψε καὶ στὴν τιμιότητά μου καὶ στὴν ἱκανότητά μου. Ὅπως φαίνεται τώρα ὅμως τὰ πράγματα, δὲν στάθηκε οὔτε τίμιος, οὔτε ἱκανός...

— Μὰ δὲ θά φανταστῇ πὼς ἐσύ ἔκανες τὴν κατάχρησι! τοῦ φώναξε ἐπαναφορμητικῶς.

— Ὅα πρέπει νὰ διαλέξῃς: Ἡ νὰ πιστέψῃ πὼς ἐγὼ ἔκανα τὴν κατάχρησι, ἢ πὼς στάθηκε τόσο ἡλίθιος, πού ἀφῆσα νὰ μοῦ κλέψουν τὰ χρήματα ἀπὸ τὸ χέρι.

Ὅσο τῆς μιλοῦσε, τόσο ἐνοώθηθε τὴν καρδιά της νὰ ἡσυχάζῃ ἡ κοπέλλα. Στὴν ἀρχή, ὅταν τῆς μίλησε γιὰ θάνατο, εἶχε φανταστῇ κατὶ τρομερό. Δὲν εἶχε μαντέψῃ, δὲν εἶχε σκεφθῇ τίποτε τὸ συγκεκριμένο. Πάντως ὅμως ὁ νους τῆς ἐπλάττε κίχλας ἐφιαλτικῆς εἰκόνας. Ἀνυπολόγιστες καταστροφές, τουλάχιστον. Μόνον ἔτσι εὐρίσκει ἡ ἀπλή, κοριτσιάτικὴ σκέψις τῆς, κάποια δικαιολογία γιὰ τ' ἀπελπισμένον τοῦ λόγια. Τώρα, ἡ αἴτια ποῦρικε γιὰ νὰ λήπ πῶς θέλει νὰ πεθάνῃ, τῆς φαινόταν ἀσχημάτη.

Τοῦ χαμογέλασε γλυκά:

— Μὲ τρώμας ἀγάπη μου. Νόμιζα πὼς συνέβαινε πραγματικὰ τίποτε φοβερό, δραματικό.

— Ὡστε, ἔτσι; τῆς ἀποκρίθηκε ὁ νέος μὲ πικρία. Ὅλα αὐτὰ πού σοῦ εἶπα, δὲ σὲ συγκινοῦν; Νομίζεις πὼς δὲν εἶναι ἀρκετὸς λόγος γιὰ νὰ πεθάνῃ, ἡ ντροπὴ;

— Μὰ δὲν ἔκανες καμμιὰ ἐπαισιχυτὴν πράξι γιὰ νὰ ντρέπεσαι.

— Εἶναι σὰν νὰ τὴν ἔκανα...

— Ἰσως, σὰν κορίτσι, νὰ μὴ καταλαβαίνῃς τί σημαίνει... τὴ σημαίνουν ὅλα αὐτὰ γιὰ ἕνα ἄντρα...

— Ἐγὼ εἶπα τὸ κεφάλι τῆς ἀπάνω του, τὸν κτύπησε μὲ λατρεία. Εἶμαι ἕνα κουτὸ ἀγόρι. Εἶμαι σίγουρος πὼς ἂν τὰ σκεφθῇς ψυχραιμία τῶν πράγματα, θά βρῇς μιὰ λύσι. Ἰσως πὶο εὐκόλῃ ἀπ' ὅ, τι φαντάζεσαι.

— Γιὰ βρές μου ἐσύ τὴ λύσι! τῆς φώναξε μὲ νεύρα.

— Ἄν ἔγραφε τοῦ πατέρα σου;

— Νὰ τοῦ τὰ ὁμολογήσω ὅλα; Προτιμῶ νὰ πεθάνω. Χίλιες φορές νὰ πεθάνω.

— Ἄν δανειζόσουν αὐτὰ τὰ χρήματα;

— Ἀπὸ ποιόν; Στὴν Ἀθήνα δὲν ἔχω γνωριμίες.

— Μὰ, δὲ μπορεῖ...

— Τὰ βλέπεις; τῆς φώναξε μὲ πικρία. Τὰ βλέπεις; Φαίνονται ὅλα τόσο εὐκόλα ἀπὸ μακριά. Κι' ὅμως, ὅταν τὰ ἐξετάσουμε ἀπὸ κοντὰ, εἶναι βουιὰ... Ὅλα εἶναι δύσκολα...

Ἐσκυψε τὸ κεφάλι του, ἀναστενάζοντας βαρειά, καὶ πρόφερε σιγανὰ:

— Κι' ὁ θάνατος ἴσως νὰ εἶναι δύσκολος.

«ΘΑ ΣΕ ΒΟΗΘΗΣΩ ΕΓΩ»

Τὰ τελευταῖα τοῦ λόγια ἔκαναν τὴν καρδιά της ν' ἀνατριχίση. Τὰ πρόφερε μὲ τόσο πόνο, μὲ τόσο σπαραγμὸ, πού ἡ κοπέλλα τὸν ἀγκάλιασε σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν προστατεύσῃ ἀπὸ κάποιο ἀόριστο κίνδυνο, ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ θάνατο, πού ἴσως νὰ καιροφύλακτοῦσε στὴ σκιά.

Πέρασε κάμποση ὥρα ἔτσι. Καθὼς ἦταν σφιχταγκιστμένοι, ἀκούγαν τοὺς χτύπους τῆς καρῆς, δῖας τοὺς σὲ γρήγορο ρυθμό. Κι' ἡ Ναυσικά συλλογιζόταν μὲ φόβη, πὼς ἦταν δυνατόν αὐτὴ ἡ καρδιά, ἀξάφνη νὰ σταματήσει;

Πέτρο, θά σε βοηθῶ ἐγὼ.

Χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ, κοῦνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ακουσε, Πέτρο; Ἐγὼ θά σε βοηθῶ, τοῦ ξανάπε μαλακά. Τῆς χαϊδεψε τὰ μαλλιά, πού ἦταν σὰν μετὰξι χρυσοῦ, τῆς τὰ φίλησε.

— Μὴ λές κουταμάρες, ἀγαπούλα. Πὼς μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς ἐσύ;

— Πετάχτηκε, τὴν ἀπάντησε σχεδὸν βίαια.

— Ναυσικά! Ἄν κάνῃς ἕνα τέτοιο πράγμα θά σκοτωθῶ μιὰ ὥρα ἀρχίτερα, στὸ λέω.

— Γιατί, ἀγαπημένε μου; Δά-νειο. Δὲ σοῦ λέω νὰ σοῦ τὰ χαρίσῃ ἡ μαμά.

— Μὲ κανένα τρόπο. Τ' ἀκούς; Ὅχι μόνον δὲ θά δεχθῶ χρήματα ἀπὸ τὴ μητέρα σου, ἀλλὰ καὶ θά πῶ ἀμέσως νὰ γκρεμισθῶ ἀπὸ κανένα βράχο. Φθάνει ἄ ἐξευτελισμὸς πού περνᾷς τώρα;

— Δὲ μ' ἀγαπᾷς; τὸν ρώτησε μὲ δάκρυα στὴ φωνή. Δὲ θέλεις νὰ σε βοηθῶ; Εἶναι δυνατόν νὰ μὲ δεχταὶ κανεὶς βοήθεια ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο πού ἀγαπᾷ;

— Ἄν εἶχες ἐσύ, ἀτομικὴ σου

περιουσία, ἂν διέθετες χρήματα... τότε, ναί! ἀγαπούλα, τῆς εἶπε τυφερὰ. Τότε θά τὸ θεωροῦσα φυσικὸ νὰ μὲ βοηθήσῃς, ὅπως θά σε βοηθοῦσα κι' ἐγὼ ἂν βρισκό-σων ἐσύ σὲ δύσκολη θέσι. Ἔτσι ὁμως... Ὅχι, γλυκειά μου ἀγάπη. Δὲν ἔχω ἀτομικὴ περιουσία ἐγὼ, τὸ ξέρεις. Ἀλλὰ γιὰτί νὰ μὴ ζητήσω ἀπὸ τὴ μαμά;

— Θέλω νὰ μοῦ δοκιστής στὴν ἀγάπη μου ὅτι δὲ θά κάνῃς τέ-τοιο πράγμα.

— Πὼς θά μπορούσα ὅμως νὰ σε βοηθῶ; Εἶναι γελοῖο νὰ σκέπτεσαι νὰ πεθάνῃς γιὰ διακόσιες λίρες.

Σήκωσε τοὺς ὤμους του μὲ μιὰ κίνισι γεμάτη ἀπελπισία.

Ἡ Ναυσικά τὸν κτύπησε μὲ ὄ-φος δυστυχισμένον. Κι' ἀξάφνη ὁ Πέτρος ψιθύρισε κάτι... Κάτι, σὰν νὰ μιλοῦσε μονάχος του:

— Ἄν ἦσουν ἄντρας... θάδρι-σκες κάποια λύσι.

Τ' ἄρπαξε τ' αὐτὴ τῆς κοπέ-λας.

— Τί σημασία ἔχει, ἄντρας ἢ γυναίκα; Θέλω νὰ σε βοηθῶ...

Ἄν συνέβαινε τὸ ἀντίθετο, ἂν ἐσύ εἶχες ἀνάγκη ἀπὸ βοή-θεια, ἂν ἐγὼ εἶχα μιὰ μητέρα σὰν τὴ δική σου...

— Τί θάκανες; Πές μου τί θά-κανες;

— Ἀς μὴ μιλάμε γι' αὐτό. Ἐ-σύ δὲ μπορεῖς νὰ τὸ διανοηθῇς. Ἐνας ἄντρας εἶναι τολμηρός, ἀποφασιστικός...

— Μὰ πές μου τί θάκανες. Δὲν καταλαβαίνω.

Γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια του, καὶ ψιθύρισε πάλι, σὰν νὰ μιλοῦσε μονάχος του:

— Ἐγώ; Θάδρισκα αὐτὰ τὰ χρήματα μὲ κάθε τρόπο.

— Μὰ ποιὸν τρόπο; Αὐτὸ δὲ μπορῶ νὰ σκεφθῶ.

— Ἐ, σὲ μιὰ πλούσια οἰκογέ-νεια ὅλα καὶ κατὶ βρίσκεται. Ἐ-να κόσμημα ἀξίας μπορεῖ νὰ χῇ ἀ-πάνω ἀπὸ διακόσιες λίρες... Βά-λει κανεὶς ὑποθήκη ἕνα κόσμημα... Δὲ στὸ λέω γιὰ νὰ τὸ κάνῃς, ἀ-γαπούλα. Τὸ ξέρω ὅτι ἀποκλείε-ται νὰ κάνῃς ἐσύ ἕνα τέτοιο πρᾶ-γμα. Ἀλλὰ, σοῦ λέω τί θά σκε-πτόμουν νὰ κάνω ἐγὼ, ἂν βρισκό-μουν στὸ στίτι τῆς μητέρας μου, κι' ἂν εἶχες ἐσύ ἀνάγκη βοήθειας.

Ἡ Ναυσικά τὸν κτύπησε κρα-τῶντας τὴν ἀναπνοή της. Ἦταν σίγουρος πὼς δὲν κατάλαβε τὰ λό-για του.

— Δηλαδή... ποῦρε ἐπὶ τέ-λους ἀργά, ψιθύριστά, Πέτρο... ἐ-σύ θάκλεβες ἀπὸ τὴ μητέρα σου κανένα κόσμημα;

— Ὅχι, φώναξε μὲ ξαφνικὸ θυ-μὸ ὁ νέος. Ποιὸς σοῦ μίλησε γιὰ κλοπῇ; Ποιὸς ἀνέφερε αὐτὴ τὴ λέξι;

— Σὲ παρακαλῶ, ἐξηγήσέ μου. Σὲ βεβαίω πὼς δὲν καταλαβαίνω.

— Ἄλλο πρᾶγμα σοῦ εἶπα! Ἀ-πλούστατα, θάπαίωνα κανένα κό-σμημα, πού νὰ ὑπῆρχε ἐλπίς νὰ μὴν τὸ καταλάβῃ ἡ μητέρα μου. Οἱ γυναῖκες δὲν κάνουν συνήθως ἐπι-θεωρήσι τὸν κοσμημάτων τους καθε μέρα. Θὰ τῷβάζα ὑποθήκη γιὰ λίγες ἡμέρες, καὶ θάσωζα τὴν κατάστασι. Κι' ἔπειτα θά τὸ ξα-νάζαζα στὴ θέσι του, κι' οὔτε γὰ-τα οὔτε ζημιὰ.

Εἶχε καταλάβῃ τί ἀκριβῶς τῆς ζητοῦσε κι' ἡ πρώτη τῆς φρίκη πέρασε.

Ἡ λέξι «ὑποθήκη» δὲν τὴν τρώ-μαζε, ὅμως τὴν παγῶνε ἀκόμη.

— Ἐγὼ θά πεθάνω ἀπὸ τὸ φό-βο μου, ψιθύρισε.

— Ἐσύ, φυσικά, θά πεθάνεις ἀ-πὸ τὸ φόβο σου ἀγαπούλα μου. Αὐτὰ τὰ πράγματα θέλουν θάρ-ρος καὶ ἀποφασιστικότητά. Καὶ ἀγάπη ἀνδρική. Καταλαβαίνεις τί θέλω νὰ πῶ... Τὴν ἀγάπη τὸ ἄν-τρα πού δίνει καὶ τὴ ζωὴ του γιὰ τὴ γυναίκα πού ἀγαπᾷ.

— Κι' ἐγὼ θά μπορούσα νὰ δώσω καὶ τὴ ζωὴ μου γιὰ σένα, πρόφερε ἡ Ναυσικά σταθερά.

Πάλι τῆς χαμογέλασε θλιμμένα.

— Μιὰ γυναίκα πιστεύει εὐκό-λα πὼς μπορεῖ νὰ δώσῃ τὴ ζωὴ της. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, δὲ μπορεῖ νὰ τὸ κάνει. Ἀλλὰ ἐ-κείνο πού μπορεῖ ἀκόμη λιγώτερο νὰ κάνει εἶναι νὰ ριψοκινδυνεύσῃ ἕνα τέτοιο πράγμα.

Σούφρωσε τὰ φρύδια τῆς ἡ Ναυσικά. Ἦταν φανερό πὼς συλ-λογιζόταν, βασάνιζε τὸ μυαλό της. Ὁ Πέτρος κτύπησε πέρα, τὴ θάλασσα, καὶ κάτω, τὸ γκρεμὸ, πού ἀνοιγόταν βαθὺς στὰ πόδια τους.

— Ὅα εἶναι ἑκατὸ μέτρα, ψι-θύρισε κάποια στιγμή.

Τὸν κτύπησε μὲ μάτια μεγάλα.

— Τί εἶπες πάλι;

— Νά... λέω... θά εἶναι ἑκατὸ μέτρα βάθος. Ἐνα ἰδανικὸ ση-μεῖο.

— Πέτρο! τοῦ φώναξε, ἐνῶ τ' ἀναφυλλιτὰ φούσκωναν τὸ στήθος της. Ἀκούη τὸ σκέπτεσαι αὐτό;

— Ἀλλάς τίποτε; τὴ ρώτησε θλιμμένος, Ἦρσασε καμμιὰ λύσι;

— Κι' ἂν ἀκούμ... κι' ἂν ἀκό-μη ἀποφασίζα νὰ κάνω ἕνα τέ-τοιο πράγμα, τοῦ εἶπε ἀκόλου-θώντας τὴ σκέψις της. Δὲν ξέ-ρω ποῖο κόσμημα τῆς μαμάς μπο-ρεῖ νὰ χῇ ἐπὶ τῇ ἀξία.

— Τὰ κοσμήματα πού φορεῖ εἶναι ἀληθινά;

— Ναί, ἀποστρέφεται τὰ ψευ-τικά...

— Ὅλα, ὅλα; ἐπέμεινε ὁ νέος. Τὰ σκουλαρίκια, τὰ δακτυλίδια, οἱ κορδέλλες;

— Ὅλα, ἀγαπημένε μου. Δὲ φορέσε ποτὲ ψεύτικα ἢ μαυὰ.

— Κι' ἔκλειο τὸ βραχιόλι, πού φοροῦσε μιὰ φορὰ, τὴν ἡμέρα πού ἀνήγγειλε τὸν ἀραβδῶνα της;

Τὰ μάτια τῆς Νεραϊδῆς ἀστρα-ψαν.

— Ἐκείνο τὸ βραχιόλι στοιχί-ζει τριακόσιες λίρες τὸ λιγώτερο. Αὐτὸ λέει ἡ μαμά.

— Εἶναι ἀλήθεια ἕνα σπάνιο κόσμημα, συμφώνησε ὁ νέος. Ἐνα ὠραιότατο κόσμημα. Τὸ παρατή-ρησα χωρὶς νὰ τὸ θέλω, φυσικά...

Δὲν τὸ φορεῖ ὅμως καθε μέρα.

— Ὅχι. Πολὺ σπάνια.

— Ἐ... τότε λοιπόν;

Τὰ μάγουλα τῆς Νεραϊδῆς φλογίστηκαν. Δίστασε μιὰ στιγ-μὴ ἀκόμη, ἔπειτα πρόφερε ἀπο-φασιστικά:

— Ὅα τῆς τὸ πάρω, Πέτρο...

Ὅα τῆς τὸ πάρω κυρτά. Ἀλλὰ, πότε θά μοῦ τὸ ξαναδώσῃς; Γιὰ πόσες ἡμέρες τὸ χρειαζέσαι;

— Τὸ πολὺ δεκαπέντε μέρες.

— Τόσο πολὺ;

— Ἰσως καὶ λιγώτερο. Ἰσως μόνον ὀκτὼ. Περιμένω ἀπὸ μέρα σὲ μέρα κι' ἄλλα χρήματα ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Μόλις τὰ λάβω θά τὰ καταφέρω, νὰ τὰ δικαιολο-γήσω κάπως. Αὐτὴ τὴ φορὰ, δὲ θά τὴν ξαναπαθῶ... ἐνοῖα σου.

Ἀς πούμε λοιπόν, δέκα μέρες, γιὰ νὰ μαστε σίγουροι. Ἐπιτίεις πὼς σὲ δέκα μέρες δὲ θά τὸ κα-ταλάβῃ;

— Αὐτὸ πὶο ὁ Θεὸς τὸ ξέρει, ἀναστενάξε ἡ κοπέλλα. Ἄν δὲν τῆς ἔρθῃ ἡ ἐμπνεύσις νὰ τὸ φορε-σῇ αὐτὸ τὸ βραχιόλι...

— Κυττάει κάθε μέρα τὰ κο-σμήματά της;

Ἐλέσσε ἡ Νεραϊδῆ.

— Ὡ... ἡ μαμά εἶναι πάντα ἀ-φρονημένη. Δὲν ξέει πολλές φορές τί της γίνεται, τί κοσμήματα ἔ-χει, ἀκόμη καὶ τί φουστάνια ἔχει.

— Τότε λοιπόν, ψιθύρισε ὁ Πέ-τρος, μὲ ὕφος δυστυχισμένον, δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ δεχθῶ τὴν προσφορά σου.

Πέρασε παράφορα τὰ χέρια της στὸ λαιμό του.

— Πέτρο εἶμαι εὐτυχισμένη νὰ σε βοηθῶ. Εὐτυχισμένη. Ναί, ἀπὸψε κιόλας θά κυττάω μὲ κά-θε τρόπο νὰ τὸ πάρω. Ἄν τὸ κα-ταφέρω θά σὲ δώσω αὐριο.

— Δὲν γίνεται ἀπὸψε κιόλας, ὅποια ὥρα; Γιὰ νὰ σὺνῃ αὐριο μὲ τὸ πρῶτο βαπτῆρι, χαράματα;

— Ὅα προσπαθῶ Πέτρο. Ἄν τὰ καταφέρω θ' ἀνοίξω γιὰ λίγη ὥρα τὴ γυρίλα τοῦ δωματίου μας. Κάπου νὰ εἶσαι ἐσύ νὰ προσέχεις. Κι' ἂν ἰδῇς ν' ἀνοίγῃ ἡ γυρίλα, νὰ πᾶς νὰ μὲ περιμένῃς στὴν κά-τω βεράντα, πού εἶναι συνήθως ἐ-ρημη. Ὅα πεταχθῶ μιὰ στιγμή νὰ στὸ δώσω.

— Νεραϊδῆ μου, τῆς ψιθύρισε τυφερὰ... μοῦ φαίνεται πὼς ξα-ναγεννήθηκα. Ἦμουν βέβαιος πὼς θά σ' ἐβλεπα σήμερα αὐτὴ τελευ-ταία φορὰ.

Τοῦδωσε ἕνα χαϊδευτικὸ μπα-τσάκι, καὶ γιὰ κάμποση ὥρα ἀρ-χίσαν νὰ γελᾶνε κι' οἱ δύο τους σὰν παιδιά. Κάποιο ἀβάσταχτο βάρος εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν καρδιά του.

Ἐπειτα ὅμως, ὅταν πῆραν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ, ἐνοῖωσε ξα-φνικά ἡ κοπέλλα τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται πάλι. Ἐκεῖ ψηλά, πού ἀντικρίζε τὴν ἀπειραννύσων τοῦ ὀρίζοντα, ὅλα τῆς φαινόταν πὶο εὐκόλα. Ὅσο ζύγωναν ὅμως στὸ ξενοδοχεῖο, τόσο καταλάβαι-νε πὼς δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀπλὰ τὰ πράγματα. Τόσο τῆς φαινόταν πὶο δύσκολο νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὸ πού τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ.

Ὁ Πέτρος ὅμως τῆς ἔδωσε θάρρος:

— Ἀγαπούλα. Δὲν εἶναι ἀνάγ-κη νὰ περιμένῃς τὴ νύχτα. Ἰσως

ΜΑΤΑΙΩΘΗΚΕ Ο ΓΑΜΟΣ ΕΛΛΕΙΨΕΙ ΝΥΦΗΣ

Ἡ Τσιορτίνια Γκόρμαν, ἡ ὥρα Ἀμερικανίδα τῆς φωτογραφίας μας, ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ στὴς 24 Αὐγούστου στὸ Μαϊάμι. Στις 16 εἶναι μιὰ πρόβα τῆς τελετῆς, τὴν ὁποία παρακολούθησαν οἱ στενοὶ συγγενεῖς τῶν δύο μελλοντῶν, πού φαίνονται χαρούμενοι κι' εὐτυχισμένοι. Ὅταν ὅμως στὴς 24 Αὐγούστου ὁ γαμπρὸς πῆγε στὴν ἐκκλησία, μά-ταια περίμενε τὴ νύφη. Ἡ Τσιορτίνια εἶχε ἐξαφανισθῇ καὶ δὲ ἐρ-έθηκε ποῦθεν. Ὑστερα ἀπὸ μιὰς περίπου ὥρας ἀναμονὴ καὶ ἀγωνία, ἔφτασε ἕνα γράμμα τῆς νύφης, πού ἀπευθυνόταν στοὺς γονεῖς της κι' ἔγραφε: «Φεύγω γιὰτί ἔβρηκα τὸν ἀληθινὸ ἔρωτα».

μάλιστα νὰ εἶναι καὶ πὶο εὐκόλο τὴν ἡμέρα. Ἐξέρεις πὼς τάχει τὰ κοσμήματά της ἢ μαμά σου;

— Πὼς δὲν ξέρω; Μέσα στὴ μεγάλη βαλίτσα...

— Πὼς τ' ἀποφασίζει ὅμως καὶ παίρνει μαζί της τέτοια βα-ρύτιμα κοσμήματα;

Σήκωσε ἡ κοπέλλα τοὺς ὤμους της.

— Τῆς τὸ εἶπαμε ὅτι εἶναι ἐ-πικίνδυνον. Ἡ μαμά ὅμως δὲ μπο-ρεῖ χωρὶς τὰ κοσμήματά της. Κλειδώνει τὴ βαλίτσα, καὶ τόσα χρόνια πού πάμε σὲ ξεκαλοκαριὸ δὲ συνέβῃ τὸ παραμικρό...

— Στὸ κάτω-κάτω, γέλασε ὁ νέος, κι' ἂν ἀκόμη τὸ πάρῃ εἰδη-σι, τὸ μόνο πού δὲ θά σκεφθῇ πο-τέ, εἶναι ὅτι ἐσύ τὸ πήρες.

Ἀνοῖξε ἡ Νεραϊδῆ τὰ μάτια της πελώρια:

— Πέτρο... Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἄν τὸ πάρῃ εἰδησι θά εἶ-ναι καταστροφή. Ἐπειδὴ, ἀσφα-λῶς δὲ θά φανταστῇ ὅτι τὸ πήρα ἐγὼ, ἀλλὰ θά πιστέψῃ ὅτι τῆς τό-κλεψαν ἐδῶ στὸ ξενοδοχεῖο...

Ἀφοῦ εἶναι τόσο ἀφρονημένη, εἶπε ὁ νέος μὲ τὸ ἐλαφρὸ ὄφθαλ-μὸν εἶχε πάρῃ τώρα. Ἄν ἀκόμη —Θεὸς φυλάξῃ— τὸ πάρῃ εἰδησι, νὰ τῆς πῇς ὅτι ἀσφαλῶς θά τό-χασε στὸ δόμο ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα πού τὸ φοροῦσε.

Ἀχ, ἀναστενάξε ἡ Ναυσικά δὲ θέλω οὔτε καν νὰ τὸ σκέπτω-μαι αὐτό.

— Ὅλα θάρρουνε καλά, τῆς εἶπε, σφίγγοντας τὸ μπαρτάσο τῆς ἀπάνω του. Ὅλα θάρρουνε καλά, γλυκειά μου ἀγάπη. Λοι-πόν. Φτάσαμε. Ἐγὼ θὰ καθίσω ἀπὸ τώρα σὲ μέρος πού νὰ μπο-ρῶ νὰ δῶ τὸ παρὰθύρ σου. Ἄν τὰ καταφέρω, θά μοῦ κάνῃς κά-ποιο νόημα νὰ ξέρω. Καὶ θά συ-ναντηθούμε κάτω, ὅπως εἶπαμε.

Ἡ ΝΕΡΑΙΔΑ... ΚΛΕΒΕΙ

Εἶχαν κιόλας ἐτοιμαστῇ γιὰ ἔ-ξω ἡ μητέρα της κι' ἡ ἀδελφὴ

της, ὅταν γύρισε ἡ Νεραϊδῆα στὸ ξενοδοχεῖο.

— Ἐ, λοιπόν; τὴ ρώτησαν κι' οἱ δύο μ' ἕνα στόμα. Τί ἔχει; Τί ἔπαθε; Σοῦ εἶπε;

Ἐλέσσε ἡ κοπέλλα νευρικά.

— Κουταμάρες. Κάποια μικρὴ ἀναποδιά στὴ δουλειά του, πού τὴν μεγαλοποίησε στὴ φαντασία του.

— Τίποτε σοδαρό; ἐπέμεινε ἡ μητέρα.

— Ὅχι, μαμά. Ἀπολύτως τί-ποτα.

— Δόξα σοι ὁ Θεός. Ἐξέρεις, ἀ-νησυχοῦσα.

— Συνήθῃ τώρα; ρώτησε ἡ Θάλεια.

— Μιὰ χαρά! Τοῦ πέρασε!

— Ὡρα! Καὶ δὲ μοῦ λές. Πὼς πάει τὸ ὑποκατάστημα;

— Ἐν τάξει, ὅλα ἐν τάξει.

— Σοῦ μίλησε γιὰ ἀραβδῶνα; ρώτησε ἡ μητέρα.

— Ναί... δηλαδή... μιλοῦμε σὰν νὰ εἶναι γεγονὸς τετελεσμέ-νο πρᾶς αὐτό.

— Ὅχι δά, ἔκανε ἡ Θάλεια. Πρέπει ν' ἀναγγεῖλουμε ἐπίσημως ἀραβδῶνες.

— Δὲ βιαζόμαστε. Ἀφῆσε τὸν νὰ κανονιστῇ τὴ δουλειά του. Για-τί ν' ἀναγγεῖλουμε ἐδῶ ἀραβδῶ-νες κι' ὅχι μόλις γυρίσουμε στὴν Ἀθήνα;

— Σωστά, φώναξε ἡ μητέρα ἐνθουσιασμένῃ. Ἐκεῖ θάμνασε ἀ-νάμεσα στὸ συγγενολὶ μας, στὸ στίτι μας.

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγὼ. Τώρα ἐξ-άλλου, δύο ἐβδομάδες μᾶς μένου-ν γιὰ τὴν ἐξοχή. Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ναί, ἀκριβῶς σὲ δώδεκα μέρες φεύγουμε.

— Λοιπόν, δὲν ἀξίζει τὸν κό-πο. Καλύτερα στὴν Ἀθήνα.

— Τί θά κάνῃς τώρα ἐσύ; τὴ ρώτησε ἡ Θάλεια. Θά ξαπλώσῃς λιγάκι;

— Ναί... ἴσως...

— Ἄντε καὶ νὰ ντυθῇς...

— Θά ξαπλώσω λίγο πρῶτα, εἶπε ἡ κοπέλλα.

Τὰ πράγματα ἔρχονταν σὰν νὰ ἤθελαν νὰ τὴ βοηθήσουν.

— Βέλεις τὰ κλειδιά; τὴ ρώ-τησε ἡ μητέρα της.

— Ναί, ἀφῆσε μου τα, ἀπο-κρίθηκε ἡ Ναυσικά, ὅσο μποροῦ-σε πὶο ἀδιάφορα. Καὶ θά στὰ δώ-σω μόλις ντυθῶ.

— Καλὰ. Πρόσεξε κλειδώσε καλά.

— Ἐνοῖα σου...

Μετὰ λίγα λεπτά τῆς ὥρας ἔ-φυγαν ἡ μητέρα της κι' ἡ ἀδελφὴ της. Ἡ Θάλεια δὲ πῆγαινε ἕνα μακρινὸ περίπατο μὲ μιὰ νεανικὴ συντροφιά, ἡ μητέρα τῆς ἐπάπια-νε τὰ χαρτιά, ὅπως συνήθως.

Ἐμεῖς ἔτσι μόνῃ ἡ Ναυσικά, στὸ δωματίο. Μόνη μὲ τὰ κοσμήματα, πού ἦταν ἡ σωτηρία γιὰ τὸν ἀ-γαπημένο της.

Ἀφῆσε νὰ περάσῃ λίγη ὥρα γιὰ νὰ βεβαιώσῃ πὼς δὲν πρόκειται νὰ γυρίσῃ οὔτε ἡ μητέρα της οὔ-τε ἡ ἀδελφὴ της κι' ἔπειτα ἐκκλει-δωσε τὴ μεγάλη βαλίτσα.

— Τέτοια πράγματα τὰ φυλάει κανεὶς σὲ βαλίτσα! ἔλεγε πάν-τα. Στὶς μεγάλες βαλίτσες, ἔχει πάντα ἕνας ταξιδιώτης κανένα ἑ-σώρημα, κανένα μολύβινο κανέ-να βιβλίο...

Ἡ θεωρία της εἶχε ἀποδειχθῇ ἔως τώρα σωστή. Εἶναι τὸ βέ-βαιον ὅτι πῆγαιναν πάντα σὲ πρῶτης τάξεως ξενοδοχεῖα, καὶ δὲν τοὺς εἶχε λείψῃ ὅχι μόνον κα-νένα κόσμημα ἀλλὰ οὔτε μιὰ καρ-φίτσα.

Ἐτρεμαν τὰ χέρια τῆς κοπέ-λας ὅταν ἀνοῖξε τὸ καπάκι. Ἀ-ναστήκωσε κατὶ μεταξὺ νυχτικὰ καὶ εἶδε, τυλιγμένο σὲ μιὰ μάλ-λινη ἑσκεττοῦλα γιὰ νὰ μὴ κινή-νται ἐντύπως, τὸ κουτί μὲ τὰ κοσμή-ματα.

Εἶχε κλειδῶσει τὴν πόρτα, κι' ἔτσι ἦταν ἡσυχῇ. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε ὅμως νὰ σπάσῃ, ὅταν ἀνοῖξε τὸ κουτί.

Δὲν εἶχε φέρεῖ ὅλα τῆς τὰ κο-σμήματά ἡ κυρία Δειλινόη. Κάθε χρόνον ἔπαινε κι' ἄλλα μαζί της στὴν ἐξοχή. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ἀ-φῆσε στὴν Ἀθήνα σὲ κάποια θυ-ρίδα Τραπεζῆς. Πάντως, αὐτὰ πού εἶχε μαζί της ἦσαν ὀλόκληρη πε-ριουσία. Κι' ἀνέμεσα στὰ ὠραία κολλίε, δακτυλίδια σκουλαρίκια, ἀστραφτεὰ τὸ βραχιόλι πού ἦταν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα κομμάτια, κει-μήλιο ἀπὸ τὴ γαγιά.

Τὸ πήρε ἡ Νεραϊδῆα στὰ χέρια της, τόκωσε γρήγορα στὴν τσάν-τα της ἀπὸ τὸ φυλῆς σ' ἕνα χαρ-τί, ἔπειτα ἐκλείσσε τὸ κουτί, τὸ τυ-λίξε στὸ πλεκτό, τὰ συρρίωσε ὅ-λα στὴ θέσι τοὺς ξανά. Ὅταν ἔ-κλεισε τὴ βαλίτσα, κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα, νοιώθοντας τὰ γόνατά της νὰ λυγίζουν. Τότε μόνον κα-τάλαβε πόσο τῆς εἶχε κοστίσει ὅ-λη αὐτὴ ἡ ἱστορία. Τώρα μόνον, πού τὰ πρᾶτα τῆς λυγίαν σὰν νὰ εἶχε πεποπαθῇ ὥρες.

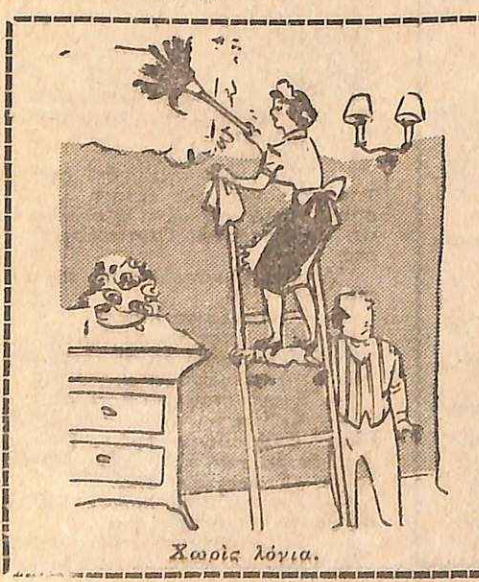
— Πρέπει νὰ τοῦ τὸ δώσω...

Γιὰτί ἔμεναν τὰ πρᾶτα τῆς σὰ ριζωμένα στὴ γῆ; Γιὰτί ἐνοῖωσε ξαφνικά ἕνα τέτοιο ἀσχηματὸ βά-ρος στὴν καρδιά της; Γιὰτί μᾶλ-λιν σκέψεις, σὰν σύννεφα ἀναπάν-τεχα ἦσαν νὰ βολῶσουν τὴν εὐ-τυχία της;

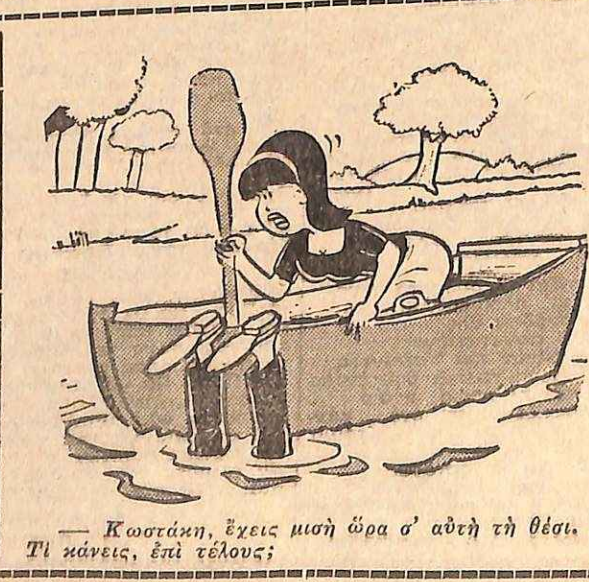
— Ἦταν σωστὸ νὰ μοῦ ζητήσῃ ἕνα τέτοιο πράγμα; Πὼς τὸ μνη-σε νὰ μοῦ τὸ ζητήσῃ; Ἐγὼ δὲ θά τοῦ τὸ ζητοῦσα ποτέ!... Ὅχι. Θά προτιμοῦσα νὰ πεθάνω...

Στὴν τελευταία λέξι ὅμως, οἱ σκέψεις τῆς ἀλλάζαν μὲ μιὰ. Λες κοπάδι, πού συνήνησε κάποιο ἐμπόδιο, τρώεσε καὶ γύρισε πίσω.

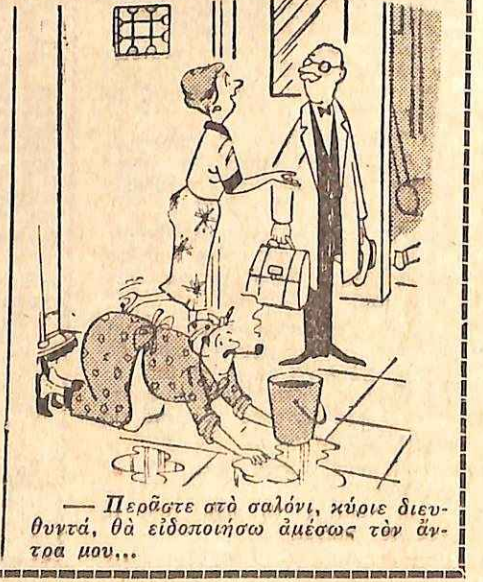
— Γιὰτί νὰ πεθάνῃ; Δὲ θά ἦ-ταν τὸ μεγαλύτερο κακό, πού μπο-

Χωρὶς λόγια.

— Κωστή, ἔχεις μισή ὥρα σ' αὐτὴ τὴ θέσι. Τί κάνεις, ἐπὶ τέλους;

— Περᾶστε στὸ σαλόνι, κύριε διευ-θυντὰ, θά εἰδοποιήσω ἀμέσως τὸν ἄν-τρα μου...

οούσε να μου κάνει, αν χωρίς να μου δώσει εξηγήσεις, σκοτώνεται; Πώς άλλαξαν πάλι με μιας όλα μέσα της; Πώς το βραχιόλι αυτό, που κρατούσε τώρα στο χέρι της, της φάνηκε ένα κομμάτι ήλιος, ένα κομμάτι χαράς, που το χάριζε στον αγαπημένο της;

— Είμαι τρελή... Όλα θάρ-
θουνε καλά... Έχει δική ο Πέ-
τρος. Οί γυναίκες δεν είμαστε
για μεγάλες θυσίες. Τί είναι α-
πό το που κάνω εγώ; Τίποτα. Κι' ο-
μως τρέμω, χλώμιασα. Και έλε-
γα πως θα μπορούσα να θυσιά-
σω και τη ζωή μου γι' αυτόν!...

Πετάχτηκε, πλώθηκε, ντύθηκε
βιαστικά. Έπειτα κυττάστηκε
στον καθρέφτη.
Είχε φορέσει ένα σκερτσόζικο
φουστανάκι, με ζωηρά τετράγωνα
πολύχρωμα. Ήθελε κάτι χαρού-
μενο, για να τραβήξουν κι οι ί-
δρες της ένα χαρούμενο δρόμο.
"Ερρίξε άλλη μία ματιά στον κα-
θρέφτη, έπειτα άνοιξε τη μπαλ-
κονόπορτα και βγήκε στο μπαλ-
κόνι.

Αμέσως αντίκρουσε τον αγαπη-
μένο της. Καθόταν άντικρυ, στην
άκροθαλάσσια σ' ένα κέντρο, και
πίσω του ήταν καρφωμένα
στο παράθυρό της. Μόλις την ά-
ντικρουσε της έκανε ένα ανεπαίσθη-
το νεύμα. Κι' η Νεράιδα κατέδη-
κε κι' αυτή αμέσως στην άκροθα-
λάσσια.

ΗΜΕΡΕΣ ΤΡΕΛΛΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ποτέ δεν αίσθανόθηκε τόσο ευ-
τυχία, όσο εκείνο το απόγευμα.
"Ο Πέτρος δεν ήξερε τί να κάνει
για να της δείξει την ευγνωμοσύ-
νη του και την αγάπη του. Έκα-
ναν ένα ώραίο περίπτε-ο στην πα-
ραλία κι' εκεί τούδωσε το βαρού-
τιμο κόσμημα. Το βράδυ χόρευαν
στην ρομαντική πίστα λίγο πιο
πέρα από το ξενοδοχείο τους, κι'
η Νεράιδα ήταν όπως πάντα, ή
βασίλισσα της όμορφιάς. 'Η Ιρα
δεν είχε σκύσει το κεφάλι από
τά χαριτιά του το απόγευμα. Κι'
όταν πήγαν οι κόρες της στο χο-
ρό, αυτή έμεινε σπινωμένη στην
καρέκλα της να παίζει. Είχε πάλι
μια παράξενη νευρική κατάσταση.
Θάλγευε κανείς πως τα χαριτιά ή-
ταν κάτι που το ζητούσε απαραί-
τητα η ψυχή της.

"Ο Γεράσιμος Βερικιώτης χό-
ρευε και ξαναχόρευε με τη Θά-
λεια. Παρά την απειλή του ότι θά-
φευγε για την Αθήνα, δεν είχε
ξεκολλήσει από το ξενοδοχείο. Φε-
ρεόταν σαν να μην είχε συμβεί τί-
ποτε, κι' η Θάλεια κολακεύονταν
ποτέ, κι' η Θάλεια κολακεύονταν
με την ύπομνησή του. Μανιώδης
με την χορευτική, χόρευε πάντα με τις πιο
χορευτικές, και τις πιο νεαρές ντά-
μορφες και τις πιο πόντους της έδει-
χνε όμως πάντα στη Θάλεια.

"Ήταν μία μαγεμένη βραδυά,
σχεδόν καλοκαιρινή, στο τέλος
του Αύγουστου. Το φεγγάρι ολό-
τομο, αρμένιζε μέσα σε ανάλα-
φρα συννεφάκια. Έπειτα θαρρείς
ένα τρελό κρυφτό, τρέχοντας, σαν
πύρινο καράβι σε μία θάλασσα
βαθυγάλαξη και παίζοντας με τα
σύννεφα.

— Αγαπούλα, ψιθύρισε ο Πέ-
τρος στο αυτί της Νεράιδας κι' η
άντρα του την έκανε ν' ανατρι-
χιάσει... Φαντάσου αν τέτοια ώρα
βρισκόμουν εκεί πέρα... στα βρά-
χια.

Σφιγγόταν άπάνω του, όδια-
φορούσε για τον κόσμο, που τους
κυττάζε, άδιαφορούσε για το τρα-
πέζι, όπου προηδύρεσε η κυρία
Πίκου κι' όπου δεν είχαν άλλη
πολύτιμη παρά να κουτσουμπο-
δουλεύει. Ακουμπούσε άπάνω του
λεύου. Έγκατάλειψε και της φανόταν
μ' ένα γέλιο η ετυχία της απόψε.
καινούργια την είχε αγοράσει
κι' αυτή με κάποια θυσία.

Επίκαιροι διόχοι

ΣΩΗ... «ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΑ»

Έκλογες αυτόν τον μήνα, όπως ξέρετε, θα γίνουν
και αρχίζουν οι «πατέρες» ή υποσχέσεις να μας δίνουν,
να μας τάζουν έργα χίλια
και λαγούς με πετραχήλια,
να μας λένε πως θα διώξουν κάθε μία μικρή μας έγνοια
και τον τόπο μας θα κάνουν μία γωνιά... παραδεισένια!

Μας υπόσχονται να κάνουν διδύμοι για μας
και να μας εξασφαλίσουν την χλιδή της... Χαλιμάς!

Τέτοια λέγε όλοι τώρα
κι' όταν έρχεται η ώρα
που την ψήφο μας λαμβάνουν απ' την... κάλη μια χαρά,
τότε φευ! για μας δεν δίνουν ούτε «κάλλικο παρό»!

ΔΥΣΤΥΧΩΣ...

Κατεβήκανε, τις άλλες, σε άπεργία γενική,
μεταξύ των άλλων κλάδων και πολλοί έφοροι και
κι' για κάμποσες ημέρες βροχάν κάλμα κι' ηρεμία,
όλοι όσοι έχουν «δουνα» μ' έφορες και ταμεία...

"Όμως έληξε η άπεργία, ή καθ' όλα προσφιλής,
κι' εδωθήθηκε στη λύπη ο κοσμάκης ο πολύς,
γιατί όσοι έχουν νουώδες την ταπεινία του... έφορον,
θέλουν τέτοιες άπεργίες να κρατούν «ζωής... εφ' όρου»!

ΚΑΙ ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ ΑΚΟΜΑ

Με σκαίλια τον μαθαίνει ο ντυνιάς ανεξαιρέτως,
πως της Μπέργκμαν ή θυγάτηρ θα χωρίση άνυπερθέτως,
γιατί δε μπορεί τον βίον του σπιτιού να συνηθίση
και τον δρόμον της θόνης ένορε ν' ακολουθήση...

"Η μικρά, ήγουν, έκεινη και πρόωρος θελκτική
με ταχύτητα χωρίζει όλως... κινηματογραφική,
έπειδή για την θόνη έχει όνειρα και πλάνα
κι' έπειδή γυρεύει, μάλλον, νάναι σ' όλα «κατά... μάννα»!

ΜΕΤΡΑ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΕΩΣ

"Όπως, ήδη, άνεκοινώθη από επίσημες πηγές,
επιτρέπεται να γίνουν άνοκτες εισαγωγές,
και παρ' όλο, τέλος πάντων, που τελείωσε το θέρος
θα μπορούν κι' έντομικόν να εισάγονται έλευθέρως!

Κι' όσοι ξέρουν της ζωής μας τις συνθήκες και τους όρους,
λάνε πως τα έντομικόν άφωρουν τόσο μικροεμπόρους,
που οι δουλειές τους όσο πάνε, όλο γίνονται πιο λίγες
κι' έχουν φτάσει στο σημείο να σκοτώνουν όλοι... μυγες!

ΔΡΟΜΟΣ «ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ»

"Η καινούργια όδός Κορίνθου παίρνει άλλοιώτικη τροπή
κι' ή συνέχισή της λένε, ίσως να διακοπή,
γιατί κάτι άνωμαλίες συναντά έδαφιν,
κι' οι δαπάνες που απαιτούνται κοίνονται έπερβολικές!

Δηλαδή, συγκεκριμένως, άπαιτεί ποσά μεγάλη,
προκειμένου να περάση από την Καμά τη... Σκάλα
και μπορεί να πη κανένας κι' εν άλοιγος να δηλώση,
ότι αυτό το νέο έργο έχει «άσχημα... σκαλώσει»!

ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ

Κάποια εύαισθητη κοπέλλα και Φαρμάκη λεγόμενη,
έπειδή με τον καλό της ήταν κάπως... πικραμένη,
για να κάμνη την καρδιά του και για να τον συνηθίση,
με ταμπλέττες άσπιρινής πήγε, λέει, ν' αυτοκτονήση...

Πάντως ή απόπειρά της μέγα θέμα έχει γίνει
κι' άλλοι λένε πως θα κάμνη της καρδιάς τον λατρευτόν
κι' άλλοι πάλι ύποστηρίζουν, πως με τόση... άσπιρινή,
της έπέρασε τό... δόντι, που της πόναγε γι' αυτόν!

ΠΛΟΥΣΙΑ ΜΠΕΡΙΚΕΤΙΑ

Οι μεγάλοι, που τις τύχες των μικρών λαών κρατάνε,
«πόντους» έχουν άρχισει μεταξύ τους να πετάνε
και κομπάζοντας δηλώνουν εις την κάθε επίθεσί τους,
ότι τόνους «οδρανίου» έχουν στην διάθεσί τους...

Φυσικά, κατόπιν τούτου, πρέπει όλοι να χαοούμε,
αφού είμαστε εις θέσιν κι' αφού κάλλιστα μπορούμε
με τό τόσο «οδρανί» τους και με μάν απλήν βοήν,
ν' απολαύσουμε αυτομάτως... «επουράνιον» ζώην!

Ο ΜΥΘΟΣ ΔΗΛΟΙ...

Είναι, φίλε άναγνώστα, γενική όμολογία,
ότι ηνέξηθη, τελευταίως, αίσθητός ή άνεργία
και μπορείς για δυσπραγία ευνότερα να μιλήσης,
αν προσθέσης και τις τόσες τις ύπουλαπολογίες...

Πράγμα σπάνιον, τουτέστι, τείνει νάναι ή έργασία
κι' όλοι έκείνοι που μας λένε και δηλώνουν δημοσία,
πως δουλεύουν οι πάντες και οι πάντες τα βολεύουν,
άσφαλώς μας λένε φουσικές κι' όρισμένους «μας...δουλεύουν»!

ΗΜΕΡΑ ΒΡΟΧΕΡΗ

Την άλλη μέρα χαράματα, με
το πρώτο βαποράκι, έφυγε ο Πέ-
τρος για την Αθήνα. Θάλπειε πάλι
μια έβδομάδα της είχε ύπο-
σχεθή το άλλο Σάββατο νάρθη
για τελευταία φορά στο νησί. Ε-
πειτα πιά θα γύριζαν αυτές στην
Αθήνα.

"Η μέρα δημέωσε κάπως ά-
σχημη. Τα έλαφρά συννεφάκια εί-
χαν πυκνώσει, ή θάλασσα είχε ά-
γριέψει. "Η πρώτη σκέψη της Νε-
ραίδας ήταν στον αγαπημένο της:
— Δε θα είχε και περίφημο
ταξίδι.

Δε φοβόταν όμως τη θάλασσα
ή Νεράιδα. Άλλες φορές θάπαινε
το κόττορό της και θα τραβού-
σε μακριά με τέτοιο καιρό. Σή-
μερα όμως κάτι σαν να της μου-
δίαζε την καρδιά. Λες και κά-
ποιος άόριστος φόβος την έζωνε,
την έκανε, παρά τη συνήθειά της
να δειλιάσει.

— Ε, Νεράιδα. Δεν πιστεύω να
μας κάνει πόλη καμιά τρομάρα
σήμερα; Μη ξεθαροευνής με το
κόττορο. Δε μ' αρέσει ο καιρός...

"Ο γέρο ναύαρχος την κυττάζε
με το τρουφερό και θαυμαστικό
τον ύφος και τα υάτια του έπαί-
νον μια νεανική λάμψη, όπως πάν-
τοτε όταν της μιλούσε και τότε
στο γκρίζο τους φόντο αντίφγγι-
ζε πάντα ένας άνειάτος καυμός.

Κούνησε ή κοπέλλα το κεφάλι
της:

— Όχι, δεν έχω όρεξι σήμερα
για περίπατο.

Την κυττάζε παραεξημένος.
— Δεν έχεις όρεξι; Τότε τί θα-
λασσόλοκος είσαι; Πέριμενα πως
θα μουλέγες το αντίθετο κι' ή-
μουν έτοιμος να δώσω μάχη για
να σε μεταπείσω.

— Κρίμα, ναύαρχε... Παραδί-
ω σήμερα τα όπλα άμαχητί...
Κούνησε το κεφάλι του, και
προχώρησε με τα μικρά γεοντι-
κά βηματάκια του, που προσπα-
ρούσε να τα δείξη ακόμη κομψά,
κι' αν ήταν δυνατόν νεανικά.

Σε λίγο ξέσπασε ή μπόρα, κι'
ανάγκασε όλη τη νεανική συντρο-
φία να μακευτή μέσα στο σολό-
νι. "Η κυρία Πίκου βρισκόταν στο
στοιχείο της. Σπάνια της δινό-
ταν ή ευκαιρία να κάνει τις μελέ-
τες της τόσο άνετα, τόσο συγκεν-
τρωμένα. Στόχος, όπως πάντα ή
Ιρα με τις κόρες της.

— Κι' οι δυο χήρες, ψιθύρισε
ή κουτσουμπολά στη συντροφία
της. Λείπει κι' ο όρραβωνιαστι-
κός της μάνας κι' ο θαυμαστής
της κόρης... Σάν να μ' ή μού φαί-
νεται χαρούμενες, ούτε ή μαμά
ούτε ή κόρη...

Αυτή ήταν κιόλας ή αλήθεια. "Η
Νεράιδα ένοιωσε σήμερα την καρ-
διά της βαρεία. Μετά την ευ-
τυχία της χθεσινής βραδυάς, ή ήμέ-
ρα αυτή, ή τρικυμία της ταυτότητά
του και ή Μεντερές μεταφέρθηκε με άσθενοφόρο
αυτόκινητο στο νοσοκομείο του Λονδίνου, για να
ήρμηση... Το περιεργό είναι ότι δεν είχε πά-
θει ούτε τσακρονιά, ενώ οι άλλοι έπιβάτες εί-
χαν χάσει τη ζωή τους, είχαν κομματισθ ή
πρίγπατα. "Ο Μεντερές, σόος και άβλαβής, μετά
τη διάσκηψή, γύρισε πάλι αεροπορικώς από
το Λονδίνο στην Αγκυρα, μένοι που ήθε ή ώρα
να τον κρεμάσουν. "Ο Μεντερές ώστόσο δεν είναι
το μοναδικό παράδειγμα του πεπρωμένου.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Αφίξεις

"Ο κομωτής κ. Νικόλαος Καρα-
γιάννης, άρτι έπιστρέφας εκ Παρι-
ών, ήρχισεν έφαρμόζων τας νέας με-
θόδους της γαλλικής κομωτικής. Κα-
τάστημα: όδός Ταυταλίδου 6, "Ανω
Πατήσια.

Αναχωρήσεις

"Η κ. ΒΑΣΩ ΣΚΑΡΗ άνεχώ-
ησε διά Ρώμην, Παρίσιως, Βρυ-
ξέλλας και Λονδίνου, όπου θα έπι-
σκεφθή τας κυριώτερας Ευρωπαϊκάς
Σχολάς Κομωτών, προκειμένου να
ένημερωθή επί των τελευταίων έξε-
λίσεων της κομωτικής τέχνης. Το
κομωτήριόν της «ΒΕΑΥΤΕ» Κυ-
ψέλης 90α και Σκοπέλου, λειτουρ-
γεί ως και πρότερον.

Οι Τυχεροί της Ζωής

ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥΣ

"Όταν έρθη ή ήμέρα της μοίρας

Ο ΜΕΝΤΕΡΕΣ εξέτελσθη με άπαχνισμό.
Του πέρασαν το λευκό χιτόνα του μελλοθά-
νατου, τη θηλεία στο λαιμό και τον έστειλαν στον
άλλο κόσμο.

Λίγη ώρα πριν ακολουθήση το δρόμο προς τον
τάφο, πάρεχε ή πιο χαρακτηριστική φωτογραφία
του: Μία φωτογραφία ενός τραγικά απογοητευ-
μένου ανθρώπου, σε πλήρη σωματική και ψυχική
κατάπτωση. "Ενός ανθρώπου, που έμοιαζε με ζων-
τανό πτώμα. Τόση απογοήτευση και τέτοια κα-
ταρρεσι ποτέ άλλοτε δεν είδε το φώς της δημο-
σιότητας. Είναι ή πιο χαρακτηριστική φωτογρα-
φία ενός ανθρώπου που τα έχασε όλα, που τον
έγκατέλειψαν όλα, που δεν περιμένει να γίνει ένα
θώμα. "Ο Μεντερές, πριν ακόμη άνδρη στο πρό-
χειρο ίκρίωμα για να τον περάση ο τσιγγάνος
δήμιος τη θηλεία, ήταν σωματικά και ψυχικά νε-
κρός.

Ωστόσο, αυτός ο άνθρωπος, είχε αντίκρουσει
άλλοτε το θάνατο μ' έναν άπερίγραπτο ήρωισμό
και μία αξιοζήλευτη ψυχραιμία. Ήταν ο άνθρο-
πος με την εκπληκτική τύχη. Έκείνος που σώ-
θηκε από το τρομακτικό αεροπορικό δυστύχημα
στο Λονδίνο, όταν ήγαναι να συζητήση το Κυ-
πριακό.

Θα τη θυμάστε άσφαλώς αυτή την εκπληκτική
και τόσο άπίθανη διάσωσή του. Τότε ο διεθνής
τύπος έδωσε με κάθε λεπτομέρεια το έντυπο-
σιακό γεγονός και πανηγύρισε τη διάσωσή του,
χαρκτηρίζοντάς τον ως το μοναδικό τυχερό άν-
θρωπο!...

Πολλοί ήταν εκείνοι, που δήλωσαν, ότι ο Με-
ντερές ήταν ο άνθρωπος, που είχε πραγματικά
τύχη βουνό. Γι' αυτό, άς θυμίσουμε όλη αυτή
την τόσο δραματική κι' άπίθανη ιστορία:

"Ήταν Φεβρουάριος του 1959. "Ο Μεντερές, με
είδικό τουρκικό αεροσκάφος, είχε φανή πάνω από
τον ούρανό του Λονδίνου κι' έτοιμαζόταν να
προσγειωθεί στον ώρισμένο διάδρομο του αερο-
δρομίου, όταν ή άριστερή ρόδα του αεροπλάνου
βγήκε προς τη δασυή περιοχή και οι φτερού-
γες του αεροσκάφους κόπηκαν από τα αιωνόβια
δένδρα! Το αεροπλάνο έγινε ένας σαρός από
συντρίμια σιδηρικών και κομματισμένων ανθρω-
πων. Λίγες στιγμές αργότερα, ακούστηκε μία
τρομακτική έκρηξη. "Η βεζίνη, που άρπαξε φω-
τιά, αποτέλειωσε την τρομερή καταστροφή!...

Έσπασε συναγερμός στο αεροδρόμιο. "Όλε
τα μέσα διασώσεως κινήθηκαν με ταχύτητα προς
τον τόπο του ανατριχιαστικού δυστυχήματος.
Άρχισαν να κάνουν τόν έπαλογισμό των θυμά-
των του δράματος. Την ίδια όμως ώρα, σε μία
άπομονωμένη αγροικία της περιοχής, φάνηκε έ-
νας κουρελιασμένος και καταλασπιμένος ανθρω-
πος. "Η όψη του ήταν τρομακτική. "Η ιδιοκτη-
τρια της αγροικίας, που είχε αντίληφθ ή το τρο-
μερό αεροπορικό δυστύχημα κι' είχε το νού της
στο δράμα, δεν έδωσε σημασία στον άγνωστο.

— Είμαι ο Μεντερές, ο πρωθυπουργός της
Τουρκίας, της εζηνης έκείνος. Έπεσα με το
αεροπλάνο...

Τον νόμισαν τρελό και δεν τον πίστεψαν.
"Ωστόσο, του άνοιξαν ένα μπαούκι κρασί και
του προσέφεραν ένα ποτήρι. Δεν πρόλαβε να το
πιή και σωριάστηκε λιπθύμους στο έδαφος.

Λίγο αργότερα, διαπιστώθηκε ή ταυτότητά
του και ή Μεντερές μεταφέρθηκε με άσθενοφόρο
αυτόκινητο στο νοσοκομείο του Λονδίνου, για να
ήρμηση... Το περιεργό είναι ότι δεν είχε πά-
θει ούτε τσακρονιά, ενώ οι άλλοι έπιβάτες εί-
χαν χάσει τη ζωή τους, είχαν κομματισθ ή
πρίγπατα. "Ο Μεντερές, σόος και άβλαβής, μετά
τη διάσκηψή, γύρισε πάλι αεροπορικώς από
το Λονδίνο στην Αγκυρα, μένοι που ήθε ή ώρα
να τον κρεμάσουν. "Ο Μεντερές ώστόσο δεν είναι
το μοναδικό παράδειγμα του πεπρωμένου.

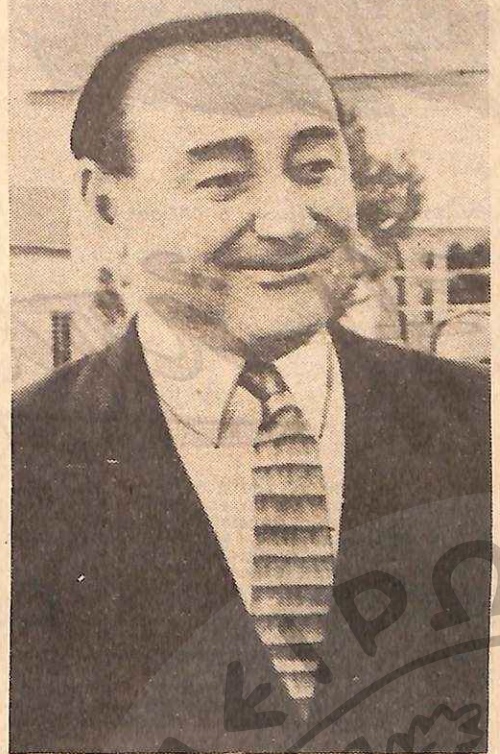
Μιά άλλη περίπτωση είναι επίσης αρκετά χα-
ρακτηριστική. "Η ακόλουθη: Έσα και αρκετά
χρόνια, περί το τέλος του δευτέρου παγκοσμίου
πολέμου, στα ταργαμένα νερά της Μεσογείου, ένα
πολεμικό των Συμμάχων μάζεψε από τη θάλασσα
ένα μισόγυμνο άνθρωπο, πνιγμένο "Ήταν κοκκα-
λασμένος πάνω σ' ένα ξύλο. Είχε κολλήσει σ'
αυτό και τα κίματα των χτυπούντων με μανία,
χωρίς να μπορούν να τον άποσπασούν!

Οι όπτηρες του συμμαχικού σκάφους είδοποίη-
σαν άμέσως τον κυβερνήτη, διαπιστώθηκε, ότι
πραγματικά σ' αυτό το χοντρό ξύλο ήταν ένας
άνθρωπος και το σκάφος, αφού σταμάτησε τις
μηχανές του, άλλαξε τέλος πορεία, πηλίσιασε σ'
αυτό το σημείο, κατέβασε μία βάρκα και μάζεψε
με το χοντρό ξύλο τον παγωμένο άνθρωπο!

Τρόμαξαν να τον ξεκολλήσουν από τη σανίδα!
Τον μετέφεραν στο νοσοκομείο του σκάφους και

τότε ο γιατρός διαπίστωσε, με δικαιολογημένη
κατάπληξη, ότι μέσα σ' αυτό το σκελετωμένο σώ-
μα, το μαυρισμένο από τ' άγρια χτυπήματα της
θάλασσας, ύπρχε μία άναλαμπή ζωής!... "Αρ-
χισε τότε ένας σκληρός αγώνας με το θάνατο.
"Ο ναυαγός φαίνεται, ότι είχε παραμείνει σω-
στές δεκαπέντε μέρες στο νερό! "Όλο το σώμα
του είχε φουσκώσει! Τα χείλη του είχαν ξεραθί
και σκάσει κι' ή γλώσσα του ήταν φλογισμένη
από το μαρτύριο της δίψας.

Άρχισαν τότε να τον υποβάλλουν σε συστη-
ματική θεραπεία, με ενέσεις, με όρρους, με την
κατάλληλη μέθοδο διατροφής, που τον έκανε τέ-
λος, αφού πάλεψε σκληρά μεταξύ ζωής και θά-

"Ο Μεντερές λίγο πριν πάρη το αεροπλάνο
για το Λονδίνο.

Χιούμορ
ΠΑΡΟΜΟΙΕΣ
"Ο Τοτός παρομοιείται ότι τον πονάει
το στομάχι.
— Φυσικά, του λέει ή μητέρα του, αφού
είναι άδειο, θα σου πονάει.
"Έπειτα από δυο μέρες, ή μαμά παρ-
απονείται ότι της πονάει το κεφάλι.
— Φυσικά, της λέει ο Τοτός. Αφού εί-
ναι άδειο, όπως λέει ο μπαμπάς, θα σου
πονάει!...

Από τα κοσμικά μιας επαρχιακής έφη-
μερίδας:
«Χές το άπόγευμα έτελεσθήσαν οι γά-
μοι της διδος Παπαδοπούλου μετά του κυ-
ρίου Γιαννοπούλου γινώσκον συλλέγοντα άρ-
χαίστην».

— Πώς πέσε, λοιπόν, το ψάρεμα;
— Θαυμάσια! Έχω πιάσει ήδη πάνω ά-
πό μία ντουζίνα τσιπούρες.
— Έτσι, έ; Δε θα έχετε όμως ότι μι-
λάτε μ' ένα όργανο της χαροφάλας κι'
ότι στο σημείο αυτό άπαγορεύεται το ψά-
ρεμα;
— Κι' εσύ δε θα έξεις ότι μιλάς με τον
πιο μεγάλω ψευτή της περιοχής!

νάτου, ν' άρχισή να καλύτερεύη. "Έτσι άρχισαν
σιγά-σιγά να λειτουργούν όλα τα όργανά του. Α-
κόμη και ή καρδιά, που ύπρχε κίνδυνος να σπά-
ση, να μην άνδξη στο νέο κύμα της ζωής, που
του χάριζαν!... Τότε πιά ο άνθρωπος μπόρεσε
να μιλήση και ν' άφηγηθή τη δραματική ιστορία
του. "Ήταν ή πέμπτη φορά, που είχε δοκιμαστή
σκληρά:

— Είμαι "Ελληνας! δήλωσε. Κι' από είκοσι
χρόνια έχω ταξιδέψει σ' όλες τις θάλασσες. Την
πρώτη φορά, που ναυάγησα, ήταν όταν πέρασε
σ' ένα τρομερό «κονί το διαβόλου», που άπαξε
σαν άχυρο το σκάφος μας κι' αφού του τσάκισε
τά βάρτια και του έριξε τ' άμπουργκ, αφού το
διέλυσε κυριολεκτικά, το πέταξε πάνω στις ύψα-
λους της Αφρικής και μεις πέρασε από τη θάλασσα,
για να γλυτώσουμε τη ζωή μας. Τα κύματα ο-
μως είχαν φοβερή δύναμη. Άρπαξαν τους σώ-
σμένους άντρες που πληρώματος, και τους τσά-
κισαν πάνω στους μετρώρους βράχους.

»Τέλος, από τους 36 άντρες, μόνο πέντε κα-
ταφέραμε να βγούμε στην έρημη άκτή. "Ήμασταν
έντελώς άπομονωμένοι. "Αγωνισθήκαμε να βρούμε
κάτι για να συτηρηθούμε. Δεν ύπρχε τίποτα.
Κι' αυτή ή άκτή της Αφρικής ήταν μακριά από
τους δρόμους των πλοίων! Μόνο με θάμα μπο-
ρούσαμε να διασωθούμε. Οι σύντροφοί μου δε
στάθηκαν τυχεροί. Χωρίς νερό δεν ήταν δυνατό
να ζήσουν. "Ο ένας μετά τον άλλο τρελλάθηκαν
από το φοβερό μαρτύριο της δίψας και των
στερήσεων και βούτηξαν στη θάλασσα, για να
γλυτώσουν!

»Αγωνιζόμουν να μην έχω κι' εγώ την τύχη
τους! Μά, τέλος, με νίκησε κι' έμένα το μαρ-
τύριο της δίψας κι' έμεινα άναίσθητος πάνω
στά βράχια. Τότε ακριβώς ήρθε ή ώρα για να
βοηθήση ο Θεός: Ένα μεγάλο σφουγγαράδικο,
αφού δοκιμασθηκε από μία φοβερή θαλασσοτα-
ραχή, αναγκάστηκε να καταφύγη σ' αυτή την
επικίνδυνη περιοχή. Με χίλια βράσανα βγήκε το
πλήρωμα και σκαρφάλωσε στα βράχια. Κι' έ-
κεί πάνω με βρήκαν άναίσθητο και μ' έσωσαν. Λί-
γες ημέρες κατόπιν, όταν ή θάλασσα ήσυχασε,
το σφουγγαράδικο μ' έφερε στο πλησιέστερο λι-
μάνι κι' έτσι γύρισα στην Έλλάδα.

»Δεύτερη φορά, που αντίκρουσα το θάνατο ή-
ταν κοντά στον Ισημερινό. Κουβαλούσαμε ένα
φορτίο μπαμπάκι. Σ' ένα από τα άμπάρια ση-
μειώθηκε πυρκαϊά, που δεν άργησε να μεταβόλη
το σκάφος σε μία πυρακτωμένη κόλαση. Οι φλό-
γες ξεπήδησαν, τέλος, από τις μπακαρότες και
μας κύκλωσαν. Δεν πρόλαβε να κατεβεί ένας
τις βάρκες. Βγάλαμε τα σωσίδια και ριχτήκαμε
σ' αυτή τη θάλασσα, που την έκαναν άφρητη
οι άκτίνες του ήλιου. Μέσα στα νερά μένουμε
σωστές πέντε ημέρες. Πολλοί από τους άντρες
του πληρώματος φαγώθηκαν από τους καρχαρίες.
Τους έβλεπα να τους κομματιάουν και τρελλάι,
νόμουν στη σκέψη, ότι θα έρχόταν σύντομα κι'
ή δική μου ή σειρά. Μά, τ' άπόγευμα της πέμ-
πτης ημέρας, φάνηκε στον ορίζοντα ένα σκάφος.
Μας ανέληψε και μας έσωσε... Έμεινα έξη
μήνες σε μία νευρολογική κλινική για να συνέλθω.
Κι' ύστερα συνέχισα το ταξίδι μου.

»Άλλη φορά, που βρέθηκα στη θάλασσα ήταν
πάνω στο βορρά, που πέρασε σε μία φοβερή ά-
μίχλη. Μέσα σ' αυτό το πηχτό σκοτάδι, που το
έκαναν πιο άγριο τα σφυρίγματα των καραβιών,
το σκάφος μας τσακίστηκε κυριολεκτικά από
ένα παγέδουνο. Όσοι πρόλαβαν, βράχισαν στα
νερά, και, μετά τρείς μέρες, με μάζεψαν, βάρυ
τραυματισμένοι, από μία σχεδία, με τρείς συντρό-
φους μου.

»Μά δεν ήταν οι μόνες φορές που είχα άν-
τικρούσει το θάνατο. Τελευταία, το σκάφος που
κυβερνούσα, τορπιλλίστηκε. Έτσι, βρεθήκα στη
θάλασσα, σκαλωμένος σ' αυτό το ξύλο...

Μά ο "Ελληνας ναυτικός ήταν άσυντο, άσά-
σο, να γιταρευτή από το ξύλασμα των μελών
του σώματός του. Ήταν ζωντανός σαν καβού-
ρας. Χρειάστηκε να τον βάλουν σ' ένα είδικό νο-
σοκομείο και να του κάνουν επί μήνες συστη-
ματική θεραπεία. Τέλος, συνέλαβε, πήρε τη σύν-
ταξή του και γύρισε στην ιδιαίτερη πατρίδα
που, την "Ιθάκη, για να ξεκουραστή. Είχε το
πόθος του παρμένους και μ' ένα σκαράκι έδαγι-
νε πέρα από το λιμάνι και μάζεψε.

Μία μέρα όμως, σ' ένα μουσείο, το σκαράκι
αναποδογύρισε κι' ο κομπεταίνος πνίγηκε σε
λίγες όρρυτες νερά! Έτσι ήταν το γραφτό
του. "Όπως, πολλών άλλων ανθρώπων. Όπως του
στρατηγού "Ιωάννου, που είχε λάβει μέρος σ' έ-
λους τους πολέμους κι' είχε σαράντα τραύματα,
και πέθανε από... γρίπη!...

ΔΡΑΚΟΣ

«Η Άγνη έφθασε έγκαιρώς εις τόν σημείον όπου την άνέμενε ό φλώρος».

Ο ΓΕΡΟ ΔΡΟΣΙΝΗΣ πάντρευε τη θυγατέρα του κι' ο κόσμος είχε ξεσηκωθεί στο ποδάρι. Οι καλεσμένοι έτρωγαν, έπιναν και τραγουδούσαν. Το γλέντι είχε αρχίσει από το πρωί. Όλο το χωριό είχε συγκεντρωθεί στο μεγάλο άρχοντικό και οι ζυγίες, τα νταούλια, οι πίπιζες, έδιναν κι' έπαιρναν. Τα τραπέζια ήταν στρωμένα στην αυλή και τ' άρνια, που σιγοψήνονταν στις σουβέλες, ευώδιζαν τον άέρα με την όρεκτική τους μυρωδιά. Το κρασί χυνόταν άφθονο στις κύπελες. Και ο γέρο Δροσίνης, χαμογελούσε κι' έτριζε τα χέρια του.

— Πήγτε, έλεγε. Σήμερα παντρεύω τη θυγατέρα μου, την Άγνυ. Και τέτοιες χαρές δε γίνονται κάθε μέρα.

Και τόν πανηγύρι άναβε, κόρωνε, άλωνε. «Όλος ο κόσμος χαίρεται», όλη η Μάνδρα διασκεδάσε «και μόνον η μελλούσα νύμφη, η περικαλλής Άγνη, μόνον αυτή δεν έχαιρετο. Δεν είχε λόγους να χάρη αυτή—γράφει ο Καμπού. —Όλο το χωριό είχε συγκεντρωθεί στο μεγάλο άρχοντικό και οι ζυγίες, τα νταούλια, οι πίπιζες, έδιναν κι' έπαιρναν. Τα τραπέζια ήταν στρωμένα στην αυλή και τ' άρνια, που σιγοψήνονταν στις σουβέλες, ευώδιζαν τον άέρα με την όρεκτική τους μυρωδιά. Το κρασί χυνόταν άφθονο στις κύπελες. Και ο γέρο Δροσίνης, χαμογελούσε κι' έτριζε τα χέρια του.

— Πήγτε, έλεγε. Σήμερα παντρεύω τη θυγατέρα μου, την Άγνυ. Και τέτοιες χαρές δε γίνονται κάθε μέρα.

Και τόν πανηγύρι άναβε, κόρωνε, άλωνε. «Όλος ο κόσμος χαίρεται», όλη η Μάνδρα διασκεδάσε «και μόνον η μελλούσα νύμφη, η περικαλλής Άγνη, μόνον αυτή δεν έχαιρετο. Δεν είχε λόγους να χάρη αυτή—γράφει ο Καμπού.

— Όλο το χωριό είχε συγκεντρωθεί στο μεγάλο άρχοντικό και οι ζυγίες, τα νταούλια, οι πίπιζες, έδιναν κι' έπαιρναν. Τα τραπέζια ήταν στρωμένα στην αυλή και τ' άρνια, που σιγοψήνονταν στις σουβέλες, ευώδιζαν τον άέρα με την όρεκτική τους μυρωδιά. Το κρασί χυνόταν άφθονο στις κύπελες. Και ο γέρο Δροσίνης, χαμογελούσε κι' έτριζε τα χέρια του.

— Πήγτε, έλεγε. Σήμερα παντρεύω τη θυγατέρα μου, την Άγνυ. Και τέτοιες χαρές δε γίνονται κάθε μέρα.

Και τόν πανηγύρι άναβε, κόρωνε, άλωνε. «Όλος ο κόσμος χαίρεται», όλη η Μάνδρα διασκεδάσε «και μόνον η μελλούσα νύμφη, η περικαλλής Άγνη, μόνον αυτή δεν έχαιρετο. Δεν είχε λόγους να χάρη αυτή—γράφει ο Καμπού.

— Όλο το χωριό είχε συγκεντρωθεί στο μεγάλο άρχοντικό και οι ζυγίες, τα νταούλια, οι πίπιζες, έδιναν κι' έπαιρναν. Τα τραπέζια ήταν στρωμένα στην αυλή και τ' άρνια, που σιγοψήνονταν στις σουβέλες, ευώδιζαν τον άέρα με την όρεκτική τους μυρωδιά. Το κρασί χυνόταν άφθονο στις κύπελες. Και ο γέρο Δροσίνης, χαμογελούσε κι' έτριζε τα χέρια του.

— Πήγτε, έλεγε. Σήμερα παντρεύω τη θυγατέρα μου, την Άγνυ. Και τέτοιες χαρές δε γίνονται κάθε μέρα.

Και τόν πανηγύρι άναβε, κόρωνε, άλωνε. «Όλος ο κόσμος χαίρεται», όλη η Μάνδρα διασκεδάσε «και μόνον η μελλούσα νύμφη, η περικαλλής Άγνη, μόνον αυτή δεν έχαιρετο. Δεν είχε λόγους να χάρη αυτή—γράφει ο Καμπού.

— Όλο το χωριό είχε συγκεντρωθεί στο μεγάλο άρχοντικό και οι ζυγίες, τα νταούλια, οι πίπιζες, έδιναν κι' έπαιρναν. Τα τραπέζια ήταν στρωμένα στην αυλή και τ' άρνια, που σιγοψήνονταν στις σουβέλες, ευώδιζαν τον άέρα με την όρεκτική τους μυρωδιά. Το κρασί χυνόταν άφθονο στις κύπελες. Και ο γέρο Δροσίνης, χαμογελούσε κι' έτριζε τα χέρια του.

— Πήγτε, έλεγε. Σήμερα παντρεύω τη θυγατέρα μου, την Άγνυ. Και τέτοιες χαρές δε γίνονται κάθε μέρα.

Και τόν πανηγύρι άναβε, κόρωνε, άλωνε. «Όλος ο κόσμος χαίρεται», όλη η Μάνδρα διασκεδάσε «και μόνον η μελλούσα νύμφη, η περικαλλής Άγνη, μόνον αυτή δεν έχαιρετο. Δεν είχε λόγους να χάρη αυτή—γράφει ο Καμπού.

— Όλο το χωριό είχε συγκεντρωθεί στο μεγάλο άρχοντικό και οι ζυγίες, τα νταούλια, οι πίπιζες, έδιναν κι' έπαιρναν. Τα τραπέζια ήταν στρωμένα στην αυλή και τ' άρνια, που σιγοψήνονταν στις σουβέλες, ευώδιζαν τον άέρα με την όρεκτική τους μυρωδιά. Το κρασί χυνόταν άφθονο στις κύπελες. Και ο γέρο Δροσίνης, χαμογελούσε κι' έτριζε τα χέρια του.

— Πήγτε, έλεγε. Σήμερα παντρεύω τη θυγατέρα μου, την Άγνυ. Και τέτοιες χαρές δε γίνονται κάθε μέρα.

Η απαγωγή

ναί ξαδελφός μου κι' έσύ η πιό στενή μου φιληνάδα. Γιατί να σας αφήσω να βασανίζεστε; Ο φλώρος Μαργέλης, ο ύπέρ της ευτυχίας του όποιο είδομεν μεριμνούσαν την Μαρίαν, ήτο ένα από τα οίκτρα θύματα, επί των οποίων η τύχη εξαντλεί όλας της τās ιδιοτροπίας. Ο πατέρας του, ο Λάμπρος Μαργέλης, έθεωρείτο ως ένας από τους πρώτους νοικοκυραίους του τόπου του, είχε τὰ κτήματά του, τὰ σπίτια του, τὰ πρόβατά του και δύο φορές είχαν έκλεψη δημαρχος εις τόν δήμον του. Και είναι μόν αληθές ότι κατ' άμφοτέρας τās έκλογάς εκείνας έδω—πάνησε πολλά, άλλ' όλοι έπίστευαν ότι ο Λάμπρος Μαργέλης είχαν άποταμίευματα τὰ όποια έδωσαν.

— Έκανε τόν κέφι του, έλεγαν. Ξόδεψε, μά δοξάστηκε. «Αν είναι καλά τόν θίος του.

«Αλλά» εις την επομένην ο Μαργέλης άπέτυχε, μοιζοντός έδαπάνησε άπειρώς πολλά. Τό γεγονός έσχολίασθη ζήλοιστά και η άσουλλογιστος σπατάλη του δοξομανούς πρώην δημάρχου ήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του.

— Έκανε τόν κέφι του, έλεγαν. Ξόδεψε, μά δοξάστηκε. «Αν είναι καλά τόν θίος του.

«Αλλά» εις την επομένην ο Μαργέλης άπέτυχε, μοιζοντός έδαπάνησε άπειρώς πολλά. Τό γεγονός έσχολίασθη ζήλοιστά και η άσουλλογιστος σπατάλη του δοξομανούς πρώην δημάρχου ήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του.

— Έκανε τόν κέφι του, έλεγαν. Ξόδεψε, μά δοξάστηκε. «Αν είναι καλά τόν θίος του.

«Αλλά» εις την επομένην ο Μαργέλης άπέτυχε, μοιζοντός έδαπάνησε άπειρώς πολλά. Τό γεγονός έσχολίασθη ζήλοιστά και η άσουλλογιστος σπατάλη του δοξομανούς πρώην δημάρχου ήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του.

— Έκανε τόν κέφι του, έλεγαν. Ξόδεψε, μά δοξάστηκε. «Αν είναι καλά τόν θίος του.

«Αλλά» εις την επομένην ο Μαργέλης άπέτυχε, μοιζοντός έδαπάνησε άπειρώς πολλά. Τό γεγονός έσχολίασθη ζήλοιστά και η άσουλλογιστος σπατάλη του δοξομανούς πρώην δημάρχου ήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του.

— Έκανε τόν κέφι του, έλεγαν. Ξόδεψε, μά δοξάστηκε. «Αν είναι καλά τόν θίος του.

«Αλλά» εις την επομένην ο Μαργέλης άπέτυχε, μοιζοντός έδαπάνησε άπειρώς πολλά. Τό γεγονός έσχολίασθη ζήλοιστά και η άσουλλογιστος σπατάλη του δοξομανούς πρώην δημάρχου ήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του.

— Έκανε τόν κέφι του, έλεγαν. Ξόδεψε, μά δοξάστηκε. «Αν είναι καλά τόν θίος του.

«Αλλά» εις την επομένην ο Μαργέλης άπέτυχε, μοιζοντός έδαπάνησε άπειρώς πολλά. Τό γεγονός έσχολίασθη ζήλοιστά και η άσουλλογιστος σπατάλη του δοξομανούς πρώην δημάρχου ήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του.

— Έκανε τόν κέφι του, έλεγαν. Ξόδεψε, μά δοξάστηκε. «Αν είναι καλά τόν θίος του.

«Αλλά» εις την επομένην ο Μαργέλης άπέτυχε, μοιζοντός έδαπάνησε άπειρώς πολλά. Τό γεγονός έσχολίασθη ζήλοιστά και η άσουλλογιστος σπατάλη του δοξομανούς πρώην δημάρχου ήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του.

— Έκανε τόν κέφι του, έλεγαν. Ξόδεψε, μά δοξάστηκε. «Αν είναι καλά τόν θίος του.

«Αλλά» εις την επομένην ο Μαργέλης άπέτυχε, μοιζοντός έδαπάνησε άπειρώς πολλά. Τό γεγονός έσχολίασθη ζήλοιστά και η άσουλλογιστος σπατάλη του δοξομανούς πρώην δημάρχου ήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του.

— Έκανε τόν κέφι του, έλεγαν. Ξόδεψε, μά δοξάστηκε. «Αν είναι καλά τόν θίος του.

«Αλλά» εις την επομένην ο Μαργέλης άπέτυχε, μοιζοντός έδαπάνησε άπειρώς πολλά. Τό γεγονός έσχολίασθη ζήλοιστά και η άσουλλογιστος σπατάλη του δοξομανούς πρώην δημάρχου ήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του. Απανήγειρε τās υπονοήσιες τών συνδητών του.

Μά οι έκλογές έγιναν κι' ο Λάμπρος Μαργέλης άπέτυχε. Και τὰ πράγματα ήρθαν άναπόδρα. Και τὰ όνειρα τών δύο έρωτευμένων έσθλασαν, όχι άπό δική τους ύπαισιότητα, άλλά από τὰ χτυπήματα της μοίρας. «Ένα έράβυ ο πρώην δημαρχος έδέχθη την επίσκεψιν του τοκογλύφου δανειστή του. Έκλείσθησαν μαζί ύπέρ τās δύο ώρας. Αί φωνές των ήκούοντο έως έξω, εις τόν δρόμον. Έπειτα ο τοκογλύφος έφυγεν έκφέρων άλλοκότους άπειλάς και ο Λάμπρος Μαργέλης έπληξε να κοιμηθεί. Τό πρωί τόν εύρήκαν νεκρόν επάνω εις τόν κρεβάτι του. Είχεν άποθανεί από άποπληξίαν».

Τότε μόνον ο δυστυχισμένος φλώρος κατάλαβε την πικρή αλήθεια. Την κατάλαβε όταν έμεινε στους πέντε δρόμους μαζί με τή γρηνή μητέρα του. Έκλαιγε τόν παλληκάρι στην άγκαλιά της άγαπημένης του και την παρακαλούσε να πάψη να τόν άγαπά.

— Και γιατί δεν έρχεσαι να με ζητήσεις από τόν πατέρα μου; τόν ρωτούσε η κοπέλλα. «Έπειτα είσαι φτωχός; Τι πειράζει, αφού σιγά-σιγά θα αναποτήσης τόν θίος σου; Χτές τόν έράβυ ή μάνα μου μύλησε για τόν Πέτρο τόν Λύρη. Κι' όπως κατάλαβα, κατ' έχουν στο νου τους τὰ γονικά μου. Φοβάμαι, φλώρο μου! «Αν δεν έρθης να με ζητήσεις τώρα, θα με χάσης για πάντα».

Και την έχασε. Δεν πέρασε ούτε μήνας από τόν θάνατο του Λάμπρου Μαργέλη, όταν ο γέρο Δροσίνης άρραβώνισε επίσημα την Άγνυ. Και πάνω στο δεύτερο μήνα, ώρισθηκε να παντρευτούν. Η φτωχή νέα έκλαιγε και πικραινόταν, πονούσε και μαράζωνε. Μά τίποτε πιά δε μπορούσε ν' αλλάξει. Όλα είχαν τελειώσει κι' έπειτα από λίγο εθα ώδηγείτο εις τόν έξω του χωριού ναύσκον, όπου θα ετελούντο οι γάμοι της. Νά όμως πού, αυτή την τελευταία στιγμή, η Μαρία της έφερε τόν μήνυμα του φλώρου. Η Άγνυ έλα τόν μήνυμά της. Ο άγαπημένος της της έγραφε μονάχα λίγα λόγια: «Έλα, γλυκεριά μου. Αν μ' άγαπάς, παράτησε τὰ όλα κι' έλα να με συναντήσεις στη χαράδρα του Βήκου. Έχω κανονίσει να φύγωμα μακριά. Πολύ μακριά από δω. Εκεί πού δε θα μπορούσούν ποτέ να μάς φτάσουν οι κακιές του κόσμου...». — Λοιπόν; τή ρώτησε η Μαρία. Ποιά είναι η άπόφασί σου;

Παραγωγή: Ι. ΚΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ και ΣΜ

14ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Άλίκη, που μένει σε μία έξοχική βίλλα μαζί με μία παρέα από καλλιτέχνες, προσλαμβάνεται στην έφημερίδα «Έσπερινά Νέα». Ο διευθυντής της της αναθέτει μία μέρα να πάρη συνέντευξη από ένα άτομικό έπίστημονα. Η Άλίκη χάνει τόν άεροπλάνο και γράφει μία

ΜΟΥΣΙΤΣΑ

ΓΑ ΠΡΟΣΕΛΠΑ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ
ΑΛΙΚΗ ΝΤΙΝΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ
ΦΟΙΒΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
ΒΑΛΑ

Σενάριο + Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ Μουσική: ΤΑΚΗ ΜΩΡΑΚΗ

φανταστική συνέντευξη. Όταν ανακαλύπτεται η αλήθεια ισχυρίζεται πως ο έπίστημον Φίλων Νικολαΐδης βρίσκεται στην Άθινα και παρουσιάζει τόν σπιτονοικοκυρη της Ντίνο ως άτομικόν έπίστημονα. Μία μέρα όμως ο άληθινός Φίλων Νικολαΐδης έρχεται και η Άλίκη κατορθώνει με διάφορα τεχνάσματα να τόν παροτρύνει στη βίλλα, στο Ψυχικό. Τώρα βρίσκεται μαζί του στην πλά της Βουλιαγμένης.

Ενώ η Άλίκη και ο Νικολαΐδης τρέχουν προς τή θάλασσα, πωλούν πλάϊ από ένα νέο, που παίζει μπάλα πάνω στην άμμο με δυο άλλες κοπέλλες. Ο νέος αυτός βλέπει την Άλίκη, την αναγνωρίζει και σταματώντας τόν παιγνίδι, την παρακολουθεί για λίγο και λέει κατόπιν στις νέες πού συνοδεύει:

Ενώ ο Δημήτρης ξεκινά από τόν σπύτι του άναστατωμένος, ύστερα από τόν τηλεφώνημα, που πήρε, μπαίνει στο αυτοκίνητό του και ξεκινά όλοταχώς για τή Βουλιαγμένη, η Άλίκη και ο Νικολαΐδης βγαίνουν από τή θάλασσα για να δαγκυρίσουν στη θέση τους. Η Άλίκη σε μία στιγμή από άπροσεξία...

Με συγχωρείτε για λίγο έμένα, κορίτσια. Πρέπει να πάω να τηλεφωνήσω σε κάποιο φίλο μου και να τόν ενημερώσω για κάτι, πού είδα... Θα ξαναγυρίσω άμέσως. Ο νέος αυτός είναι ο Βύρων, ο συνάδελφος του Δημήτρη στην έφημερίδα «Αλήθεια». Του τηλεφωνεί και τού λέει όσα είδε.

...πέφτει επάνω στη μία από τις φίλες του Βύρωνος και της χιτάει συγγνώμη. Ο Βύρων πού βρίσκεται έτσι την ευκαιρία να τη δει από κοντά και να την προσέξει, λέει: — Δεν υπάρχει άμφοδολία. Αυτή είναι... — Ποιά είναι; Την γνωρίζεις; ρωτάει τόν Βύρων η φίλη του.

— Είναι το κορίτσι του συναδέλφου μου στον οποίο τηλεφώνησα...
Θα δούμε σε λίγο ωραία πράγματα.
Στο μεταξύ η 'Αλίκη έχει καθήσει κοντά στο Νικολαΐδη, κάτω από
μια ομπρέλλα. Συζητούν κι' ύστερα η 'Αλίκη βγάζει από την τσάντα
της ένα μπουκαλάκι με λάδι.

Τού το δίνει και ο Νικολαΐδης με προθυμία αρχίζει να της αλείφει
το σώμα με το ανθηλιακό υγρό.
— Άρκετά, κύριε Νικολαΐδη, τού λέει ύστερα από λίγο η 'Αλίκη,
βλέποντας πώς εκείνος δεν έννοει να σταματήσει. 'Απ' τη μία ο ή-
λιος που καίει, από την άλλη έσείς με το λάδι...

... Αρχίζω να αισθάνομαι σαν τηγανίτα.
— Τηγανίτα, είπατε, δεσποινίς 'Αλίκη;... Θέλετε μήπως να πηθε
μ' αυτό πώς είσθε για φάγωμα;
Γελούν και οι δυο με το άστειο...
Στο μεταξύ ο Δημήτρης φτάνει με το αυτοκίνητό του...

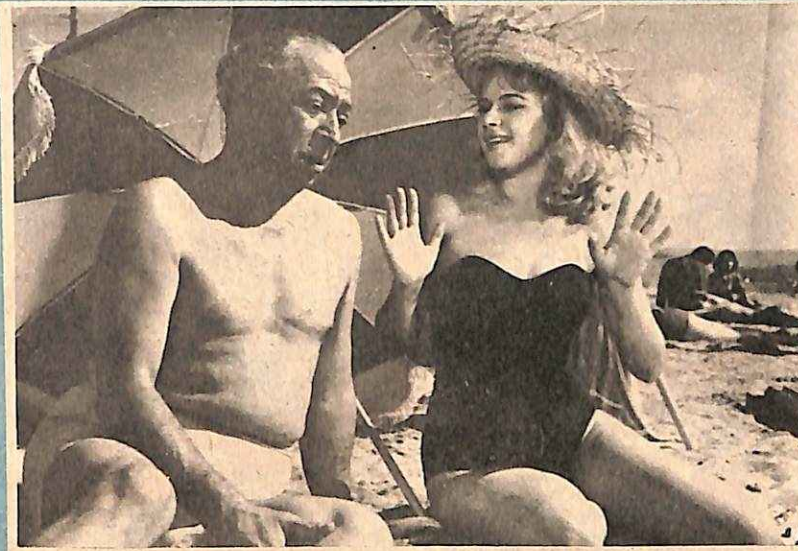
... στην πλάξ και αρχίζει ν' αναζητή την 'Αλίκη ανάμεσα στις διά-
φορες εσπλωμένες κοπέλες.
'Η 'Αλίκη, που συζητάει με το Νικολαΐδη, τον ρωτάει σε μία στι-
γμή, κάπως άποτομα:
— Αλήθεια, πότε με το καλό λέτε να μ' αφήσετε;

— Να σ' αφήσω;... τή ρωτάει κάπως πειραγμένος ο Νικολαΐδης.
Δηλαδή άρχισα να γίνωμαι ανεπιθύμητος;
— Όχι, καλέ, τί λέτε;
— Κατάλαβα, κατάλαβα. Θέλετε να φύγω... Δεν γελίζω εγώ.
Τον πρώτο καιρό ήσαστε διαφορετική. Τώρα μου φέρεστε ψυχρά...

... Ούτε με προσέχετε, ούτε τίποτα... Και ν'α σκεφτή κανείς πώς
έγω έμεινα στην 'Αθήνα μόνο για σ'α.
— Για μένα;...
— Φυσικά...
— Δηλαδή, αν δε με γνωρίζατε θα φεύγατε άμέσως;

— Βεβαίως και θάφευγα... Την ίδια μέρα μάλιστα... Το εισιτήριό
μου ήταν για την Καλκούτα.
— Για την Καλκούτα;... Μά τότε τί καθόσαστε;... Σηκωθείτε γρή-
γορα... Μή χάνετε ούτε στιγμή...
— Να σηκωθώ;... Γιατί;

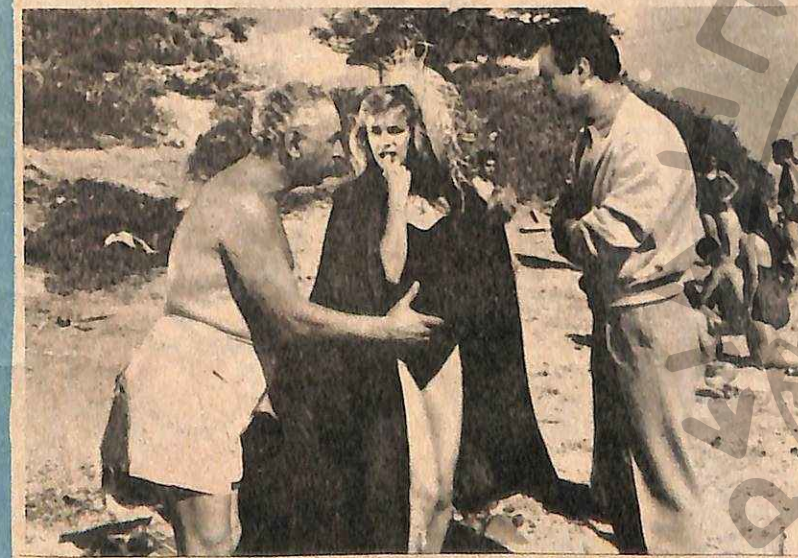
— Μά για το ταξίδι, κ. Νικολαΐδη... Για την Καλκούτα.
— Τώρα πιά πάει η Καλκούτα...
— Όχι πάει... Δεν πάει... Γιατί να πάει;... Δε θα το συγχωρήσω
ποτέ στον εαυτό μου αυτό... Να διακόψω δηλαδή ένα τόσο σημαντικό
ταξίδι.

— Μά...
— Δεν έχει μά... Θα φύγετε τώρα άμέσως... Έλατε.
'Η 'Αλίκη σπκώνει το Νικολαΐδη και βλέπει ξαφνικά πλάι της το
Δημήτρη, που την ανακάλυψε και τούς πλησίασε... Μένει φυσικά κα-
τάπληκτη και δεν τ'ο κρύβει.

— Όστε πνίγεσαι στη δουλειά, έ;... τής λέει ειρωνικά εκείνος.
— Ξέρεις, Δημήτρη, τραυλίζει η 'Αλίκη. Να σου γνωρίσω τ'ον κύ-
ριο...
— Όχι, όχι... Άσε... Καλύτερα να μη στον γνωρίσω...
— Φίλοι, Νικολαΐδης, παρουσιάζεται μόνος του ο έπιστήμων.
— Δε μ' ενδιαφέρει ποιός είσθε, κύριε... Νικολαΐδης είπατε.

Ο Δημήτρης γελά και προσθέτει:
— Όρατο άστείο...
— Άστείο;... Νεαρέ μου είσθε ανάγωγος... Ξέρετε σε ποιόν μιλάτε;
— Σε κανένα άτομικό έπιστήμονα μήπως;
— Άκριβώς!...

Ενώ κάνει και ο Ντίνος την εμφάνισή του, ο Δημήτρης συνεχίζει:
— Έμένα βοηκάτε να κοροϊδέμετε, κύριε;... Όσο για σένα λυπά-
μαι... Λυπάμαι πολύ... Πίστεια π'α ήσαν καλύτερη.
'Η 'Αλίκη κάτι πάει να πη, μα έπεμβαίνει ο Ντίνος:
— Ποιός είναι ο κύριος, που σου μιλά μ' αυτόν τον τρόπο;
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

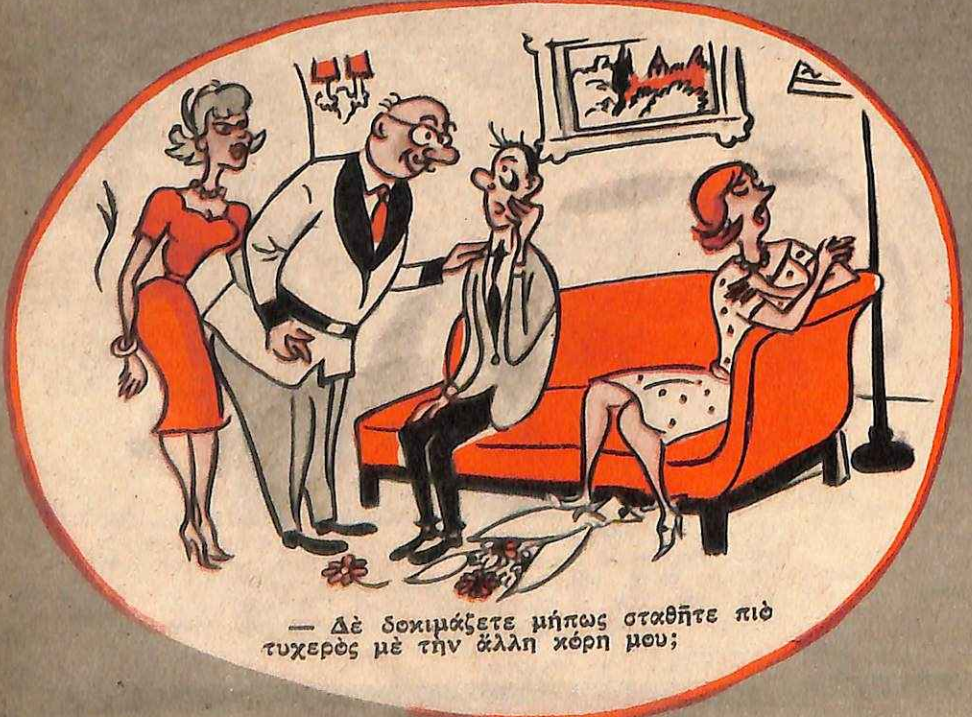
ΣΤΟ ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟ
— Είναι άνδρας και σ'α
μοιάζει καταπληκτικά!...

— Φυσικά, όταν βάλουμε μελάνι,
άντι για νερό, το αποτέλεσμα εί-
ναι πολύ πιο άσπραιο!...

— Σ' αυτό εδώ τ'ε γραφείο εύχαριστιέται
κάνεις να περιμένει!...

— Δε δοκιμάζετε μήπως σταθίτε πιο
τυχερός με την άλλη κόρη μου;

Ερωτικά
ΤΙΚ-ΤΑΚ

Η σύζυγος: Εύθους
εξ αρχής, αυτή η κοπέλλα
μού ενέπνευσε έμπιστο-
σύνη!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η άγνωστη κυρία στέκεται για
μερικές στιγμές μπροστά στο
Σανχέζ και το πυρίνο βλέμμα
της, κάτω από τη μάσκα, καρφύ-
νεται μέσα στο δικό του. Το
βλέμμα αυτό αναστατώνει τον
Σανχέζ, που όμως, όμως, μά-
χεται να την βρει μετά το τέλος
του χορού. Μία εβδομάδα αργό-
τερα, γίνεται ο ναύος του με
την Κλοτίλδη. Οι νεόνυμφοι φεύ-
νουν κατόπιν για την 'Ιταλία, ό-
που περνούν μερικές ευτυχισμέ-
νες εβδομάδες. Στο νυγισμό
τους πνιαίνουν να εγκαταστα-
θούν σ' έναν πυργο στην Του-
ραίνη, που τον αγόρασε η μητέ-
ρα του Σανχέζ, σύμφωνα με την
επίθυμία του. Ο πυργός αυτός
είναι απομονωμένος κι' οι δυο
νεόνυμφοι πιστεύουν πως θα
βρουν εκεί τη χαρά και την ευ-
τυχία, μακριά από τις ένδοξες
σεις του κόσμου. Η Φιομίνη, ο
Γκομέζ κι' ο Μανουέλ, καθώς και
μερικοί άλλοι υπρέτες τους συ-
νοδεύουν. Η παιδαγωγός κατα-
σκοπεύει διαρκώς την Κλοτίλδη
και κατατοπίζει με τα νοσήματα
της την άγνωστη κυρία για το
κάθε τι.

9ον

Ο Σανχέζ, κι' η Κλο-
τίλδη ταξίδευαν τώρα
προς την Αμπουάζ. Μό-
νοι τους, μέσα στο δια-
μέρισμα του τράινου, έκαναν διά-
φορα σχέδια για τη ζωή τους.
Το τράινο μπήκε έπειτα από
κάμποση ώρα στο σταθμό της
Αμπουάζ.
Ο Γκομέζ τους περίμενε στην
αποβάθρα, κρατώντας το κασκέ-
το του στο χέρι.
— Καλώς ήρθατε, τους είπε με
συγκίνηση ο παλιός έπιστάτης.
Μπήκαν κατόπιν σ' ένα άμαξι,
που τους ώδηγησε στον πυργο.
Η επίσκεψη που έκαναν σ' αυ-
τόν τους ένθουσίασε. Ο πυργός
αυτός, σ' αλήθεια, φαινόταν
φτιαγμένος για ένα ερωτευμένο
ζευγάρι. Τα όνειρά τους θα γί-
νονταν τώρα πραγματικότητα.
Μόνον η Φιομίνη κατέβασε τα
μουτρα της. Γιατί δεν κατάφε-
ρε να βρει το δωμάτιό της.
— Τι είναι εκείνο που σε στε-
νωχωρεί, Φιομίνη; τη ρώτησε η
Κλοτίλδη.
— Όλα είναι πολύ όμορφα, ά-
πάντησε η παιδαγωγός. Άλλ' έ-
γώ πού θα μείνω;
— Τι πάει να πη πού θα μεί-
νεις;
— Όλα τα δωμάτια έχουν τάν-
προορισμό τους. Άλλα δεν κατα-
λαβαίνω πού θα μείνω εγώ.
— Αλήθεια, πού είναι το δω-
μάτιό της Φιομίνης; ρώτησε η
Κλοτίλδη.
— Δεν υπάρχει κανένα διαθέ-
σιμο δωμάτιο στο κεντρικό κτί-
ριο, εκτός από ένα μικρό σ' έναν
από τους πυργίσκους, που το
κράτησα για δικό μου, απάντησε
ο Γκομέζ.
— Κι' η Φιομίνη;
— Νομίζω πως θα μπορούσε
να μείνει σ' ένα από τα δωμάτια,
που βρίσκονται πάνω από τους
σταύλους, στην άκρη του κήπου...
— Αν θέλετε να σας το δείξω...
— Πάμε να τ'ο δούμε, είπε ο
Σανχέζ.
Κατέβηκαν όλοι στον κήπο.
— Σκέφτηκα πως έπρεπε να
μείνω κοντά σας, γι' αυτό κρά-
τησα αυτό το μικρό δωμάτιο, έ-
ξηγησε ο Γκομέζ στον κύριό του,
καθώς προχωρούσαν.
Οι σταύλοι βρίσκονταν στην
άκρη μιας δειροστοιχίας με ψη-
λά δέντρα. Ήταν τόσο μεγάλοι,
που μπορούσαν να χωρέσουν έξη
άμαξες και δώδεκα αλογα. Μία
στενή σκάλα ώδηγούσε στο επά-
νω πάτωμα, όπου υπήρχαν έξη
δωμάτια.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΧΕΡΙ

— Τα δωμάτια είναι μεγάλα
και άνετα, είπε ο Γκομέζ.
— Η Κλοτίλδη τ'α εξέτασε, το έ-
να έπειτα από το άλλο.
— Πραγματικά, είναι πολύ ό-
μορφα εδώ, είπε. Τι λες Φιομίνη;
— Θα βρίσκωμαι, όμως μα-
κριά από σας, απάντησε η παι-
δαγωγός.
— Θα φροντίσω να σε άπασχο-
λώ όσο το δυνατόν λιγώτερο.
— Άλλα...
— Τι είναι εκείνο που σε κά-
νει να διστάζεις;
— Θα είμαι εδώ έντελώς μόνη.
— Με συγχωρήτε, κυρία μαρ-
κησία, είπε ο Γκομέζ. Ο Μανουέλ
θα έρθει εδώ σε δυο-τρεις ήμέρες
και θα εγκατασταθ' σ' ένα άπ
αυτά τα δωμάτια. Έτσι, η κυρία
Φιομίνη θα'χει συντροφιά.
— Αφού είναι έτσι, δέχομαι, ά-
πάντησε η παιδαγωγός.
Ο Γκομέζ γύρισε στο μαρκή-
σιο.

— Στον κήπο βρίσκεται επί-
σης η καλύβα για τ'α σκυλιά, εί-
πε. — Αν θέλετε, θα σας την δείξω.
— Πώς φαίνεται, ότι είσαι
γεννημένος για κυνηγός, απάντη-
σε ο μαρκήσιος γελώντας. Πάμε...
Προς τ'α άριστερά, υπήρχε μία
μεγάλη αύλη, όπου βρισκόταν το
κοτέτσι και μία τεχνητή λίμνη
για χήνες. Στην άκρη αυτής της
αύλης υπήρχε η καλύβα για τ'α
σκυλιά.
Καθώς διευθύνονταν προς τ'α έ-
κει, άνοιξε η πόρτα της καλύβας
κι' ένα μεγάλο σκυλί ώρμησε
προς το μέρος της Φιομίνης.
— Άχ, Θεέ μου, βοήθεια! φώ-
ναξε η παιδαγωγός, που άρχισε
άμέσως να τρέχει.
— Άλλ' η φωνή του Γκομέζ συγ-
κράτησε το όρμητικό ζώο.
— Εδώ, Ντάιμον! φώναξε. Μη
φοβώσαστε κυρία μαρκησία, προσέ-
θεσε. Ο Ντάιμον είναι πιστό σκυ-
λί και ήσυχο σαν άρνάκι.
Ο σκύλος σάν να κατάλαβε
πως μιλούσαν γι' αυτόν πήγε
κοντά στο Γκομέζ κι' ύστερα γύ-
ρισε προς το μέρος της Κλοτίλ-
δης, κουνώντας την ουρά του.
— Είναι υπέροχο σκυλί! είπε
η Κλοτίλδη, χαϊδεύοντάς του το
λαιμό.
— Η Φιομίνη ξαναγύρισε στα βή-
ματά της, κατακίτρινη από τον
τρόμο της. Άλλα τ'ο σκυλί, αυτή
τη φορά, δεν ώρμησε πάνω της.

Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Η ζωή άρχισε να κυλά ήρεμα
στο μικρό πυργο. Ο μαρκήσιος
κι' η γυναίκα του χαίρονταν την
αγάπη τους, μακριά από τ'α
διακρίτα βλέμματα του κόσμου.
Η εύτυχία τους φαινόταν πως δε
θα τέλειωνε ποτέ. Κάθε ήμερα
τους έσμιγε πιο πολύ. Δεν ήταν
τόρα παρά ένας άνθρωπος με δυο
σώματα.
Το Παρίσι κι' οι διασκεδάσεις
του βρίσκονταν πια μακριά από
τη σκέψη τους. Κι' ούτε ποθού-
σαν να ξαναγυρίσουν εκεί.
Ο Σανχέζ γύριζε συχνά στην
έξοχή έχοντας μαζί του και τον
«Ντάιμον». Ο Μανουέλ περνούσε
τις ώρες του φροντίζοντας για τ'α
έξη αλογα του μαρκησίου, που τ'α
είχε φέρει μαζί του από το Πα-

ρίσι, ενώ η Φιομίνη εξασκολουθού-
σε να κατασκοπεύει πάντα την κυ-
ρία της.
Η παιδαγωγός έστειλε συχνά
στον Πέρκινς γράμματα, που
προοριζόνταν για την άγνωστη
κυρία. Στα γράμματα αυτά την
έβεβαιωνε ότι ο Σανχέζ κι' η Κλο-
τίλδη ήσαν πάντα τρελλά έρωτευ-
μένοι. Ο Πέρκινς, από τ' άλλο
μέρος, της έγραψε ότι δεν του
χρειάζονταν άλλες πληροφορίες
κι' ότι σε λίγο θα είχε νεώτερες
ειδήσεις του.
Αυτό το γράμμα στενοχώρησε
τη Φιομίνη. Θα κορόταν, λοιπόν,
τόσο απότομα η πηγή των είσο-
δημάτων της; Αυτό ίσοδυναμούσε
με καταστροφή. Άλλα δεν έχασε
κάθε έλπίδα. Μία κι' η άγνωστη
κυρία είχε κάποιο σχέδιο για τους
κύριους της — η Φιομίνη άδιαφο-
ρούσε αν ήσαν καλό ή κακό — θα
ξαναχρειάζονταν σίγουρα τις ύπ-
ηρεσίες της.
Στο μεταξύ, άφωσώθηκε στον
κήπο. Περιποιούνταν με μεγάλο έν-
διαφέρον τ'α άθη, γιατί, κάθε ά-
πόγευμα, ο Σανχέζ έκοβε τ'α ώ-
ραιότερα άπ' αυτά, έφτιανε ένα

μπουκέτο και τ'ο πήγαινε στη γυ-
ναίκα του. Η εύγνεια αυτή του
μαρκησίου προξενούσε μεγάλη
ευχαρίστηση στην Κλοτίλδη και
πολλές φορές η Φιομίνη, μπαίνον-
τας στο δωμάτιο της κυρίας της,
την έβλεπε να φιλά με συγκίνη-
ση τ'α άθη που της είχε πάει ο
άντρας της.
— Όλα, τέλος, έδειχναν ότι η εύ-
τυχία κι' η αγάπη θα βασιλεύαν
αιώνια σ' αυτό τον πυργο. Άλλ',
η μοίρα είχε άποφασίσει διαφο-
ρετικά κι' είχε διαλέξει αυτό τον
πυργο, για να τον κάμη θέατρο
ένος ανατριχιαστικού δράματος.
— Ένα πρωί, ο Γκομέζ άνάγγει-
λε στο μαρκήσιο την έπισκεψη του
κόμητος ντε Παρντιέ, ιδιοκτήτου
μιάς διορφης επαύλειος, σε άπό-
σταση δυο περίπου λευγών.
Ο Παρντιέ ήταν πρόεδρος του
δικαστηρίου της Τουρ κι' είχε με-
γάλη περιουσία.
Ο μαρκήσιος δεν είχε καμμία
διάθεση να συνάψη γνωριμίες. Ο
έπισκέπτης, όμως, ήσαν ένα ση-
μαντικό πρόσωπο και γι' αυτό
τον ύποδεχτηκε με μεγάλη έν-
καρδιότητα.
Ο κόμης ήσαν ως πενήντα
χρόνων, ψηλός και άδύνατος κι'
είχε πολύ έκφραση φυσιογνω-
μια.
— Σας ζητώ συγγνώμη, κύ-
ριε μαρκησία, είπα, αν ήρθα στο
σπίτι σας χωρίς να έχω την τιμή
να σας γνωρίσω.
— Μου κάνετε, τουναντίον, με-
γάλη χαρά, απάντησε ο Σανχέζ.
Είμαι στις διαταγές σας.
— Οί φτωχοί του Βουμπροά
είναι πολύ δυστυχισμένοι, είπε ο
Παρντιέ. Η γυναίκα μου σκέφτη'

Μόγια κατωτατά ενσυνεχή

Συρμός και... διασυρμός
Προτ'ε του Τρύνου έγινε μεγάλη αυτές τις μέρες
κι' είμεις οι παλαιότεροι κι' άγνοοι κροσσοπάτες
έστενοχωρηθήκαμε πολύ, μά την αλήθεια
γιατί του τούνου έλασε τελείως η συνήθεια
και θεοποιήθηκε είδωλο και στο Λονδίνο
που τ'α σταύλια πάσαναν με... σόρτε και με μανιώς!
★
Πικρό, μάλλον πικρότατο γευτικόμα ποτήρι,
γιατί και στο χωριάτικο, άκούμ, πατητό,
γυναικες έπατησαν μοντεροποημένες
θαμμένες μ' έπιμελεια και άρωματισμένες
και το κρασί που μύριζε ρετσίνα τόσα χρόνια,
θα μας μυρίση άνόνηρα κι' όλ'ιαν τι... κολώνια!
★
Λαχτάρα, έπίσης νοιώθουμε και λύπη τεραστία,
όσκις άντικρούουμε τ'α ζαχαροπλαστεία,
διότι αυτά τ' άκυνετα μας κόβουν το κρασί μας
και τη ζωή, ταυτόχρονα, μας κόβουν τη μισή μας,
αφού άπεριόριστες μουτιές σπην μπάντα δάζουν
κι' άρσδα με το μούστο μας... νλυκά παρασκευάζουν!
★
Κατόπιν τούτου, πάτες μου και φίλοι
(άγαπητοι, άσχιζει και τ'ο είναι μας να έπανα-
(στατή, διότι το συνάφι μας κι' η κρασική μας
(πιάτσα παθαίνει άσυνχώρητα καζίκια και
(τοπραπάτα κι' άντι να μπαίνει ο μούστος μας σε
(κροσσοκάπλεια, τραβάει σε γλυκατζίσικα και... να...
(κατοπλαιο!
ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΡΗΣ

κε, λοιπόν, να τους βοηθήσουμε, δίνοντας μια φιλανθρωπική παράσταση στην επαύλι μας... Η θεομή παράκλησή μας είναι να ενισχυθούμε σ' αυτή την προσπάθειά μας από εκείνους που μένουν στη γύρω περιοχή... Ο λόγος αυτός με έφερε εδώ...

— Πολύ καλή ιδέα, απάντησε ο Σανχέζ. Συγχαίρω μ' όλη μου την καρδιά την κυρία ντε Παρντιέ.

— Κάθε εισιτήριο τιμάται πέντε λουδοβίκια, συνέχισε ο συνομιλητής του. Η τιμή αυτή είναι, βέβαια, υπερβολική, αλλά ο σκοπός για τον όποιον δίδεται η παράσταση νομίζω ότι θα μπορούσε να την δικαιολογήσει.

— Δεν είναι καθόλου υπερβολική και σάς παρακαλώ να με γράψετε για δέκα εισιτήρια, είπε ο μαρκήσιος. 'Αλλά θα μάς επιτρέψετε να μην παρευρεθούμε σ' αυτή την παράσταση. Η μαρκήσια κι' εγώ δε βγαίνουμε συνήθως έξω.

— Ένας άλλος στη θέσι μου θάχανε το θάρρος του, αντιμετώπιζοντας αυτή την άρνηση, απάντησε ο Παρντιέ. 'Εγώ, όμως, θα επιμένω και θα σάς παρακαλέσω να κάνετε μια εξαίρεση για μένα...

Ο Παρντιέ έφυγε κατόπιν, λέγοντας ότι θα στείλει τα εισιτήρια.

Την άλλη μέρα, ένα πολυτελέστατο άμαξι έφτασε σ' όν πυργό. Μια χαριτωμένη κυρία κατέβηκε απ' αυτό. Η επισκέπτρια, που δεν ήταν άλλη από την κυρία ντε Παρντιέ, ζήτησε να ιδη τη μαρκήσια ντ' Αλβιέλα.

Η μαρκήσια, που ήξερε τη συνομιλία του Παρντιέ με τον άντρα της, σκέφτηκε στην αρχή ν' άρνηθι, λέγοντας πως ήταν αδιάθετη. 'Αλλά, στο τέλος, η περιέργεια την έκανε ν' αλλάξει γνώμη.

Έτσι κατέβηκε στο σαλόνι.

Η επισκέπτρια ήταν ως τριάντα χρόνια και πολύ γοητευτική. Το πρόσωπό της είχε μια γλυκεία έκφραση, που σαγηνεύει στην κυριολεξία εκείνους που την έβλεπαν.

— Σας έφερα τα εισιτήρια, κυρία, είπε και ταυτόχρονα τα έδωσε. 'Αν ήθια τόσο γρήγορα, το έκανα με την ελπίδα ότι θα κατορθώσω ν' αλλάξω τη γνώμη του μαρκησίου.

Η Κλοτίλδη θέλησε ν' άρνηθι. 'Αλλά δε βρήκε το θάρρος μπροστά στο ευγενικό ύφος της κυρίας Παρντιέ.

— 'Αν επιμένω ναρθήτε στην παράσταση, είναι γιατί θα παίξω εγώ η ίδια, συνεχίζει η επισκέπτρια. 'Ελπίζω πως θα μου κάμετε αυτή την τιμή... Διαφορετικά, θα ήθελα να υποθέσω πως με περιφρονείτε...

— Κάθε άλλο, διαμαρτυρήθηκε η Κλοτίλδη. Διαβλέπω, άλλωστε, στα λόγια σας μια έκδηλη μεγάλη μετριοφροσύνη, που σάς τιμά...

— Κυρία μαρκήσια, είπε η επισκέπτρια, θα είχατε την καλωσύνη να καλέσετε τον κύριο ντ' Αλβιέλα;... Θάβηλα πολύ να τον μεταπειλώσω... Σας προειδοποιώ, όμως, ότι θα προσπαθήσω να τον σαγηνέωσω, για να τον αναγκάσω ν' αποσύρει την άρνησή του...

Είπε τα τελευταία λόγια μ' ένα χαριτωμένο ύφος και ταυτόχρονα τακτοποίησε το καπέλλο της και κυττάχτηκε με φιλορέσκεια στον καθρέφτη που βρισκόταν σ' όν αντικρινό τοίχο.

Η Κλοτίλδη γέλασε.

— Με κάνουν να τρέμω, είπε. 'Αλλά θα κατανικήσω τον τρόμο μου και θα φωνάξω τον άντρα μου, για να τον παρακαλέσω μπροστά σας ν' αλλάξει γνώμη.

— Θαμιάσσια! απάντησε η κυρία ντε Παρντιέ. Είμαι έτοιμη ν' αρχίσω τη μάχη της γοητείας...

Η Κλοτίλδη χτύπησε το κουρδόνι κι' είπε στη Φριμίν, που εμφανίστηκε αμέσως:

— Παρακαλέστε εκ μέρους μου το μαρκήσιο ναρθη μια στιγμή στο σαλόνι.

— Ευχαριστώ και πάλι, κυρία μαρκήσια, είπε η επισκέπτρια. Μου προξενήσατε μεγάλη χαρά, γιατί, αν θέλετε να σάς φανερώσω όλη την αλήθεια, η πρόσκλησή αυτή ήταν ένα στοίχημα... Αυτή η λέξη, σάς κάνει ν' απορρίψετε, δεν είν' έτσι;... 'Ο, δεν υπάρχει λόγος να κοκκινίζετε για την ευτυχία σας. 'Αγαπάτε τον άντρα σας, που σάς ανταποδίδει με το παραπάνω την αγάπη σας. Τί περισσότερο μπορεί να ποθήσει μια γυναίκα; Τα όνειρα που φτιάνατε πριν από το γάμο σας έγιναν πραγματικότητα. Αυτά δεν τα λέω

... Γ' αυτό χαμογελάει γεμάτο υγεία και ζωντάνια!

Το Ζαχαρούχο ΝΟΥΝΟΥ είναι το ασφαλέστερο γάλα για τα παιδιά σας, κυρίως κατά τους χειμάνους.

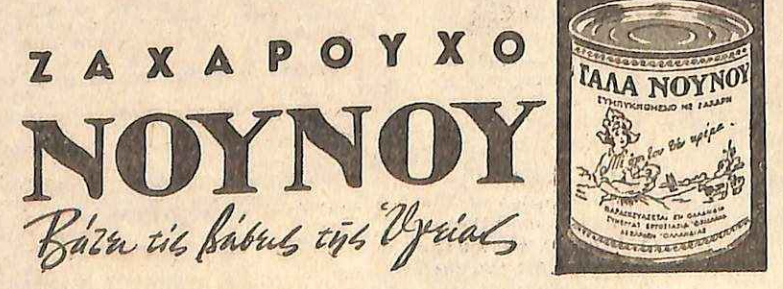
Λόγω της τελείας επιστημονικής του επεξεργασίας είναι άπληλαχμένον από κάθε μικρόβιο.

Για τον ίδιο λόγο περιέχει ανέπαφες και όλες τις θρεπτικές ουσίες και τις βιταμίνες του γάλακτος (λευκώματα, γαλακτοσάκχαρον, λίπος, σίδηρον, ασβέστιον, φωσφόρον, βιταμίνες Α, Β, D κ.λ.π.).

Το βρίσκετε πάντοτε φρέσκο σ' ότα παντοπωλεία έπειδή κάθε έβδομάδα φθάνουν καινούργια φορτία γάλακτος ΝΟΥΝΟΥ.

Δώστε κι' έσείς μ' έμπιστοσύνη σ' ότα παιδί σας ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ

Κάθε μητέρα που μεγαλώνει το παιδί της με ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ θα σάς βεβαιώσει πως είναι το ιδανικώτερο γάλα.

μόνον εγώ... Σ' όλες τις προσκλήσεις που σάς έκαναν ως σήμερα οι γείτονές σας απαντήσατε με κατηγορηματική άρνηση. Κι' όπως ήταν φυσικό, όλοι ζήτησαν να μάθουν την αίτια που σάς έκανε ν' αποφεύγετε τον κόσμο. Την αίτια αυτή την απέδωσαν όλοι στην αμοιβαία αγάπη με τον άντρα σας... 'Αλλά ξέρετε ότι αυτές οι αποκλειστικές αγάπες δεν άρουν σε πολλούς. Και γι' αυτό όνομασαν το μαρκήσιο και σάς... 'Ω, δεν πρέπει να θυμάστε...

— Μιλήστε ελεύθερα, κυρία.

— Σας άνομασαν 'Αλκυονες.

— Δεν είναι και άσχημα, είπε γελώντας η Κλοτίλδη. Κι' άλλωστε, δεν έχουν άδικο, αφού δεν πηγαίνουν πουθενά...

— 'Εγώ, όμως, αγανάκτησα, είπε η κυρία Παρντιέ. Κι' έβαλα στοίχημα με την κυρία ντε Σαντόνγκ, ότι θα την διέψευδα.

— Καταλαβαίνω...

— Γι' αυτό δεν πρέπει να λείψετε από την παράστασή μου... Δεν ξέρω αν θα σάς ικανοποιήση. Μπορώ να σάς βεβαιώσω, όμως, ότι δε θα πηξέτε.

— Θάρσθ, κυρία κόμισσα, για να σάς χειροκροτήσω κι' όχι για να διαψεύσω τα άδωκα άστεία των γειτόνων μας, απάντησε η Κλοτίλδη.

Έπειτα από μερικά λεπτά εμφανίστηκε ο Σανχέζ.

Η Κλοτίλδη του παρουσίασε την επισκέπτρια και του άφηγήθηκε τη συζήτησή τους.

— Η κυρία ντε Παρντιέ είναι τόσο γοητευτική, που νομίζω πως μ' έκαμε να υποχωρήσω, είπε τελειώνοντας.

— 'Ελπίζω ότι θα δεχθίτε και σεις, κύριε μαρκήσιο, πρόσθεσε η επισκέπτρια.

Ο Σανχέζ κύτταξε τη γυναίκα του σ' ότα μάτια και το βλέμμα της του είπε πως έπρεπε να δεχθί.

— 'Αφού η μαρκήσια δέχτηκε, δε μπορώ παρά να δεχτώ κι' εγώ την ευγενική πρόσκλησή σας, είπε.

Η κόμισσα ευχαρίστησε κι' έπειτα από μερικές αμοιβαίες φιλοφρονήσεις, ανέβηκε και πάλι σ' όμαξί της κι' έφυγε.

Ο Σανχέζ κι' η Κλοτίλδη παρακολούθησαν για κάμποσες στιγμές το άμαξι, όσπου χάθηκε σ' ό βάθος του δρόμου.

— Ευχαριστώ γιατί έδωκα τη συγκατάθεσή σου τόσο εύκολα, είπε η νεαρή γυναίκα.

— Είσαι ευχαριστήμένη που θα πιάς σ' αυτή τη γιορτή; τη ρώτησε.

— Ναι, αφού θα με συνοδεύσης, απάντησε η Κλοτίλδη.

— Θα νοιώσω κι' εγώ τότε την ίδια ευχαρίστηση, της είπε.

— 'Αλλ' όταν ξαναγύρισε σ' ό γραφείο του, ένοιωσε σ' ότα άπειλη για την ευτυχία του.

— Πόσο είμαστε ευτυχισμένοι ζώντας μακριά από τον κόσμο! ψιθύρισε. Γιατί να ξαναγυρίσω σ' αυτόν;

Τίποτα, ωστόσο, δεν δικαιολογούσε αυτά τα δυσάρεστα προαισθήματα. Κι' άλλωστε, ο Σανχέζ τα έχεσε πολύ γρήγορα.

Η ζωή ξανάρχισε να κυλά σ' όν πυργό με το συνηθισμένο της ρυθμό.

Έφτασε, τέλος, η ημέρα της παραστάσεως. Ο μαρκήσιος κι' η γυναίκα του, σύμφωνα με την υπόσχεσή τους, πήγαν σ' αυτή και διασκέδασαν πολύ καλά. Η παράσταση περιλάμβανε τον 'Ταρτούφ' του Μολιέρου και μια μονόπρακτη κωμωδία. Η κυρία Παρντιέ ήταν πολύ καλή σ' ότο ρόλο της 'Ελμίρας' κι' όι άλλοι έρασιτέχνες ήθοιοι έπαιξαν με μεγάλη ευσυνειδησία κι' όχι χωρίς κάποιο ταλέντο.

Ο Σανχέζ κι' η Κλοτίλδη έφυ-

γαν άρεκέτα άργα κι' όπως η νύχτα ήταν πολύ γλυκεία αποφάσισαν να γυρίσουν πεζή σ' ό σπίτι. Καθώς όμως, ζύγαναν σ' ό λόφο, είδαν τρία μεγάλα ταχυδρομικά άμαξια που περνούσαν από το δρόμο. Ένα χέρι άνηκε, ξαφνικά, από το πρώτο άμαξι και μια φωνή είπε:

— Να ο πυργός αυτού του καταραμένου!

Ο άνθρωπος που είπε αυτά τα λόγια δεν ήταν άλλος από τον Μαλέκ, που καθόταν σ' ό μπροστινό κάθισμα του άμαξίου. 'Απέναντί του βρισκόταν η άγνωστη κυρία κι' ο Μισέλ ντε Μοράνγκ.

ΟΙ ΤΡΙΕΣ ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ

Την έποχή που ο μαρκήσιος ντ' Αλβιέλα κι' η νεαρή σύζυγός του άφησαν το Παρίσι για να έγκατασταθούν στην Τουράιν, ένας πολύ στενός δεσμός ένωσε τον Μισέλ ντε Μοράνγκ με την άγνωστη κυρία και τον 'Ινδο σύντροφό της.

Αλλά πρέπει να ξεηγήσω με πώς ο Μισέλ είχε στέψει να ένωθι με τους δυο αυτούς ανθρώπους και να γίνι συνένοχος σ' ό σχέδιά τους.

Οι άναγνωστες μας δεν έλησμόνησαν ότι ο Μισέλ ντε Μοράνγκ θα πέβαινε αν ένας από τους υπηρέτες της άγνωστης κυρίας δεν ρουφούσε το αίμα που έτρεχε από την πληγή του κι' αν ο Μαλέκ δεν χρησιμοποίησε όλες τις γνώσεις του για να του ρίξη τον πυρετό του.

Μόλις ο Μισέλ κατάφερε να σηκωθι από το κρεβάτι του, η πρώτη του δουλειά ήταν να ευχαριστήσει την άγνωστη κυρία. Της είπε ταυτόχρονα ότι επιθυμούσε να φύγι από το Νείνυ, για να γυρίση σ' ό Παρίσι.

— Και τί θα κάνετε εκεί; ρώτησε η οικοδέσποινα.

— Νομίζω ότι είναι περιττό να σάς το πώ, απάντησε ο Μισέλ. Θα διεκδικήσω την Κλοτίλδη, αν, βέβαια, υπάρχει ακόμη κάποια έλπίδα... Γι' αυτό, σάς παρακαλώ να μ' αφήσετε να φύγω.

— Είσαστε ελεύθερος, του είπε. Δε σάς κρατάω.

— Δε μένει τότε παρά να σάς ευχαριστήσω για όσα κάματε για μένα, απάντησε ο Μισέλ.

— Δεν πρέπει να ευχαριστήτε έμένα, αλλά τον Μαλέκ. του είπε η συνομιλήτριά του.

Ο 'Ινδος είχε εμφανισθι εκείνη τη στιγμή σ' ό βάθος του δωματίου.

— 'Α, ναι, είπε ο Μισέλ. Θυμάμαι τώρα που τον έβλεπα σ' ό όνειρο να σκιδι πάνω μου και να σταλάξη μέσα σ' ό στόμα μου κάποιο φάρμακο... Είσαστε γι' αυτός, Μαλέκ;

— Ναι, κύριε απάντησε ο γέρος. Γιατρέψω τις ψυχές και τα σώματα.

— Είπατε και τις ψυχές;

— Ναι, απάντησε και πάλι ο 'Ινδος. Γιατρέψω και τις ψυχές... Ψάχνω μέσα σ' αυτές και καταφέρνω ν' ανακαλύψω την αίτια που τις κάνει να πονάνε... 'Εδώ είμαστε τρεις άρρωστοι. Ο παλαιότερος από όλους είμαι εγώ, που έχω τραυματισθι εδώ—κι' έδειξε την καρδιά του, που από σφάντα χρόνια, 'Επειτα είναι η κυρία, που κι' αυτή έχει μια μεγάλη λύπη στην καρδιά της και που θα την θεραπεύση το ίδιο φάρμακο, που θα κάμη και μένα καλά. Ο τρίτος είσαστε σεις. Η άρρώστια σας είναι λιγώτερο τρομερή από τη δική μας, αλλά όχι και λιγώτερο άδυνη.

— Περιέργα λόγια! ψιθύρισε ο Μισέλ.

— Είπατε πως θέλετε να φύγετε, συνέχισε ο Μαλέκ. Κι' ύστε-

ρα τί θα κάνετε;

— Θα προσπαθήσω να ξανακερδίσω τον καιρό που έχασα με την άρρώστια μου. Αυτή τη φορά πρέπει να πετύχω και κανείς δε θα μ' έμποδισι.

— Καταλαβαίνω, είπε ο Μαλέκ. 'Αλλά, δυστυχώς για σάς είναι πολύ άργα. Δε μπορείτε πιά να κάματε τίποτα.

Ο Μισέλ κύτταξε έρωτηματικά την άγνωστη κυρία.

— Δεν υπάρχουν μυστικά για το Μαλέκ, του απάντησε αυτή.

— Ναι, πολύ άργα, ξαναείπε ο 'Ινδος. Από τότε που σάς έφεραν εδώ πληγωμένον, ο αντίπα-

λός σας προχώρησε πολύ. Προτού περάση μήνας, θα γίνι γαμπρός του τραπέζιτη Σουμπεργκ. Νά γιατί δε μπορείτε να κάματε τίποτα.

Ο Μισέλ, ακούγοντας αυτά τα λόγια, έπεσε σε μια πολυθρόνα. Όλα του τα όνειρα σφαιρίζονταν σ' έρεπια.

— 'Ας βγάλω με τη μάσκα, έπε σε λίγο ο Μαλέκ. Για να πετύχωμε στην υπόθεσι αυτή, που μάς ενδιαφέρει όλους σ' όν ίδιο βαθμό, πρέπει να μιλήσω με ειλικρίνεια. Προσέξτε, λοιπόν, τί έχω να σάς πώ κι' αφήστε την ψευτική ντροπή... 'Αν η δεσποινίς

Οι γυναίκες κάλτσες DAR χωρίς ραφή επεξεργασμένες με τις πιο σύγχρονες τεχνικές και επιστημονικές μεθόδους σ' ότα τελειότερα έργοστάσια της χώρας μας άποτελούν ένα από τα θαυμάσια έπιτεύγματα της Βιομηχανίας μας.

— Κάνετε σήμερα κι' όλας την γνωριμία της πιο φανταστικής ΚΑΛΤΣΕΣ ΧΩΡΙΣ ΡΑΦΗ.

— Η Βιομηχανία ΔΑΡΖΕΝΤΑΣ Α.Ε. σάς τις συνιστά άνεπιφύλακτα.

Σουμπεργκ παντρεύθι το μαρκήσιο, δε σάς μένουν παρά 100 χιλιάδες φράγκα, δηλαδή τα χρήματα που σάς έδωκε η κυρία ντ' Αλβιέλα για τη πληγή σας. Τί είναι 100 χιλιάδες φράγκα;

— Τίποτα σχεδόν, συμφώνησε ο Μισέλ.

— Βλέπω ότι άοχίζετε να λογικεύσατε, συνέχισε ο Μαλέκ. Λυπόσαστε που χάσατε αυτή τη γοητευτική Κλοτίλδη... Το πιστεύω 'Αλλά λυπόσαστε περισσότερο για την προίκα που χάσατε... Είπαμε ότι θα βγάλω με τη μάσκα, δεν είν' έτσι; Χάσατε την προίκα της δεσποινίδος Σουμπεργκ κι' αυτό είναι μια πολύ μεγάλη άπώλεια, γιατί λίγες γυναίκες έχουν τη δική της προίκα. Είναι φυσικό, έπειτα από όλα αυτά να θέλετε να εκδικηθίτε για το θησαυρό που χάσατε.

— Να εκδικηθώ το μαρκήσιο; ρώτησε ο Μισέλ.

— Να εκδικηθίτε τον ευτυχισμένο αντίπαλό σας, που, αφού λίγο έλειψε να σάς σκοτώση, σάς καταστρέφει τώρα όλοκληρωτικά, είπε η άγνωστη κυρία παρεμβαίνοντας στη συζήτη.

— Ναι, το θέλω, φώναξε ο Μισέλ. 'Αλλά πώς τολμάτε να μου το λέτε σεις που αγοράσατε από μένα τη ζωή μου;

— Αυτό ενδιαφέρει μόνο έμας, είπε ο Μαλέκ με άγριο ύφος.

— Και τα μάτια του γέρο 'Ινδου πέταξαν μια αστραπή.

— Σας έκλεψε εκείνη που έδω και λίγους μήνες είχατε κάθε λόγο για να την νοιάζεσ' όαν άρραδωναστικάκια σας, συνέχισε ο Μαλέκ. Σας πλήγωσε σ' ό σώμα και στην ψυχή σας και καταστρέφει τώρα το μέλλον σας. Διστάζετε, λοιπόν, ακόμη;... Δεχθίτε αυτό που σάς προτείνω και όρκισθίτε ότι θα μάς βοηθήσετε σ' όλα τα σχέδιά μας, ακόμη και με κίνδυνο της ζωής σας.

— 'Αλλά τί μου προτείνετε;

— Μερικά εκατομμύρια πριν περάση ένας χρόνος.

— Όρκισθίτε, πρόσθεσε η άγνωστη. Αυτό που σάς υποσχέθηκε ο Μαλέκ θα γίνι. Είμαι σε θέση να σάς κάω εκατομμυριούχο.

Η δυσπιστία ζωγραφίστηκε σ' ό πρόσωπο του Μισέλ.

— 'Αμφιβάλλετε; είπε η συνομιλήτριά του. Μαλέκ δείξε το κιότι, για να πείσθι ο κύριος ντε Μοράνγκ ότι δεν δίνω ψεύτικες υποσχέσεις.

Ο 'Ινδος πλησίασε σ' έναν από τους τοίχους και πίεσε κάποιο άσφατο κουμπι. Φανερώθηκε άμέσως μια κρύπη, όπου υπήρχε ένα κιότι από έβενο. Η άγνωστη έβγαλε από τη ζώνη της ένα χρυσό κλειδί και το άνοιξε.

— 'Ελάτε, κύριε ντε Μοράνγκ, είπε.

Ο Μισέλ πλησίασε. Το κιότι αυτό ήταν γεμάτο με πολύτιμα πετρώδια. Όλοκληρος θησαυρός βρισκόταν μέσα σ' αυτό.

— Μ' αυτά τα πετρώδια μπορώ να πληρώσω δέκα φορές την άμοιβή που σάς υποσχέθηκα, έπε η άγνωστη.

Ο Μισέλ είχε θαυμάσι από τη λαμπρι των πολύτιμων λίθων.

— Μου φαίνεται πως όνειρεύομαι, ψιθύρισε.

— 'Ας κανονίσω με το ποσόν, έπε η άγνωστη. Δέχασθε;

— Θέλω να μάθω πρώτα τί θα έχω να κερδίσω.

— Τρία εκατομμύρια... Ναι. Και πότε θα τα πάρω;

— Την ημέρα που θα πεθάνω ο μαρκήσιος ντ' Αλβιέλα, απάντησε ο Μαλέκ.

— Με καμιά καινούργια νομαχία;

— "Οχι.
Το πρόσωπο του Μισέλ συσπά-
σθηκε.
— Δεν πιστεύω να θέλετε να
μου ζητήσετε να τόν δολοφο-
νήσω;

— "Ο θάνατος αυτός θα ήταν
πολύ γλυκός για το μαρκήσιο ντ'
'Αλβιέλα, είπε η άγνωστη κυρία.
Πρέπει να πεθάνει όχι μία, αλλά
χιλίες φορές... Δε θα μονομαχή-
σετε με το μαρκήσιο ούτε θαρ-
ρήτε σε καινούργια φιλονεικία μα-
ζί του. 'Η εκδίκηση που προετοι-
μάσαμε ο Μαλέκ κι' εγώ θα είναι
τρομερή. Και σ'ας όρκίζομαι στην
ψυχή εκείνου που κλαίω ότι θα πε-
θάνει δυο φορές ο ένοχος!"

— Στην ψυχή του Βάσιπ, στην
ψυχή της Ναχινά, θα πεθάνει!
πρόσθεσε ο Μαλέκ.
Ο Μισέλ κούτταζε με τρόμο
τον άντρα και τη γυναίκα που
βρίσκονταν μπροστά του. Φαίνον-
ταν αλύγιστοι στην απόφασί τους.
Κι' ήταν φανερό πως τίποτε δε θα
τους εμπόδιζε να την εκτελέσουν.
'Η προσφορά των τριών εκα-
τομμυρίων ήταν πολύ δελεαστική
κι' ο Μισέλ ντ' Μοράνγκ είχε πα-
ρει πια την απόφασί του. Παρό-
μοια ευκαιρία δε θα του παρου-
σιαζόταν και δεύτερη φορά και υ-
πήρχαν πολλά πράγματα που θα
μπορούσε να κάνει για να κερδι-
ση αυτό το ποσό. 'Αλλά τί άκρι-
βώς του ζητούσε η άγνωστη κυ-
ρία; Αυτό θέλησε να μάθει.

— Διηγήθηκε μου τη ζωή σας,
για να μπορέσω να καταλάβω
πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω,
της είπε. Είμαι δικός σας.

— Άλλ' αντί για την άγνωστη
κυρία, απάντησε ο Μαλέκ:
— Αυτό ποτέ, είπε. Μπορείτε
να φύγετε.

— Άλλα ξέρετε τη δική μου
ζωή...

— Πρέπει να την ξέρουμε. 'Ε-
σας, όμως, τί σας ενδιαφέρει το
παρελθόν;

— Ο Μισέλ κατάλαβε πως ήταν
περιττό να επιμείνει.
— Έχετε δικήν, είπε.
— Δεχόσαστε, λοιπόν;
— Ναι.
— Όρκισθήτε.

— Μια στιγμή ακόμη, είπε ο
Μισέλ. Δώστε μου την απόδειξη
ότι ο μαρκήσιος πρόκειται να
παντρευτεί τη δεσποινίδα Σομπ-
περγκ.

— Να την αυτή ή απόδειξη, α-
πάντησε ο Μαλέκ.
Κι' έβαλε μπροστά στα μάτια
του το γράμμα της Φιρμίνης.

— Ο Μισέλ το διάβασε μέσα σε
μια στιγμή.
— Είναι αλήθεια, λοιπόν, είπε
έπειτα. Όρκίζομαι να σας βοή-
θώ, αν γίνω αυτός ο γάμος.

— Κι' εγώ όρκίζομαι να σας
δώσω το ποσό που σας υποσχέ-
θηκα, μόλις πετύχαμε το σκοπό
μας, είπε η άγνωστη κυρία.

— Έτσι, ο Μισέλ ντ' Μοράνγκ έ-
γινε τυφλό όργανο στα χέρια της.
Την ημέρα των γάμων, όπως
είπαμε, πήγαν κι' οι τρεις με το
αμάξι, για να ιδούν τους νεονύμ-
φους που βάδιναν από την εκ-
κλησία.

Πέρασε από τότε κάμποσος
καιρός. Τα γράμματα της Φιρμί-
νης διαδέχονταν το ένα το άλλο.
Στα τελευταία απ' αυτά έδινε διά-
φορες λεπτομέρειες για τη ζωή
του μαρκήσιου και της γυναίκας
του στον πύργο της Τουραίνης
κι' έβεβαίανε ότι ήταν πάντα
φρελάκι έρωτευμένοι.

— "Γιαβε ή ώρα, κυρία, είπε ο
Μαλέκ. Θα φύγω απόψε.
'Η άγνωστη κυρία, όταν ο Μι-
σέλ τη ρώτησε για το σκοπό αύ-
του του ταξιδιού του απάντησε
ότι θα πήγαιναν πολύ σύντομα να
τόν συναντήσουν.

— Ο Μισέλ κατάλαβε ότι δε θα

κατάφερε να μάθει περισσότερα.
'Ενοιχε τον εαυτό του τελείως
ανίσχυρο μπροστά σ' αυτή τη γυ-
ναίκα.

Κάποτε, πέρασε από το μυα-
λό του η σκέψη αν θα μπορούσε
ν' αγαπήσει και ν' αγαπηθεί από
αυτή τη γυναίκα. Για τον έαυτο

Το Μυστικό μιας γυναίκας ξύλοχισμένου

Να τι μάς γράφει μία κυρία:

«Ο άντρας μου, μου λέει πάντα ότι
μέ βρίσκει κάθε μέρα και πιο όμορφη.
Αυτό δεβαίω μ' ευχαριστεί αλλά δεν
τό πιστεύω. 'Εν τούτοις πρέπει να
ομολογήσω ότι η επίδερμής μου είναι
σήμερα πιο δροσερή και νεανική από
τόν καιρό που ήμουν 25 χρονών.

Την εποχή εκείνη το δέρμα μου
είχε μαύρα στίγματα, διεσταλμένους
πόρους, κοκκινίλες κλπ. Σήμερα η
επίδερμής μου φαίνεται απαλή, δροσερή
σαν βελούδο.

Δεν πρόκειται δεβαίω περι
θαύματος. 'Απλώς περιποιούμαι κάθε
μέρα το δέρμα μου με την Κρέμα
Πιστεύω ειλικρινώς ότι η Κρέμα
ΤΟΚΑΛΟΝ είναι το πιο αποτελεσματικό
μέσο για την ωμορφιά του προσώπου...»

Δοκιμάστε και σεις την Κρέμα
ΤΟΚΑΛΟΝ.

Χρησιμοποιώντας τακτικά, κάθε
μέρα την Κρέμα ημέρας ΤΟΚΑΛΟΝ θα
επιτύχετε θαυμαστά αποτελέσματα,
πολύ καλλίτερα από κάθε άλλη
πολυδάπανη μέθοδο.

'Η Κρέμα ημέρας ΤΟΚΑΛΟΝ θα σας
δώσει, ότι επιθυμείτε περισσότερο από
κάθε άλλο. Δηλαδή, μία δροσερή
επίδερμίδα που λάμπει από ωμορφιά.
Δοκιμάστε την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ
σήμερα κι' όλες.

Tokalon

του δεν το άπείλανε, γιατί η γυ-
ναίκα αυτή ήταν πολύ νέα κι' ο-
μορφη. Άλλα το αντίθετο δε θα
γινόταν ποτέ. 'Η άγνωστη κυρία
ζούσε σ' ένα δικό της κόσμο. Για
τη στιγμή, άλλωστε, το μόνο
πράγμα που ύπρχε μέσα στην
ψυχή της ήταν το μίσος, ένα μί-
σος άγριο και τρομερό.

Μια εβδομάδα μετά την αναχώ-
ρησι του Μαλέκ, η άγνωστη κυ-
ρία του είπε ότι το άλλο πρωί
θαφύγαν για την Τουραίνη.

Πραγματικά, έφυγαν το άλλο
πρωί με τρία ταχυδρομικά αμά-
ξια. Ο Μαλέκ τους περίμενε στην
Αμπουάζ. 'Εκεί, μπήκε στο αμά-
ξι όπου βρισκόταν ο Μισέλ με
την άγνωστη κυρία.

— Όλα είναι έτοιμα κι' έχω
πολλά να σας πω, είπε στην τε-
λευταία.

Ο Μαλέκ, αφού προσπέρασαν
τόν πύργο, είπε στον αμάξά να
πάει τον αντίθετο δρόμο, που ο-
δηγούσε στη Φοιλιέ.

Εκεί, σταμάτησαν μπροστά σ'
ένα σπίτι, που ήταν ολότελα μο-
ναχικό. Ο Μαλέκ είπε τότε στους
δούλους να κατεβάσουν τα πράγ-
ματά κι' ύστερα έδιωξε τους α-
μαξάδες.

Το σπίτι αυτό είχε δύο διαμε-
ρίσματα. Στο ένα απ' αυτά έγ-
καταστάθηκαν η άγνωστη κυρία,
ο Μαλέκ κι' ο Μισέλ και στο άλ-
λο οι υπηρέτες που τους συνώ-
δευαν. Τα παράθυρα προστατεύον-
ταν από διπλές κουρτίνες. 'Ετσι,
δεν διακρινόταν απ' έξω το πα-
ραμικρό φως.

Οι υπηρέτες ετοίμασαν ένα
παρόχειο φαγητό και σε λίγο οι
τρεις συνένοχοι κάθισαν για να
φάνε.

— Και τώρα μπορείς να μιλή-
σης, είπε η άγνωστη κυρία στο
Μαλέκ. Σ' ακούω.

— Κανείς δε μπορεί να ύπο-
πτευθώ την παρουσία μας σ' αύ-
τά τα μέρη, Αρχισε ο 'Ινδός. Ο
συμβολαιογράφος που μου πούλη-
σε αυτό το σπίτι με νομίζει για
έκκεντρικό 'Αγγλο, που θέλει να
ζη μακριά από τον κόσμο. 'Η
Φιρμίνη θαρρείται κάθε μέρα εδώ
για να μάς φέρνουν ένα... Το σπίτι
αυτό βρίσκεται μακριά από τα
άλλα. 'Ετσι κανείς δε μπορεί να
μάς παρακολουθήσει.

— Τι σκεφτείται να κάνει;
— Θα το μάθετε, κυρία.
Και, χωρίς να δώσει άλλη εξή-
γηση, γύρισε στο Μισέλ.

— Μην ξεχνάτε ότι όρκισθήκα-
τε να μάς βοηθήσετε, του είπε.
— Κι' αμφιβάλλετε γι' αυτό;
— Παράτησε ο Μισέλ.

— Καλά, ξέρετε τον κόμητα
Παρντιέ, που είναι πρόεδρος του
δικαστηρίου της Τουρ;

— Είναι ξάδελφός μου.
— Ο Βράχια βρίσκεται μαζί
μας! φώναξε ενθουσιασμένος ο
Μαλέκ. Αύριο θα πάτε να τόν επι-
σκεφθείτε, για ν' ανανεώσετε τις
σχέσεις σας μαζί του.

— Κι' ύστερα;
— Θα σας πω τί πρέπει να
κάμετε.

— Έκείνο το βράδυ δεν είπαν τί-
ποτα άλλο.

Το να πείσει τούς Παρντιέ να
δώσουν μία γιορτή και να καλέ-
σουν σ' αυτήν το μαρκήσιο και τη
γυναίκα του, ήταν ένα παιχνιδάκι
για τον Μισέλ.

Ο ΠΑΛΙΟΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ

'Ανάμεσα στο μαρκήσιο και την
Κλοτίλδη, από το ένα μέρος και
τούς Παρντιέ από το άλλο, δη-
μιουργήθηκαν πολύ γρήγορα στε-
νές κι' εγκάρδιες σχέσεις. Τα δυο
ανδρόγυνα βλέπονταν πολύ συ-
χνά. Άλλοτε, ο Σανχέζ κι' η γυ-
ναίκα του προσκαλούσαν τους
Παρντιέ στον πύργο τους. Άλλο-
τε, οι Παρντιέ φιλοξενούσαν τούς

γείτονές τους στην διωροφη έπαυ-
λή τους. Ο σύνδεσμος ήταν μεγα-
λύτερος ανάμεσα στην Κλοτίλδη
και την κόμισσα ντ' Παρντιέ, που
συμπάθησαν ή μια την άλλη από
την πρώτη στιγμή. Κι' η συμπά-
θεια αυτή μεγάλωνε από τη μια
ημέρα στην άλλη.

Σε λίγο, η κόμισσα ντ' Παρ-
ντιέ ώργάνωσε έναν αγροτικό χο-
ρό. Καί, φυσικά, οι πρώτοι που
κάλεσε σ' αυτόν ήταν ο Σανχέζ
κι' η Κλοτίλδη. Είναι περιττό, βέ-
βαια, να πούμε ότι οι δυο σύζυ-
γοι δέχτηκαν άμέσως την πρόσ-
κλησή της, χωρίς αμφισβητού-
σεις και διαταγμούς, όπως την
πρώτη φορά.

Για το χορό αυτό στήθηκε μία
μεγάλη εξέδρα από σανίδες στον
κήπο της έπαυλας των Παρντιέ.
Πάνω σ' αυτή την εξέδρα μπορού-
σαν να χορέψουν πάνω από εκατό
άτομα.

Σε κάποια στιγμή, η Κλοτίλδη
που χόρευε μ' έναν καθαλιέρο,
είδε τον άντρα της που κούτταζε
με παράξενη έπιμονή προς το μέ-
ρος της κομήςσης ντ' Παρντιέ.
'Η κόμισσα συνωμιλούσε εκείνη
τη στιγμή μ' έναν κομψό κύριο
κι' η μαρκήσια δε δυσκολεύτηκε
ν' αναγνωρίσει σ' αυτόν τον Μισέλ
ντ' Μοράνγκ.

Άλλ' η Κλοτίλδη άγνοούσε τη
μονομαχία του Μισέλ με τον άν-
τρα της. Κι' από τ' άλλο μέρος,
αν κάποτε είχε συμπάθησει αυτό
τόν άνθρωπο, ένοιωθε τώρα από-
λυτη αδιαφορία γι' αυτόν, γιατί
η ψυχή της ήταν ολότελα δασμέ-
νη στο Σανχέζ. 'Ετσι, η παρου-
σία του Μισέλ δεν της έκαμε
καμιά εντύπωση. Ούτε άναρωτή-
θηκε πως γινόταν να παρευρίσκε-
ται κι' αυτός στο χορό της κο-
μήςσης. Ο Μισέλ ήταν γι' αυτήν
σαν να μην ύπρχε.

Ο μαρκήσιος, όμως, στενοχω-
ρήθηκε για την παρουσία του πα-
λιού αντίχληλου του. Άλλ' αυτό
δεν το πρόσθεε κανείς άλλος
εκτός από το Μισέλ, που, ενώ
κουβέντιαζε με την οικοδέσποινα,
παρακολουθούσε ταυτόχρονα τις
κινήσεις του Σανχέζ.

Σε λίγο, ένας χορευτής προσ-
κάλεσε την κόμισσα να χορέψουν
μαζί. Ο Μοράνγκ προχώρησε τό-
τε προς το μέρος του Σανχέζ και
τόν χαιρέτησε μ' ένα καλόκαρδο
χαμόγελο.

— Αναρωτιέμαι αν έκάματε ό-
πως εγώ, κύριε μαρκήσιε, του
είπε.

— Δε σας καταλαβαίνω, α-
πάντησε ψυχρά ο Σανχέζ.

— Άνασπαίω αν ξεχάσατε
το παρελθόν, του εξήγησε ο Μι-
σέλ. Όσο για μένα, δεν το θυ-
μάμαι πια κι' έχω μπει κοντά σας
χωρίς κακία ή μίσος. Καταλα-
βαίνω, βέβαια, πως δε μπορούμε
νάμαστε φίλοι. Τίποτα δε μάς έμ-
ποδίζει, ωστόσο, όταν τυχαίει να
συναντιώμαστε, να χαιρετούμε ό
ένας τόν άλλον σαν να είμαστε φί-
λοι, αφού τίποτα πια δε μάς χω-
ρίζει... Συμφωνείτε μαζί μου;

— Έστω, αφού το επιθυμείτε,
απάντησε όχι χωρίς δυσφορία ο
Σανχέζ. 'Εγώ, όμως, δεν έχω να
ξεχάσω τίποτα.

Χαιρέτησε κατόπιν τόν παλιό
αντίχληλό του κι' απομακρύνθηκε.

'Η αλήθεια είναι πως η παρου-
σία του Μισέλ σ' αυτή τη γιορτή
είχε πειράξει τόν Σανχέζ. 'Η εγ-
γενική συμπεριφορά και τα λόγια
του παλιού αντίχληλου του, όμως,
του έβγαλαν από το μυαλό κάθε
ανησυχία. Κι' άλλωστε, ο Μισέλ
άποφυγε συστηματικά να βρεθεί
έρτω και για μία στιγμή μόνος
με την Κλοτίλδη. Τη χαιρέτησε
μόνο με σεβασμό, καθώς περνού-
σε από μπροστά της κι' έπειτα
απομακρύνθηκε.

Όταν έτρεμα μπήκε στους
άνδρες, μπρός στους νόμους
τους, στις συνήθειές τους, στις
προλήψεις τους. Τώρα μπρός στο

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΝ είχα γνωρίσει στη λέσχη.
Ήταν λιγνός, σκεπτικός,
πάντα λίγο θλιμμένος ο καυμένος
ο ντ' Μπουρνών. 'Η πλάξη των α-
τέλειων νυχτών που περνούσα-
με στη λέσχη μάς συνέδεσε στε-
νότερα.

Δε θυμάμαι πού και πως είχα
μάθει ότι είχε δυο μεγαλύτε-
ρους αδελφούς, που δεν τα πή-
ναινε καλά μαζί τους.

Μια βραδυά, λοιπόν, που δεν
εβρίσκα θέμα ομιλίας μέσα στη
βελούδινη νύχτη λέσξης, όταν
βρισκόμαστε μόνοι οι δυο μας,
τόν ρώτησα οδύσσορα.

— Τ' αδελφία σας θα είναι α-
πό τόν πρώτο νόμο της υπέρτας
σας, βέβαια;...

Τόν είδα να χλωμιάζει κι' ύστε-
ρα να κοκκινίζει. 'Εροίξε μέσα
στο τασάκι με τόν νερό το πεύ-
ρο του και μου είπε:

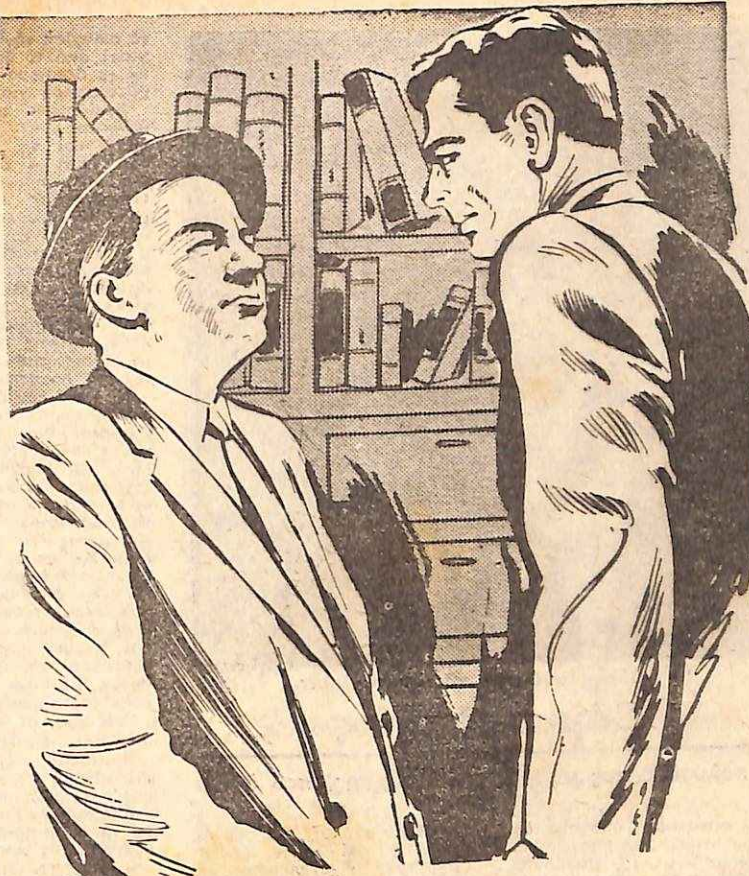
— Αν θέλετε να θυώμαι θα
σας πω την ιστορία αυτή.

Πήραμε τα παλτά και τα κα-
πέλλα μας και βγήκαμε. Κάνουμε
λίγα βήματα στην πλούσια φω-
τισμένη λεωφόρο, αμύλητοι.

— Όταν στρίψατε σ' ένα σκοτει-
νό δρόμο μου είπε:

'Η υπτέρα μου ήταν μία σε-
μνή γυναίκα, μία έπαρσιωτο-
πούλα με ανήλικη καρδιά. Ο άν-
τρας της, ένα νεόφυλο έπαρ-
σιωτή, την παντρεύτηκε για
την ποίκα της. Τρεις μέρες έμ-
ως, μετά τόν νόμο τους την έ-
χε απατήσει με την καμαριέρα
τους. Κι' άρνότερα είχε όλες τις
υπνέτοιες φιλενάδες.

— Ήταν άνορκος. Κι' όμως α-
πόκτησε μαζί του δυο παιδιά.
Δυο παιδιά σκληρά και κακότρο-
πα σαν τόν πατέρα τους. 'Η ζωή
της είχε γίνει αλθνήνο μαρτύ-
ριο, όταν γνώρισε τόν κ. ντ'
Μπουρνών, έξιμωτικό τόν ιπι-
κό. Στην άγκαλιά του βρήκε
την τρυφερότητα, που τόσο είχε

«— Είστε παιδί μου! Θέλετε να με ακολουθήσετε; μου είπε ο κ. ντ' Μπουρνών.

Τα τρία αδέρφια

ποθήσει. Τόν αγάπησε όπως α-
γαπάει ο σκύλος τη λευτεριά
κι' ο μεταλλωρύχος τόν ήλιο
που του λείπει. 'Ετσι πέρα στον
κόσμο. Είμαι το παιδί του έρω-
τά της και, φυσικά, με αγάπησε
παράφορα. Μ' έδωσε να μεγα-
λώνω με καμιά και χαρά. Τ' α-
λλα δυο μου αδελφία την πόνταν
φαρμάκι...

— Όταν ένινα είκοσι χρόνων, η
υπτέρα μου πέθανε. Ο συμβο-
λαιονγράφος μάς είδοποίησε πως
ύπρχε μια διαθήκη. Δε θα ξε-
χάσω την ημέρα εκείνη. 'Η σκη-
νή στο αυσπτό περιβάλλον του
συμβολαιογράφου που έκει με-
λίσσεται να μείνει στην μνήμη μου
για πάντα. 'Ημιασε τα τρία παιδιά, ο άντρας
της, και ο κ. ντ' Μπουρνών. Ο
συμβολαιογράφος έσκιωσε τόν
Φάκελλο και διάβασε.

— 'Εγώ ή κάτωθι υπονενταμέ-
νη Άννα Γενεθίδη Κοουαλις,
Λοιπάδου 'Ιωσήφ ντ' Ζακουί, υ-
γίης τού σώμα και τού πνεύμα κα-
ταράσω τις τελευταίες βελή-
σεις μου.

— Ζητώ πρώτα συγγνώμη από
τό θεό και ύστερα από τόν άνα-
πτό μου παδί, τόν Ρενέ. 'Εκεί
μεγάλη καρδιά, ώστε όα με κα-
ταλάβει και θα με συγχωρήσει.
'Υπέσφα σε όλη μου τη ζωή,
Παντρεύτηκα από ύπολογισμό κι'
ύστερα περιφρονήθηκα, παρο-
νιωρίστηκα. 'Απατήθηκα τέλος
πολλές φορές από τόν άντρα
μου. Τόν συγχωρώ, αλλά δεν τού
δωθώ τίποτα. Τα μεγάλλα μου
παιδιά δε μ' άναψαν και με
μεταχειρίστηκαν σαν να μην ή-
μουν υπτέρα τους.

— Γι' αυτά, έννοια, ζούσα ήμουν
δ.τι έπορευε να έμω. 'Επειτα α-
πό τόν θάνατό μου, δεν οφείλω
τίποτα και ο' αυτά.

— Πάντα έτρεμα μπρός στους
άνδρες. Μπρός στους νόμους
τους, στις συνήθειές τους, στις
προλήψεις τους. Τώρα μπρός στο

θεό δε φοβάμαι πια.
— Τολμά να πω τί σκέψι μου,
να όμολογήσω τού μυστικό μου.
'Αφίνω, λοιπόν, τόν μερδιο
της περιουσίας μου, που ο νόμος
μου επιτρέπει να διαθέσω, στον
αναπημένο μου Πιέρ Ζαρομό ντ'
Μπουρνών για να περιέλθι κατό-
πιν στο άναπτό μας παδί, τόν
Ρενέ.

— Τα δυο μεγαλύτερα παιδιά
μου έχουν πατέρα τόν κύριο ντ'
Ζακουί, μα ο Ρενέ οφείλει την
υπαρξή του μόνο στον ντ' Μπουρ-
νώ. Παρακαλώ τόν 'Υμιο να δα-
λη πάνω από τις κοινωνικές,
προλήψεις τόν πατέρα και τόν
νιό. Να τούς κάνει ν' αγαπών-
ται μέχρι θανάτου και ν' ανα-
πούν και μένα.

— Αυτή είναι ή τελευταία μου
σκέψη κι' ή τελευταία μου επιθυ-
μία.

— Άννα Ζακουί.

— Άννα Ζακουί.

— Ο Ρενέ ντ' Μπουρνών σταμά-
τησε εδώ. Μου πρόσφερε ένα
πούρο και με την άρνη φωνή του
πρόσθεσε:

— Άμα τελείωσε ή άνάγνωσι,
ο άντρας της σπύθηκε και χτύ-
πησε τόν κ. ντ' Μπουρνών, τόν
πατέρα μου. 'Εκείνος, γαλήνιος,
του έδωσε την καρτά του. 'Υστε-
ρα γύρσε σε μένα και μου είπε:

— Είπατε παιδί μου, θέλετε να
με ακολουθήσετε;

— Τού έσφιξα τόν χέρι χωρίς να
τόν άπαντήσω και βγήκαμε μαζί
έξω. 'Ημουν σκεδον τρελλός.

— Δυο μέρες άρνότερα, ο αλθ-
θίνος μου πατέρας σκότωσε τόν
πατριό μου σε μονομαχία. Οι α-
δελφοί μου φοβήθηκαν τόν σάβ-
βαλο κι' άπερνούσαν να μιλήσουν.
— 'Ετσι, πέρα τ' όνομα τού
πρωτογενούς μου πατέρα που πέ-
θανε πριν πέντε χρόνια.

— Ο κ. ντ' Μπουρνών σάπασε.
Μέσα στο σκοτάδι είδα δυο δα-

κουνά να τρεμουλιάζουν στα μα-
τοβλέφαρά του. Καθώς χωρίζομα-
στε, μου είπε σπίνγοντάς μου τόν
χέρι:

— Είναι κάποια δράματα, που
δε συνκινούν παρά όρους τα παί-
ζουν στο μεγάλο θέατρο της
ζωής.

Κούταξα τόν συνομιλήτή μου
στά μάτια και σπίνγοντάς του με
συμπόνά τόν χέρι θιγμένο:

— Δε βλέπω τόν λόγο να λυ-
πόμαστε τόσο. Ο πατριός σας
πλήρωσε με τόν θάνατό του τις
άνομιες με τόν έρωτά σου. Κι' αν ο
πραγματικός πατέρας στάθηκε άθελά
του ο φονιάς του, αυτό δεν πρε-
πει να σας στενοχωρή. 'Η μοί-
ρα...

— Δεν είναι αυτό που με θλί-
βει! Φιθύρισε.

— Σας τρεμάζει ήμπως τόν θά-
νατο της υπτέρας σας; Μά, φίλε
μου, δεν έχετε διόλου δικιο σ'
αυτό τόν έπτιμα. 'Η υπτέρα σας
είχε ένα φίλο και δε δίστετε να
τό όμολογήσει, πράγμα που την
έξαναίξει, την έμψώνει στη συν-
είδησή της, την έμψώνει αλθνήνα
έντώς και άνορκου. Όσο για
τόν πατέρα σας...

— Δε με άρσε να ποικωρήσω...
— Όχι, φίλε μου, είπε. Δε με
καταλάβαινε! Μοι από τη ζωή
πρόσθεσε: Μοι από τη ζωή πρέ-
πει ν' αυτό. Είναι γιατί, οι δυο
αυτοί άνθρωποι που ήταν νόμους
μου, δε γνωρίστηκαν νωρίτερα
και δεν παντρεύτηκαν. Γιατί τ'
αδελφία μου να μην πέσουν κα-
τά τήν καλωσύνη της ψυχής
τι από την καλωσύνη της ψυχής
της μάννας μου, ώστε να μπο-
ρούν να τη συγχωρήσουν και να
ρούν να τη συγχωρήσουν. Να μη με
τι δικαιολγώνουν. Να μη με
βλέπουν, μ' ένα άδυστο μίσος,
σαν κλέφτη της κληρονομιάς,
σαν μου έρως, κληρονομιάς που
που μου έρως, κληρονομιάς που
τη θεωρούσαν δική τους...

— Σάπασε ντ' Μπουρνών, σπινόμε-
σε. Κι' ύστερα πρόσθεσε:

— Σέρε α ότι δυο φορές ως τώ-
ρα με πυροβόλησαν, καθώς πη-
γαίνα σπινόμε. Σέρε πως
πολύ φοβάμαι ότι κάποτε θα βρε-
θώ σκοτωμένος από τόν χέρι τόν
αδελφόν μου πού...

— Σάπασε ντ' Μπουρνών, σπινόμε-
σε. Κι' ύστερα πρόσθεσε:

— Σέρε α ότι δυο φορές ως τώ-
ρα με πυροβόλησαν, καθώς πη-
γαίνα σπινόμε. Σέρε πως
πολύ φοβάμαι ότι κάποτε θα βρε-
θώ σκοτωμένος από τόν χέρι τόν
αδελφόν μου πού...

— Σάπασε ντ' Μπουρνών, σπινόμε-
σε. Κι' ύστερα πρόσθεσε:

— Σάπασε ντ' Μπουρνών, σπινόμε-
σε. Κι' ύστερα πρόσθεσε:

ΠΩΛ ΣΑΡΜΠΕΡ

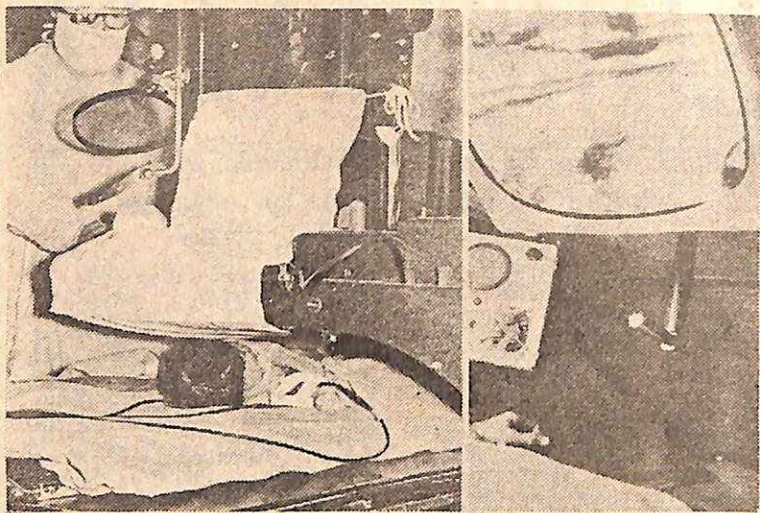

Οί δυσμορφίες τῶν παιδιῶν

Ἐπίσης, ἄφηναν ἄλλοτε τὰ παι-
διά σου εἶχαν στοραβὰ πῆδία,
ὅτε φτάσουν ὡς τῇ σχολικῇ ἡλικίᾳ,
ὅτε τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ διορθωνό-
μας μόνο του αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά
τους. Ὅταν υποβάλλονται κατό-
πιν σ' ἐγγείσησι, τὰ παιδιά αὐτὰ
αὐροσπῶν, ἔμας πολλὰς φορὲς ὑπο-
σπῶν. Σήμερα ἡ θεραπεία ἀρ-

Υπάρχει η γενική έντονη, ότι, ταν άρχιση η άρθριτις, δέ μπορεί να νά γίνη τίποτε γιά ν' ανατατι- θή και να προληφθούν οι άνασπρι- ς που προκαλεί. Άλλ' ένας ειδικός Αμερικανός έπιστήμων τονίζει ότι γινώσκ' αυτή είναι λαθασμένη ή επικίνδυνη, γιατί οδηγεί σε μιά έγ- γρημιακή παραμέληση τής παθήσε- ς. Αντίθετα, κάθε άρθριτικός πρέ- ει να υποβάλλεται στην κατάλληλη

ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ ΣΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Μπορεί επίσης να συμβούν παρομοιώσεις στο έμβρυο, αν η εγκυος υποβληθεί σε ακτινοσκόπησεις. Γι' αυτό οι ειδικοί συστήνουν όταν είναι απαραίτητη μία ακτινογραφία να γίνεται με προσοχή, να αντικαθιστούν τα ελασματοματικά συστατικά των γεννητικών κυττάρων, ώστε να λείψουν οι δυσμορφίες των παιδιών, που οφείλονται στην κληρονομικότητα.

Τέλος, υπάρχουν στοιχεία που επιτρέπουν να ελπίζουμε ότι μία μέρα οι γιατροί θα μπορούν να αντικαθιστούν τα ελαττωματικά συστατικά των γεννητικών κυττάρων, ώστε να λείψουν οι δυσμορφίες των παιδιών, που όφειλονται στην κληρονομικότητα.

Μικρά επιστημονικά νέα

Ὁ κλιματισμὸς προκαλεῖ
δερματοπάθειες

Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Τσερνόβ, σκυ, μετὰ ἀνακάλυψιν πού ἔκανε στὴν Ἀμερικανικὴ ἱατρικὴ ἐταιρεία, κρούει τὸν κώδωνα πού κινδυνεύουν ναντιοὺν τῆς διαδόσεως τοῦ κακοήθους καρκίνου, ὡς γὰρ αὐτὸς ἐπιστάσιον, τὸν σπῆναι τὴν ἐκτενῆς ἀσμοφαρσιν, καὶ αὐτοκίνηται. Ὁ κλινισμὸς, παρατηρεῖ, ἀφαιρεῖ τὴν ὕγρασιν τοῦ ἀέρος καὶ τὸν ἀποξηραίνει· αὐτὸ, ἐκείνου πού ἀκονοσπορεῖ, οὖν, τὴν ζωὴν τοὺς ὑποφέρουν ἀπὸ φαγοῦρας καὶ διάφορας ἄλλας δερματοπάθειαι.

Οἱ Ρῶσοι ἐξηγοῦν τὰ τηλε-
παθητικὰ φαινόμενα

Ὁ Ρῶσος καθηγητὴς Λευανίδης Βασίλειος, πού διευθύνει τὸ Ἰνστι-
τούτο παραψυχολογικῶν ἐρευνῶν τοῦ
ἀνεπιστημιόμου τοῦ Λένινγκραντ ὑπο-
στηρίζει ὅτι τὰ τηλεπαθητικά φαι-
νόμενα εἶναι ὑπολειπτικά ἰδιωτικὰ
τοῦ πρωτογόνου ἀνθρώπου. Ὁ Ρῶ-
σος ἐπιστήμων παρατηρεῖ ὅτι πολλὰ
ἐντομα, οἱ σκώροι, τὰ μυρμηγκία
(κλπ. συνεννοοῦνται μετὰ τὸν αὐ-
τὸν μεγάλες ἀποστάσεις, χωρίς
τινὲς σύστημα τηλεπαθείας, πού τὸ
μυστικό του δὲν τὸ ἐξακριβώσω ἀ-
κόμη ἡ ἐπιστήμη. Μὲ παρόμοιους ἰδι-
ώτητες ἦταν προικισμένοι καὶ οἱ πρῶ-
τοι γόνοι ἀνθρώπου. Μὲ τὴν πάροδο

τοῦ χρόνου, ὅμως, αὐτὲς οἱ ἰδιότητες
ἐξασθένησαν, διατηροῦνται δὲ σήμε-
ρα σὲ ὑποτυπώδη κατάστασι.

Γιὰ ἔσους θέλουν νὰ παχύνουν

Οἱ πολὺ ἀδύνατοι, ποὺ δὲν κατορθώνουν γὰρ κερδίσουν πάρος μὲ ταὶ συνηθισμένα μέσα, ἀπὸ δοκιμάσαντων νὰ νερὸ λατοπλαστικὸ φάρμακον, τὸ «Νιλεβαστόν», παράγοντος τῆς ἀρμενικῆς κεντρικῆς ἐπιχειρήσεως «Νιλεβασ (νὸς)». Δοκιμάστηκε, στὸ παρὲς, ἡ Κολλέγιον τῆς Ν. Ὑόρκης, στὴν ἀμερικανικὴν πόλιν, ὅπου ἔχουν 11 ἄνδρες καὶ σὲ 14 γυναῖκες, ἀπὸ 11 ἔτους ἕως 35 ἐτῶν, ὅσοι 55 κιλῶν, ποὺ παραπονιότανται γιὰ χρόνια ἀνδροειδέα καὶ γυναικεῖα ἀνδροειδέα ἀρρεσινὰ ὁρμόδια. Εἰταίμενος καὶ ἄλλοις δὲν τοὺς εἶχαν πολυφωλεῖται. Τὸ λεβάρ» λοιπόν, στὸ 60% τῶν περιπτώσεων, αὐξήσε τὸ βάρος τους καὶ 3—7 κιλά, ἀνοίξει τὴν ὀρεξὶν καὶ τοὺς ἔσους μιὰ γενικὴν εὐφροσύνην.

Πλεκτές αρτηρίες, ἀντὶ νιὰ
φυσικὰς!

Ο Α Τεσσαλοδικός επιστήμονες
 παρεκκλίνοντες τεχνίτες
 που πλέκονται όπως ακριβώς οι κά-
 τες, με ίνες μιᾶς πλαστικής ουσίας,
 που καλεῖται «τενιά». Ἡ οὐσία
 αὕτη δὲν ἐμπροσθέντα ἀπὸ τὰ ἐν-
 ῥα, μα ὅτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους χυμούς τοῦ
 ὀργανισμοῦ. Μετὰ τὸ πλῆξιμο, ἡ
 τεχνίτη ἀρτηρία ἐμβαπτίζεται σὲ ἐν-
 δικὴ διάλυσι, που συσφίγγει τὸν
 πόρου της, ἐνὶ ταύτῃ χρονῇ τῆς δι-
 ἐς μεγαλύτερη ἐλαστικότητα. Πει-
 ράσματα ποὺ ἔγιναν σὲ ζῶα εἰδείαν
 ἵτι οἱ ἀρτηρίες αὐτὲς γίνονται ἀρι-
 τὰ ἀνεκτὲς ἀπὸ τὸν ὀργανισμό.
 Δοκιμὲς σὲ ἀνθρώπους θὰ γίνουν
 προεξέως. Οἱ τεχνίτες ἀρτηρίες θὰ
 ἀπορροῦν ἀντικαταστήσουν τὴν φυ-
 σική. «Ἐταί ἡ θεραπεία τῶν δια-
 φάνων παθήσεων τῶν ἀρτηριῶν θὰ
 καταστήσῃ τὸ μέλλον εὐκολώτερον.

ΤΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

Προσοχή στα συμπτώματα
που παρουσιάζουν

ΕΝΑ χτύπημα στο κεφάλι μπορεί να ξεη-
 διάφορες συνέπειες, ελαφρότερες ή βα-
 ρύτερες, είτε στο κρανίο, είτε στον εγκέφαλο.
 Το τριγύρω δέρμα μπορεί να κοπεί, και να
 τρεσεί, μαλλιά αθρόοι αιμα, γιατί υπάρχουν
 πολλές πολλές αιμοφόρες αγγεία. Μπορεί
 να σπάσει κρανίο - φέλλο - και ο εγκέφα-
 λος αυτό είναι ένα από τα πιο εύκολα βλάπτονται
 γιατί δεν υπάρχει άσφαξη και συγκρατήσθαι
 τα όσα ε-ώσιονηθαι θέσι, για να εβήσθουν.
 Το άσφακτικό έθως στην περίπτωση αυτή
 είναι ότι, για να σπάσει το κρανίο, σημαίνει
 πως το κεφάλι δέχθηκε ένα χτύπημα τόσο δυ-
 νατό, ώστε να προκαλέσει τρις βαθέστε-
 ρες βλάβες, στα αιμοφόρα αγγεία ή και στον
 ίδιο τον εγκέφαλο.

Ἡ ἐξωτερικὴ αἰμορραγία τοῦ τριγώνου δέρματός σπασματίζει πάντα, ἂν τὸ πῦρ εἴσεται δυνατόν γιὰ λίγη ὥρα μετὰ τὰ δάκτυλα πάνω στοὺς κόκκους, πού βρίσκται ἀπὸ κάτω. Ἡ πίεσι αὐτῇ πρέπει νὰ εἶναι οὐσιώδη καὶ νὰ διαρκέσῃ 5 λεπτά τὸ λιγώτερον. Χρησιμοποίηστε μία γιάζα ἢ ἕνα καθαρό μαντήλι, γιὰ νὰ μὴν ἀγγίξῃτε ἀπ' εὐθείας μετὰ τὰ δάκτυλα τοῦ τραύματος.

Οι βλάβες του εγκεφάλου χαρακτηρίζονται με τη γενική ονομασία της εγκεφαλικής διασείσεως. Το κύριο σύμπτωμά τους είναι η απώλεια των αισθήσεων. “Αν αυτή διαρκέσει μόνο 1—2 λεπτά, σημαίνει συνήθως, ότι η βλάβη είναι τόσο ελαφρά, ώστε δεν διακρίνεται, ούτε με το μικροσκόπιο. Μόνον όταν επαναλαμβάνεται, όπως συμβαίνει, π. χ., σ’ ένα υποξέ, που δέχεται αλκοελαλές γροθιές στο κεφάλι, μπορεί να δημιουργηθεί κάτι σοβαρό.

Ἡ γενική διάταξις ὅλου τοῦ ἐγκυκλίου μορῆς καὶ προκαλεῖται βλάβες, ἀκόμα καὶ χωρίς νὰ πληρωθῇ τὸ ἔθρημα ἢ νὰ σπῇ τὸ κοινό, καὶ ἡ ἀπώλεια τῶν αἰσθησέων, μπορεῖ τότε νὰ διαρκέσῃ ὀλόκληρς ἡμέρας ἢ βδομάδες. Ἐξ ἄλλου, ἐνα μικρὸ καὶ κοινὸ πᾶν ἀντικείμεν, π. χ. ἕνα κεραμίδι, ποὺ πέσει ἀπὸ τὸ ὀπίσθιον τοῦ κεφαλῆ, ἢ ἀπὸ τὴν ἄνω μερὴν τοῦ κεφαλῆ, ἐνδεχόμενον νὰ προκαλεῖται τὸν ἐκτετατὸν κλονισμὸν τοῦ κεφαλῆ καὶ νὰ προκαλεῖται ἡ ἐντελὴς τοπικὴ βλάβη τοῦ ἐγκεφάλου, χωρίς γενικωτέρη σημάσια. Ἡ ἀπώλεια τῶν αἰσθησέων ἐνταὶ τότε ἀντιστοιχεῖ καὶ ἡ ἀνάσφασις νήλησιν.

Σὲ περὶ πτωσί, ἀπώλειας τῶν αισθησέων,
εἶνα ἀπαράιτητο πὰ βεβαιωθήτε, ὅτι τὸ θῶ-
μα μπορεί ν' ἀναπνεύσῃ ἐλευθερά, γυρίστε
τὸ μὲ τὸ πλευρὸ ἢ μπροσῦντα. Ἐτοί, δὲ
θὰ κινδυνεύει πὰ πᾶθῃ ἀσφυξία, ὅπως ἂν βρι-
σκόταν ἀνάσκελα ἢ σὲ ἄλλη στάσι.

ΚΑΛΟΠΙΑΣΤΕ ΤΟ ΕΛΚΟΣ ΣΑΣ

Ἡ καλύτερη δίαιτα γιὰ τοὺς
ἐλκοπαθεῖς

Οι γιατροί δεν παραδέχονται σήμερα ότι η άναμάλια των ωρών του φαγητού αποτελεί κλειδί για να προκαλέσει έλκος του στομάχου. Το ζυθοδοσασκατικό, αν δεν υπάρχουν άλλοι παράγοντες, που εύνοιο το σχηματισμό του. Αντίθετα όμως, είναι ύλοι σύμφωνοι στό ότι, όταν υπάρχει ήψη το έλκος, απαιτείται ένα κανονικότατο πρόγραμμα στίς ώρες του φαγητού, για ν' αποφεύγυνται οι πόνοι.

Συνήθως, οι πόνοι αυτοί εμφανίζονται στα μέσος του πρσινού και του άνοιγματος, καθώς και νωρίς το πρωί και άργα το βράδυ – δηλαδή, όταν το στομάχι είναι άδειο – επί πολλή ώρα. Τότε ακριβώς πρέπει να τρώμε κάτι, γιὰ νὰ ἀσφαλίσουμε τὰ δέξω του στομάχου. Μ' άλλα λόγια, ὁ ἔλκος της πρέπει νὰ τρώει από λίγο και συχνά γιὰ νὰ μὴν υποφέρει. Οἱ περισσότεροι πρσινὲς ἔχουν πρβὸν καλὸ τὸ γάλα μαζί με μερικά μπισκότα (παράγουν ὕψως και ὠρεορμικὰ στομάχι, πὺν δὲν δέχονται).

Δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο γιὰ τὸν ἑλ-
κοπαῖα νὰ ἰκανοποιήσῃ αὐτὲς τὲς ἀπαιτήσεις
τοῦ ἑλκου τοῦ Ἀρκεί μονάχα νὰ βάλῃ μου
κάποια πετρωχία στὸ στυθὺ τῆς ζωῆς του.
"Αὐτὸν δὲν τοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ τὸ εἶδος τῆς
ἐργασίας του, τὸ λογιόκομο εἶναι νὰ πρὸν-
τίσῃ ν' ἀλλάξῃ βουλήα.

Τὸ πρῶτον προγγύμα σας, ἀν πάσχετε ἀπὸ
ἑλκος, πρέπει νὰ εἶναι ἀρκάει πλούσιο, καί
νὰ τρώτε ῥεμεα καὶ δίχως βισαῖον. Σπυῖν-
τι στὸ λίγο χοιρίτσον, ὥστε νὰ ἔχετε καὶρό νὰ
φάτε μὲ τὴν ἡσυχία σας.

Τὸ μεσημέρι, πρῶτε, ἄλλων ἑσπέρῳ. Ἰσχυριώτερον γεγενη τῆς ἡμέρας θεὰ εἶναι τὴν Βροαυῶν. Δὲν πρέπει ὡστόσο νὰ λείπῃ καὶ τὸ κακάστις, κατὰ τὴς 10—11 τὸ πρωὶ καὶ τῆς 4—5 τὸ ἀπόγευμα, κι' ἓνα φλυτζάνι γάλα κι' ἡ κατὰ παραμυθίον πρὶν κοιμηθῆτε (γιὰ νὰ μὴν ἔχετε πόνους τῆ νύχτα).

Φρονεῖτε νὰ κόψετε πάντα μαζὶ σας κατὰ π. χ. λίγα μυϊκάκια ἢ μιὰ πλάκα σοκολάτας, ὥστε νὰ μὴ βρεθῆτε ποτὲ ἐπὶ πολλῇ φροντίᾳ τροφῇ.

Δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος, αν βρισκε-
ται πολύ χαμηλά το κεφάλι. Μάλιστα, αν
το θύμα είναι μικρό παιδί, συνιστάται να
το κρατάτε με το κεφάλι προς τα κάτω.

Προσέξτε ποιά ακριβώς συμπτώματα πα-
ρουσιάζει το θύμα άμεσα μετά το χτύπημα,
ώστε να τα περιγράψετε λεπτομερώς στο
γιάτρο. Πρέπει να του πείτε πόσο κράτησε
η απώλεια των αισθήσεων, αν μπορούσε κα-
τόν το θύμα να κουνήσει και τα τέσσερα
μέλη του, αν υπήρχε καμιά σύσπαση των
χειρών, των ποδιών ή του προσώπου και από
ποια πλευρά. Άνταγμα με τα στοιχεία αυτά
δίνε, πού θα του δώσετε, θ' αποφασισί τι
πρέπει να γίνει.

Ἄν σημειώσετε ἀπώλεια τῶν αἰσθησέων, ἔστω καὶ σύντομη, ἢ ἂν ἡ ἀντινομιαν ἀποδείξει κατάγωγα τοῦ κρανίου, ὁ γιατὴρ θὰ συστήσῃ μάλλον νὰ μείνῃ τὸ θῦμα στὸ νοσοκομεῖο μισὰς βδομάς. Γιατὶ ὑπάρχει ἡ πιθανότης κάποιας βαθεύτης βλάβης, ἰδίως ἐν διαρρήσει κάποιου αἰμοφόρου ἀγγείου καὶ ἐκρηκτικῶ τοῦ ἐνὸς θρομβώτου ἀγγείου, τοῦ πιεζογενετοῦ ἔγκυλου, καὶ ἐκείνη περίπτωση ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη. Γι' αὐτὸ, τὸ θῦμα πρέπει νὰ μείνῃ ἐνὸς παρατηρήσειν στὸ νοσοκομεῖο, στὴς κλινικὲς πρώτες 24 ἢ 48 ὥρες μετὰ τὸ ἀγγειοτομή.

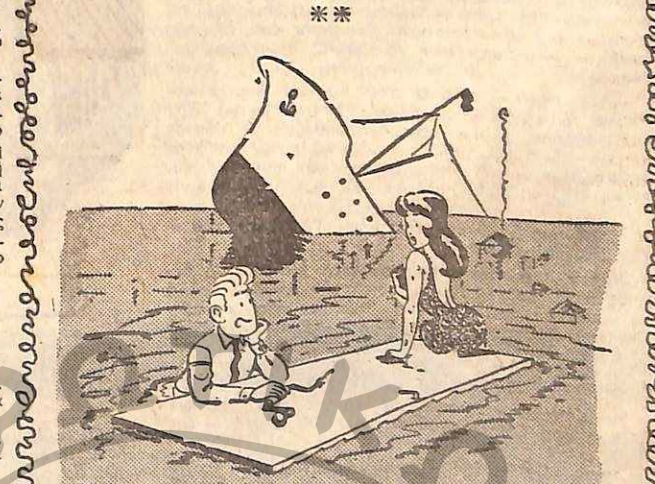
Προκειμένου για σοβαρή βλάβη, πρέπει ναχτεί υπομονή και κατανόηση. Για πολλές ημέρες, ο γιατρός δεν είναι σέ θέσι ν' απαντήσει στις αγωνιώδεις ερωτήσεις σας για τή μελλοντική εξέλιξη τής καταστάσεως. Ο χρόνος μονάχα θά τ' δείξει.

Σε μεταξὺ αὐτὸν τὸ θῶμα ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀνασῶστον, τὸ διατρέποντες μὲν ἐνδοφρενικῶς ἔτι καὶ μὲν ὡς ὡληθὲν ποτὲ εἰσάγειται ἀπὸ τὴν μὴτρί αὐτοῦ τὸ στόμα καὶ κατεβαίνει ἀπὸ τὴν οἰσάφῳ ὡς τὸ στομάχιον. Ἄν δυσκολεῖται ἡ ἀνασπῆς του, καὶ γὰρ νὰ ἀπορροῇ ἐπιπλοκάς, ὅπως π. χ. πνευμονία, ὁ γαστρὸς μπορεῖ νὰ τοῦ κλέβῃ καὶ τομὴν σὲν τραχεῖα καὶ νὰ περάσῃ ἀπὸ καὶ ἐν μεταλλικῷ σωλήνῳ. Φυσικῶς, τὸ θῶμα δὲ μπορεῖ τότε νὰ μιλῇ, ὡς πρὸς τὸν περὶ τὸν ἥλιον, ἢ κρῖον, ἢ ἀφαιρεθὲν ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ νὰ κλίσῃ, ἢ τρυπῇ.

Κατά την ανήλικη, μπορεί να παρατηρηστεί κάποια παράλυση ή άδυναμία σε ένα ή περισσότερα μέλη. Το σύμπτωμα διαρκεί από 10 λεπτά μέχρι 24 ώρες. Είναι άδυναμία να περπατήσει σχεδόν πάντα. Είναι άδυναμία να σηκωθεί ή να περπατήσει από το θάλα να μιλήσει ή να καταλάβει τις λέξεις (προφορικές ή γραπτές). Κι' αυτή διαρκεί ή άδυναμία είναι συνήθως προσωρινή. Γιατί, κι' αν ακόμα δεν αποκατασταθούν οι λειτουργίες του μέρους του εγκεφάλου, που έπαθε τη βλάβη, αναλαμβάνει να το αντικαταστήσει το αντίθετο τμήμα.

— Πολὺ μορφωμένος, σοῦ λέω. Ξέρει καὶ λέει
τὰ «σ' ἀγαπῶ» σὲ ἐννέα γλωσσες!...

— Θα μὲ πιστέψετε ἂν σᾶς πῶς τὸ βύθισα
γιὰ τὰ βρεθοῦμε μόνοι;

— Έχω τὴν ἐντύπωσι, Γιάννη, πῶς δὲ μιλοῦ-
με γιὰ τὸ ἴδιο πανόραμα...

Το καλλιτεχνικό μας

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΤΙΤΟΣ ΒΑΝΔΗΣ

Ένας πραγματικός «άρτίστας»

Ο Τίτος Βανδής δεν ανήκει στην κατηγορία εκείνων των αστέρων του θεάτρου και του κινηματογράφου, που τ' ονομάζουν πιπίλιζες, όταν καραμέλλα από αμούστακους νεαρούς και από μαθητρίες Γυμνασίων, που ξεδεύουν το χαρτζηλίκι τους για την αγορά κάρτ ποστάλ «δισσώμων» ντόπιων ήθοποιών.

Κι' ακόμη, δεν επιθυμεί θορυβώδεις δημοσιογραφικές συνεντεύξεις, τις οποίες αποφεύγει όπως ο διάβολος το λιβάδι.

Αυτό το τελευταίο είχαμε την ευκαιρία να το αντιληφθούμε με άκρως πρωτότυπο τρόπο. Βρισκόμαστε στα παρασκήνια του θεάτρου «Ιντεάλ» όπου ο Τίτος Βανδής πρωταγωνιστεί με την Κατερίνα στην ωραία κομνητι «Ερωτιάρας Κάβουρας». Η απογευματινή παράστασι είχε τελειώσει κι' υπήρχε κάποιο διάλειμμα μισής ώρας όσπου ν' αρχίσει η βραδυή.

Συζητούσαμε με κάποιον τρίτο μπροστά σ' ένα τραπέζι, κι' ο Τίτος Βανδής κρατώντας στα χέρια τον καφέ του, ήθελε άνωπο-πτος σαν το πουλί στην μπούκα του ντουφεκιού.

— Επιτρέπεται... ν' ακουμπήσω τον καφέ μου;

— Μά και βέβαια. Τσιγαράκι;

— Εύχαριστώ.

Έξακολουθήσαμε την κουβέντα με τον... τρίτο και σε μία στιγμή του απευθύναμε την ερώτησι:

— Εσείς τί λέτε;

— Για πού πράγμα;

— Νά, γι' αυτό που συζητάμε. Για το θέατρο. Για την Τέχνη.

— Νά σας πώ. Νομίζω πως παραλέμε εύκολα τη λέξη «τέχνη». Έχει χάσει ή κακόμοιρη το «ζουμί» της, με το πές-πές. Καλύτερα να λέμε «θέατρο» ή «κινηματογράφος» και ν' αφήνουμε την δόλια την Τέχνη ήσυχη στη μοναξιά της.

...Η κουβέντα άνοιξε, κύλησε, και κάποτε τελείωσε.

Καθώς καληνυχτιζόμαστε δώσαμε τα χέρια.

— Τίτος Βανδής, ήθοποιός.

— ..... δημοσιογράφος.

Άνοιξε τα μάτια διάπλατα, προφανώς τρομακτισμένος.

— Δημοσιογράφος, είπατε; Πώ, πώ, πώ!

— Γιατί «πώ-πώ-πώ»;

— Γιατί... θα το βούλωνα, αν τ'έθερα. Παρακαλώ ή συζητήσι να μείνει ιδιωτική, έτσι; Εξέρετε είναι το πιο άναλφο πράγμα να ποζάρει κανείς γι' αυτό. Μπριζίτ Μπαρντό στους δημοσιογράφους. Μεταξύ μας, έ;

— Μά φυσικά... φυσικά!

Τό πιστέψαμε.

...

Ο Τίτος Βανδής είναι ένας θετικός, τετράγωνος άνθρωπος, με άρρενωπα χαρακτηριστικά. Περίπου σαραντάρης. Γεννήθηκε στην Καβάλα, από οικογένεια καπνεμπόρων, αλλά από μαθητής Γυμνασίου ένοιωσε πως τα πρώτα βυθιά του δεν άρεσκονταν να κοινοποιούν στα τσιμπέλια, στις λιάστρες και στα «μπελονιάσματα των μυροδατών», αλλά στο παλκοσέινκο.

— Μα αυτό λέγεται... ξεστράτισμα.

— Έτσι, έλεγε κι' ο πατέρας. Όστόσο εγώ τόχα πάρει επί πόνου να ξεστράτισω.

— Νά που τα καταφέρατε. (Γέλια, καινούργια τσιγάρα, καινούργιοι καφέδες). Πότε κάματε το πρώτο «βήμα του κακού»;

— Ήμουν 14 ετών. Πήρα μέρος σ' έναν εξοστειτικό θίασο της Θεσσαλονίκης. Παιζαμε ένα έργο του Π. Ίστράτι. Πήγα καλά

...

Ο Τίτος Βανδής και η Μπέμπα Κούλα σε μία σκηνή του «Ερωτιάρας Κάβουρας».

καί... το «κακό» δευτέρωσε. Και τρίτωσε. Κι' όταν πιά τέλειωσε το Γυμνάσιο γράφτηκε στη Δραματική Σχολή του Βασιλικού Θεάτρου. Όταν αποφοίτησε με πήρε το «Εθνικό».

Ο κύκλος ο μαγικός είχε αρχίσει κι' ο Τίτος Βανδής έγινε... ο Τίτος Βανδής. Ένας απ' τους πιο σεμνούς καλλιτέχνες και τους πιο στέρεους εργάτες του θεάτρου και του κινηματογράφου.

...

— Παντρεμένος;

— Ναι.

— Παιδιά;

— Μια κόρη. Την Τίτα.

— Τίτος και Τίτα, λοιπόν;

— Ναι, ναι. Ή υποθεσι μύριζε λιγάκι «τσάρκο». Γι' αυτό φωνάζω την κόρη μου Τίτσανα. Είναι, ξέρετε, 17 χρονών τώρα.

Τα μάτια του λάμπουν από καμάρι.

— Πώς ζήτε τη ζωή σας έξω απ' το θέατρο;

— Σ' αν άνθρωπος.

— Λόδες; Τίποτα;

— Τίποτα, τίποτα...

— Δε γίνεται. Ήθοποιός δίχως λόξα;

Κι' όμως. Ο Τίτος Βανδής είναι αυτός ακριβώς. Ένας απλός άνθρωπος, δίχως λόδες βεντέας, δίχως ίχνος βεντετισμού. Απλός, θετικός, καλόκαρδος, ανοιχτόκαρδος θάλεγα, ένας αν θ ρ ω π ο ς.

— Και ή σπιθα;

— Άγανακτεί.

— Στα ρούχα που φοράμε ή στα παπούτσια θέλετε να ναι ή «σπιθα», αν υπάρχει φυσικά;

— Έτσι γίνεται συνήθως στην Ελλάδα.

— Διάβολο! Τα ρούχα μου είναι...

...

Θυμάται ένα ανέκδοτο και γελά με την καρδιά του. Θέμα... τα ρούχα του.

Ήταν, λέει, στη Θεσ/νίκη, πέρσι θορυβώ.

Προβαλλόταν μία ταινία στην οποία πρωταγωνιστούσε ο ίδιος. Και μετά την «πρεμιέρα» την άλλη μέρα πήγε σ' ένα κεντράκι, όπου β' αντίκρινε με τον παραγωγό του φιλμ. Τον βρήκε με παρέα. Μία μεγάλη παρέα—ο σκηνοθέτης, οι μηχανικοί, η πρωταγωνίστρια και

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

μαζί μία άγνωστη καλοντυμένη κυρία, που είχε το λόγο και δεν άφηνε να τον πάρει κανένας άλλος.

Ο Βανδής ήταν ντυμένος, του «περιπάτου» που λένε. Πουκάμισο χακί, λίγο αψύριτος, πανταλόνι σφαιρικό, ατημέλητος—ή άδυναμία του. Έπιασε μία καρέκλα στην άκρη του πηγαδιού και άκουγε.

— Ήταν ένδιαφέρον;

— Όχι, βρέ αδερφέ. Ή κυρία ήταν αυτό που λέμε φιλόξενη. Κοσμικός τύπος, από κείνες που τα ξέρουν όλα, συνήθως.

— Ε, λοιπόν;

— Έλεγε, ή κυρία, απαντούσαν που και που οι άλλοι κι' ο Βανδής... κλειδαριά. Ή κυρία έκανε την κριτική της γι' αυτήν την «πρεμιέρα», γι' αυτήν την ταινία, γι' αυτό το παίξιμο του πρωταγωνιστή, που λέει, ήταν καλός και...

— Θάθελα, κύριοι μου, να του σφίξω το χέρι. Είναι εξαιρετικός άνθρωπος ο κ. Βανδής. Σίκ, ευγενής, κύριος με τα όλα του.

Ο παραγωγός τότε δεν έλασε καιρό και «εδράξατο της ευκαιρίας». Έδειξε, τον Τίτο που καθόταν στη γωνιά του απλός, προχειροτυπημένος και αμήλητος και προθυμοποιήθηκε να διευκολύνει τα πράγματα.

— Σφίξε λοιπόν, κυρία μου, το χέρι που επιθυμείτε. Νά το!

Η κοσμική κυρία στράφηκε έκπληκτη.

— Θέλετε να πείτε ότι...

— Ναι. Θέλουμε να πούμε ότι ο κύριος είναι ο πρωταγωνιστής.

Πάγωσε ή κυρία. Έπριξε μία ματιά στον Βανδή, τον μέτρησε από πάνω ως κάτω κι' ύστερα έβγαλε τό... πόρισμα:

— Χά, χά! «Άς γελάσω!».

Καθώς θυμάται ο Τίτος τη σκηνή, ξεκαρδίζεται στα γέλια.

— Δεν της γέμισα το μάτι για «στάρ»!

Λέει. Δε μου βρήκε καμιά λόξα.

...

Κι' όμως ο Τίτος Βανδής, έχει μία μεγάλη λόξα, που πρέπει να ψάξει βαθιά στην καρδιά του γι' αυτή τη βρή. Είναι η παθολογική αγάπη για τη δουλειά του, μία αγάπη, που αφαιρώντας όλα τα περιττά στοιχεία, των συγχρονών καιρών, δηλαδή, τους βεντετισμούς, τους θορύβους και τις σκανδαλοθηρίες, συμπυκνώθηκε και κόλλησε στην ουσία του μεγάλου προβλήματος που λέγεται «έλληνικό θέατρο και ελληνικός κινηματογράφος».

Γι' αυτή «ούσια» αυτή, μπορεί να σας μιλήσει, αν δεν είστε, δημοσιογράφος. Κι' εκείνα που θα σας πη, θάνα, καπνοταμία, φοβηροσύνη και πραγματικής «καλλιτεχνικής» ιδιοσυστασίας. Νά οι απόψεις του:

Το θέατρο, σαν Τέχνη, δεν οπισθοδρομεί σήμερα, όπως θέλουν να πούν οι γκρινιάρηδες. Μονάχα που στις περισσότερες εκδηλώσεις του, γίνεται—και όχι άδικα—έμποριο. Ή Τέχνη του ήθοποιού είναι κι' αυτή ένα έ-πάγγελμα, βλέπετε. Και κάθε επάγγελμα είναι σκληρό. Άν το κράτος, επιδοτούσε μερικούς θεατρικούς οργανισμούς, όπως γίνεται έξω—ώστε να φύγουν απ' τη μέση οι έμπορικές, δυσχέρειες—θα είχαμε «ύψηλο επιπέδου» θέατρο στην Ελλάδα. Γιατί δεν λείπουν οι καλοί ήθοποιοί.

Ο ελληνικός κινηματογράφος έδωσε δείγματα πραγματικά καλού κινηματογράφου. Υπάρχουν ελληνικές ταινίες, που μπορούν να συναγωνισθούν τις ξένες. Μά είναι λίγες.

— Και γιατί νάνε λίγες;

— Ζητήσατε... το έμποριο. Οι Έλληνες έμποροι θέλουν συνήθως επιχειρήσεις με ελάχιστα κεφάλαια και πολλά κέρδη. Κάποτε θα γίνουν περισσότερο λογικοί, αν βοηθήσει και το κράτος. Και τότε θα δέτε πάσης καλές ταινίες μπορούν να γίνουν εδώ σ' όσον τόπο μας. Αυτό όμως, μεταξύ μας, έτσι;

Τί λόγος! Το κράτος μπορεί πραγματικά κάποτε να βοηθήσει την «Τέχνη». Άκόμη και οι παραγωγοί να μην είναι πρώτα έμποροι. Και τα δυο αυτά μπορούν να γίνουν.

Όμως, δημοσιογράφος και «μεταξύ μας»... έ, αυτό δε γίνεται ποτέ.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

σαλόνι

ΛΙΑΘΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΑΓΙΑ ΜΕΛΑΓΙΑ

Μία μοντέρνα Πλακιώτισσα

«Άχ, βρέ, γκρινιάρικο

παραπονιάρικο

μόνο ή καινά θα σου μείνη...».

Το μικρό παιδιαστικό στοματάκι, δεν δειλιάσε.

Χιλιάδες μάτια είχαν στηλωθεί απάνω στην... Ιδιοκτήτρια του. Μία παιδούλα πές. Μία μαθητρίουλα που είχε το «θρόνος» και την τόλη ν' ανεβή στο παλκοσέινκο του παλιού βαριετέ του Ζαππείου, της «Όας» και να τραγουδήσει, παίρνοντας μέρος στον αυτόσχέδιο διαγωνισμό «νέων ταλέντων», που οργανώνει ο κωνφερασσιέ Κώστας Παπαχρήστος.

Όσοι, απ' τους θεατές νόμιζαν πως είχαν καλή φωνή, μπορούσαν ν' ανέβουν στη σκηνή, άνωμετα σε δυο ξένες άτραξιόν. και... να βγάλουν το άχτι τους.

Το κοινό θα έκρινε. Πλάκα...

Όμως, εκείνη την αξιοσημείωνη Καλοκαιρινή βραδυά, τα πράγματα πήραν διαφορετική τροπή, από κείνη που έπαιρναν συνήθως. Το μικρό τοσοδούλικο καστανόμαλλο κοριτσάκι, που είχε ανέβει στη σκηνή για να διαγωνιστή, ήταν τόσο συμπαθητικό και θαρραλέο. Κι' είχε μία φωνούλα νόστιμη και καθαρή.

Δε γέλασε κανείς. Ή μαθητρίουλα ένοιωσε πως γύρω της είχε απλωθεί ένα ζεστό κύμα συμπάθειας και περιεργίας.

Συνέχισε λοιπόν το παλιό πικάντικο τραγουδάκι, με πιότερο παιδικό μπρίο:

«Δσε τὰ πείσματα
τὰ παιδιαρίσματα
κι' έλα να δούμε τι θα γίνει!»

Σ' αν τελείωσε, έκαμε μία χαριτωμένη υπόκλιση στο στριμωγμένο στα καθίσματα άνωμιο πλήθος, που πολλοί το όνομάζουν «έ-ρας», και που ή μικρούλα αυτόσχέδια τραγουδίστρια δεν τόδερσκε παρά σ' αν ένα «ξέσπε-ρίστρο ζωάκι».

Κι' έπακολούθησε, αυτό που ούτε κι' ή ίδια δεν περίμενε. Ο μεγάλος υπαίθριος χώρος σείστηκε από τα χειροκροτήματα. Τόσα που την ξεκούφωνα.

Ύστερα κάποιος κύριος, που θάταν ο άρχηγός του θιάσου, την πλησίασε, καθώς έβγαζε, και την υποκλίνεται («όπως έκαναν κι' οι μεγάλοι») και της χάδεψε τα μαλλιά.

— Πώς λέγασαι μικρή μου;

— Μελπομένη.

— Άλλοιώς;

— Τσιλιγιάτη. Μελτομένη Τσιλιγιάτη.

Κούνησε το κεφάλι ο «άρχηγός», κούταξε για μία στιγμή την «πλατεία», ένοιωσε κι' ο ίδιος το «ρεβμά συμπαθείας» που έδνε σ' αν τα «συγκοινωνούντα άγγελα» τις καρδιές των θεατών, και πήρε στη στιγμή την απόφασί του:

— Προσλαμβάνεσαι.

— Τί;

— Προσλαμβάνεσαι από σήμερα στο θίασο. Με μερεκάμνο. Κατάλαβες; Ένα ταλ-ληράκι κάθε βράδυ.

...

Έτσι ή Μάγια Μελάγια βγήκε στο θέατρο, σ' αν τραγουδίστρια.

Καθώς αναμνησάται τα παλιά—τα όχι και τόσο πολύ παλιά, αφού ή Μάγια είναι τώρα μία νέα γυναίκα, πάντα στην άνθησι και το δέσιμο της όμορφιάς της—το άμυγδαλωτά μάτι της θαρρείς πως όνειρεύονται.

Μία ζωή—ένας κύκλος τραγουδιών που έ-γιναν σουζέ—ένα μπουκέτο άνομησις γυν-οιών στο μυαλό της, μία ωραία περιπέτεια που συνεχίζεται.

— Πες μου την άοχή της Μάγια.

Δεν έχει αντίρρηση.

Είναι μία καλότροπη, καλόγνωμη και πρό-θυμη γυναίκα.

Μετά την «Όασι» ήσαν κι' άλλα θέατρα.

Η Μάγια Μελάγια ξεκουράζεται στο καμαρίνι της.

Το «Λυρικό», όπου την προσέλαβε ο Μίμης Τραϊφόρος, προβλέποντας το ταλέντο της και τη μελλοντική της εξέλιξη, γι' αν' αντικαταστήσει τη μεγάλη μας Σοφία Βάμπο. Ύστερα ήρθε το «Ακροπόλ» το θέατρο Σαμαρτζή, το «Περακό», Άκολούθησαν τα νυχτερινά κέντρα: Ο «Βιράχος», το «Κάστρο», ή «Παλιά Αθήνα», ή «Πεταλούδα», το «Άλσος», το «Χάνι». Κατόπιν οι «τουρνέ». Στην έπαρχία, στην Αίγυπτο. Στην τελευταία, έπαθε και την... μεταμόρφωσι.

— Ποιά μεταμόρφωσι;

— Άλλαξε όνομα κι' από Μελτομένη Τσιλιγιάτη έγινε Μάγια Μελάγια. Ο Όρεστής Λάσκος με βάφτισε έτσι. Είχε πάθει άραπο-πληξία την έπαχή εκείνη και μου «κόλλησε» το άράπικο αυτό ψευδώνυμο, που σημαίνει «Νερό και Κελεμπία».

Πώς να μην της το πής, καθώς ή κουδεν-τούλα κυλά φιλική και «οικεία»;

Είναι μία θερμή γυναίκα με πολύ μπρίο, πολύ κέφι, πολύ ταμπεραμέντο, και πολύ πάθος. Κι' ο πειρασμός δε βαστιέται.

— Καλά, το «κελεμπία». Μαχιά φούστα φοράς, άς πούμε πως σ' αν ταίριαζει. Το «νε-ρό» όμως—ά, αυτό είναι έντελώς άπαράδεκ-το. Άνορθογραφία. Έσύ είσαι σωστή φω-τιά. Φωτιά και λαύρα. Άκούς «νερό»!

«Βρέ παιδιά δεν έχει μέσα

της γυναίκας ή καρδιά

λές πως είσαι μόνος μέσα

κι' είναι ναμιά δεικαριά».

Μας έτυχε τις προάλλες, περασμένα μεσά-νυχτα, να βρεθούμε σε κάποιο νυχτερινό κάμ-τρο, όπου ή άτημοσφαιρά ήταν σωστός «πά-γος».

Συμβαίνει καμιά φορά κι' αυτό.

Το «πρόγραμμα» δε μπορούσε, μ' όσες προσπάθειες κι' αν κατέβαλαν οι καλλιτέ-χνες, να θερμάνη τη διάθεσι του κοινού, που παροικολοιδούσε διάφορα:

Ο καταστηματοάρχης έκατσε κοντά μας.

— Είδατε, είδατε;

— Είδαμε.

Κούνησε το κεφάλι.

— Δεν έβω πως θα τη «βγάλουμε» απόψε τη βραδυά. Τυχαίνει καμιά φορά ή παγαμά-ρα χωρίς λόγο κι' αφορμή. Σ' αν το «κακό μάτι».

Περιμέναμε με άπορία την εξέλιξη. Και ή εξέλιξη αυτή ήταν πραγματικά άπρόσμενη, σ' αν βγήκε σ' ανίγη στην πίστα ή Μάγια Με-λάγια και σ' ανήθε μπορούσε στο μικρόφωνο.

Άνοιξε το στόμα και ένα παλιό «σουζέ»

γέμισε τη σάλα με πικάντικο σκοπό:

«Βρέ παιδιά
δεν έχει μέσα...»

Ο πάγος έπαψε απότομα. Πλησίασε τον καταστηματοάρχη.

— Το κακό μάτι που έλεγες...

Χαμογέλασε.

— Δεν είναι αυτό.

— Έδειξε τη Μάγια Μελάγια.

— Άς είναι καλά το κορίτσι. Πάντα έτσι γίνεται. Μόλις βγή να τραγουδήσει, καίγεται το πελεκούδι. Άκόμη κι' όταν κανείς δεν δια-νοείται να... το κάψει.

Τα λόγια του ήσαν, ή καλύτερη (και σω-στότερη

Γυναικεία ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΕΣΑ στο βαθύ υπόγειο με την αποπνικτική ατμόσφαιρα, κάτω από τα φώτα των πολυχρωμών λαμπριονίων, που αναβοδύνουν, για να υποβάλουν στους δεισιππούς πελάτες το χυδαίο μεθύσι του αισθησιασμού, ζούνε τα σκούληκια της ζωής. Είναι τα όντα του υπεδάφους μιας μεγαλουπόλεως — φτωχές πεταλούδες, που προσφέρουν τα φτερά τους για κάψιμο, υποπτοι τύποι ή δυστυχισμένοι βιοπαλαιστές, που περιδιούνται όλοι μαζί, θύτες και θύματα, μέσα στον κυκεώνα της νύχτας.

Δεν είναι άξιες πάντα για την πικρή τύχη, που τους φυλάει ή ζωή όλες οι οκτρές γυναίκες, που καταδικάζονται να ζούνε σαν είδη κι' όχι σαν ανθρώπινα πλάσματα με προσωπικότητα κι' ευαισθησία. "Ίσως να μην τους άξιζε να βρίσκονται τόσο χαμηλά, στο υπεδάφος της ζωής. "Ίσως να μην τους άξιζε να πατιούνται απ' τους ανθρώπους, απ' όλα τα παπούτσια. "Ίσως, μέσα τους, βαθιά τους, ή καρδιά τους να δονήθηκε κάποτε από τα πιο ευγενικά αισθήματα — τον πόνο, τον έρωτα, τη στοργή... που είναι προνόμια όλων των ανθρώπων. Τί σημασία έχει όμως αυτό;

Όσο κι' αν είναι άγγελοι οι γυναίκες αυτές, έχουν τα φτωχά φτερά τους τσακισμένα από

τις σκληρές μπαστουγιές της μοίρας. Είναι άγγελοι χωρίς φτερά, που δε μπορούν να πετάσουν, και καταδικάζονται να σέρνονται με κούραση βαθεία, εκεί που δεν υπάρχει φως — ούτε του ήλιου, ούτε της ελπίδας — εκεί όπου η ύλη είναι αιώνια και οι άνθρωποι ή κτήνη ή ποζύγια. Είναι τραγικά πλάσματα οι γυναίκες αυτές, που προσφέρονται στα περίεργα μάτια των θεατών, όχι σαν άψυχες κούκλες, μα σαν βιολογικά ανθρώπινα όντα, από σάρκα και οστά, που διαφέρουν από τις κούκλες, γιατί έχουνε το κυκεώνα της νύχτας, και να ματώνουνε...

★

"Ενα τέτοιο γυναικείο τίποτα ήτανε και ή Νινών. Μια άρτίστα του καμπαρέ, που δεν τα πήγαινε καλά με το μαίτρ του κέντρου, όπου δούλευε. Κι' άφορμη ήταν, ότι εκείνη δεν τα πήγαινε καλά στην κοσμομασίον. Δεν ενδιαφερότανε για τους πελάτες, έμεινε αφορημένη σε μία γωνιά της σάλας και το ίδιο αφορημένη πήγαινε σε κανένα τραπέζι όταν τη ζητούσαν και δε νοιαζότανε. Ήν ο πελάτης που την είχε φωνάξει θα άνοιγε χαμπάνια ή θα την κέρανε φτηνό πίπερμαν με σόδα...

"Ήταν ολοφάνερο, ότι ή παλιά «άντραινέζ», με την αναμφισβήτητη πείρα, είχε παρουσιάσει τώρα τον τελευταίο καιρό μιάν ανεξήγητη κάμψη στην καυότητα της, στη δουλειά της... Κι' ο λόγος; Ο λόγος ήταν, απλούστατα, ο έρωας! Τί παρά-τί άπίθανο! Σε κείνο το χαμένο κορμί, που τόχανε τόσο σκληρά, χρόνια τώρα, κουρελιάσει οι χυδαίοι έρωτες της στιγμής, για πρώτη φορά χτυπούσε ή καρδιά! Τί περίεργο! Η Νινών, ή γυναίκα του νυχτερινού κέντρου, για πρώτη φορά αγαπούσε! Όλα τα χρόνια, πούχαν ως τώρα κυλήσει μέσα στην πιο απεριγραπτή αισθηματική ξεραιλα, είχαν φέρει σήμερα απρόσ-τα το μεγάλο της έρωτα, που, ξαφνικά, την έχε ολόκληρη φλογίσει! Τον έρωτα για τον πιανίστα του ίδιου κέντρου, τον Άρη, που κάθε νύχτα ως τα χαράματα ξεθέωνε τα φτωχά του άχτυλα πάνω στα πλήκτρα του πιάνου, για να ορεύουν οι πελάτες... Πόσο τον αγαπούσε! Μέσα στη διψασμένη καρδιά της βασίλευε εκείνος, ο νίκος του, χωρίς αντίπαλο... Πόσο της άρεσε α καθετα σε μιάν μισοσκοτεινή γωνιά της σάλας κι' από κει να τον καμαρώνη. Αυτό όμως εν άρεσε καθόλου στο μαίτρ... Κι' από εκεί άρ-ησαν οι καυγάδες της μαζί του...

Δεν τρώγεσαι! Θα σε διώξω... της φώναζε. "Εκείνη σήκωσε αδιάφορη τους ώμους της. Τί την ένοιαζε;... "Ύστερα όμως, ένα ργος άγκά-ισσε το φτωχό κορμί της: "Αν την έδιωχνε, πώς θα έβλεπε πια τον αγαπημένο της; Κι' έτσι, αποφάσισε να πάη λίγο με τα νερά του μαίτρη... Ναί, μα πώς θάκανε την ευγενικιά, την καλόβολη με τους πελάτες;... Τους μισούσε όλους αυτούς, που κατεβαίνανε αδιάφοροι τα ιαμαρίνα σκαλάκια του κέντρου για ν' αγορά-σουνε τον έρωτά της... Κι' ύστερα, νόμιζε, ότι συνεχίσι της «δουλειάς» της ήτανε μιάν φρι-τή, μιάν αποκρουστική άπιστία σ' εκείνον που κάτρευε!... Φαύλος κύκλος! Από μέσα του προσπάθησε να βγή ή Νινών τα ημερήματα μιās νύχτας, όταν πια ή δουλειά είχε τελειώσει κι' είχε άδειάσει το κέντρο. Ζύγωσε με μιάν τρεμού-να δυνατή την ορχήστρα, την ώρα που οι μου-σικοί κλείνανε τα όργανα στις θέσεις τους, και έμπε στον Άρη, που χασιμουρίτανε:

— Είναι δυνατό να σου μιλήσω;... Κόπηκε από τη μεγάλη έκπληξη το χασιμούρι.

μα στα χείλη του πιανίστα!... Με τις γυναίκες εκεί μέσα δεν είχε καμιά σχέση, καμιά επαφή... Τί τον ήθελε, λοιπόν, έτούτη έδω;...

— Λέγε... Σ' άκούω... της είπε κουρασμένα. — Έδω;... Όχι... τον Ικέτεψε σιγά ή Νινών.

"Ας βρούμε από δω μέσα... Γεμάτος νυσταγμένη αδιαφορία, σήκωσε τους ώμους του ο Άρης και της έκανε το χατήρι. Βγήκανε μαζί από το κέντρο στο γκρίζο ημέ-ρωμα. Κατηφορίσανε τον ασφαλτοστρωμένο δρόμο. Η Νινών είχε κρεμαστή στο μπράτσο του, κλεί-νοντας τα μάτια της από ευτυχία.

— Για λέγε, λοιπόν... της είπε εκείνος, βα-ρυστημένος. Τί έχεις;... Τί έπαθες;...

Η φωνή της έσπασε σε λυγμός.

— Δεν τη μπορώ πια αυτή τη ζωή, Άρη! του παραπονέθηκε.

— Για ποιά ζωή μιλάς;... άπόρησε εκείνος.

— Γι' αυτή που ζω... Δεν το υποφέρω πια το πούλημά μου στους άγνωστους...

Με ένα πλάγιο βλέμμα την κύτταξε ο πιανίστας και τη ρώτησε:

— Καί... τόσον καιρό πώς μπορούσες;...

Η φωνή της χαμήλωσε τρυφερά, για να χαί-δέψη απαλά τα έκπληκτα αυτιά του:

— Δεν το καταλαβαίνεις;... Τόσον καιρό δεν αγαπούσα...

— Μπα;... Και τώρα;...

— Και τώρα... αγαπάω!

— Έλα!... Αγαπάς;... Και ποιόν;...

— Έσένα!

"Έκανε ο Άρης δυό ολόκληρα λεπτά για να συνέλθι! Τέτοιο πράγμα δεν το περίμενε, δεν ήτανε ποτέ δυνατό να το περιμένη... Τούρθε να γελάσει, ύστερα κατάλαβε όμως, ότι το γέλιο του θα την πλήγωνε βαθιά και κρατήθηκε... Προσ-πάθησε, λοιπόν, να την προσγειώσει ομαλά:

— Είσαι, Νινών, ένα καλό κορίτσι... της ά-ποκρίθηκε με νυσταγμένη ειλικρίνεια. Κι' εγώ σ' αγαπώ πολύ... Όμως, να νομίζω, ότι δεν έ-χουμε να κερδίσουμε τίποτε από την αγάπη μας... Μας έχει γαντζώσει ή ρουτίνα και δε μας αφήνει ν' ανασάνουμε... Όραίς, βάλε ότι αγαπιόμαστε... Τί άλλο έχουμε να κάνουμε;...

— Να φύγουμε από αυτό το κέντρο! Ν' ανε-βούμε τα σκαλοπάτια από την υπόγειο κόλαση στη ζωή...

— Και να πάμε σ' ένα άλλο;...

— Να μην πάμε σε κανένα!

— Και πώς θα ζήσουμε;... Με τα εισοδήματά μας;... Βέβαια, δε λέω, πιο καλά θα ήτανε να είχες μ'α πολυκατοικία εσύ και να έπαιρνες νοί-κια πίο καλά να ήμουν κι' εγώ... σολίστας της συμφωνικής! Έλα όμως που ή τύχη μας τα έ-φερε αλλιώςτικα...

Η γυναίκα άκουγε χλωμή, άμιλητη...

— Μη νομίζεις πώς μπορούμε να κάνουμε κάτ- άλλο από αυτό που κάνουμε — που μας ανα-γκάζει ή μοίρα να κάνουμε... "Αν φτιάναμε ένα ζευγάρι ερωτικό, θάτανε το πιο εξευτελισμένο το πιο ρεζιλικό του κόσμου! Έσένα θα σε φω

νάζανε οι πελάτες στα τραπέζια τους, κι' εγώ θάπαιζα πιάνο για να δυναμώσω το κέρι τους...

— Μη μιλάς έτσι... τον Ικέτεψε.

Με δυσκολία ο Άρης έπνιξε ένα καινούργιο χασιμούριμά του. Είχανε φτάσει μπροστά στο φτηνό ξενοδοχείο της Νινών.

— Μ' αυτά που σου λέω, της ψιθύρισε, δε θέλω να σε πληγώσω, ούτε να σε προσβάλω... Σ' αγαπάω και θα μέινουμε πάντα φίλοι. Αίντε, πέφτω από τη νυστά! Καλημέρα...

Και, σαν από καθήκον, έσκυψε και τη φίλησε. Είχε ημερώσει έντελώς.

Η γυναίκα δέχτηκε το φιλή, κλείνοντας με μιάν παράξενη, ευγενικιά ήδονή, τα μάτια...

Γύρισε ο άντρας κι' έφυγε, χωρίς να κυττάξη πίσω του... Κι' ενώ προχωρούσε, καταριότανε την κουτή αυτή συζήτηση που τον είχε κάνει να χάση μισή ώρα ύπνο...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μέσα στη δυστυχισμένη καρδιά της βασίλευε εκείνος, ο νίκος του, χωρίς αντίπαλο...

ΜΕ ΤΙΣ ΑΤΕΛΕΙΕΣ ΣΑΣ

Δημιουργήστε τον τύπο σας....

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΑΚΕΛΙΝ ΚΕΝΝΕΤΥ ΩΣ ΤΗΝ ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ

«Οι ατέλειές σας είναι τα μεγάλα άτου σας», είπε ένας σύγχρονος αισθητικός. 'Αμφιβάλλετε γι' αυτό; Ρίξτε μία ματιά στις μεγάλες βεντέτες της όθονας. 'Η Κάθριν Χέιμπορν, ή Μπέττυ Νταϊνς κι' ή Σιμόν Σιμόν, που γνώρισαν τη μεγαλύτερη δόξα ως προχτές, ήταν λίγο ή πολύ άσχημες. Καί, για νάρθουμε στις σύγχρονες, οι ατέλειες, που παρουσιάζουν ή Μπριζίτ Μπαρντό, ή Ζαν Μορό, ή Ρόμυ Σνάιντερ, ή Άννι Ζιραντό και τόσες άλλες, δεν επιτρέπουν να τις χαρακτηρίσουμε σαν όμορφες. Κι όμως, είναι γοητευτικές και κάποτε ανυπερέβλητες, γιατί ξέρουν να κρύβουν τις ατέλειές τους ή να τις μεταβάλλουν σε όπλα σαγήνης.

1) ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Έχετε μήπως μικρά μάτια; Πρέπει να ξέρετε, πρώτα-πρώτα, ότι τα μικρά μάτια είναι πιο έξυπνα από τα μεγάλα. 'Η Ρόμυ Σνάιντερ έχει μικρά μάτια κι' ωστόσο αυτά δεν την εμπόδισαν να σημειώσει λαμπρές επιτυχίες. 'Η Μπριζίτ Μπαρντό, άλλωστε, δίδαξε όλες τις γυναίκες πώς να μακιγιάρουν τα μάτια τους, χωρίς να φαίνεται το μακιγιάζ τους.

Θα περάσετε, πρώτα-πρώτα, μ' ένα λιπαρό φτιασίδι το επάνω βλέφαρο.

Η Ζακελίν Κέννετυ δεν έχει τίποτα που να την κάνει όμορφη. 'Αλλά το έξυπνο βλέμμα της κι' η έκφρασή της της δίνουν μια ξεχωριστή γοητεία.

Το χρώμα του θα το προσαρμόσετε μ' εκείνο της ίριδος του ματιού σας (γαλανό, ώχρο, πράσινο, καστανό, γκριζό, γκριζοπράσινο, στο χρώμα του αμυγδαλιού κλπ.). Θα περάσετε κατόπιν με το κατάλληλο μασκαρά τα ματωσίνορά σας και θα τονίσετε με μία κατάλληλη κραγιονιά τα φρύδια σας.

2) Η ΜΥΤΗ

Το σχήμα της δεν είναι ίσως ιδανικό. 'Αλλά είσατε βέβαιη, ότι δεν ταιριάζει με τα χαρακτηριστικά του προσώπου σας; 'Η Ζουλιέτ Γκρεκό ευρίσκει τη μύτη της άσχημη και την άλλαξε με μία αισθητική έγχειρση. 'Αλλά όλοι οι φίλοι της είναι σύμφωνοι, ότι είχε μεγαλύτερη προσωπικότητα, προτού την αλλάξει. 'Η σημερινή μύτη της είναι ένα είδος «πασπαρτού». Ταιριάζει σ' όλα τα πρόσωπα. Κι' άλλωστε, οι μεγάλες μύτες δείχνουν γενναίωση. 'Οπωσδήποτε, αν νομίζετε πως η μύτη σας είναι μεγάλη, πηγαίνετε να συμβουλευθείτε έναν αισθητικό χειρουργό.

Πρέπει να ξέρετε, άλλωστε, ότι η μύδα της μύτης αλλάζει διαρκώς. Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες σήμερα όλες οι γυναίκες θάβελαν να έχουν μία μύτη, όπως της Ζακελίν Κέννετυ. Κι' ωστόσο, ή Ζακελίν Κέννετυ κάθε άλλο παρά όμορφη είναι. 'Αλλά έχει μία δική της χάρι. Κι' αυτή η χάρι κάνει τις γυναίκες να βρίσκουν όμορφη τη μύτη και τα άλλα χαρακτηριστικά της.

3) ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Το στόμα είναι το κεντρικό σημείο του προσώπου και έλκυει μάλλον όλα τα βλέμματα. 'Αλλά είναι μιλάει για το στόμα, δεν έννοούμε μόνο τα χείλη. Έννοούμε και τα δόντια. Μία γυναίκα είναι άσυγώρητη σήμερα αν δεν έχω καλά δόντια. Τα δόντια θα στολίσουν το χαμόγελό σας. Πρέπει, λοιπόν, να λάμπουν, ακόμη και στην περίπτωση που δεν είναι απόλυτα κανονικά.

Αν το στόμα σας είναι πολύ μικρό ή πολύ μεγάλο, μπορείτε με το κατάλληλο μακιγιάζ να διορθώ-

Δύο γυναίκες, που όλοι τις θαυμάζουν σήμερα: 'Η Γκραίσις του Μονακό (άνω) έχει άτονα χαρακτηριστικά και ανέκφραστο πρόσωπο. 'Η πριγκίπισσα Μοναρίτα (δεξιά) έχει μεγάλη μύτη, πεπλαγυμένο στόμα και μικρό στήθος. Κι' οι δύο, ωστόσο, κερδίζουν να ξεφύγουν από το κοινό μέτρο. 'Η Γκραίσις σθεναρώτικα παύει κι' εδωσε έτσι έκφραση και χαρακτήρα στο πρόσωπό της. 'Η Μοναρίτα διατήρησε την παιδικιά της έκφραση και το παικνιδιάρικο βλέμμα της.

σετε την ατέλειά του. Στην πρώτη περίπτωση, θα προεκτείνετε το βλέμμα και προς τα δύο άκρα. 'Αν είναι πολύ λεπτό, θα το προεκτείνετε προς τα επάνω και κάτω. Το καλύτερο είναι να σχεδιάσετε πρώτα ένα καλό στόμα και κατόπιν να γεμίσετε αυτό το σχέδιο με «φόνντεν». 'Αν, όμως, έχετε λεπτά χαρακτηριστικά, δεν πρέπει να τονίσετε πολύ τα χείλη σας. Στην περίπτωση που το στόμα σας είναι πολύ μεγάλο, θ' αρχίσετε το βήσιμο λιγάκι πιο μέσα.

Μακιγιαρώντας τα χείλη σας, θα προσέξετε να μην καταστρέψετε το φυσικό τους σχήμα.

Αν τα χείλη σας πέφτουν προς τα κάτω, δε θα βάλετε ρουζ στις άκρες τους.

4) ΤΑ ΦΡΥΔΙΑ

Αν έχετε πολύ πυκνά φρύδια, μην αρχίζετε να βγάζετε τις τρίχες του με το τσιμπιδάκι. 'Αφήστε τα όπως είναι. 'Αποτελούν πιθανόν το κυριώτερο χαρακτηριστικό του προσώπου σας.

Προσέξετε την 'Ελίζαμπετ Τάιλορ και προσπαθήστε να την φαντασθείτε με λεπτά φρύδια. 'Ολη της η γοητεία θα εξαφανιζόταν άμεσα. Τα γεμάτα φρύδια ίσορροπούν το πρόσωπο και του δίνουν έκφραση και ζωντάνια.

Το μόνο, που μπορείτε να κάνετε αν έχετε πολύ πυκνά φρύδια, είναι να τα «σκάψετε» λίγο από το κάτω μέρος, για να κάμψετε το μάτι να φανη μεγαλύτερο.

5) Η ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

Είναι ο καθρέφτης της υγείας. Μπορείτε, ωστόσο, μ' ένα έξυπνο μακιγιάζ να κρύψετε μία παροδική άσχημηση ή μία μαρμαμένη επιδερμίδα. Μερικές γυναίκες, βοηθούμενες από τη φύση, συγκεντρώνουν στην επιδερμίδα τους όλη την προσωπικότητα και τη γοητεία τους.

Και, πραγματικά, μία όμορφη επιδερμίδα είναι το μεγαλύτερο βέλγητρο της γυναίκας. 'Αλλά επίσης το πιο φευγαλέο και το πιο εύθραστο. Προσέξετε, λοιπόν! Γιατί, αν καταστρέψετε την επιδερμίδα σας, θα είναι πολύ δύσκολο κατόπιν να τη διορθώσετε. Πρό παντός, μην κάνετε κατάχρησι στα φτιασίδια.

6) ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Για να είναι όμορφο ένα μακιγιάζ, πρέπει να έναρμονιόσετε τους

χρωματισμούς των διαφόρων καλλυντικών, που χρησιμοποιείτε (ρουζ για τα χείλη, ρουζ για τα μάγουλα, πούδρα κλπ.). 'Ο κατωτέρω πίναξ θα σας βοηθήση:

8) ΤΟ ΣΩΜΑ

Το σώμα σας θα σας προσθέση μεγάλη γοητεία, αν κατορθώσετε να το διατηρήσετε ελαστικό. 'Η έ-

Μαλλιά	Επιδερμίδα	Πούδρα	Ρουζ για το πρόσωπο (όχι απαραίτητο)	Ρουζ για τα χείλη
Ξανθό	Ανοιχτόχρωμη, μάτια γαλανά ή γκρι-μπλέ. Μάτ, μάτια καστανά, γκριζά ή πράσινα	«Ρασέλ μουςγιέν» ροδακινί	κοραλλί «φραίζ»	μανταρινί «ρόζ-μπλάν» «ρόζ-μπλάν» «μανταρινί» «ζωρό»
Πλατινέ	Ανοιχτόχρωμη, μάτια γαλανά ή γκρι-μπλέ. Μάτ, μάτια καστανά, μαύρα, γκριζά ή πράσινα	«Ρασέλ» ά-νοικτό «άκρ-ροζέ»	«ρόζ-μους» κοραλλί	«ρόζ-μπλάν» «ρόζ-μπλάν» «μανταρινί» «ζωρό»
Ξανθό ανοικτό	Ανοιχτόχρωμη, μάτια γαλανά ή γκρι-μπλέ. Μάτ, μάτια καστανά, μαύρα, γκριζά ή πράσινα	«Ρασέλ» ά-νοικτό «άκρ-ροζέ»	«ρόζ-μους» κοραλλί	«ρόζ-μπλάν» «ρόζ-μπλάν» «μανταρινί» «ζωρό»
Ξανθό σκούρο κόκκινο	Ανοιχτόχρωμη, μάτια γαλανά ή γκρι-μπλέ. Μάτ, μάτια καστανά, μαύρα, γκριζά ή πράσινα	«Ρασέλ» ά-νοικτό «άκρ-ροζέ»	«ρόζ-μους» κοραλλί	«ρόζ-μπλάν» «ρόζ-μπλάν» «μανταρινί» «ζωρό»
Μαύρο	Ανοιχτόχρωμη, μάτια γαλανά ή γκρι-μπλέ. Μάτ, μάτια καστανά, μαύρα, γκριζά ή πράσινα	«Ρασέλ» ά-νοικτό «άκρ-ροζέ»	«ρόζ-μους» κοραλλί	«ρόζ-μπλάν» «ρόζ-μπλάν» «μανταρινί» «ζωρό»
Γκριζά ή λευκά	Ανοιχτόχρωμη, μάτια γαλανά ή γκρι-μπλέ. Μάτ, μάτια καστανά, μαύρα, γκριζά ή πράσινα	«Ρασέλ» ά-νοικτό «άκρ-ροζέ»	«ρόζ-μους» κοραλλί	«ρόζ-μπλάν» «ρόζ-μπλάν» «μανταρινί» «ζωρό»

7) ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τα μαλλιά είναι ένα από τα σημαντικότερα στοιχεία της προσωπικότητάς σας. Ένα όμορφο χτένισμα μπορεί ν' αλλάξει τελείως το πρόσωπό σας, να του δώση μεγαλύτερη λάμψη ή να εξασθενήση τα χαρακτηριστικά του.

Προσέξετε, όμως! Μή μιμηθώτε τα χτένισμα που βλέπετε στα κεφάλια των άλλων γυναικών. Το χτένισμα, που θα διαλέξετε, πρέπει να ταιριάζει στο δικό σας κεφάλι, ν' αποτελεί δηλαδή τμήμα της προσωπικότητάς σας.

Πολλές γυναίκες αλλάζουν κάθε τόσο το χτένισμά τους. Δεν είναι κακό. Ένα καινούργιο χτένισμα φρεσκάρει και αναζωογονεί τα μαλλιά. 'Εκτός από το χτένισμα, μπορείτε ν' αλλάξετε επίσης το χρωματισμό τους. Ένα καινούργιο χτένισμα ή ένας διαφορετικός χρωματισμός επιδρά επίσης στο ήθικό σας. Σας ανανεώνει και σας δίνει θάρρος για τη ζωή.

Τον τελευταίο καιρό ξανάγιναν της μόδας οι περρόκες, που φορούσαν οι μαρκησίες στην Αύλη των Βερσαλλιών. 'Αλλά μία καλή περρόκα στοιχίζει πολύ ακριβά. Μπορείτε, όμως, για το βράδυ, να περιορισθείτε σε μία τρέσσα από αληθινά μαλλιά ή από υάλλον, που θα σας δώση καινούργια όψη.

Είναι απαραίτητο να προσαρμόσετε το χτένισμά σας με το σχήμα του προσώπου σας. 'Αν έχετε στερογγυλό πρόσωπο, θ' αποφεύγετε τα φουσκωτά στα πλάγια χτενίσματα. 'Αν έχετε μακρόστενο πρόσωπο, θ' αποφεύγετε επίσης τα χτενίσματα σε σχήμα πυραμίδας. 'Αν έχετε περάσει σε έξω, άλλου, την πρότη νεότητα, δε θ' αντιγράψετε τη Μπριζίτ Μπαρντό.

λαστικότης είναι συνώνυμη με την κομψότητα. Πολλές γυναίκες χρωμάτουν όλη τη χάρι τους στο εύλυγο στομά και τις σβέλτες κινήσεις τους.

Το σώμα σας δε φανερώνει μόνο την υγεία, αλλά επίσης τη θέληση και το χαρακτήρα σας. Μία ίσορροπημένη γυναίκα θα διατηρήση πάντοτε τη φόρμα της. Γυμναστική, περπάτητο, σπορ, καθαρός αέρας, κανονική διατροφή, υπάρχουν ένα σωρό μέσα που θα σας βοηθήσουν σ' αυτό.

9) ΝΑ ΕΙΣΑΓΕΤΕ ΦΥΣΙΚΗ

Αυτό είναι το μαγικό κλειδί, που θα σας δώση την όμορφιά, τη χάρι και τη γοητεία. 'Η φυσικότητα θα κάνει τα ανδρικά βλέμματα να σας ξεχωρίσουν ανάμεσα σε γίλιες. Θα σας διδάξη ακόμη πώς θα μεταβάλετε τις ατέλειές σας σε βέλγητρα. 'Η Τζόαν Κράφορντ είχε ένα τεράστιο στόμα. 'Αλλά στήριξε πάνω σ' αυτό τη γοητεία της. 'Η Μπριζίτ Μπαρντό είχε επίσης ένα τελείως ακανόνιστο πρόσωπο, χοντρά χείλη, βαρύ σαγόνι. Δημιούργησε, ωστόσο, έναν υπέροχο τύπο. Κάμετε και σεις το ίδιο. Δημιουργήστε και σεις το δικό σας τύπο, χωρίς να μιμήσε τους άλλους.

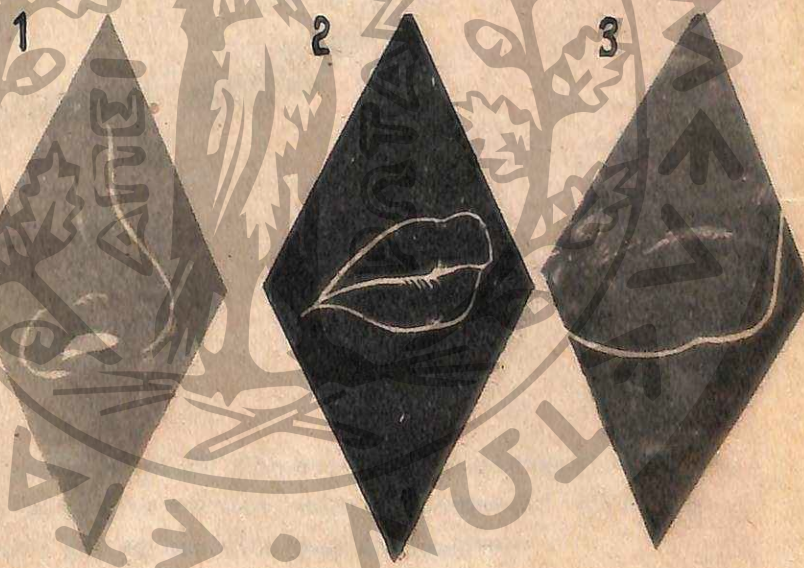
✽✽

ΟΤΑΝ ΚΟΛΛΑΗ Ο ΠΟΥΡΕΣ

Αν ο πούρης έχη κολλήσει στον πάτο της κατασφάλας κι' έχη πάρει μία άσχημη μυρωδιά καμμένου, τον διορθώνετε, βουτώντας την κατασφάλα σε νερό πολύ κρύο. 'Επειτα, από ένα λεπτό, αδειάζετε τον πούρη σε άλλη κατασφάλα και τον ξαναβάζετε να ζεσταθ. 'Η μυρωδιά του καψμάτος έχει χαθεί.

Η Μπριζίτ Μπαρντό έχει ακανόνιστο πρόσωπο, όχι άσχημη μύτη (1), χοντρά και προσεχόντα χείλη (2), πολύ τετραγωνό σαγόνι (3) και δερμα νεύατο σπυράκια. Δημιούργησε, ωστόσο, ένα δικό της τύπο ομορφιάς και γοητείας, γιατί μετέβαλε σε βέλγητρα τις ατέλειές της.

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ

ΑΝΟΙΞΕ ΜΕ ΕΝΑ

ΝΕΟ ΣΤΟΛΙΔΙ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΜΟΔΑΣ

Η γνωστή φίρμα

Ροζαρί

POZARI
Καλαμάτου 15
ΑΘΗΝΑΙ
32.044
ΤΗΛ 35.772

Αναγγέλλει υπερέφανα την Ίδρυσιν Γυναικείου Τμήματος.
Στην πλουσίαν collection του καταστήματός μας κάθε τύπος
γυναικίας δά βρή αυτό που δά την κάνη κομψή.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΦΗΝΕΙ ΤΟΝ ΟΡΣΙΝΙ ΝΑ ΕΥΤΥΧΗΣΗ

Η Μονικ Μπερτουένσκι και
το νόθο παιδί της

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ της Ρώμης και ιδιαίτερα οι κοσμικοί κύκλοι της περιμένουν με ζορή αδημονία μια ενδιαφέρουσα δίκη, που θα γίνει στις 17 Σεπτεμβρίου, με πρωταγωνιστή το Ραυμόντο Ορσίνι, τον πιο διάσημο, αλλά και τον πιο άτυχο συγχρόνως καρδιοκατακτητή της Ιταλίας.

Μολονότι, σημειώσε αναρίθμητες αισθηματικές κατακτήσεις ως τώρα, ο γοητευτικός Ιταλός πρίγκιπας δεν έρωτεύθηκε παρά δύο φορές. Την πρώτη φορά, έδωσε την καρδιά του στη Σοράγια, την πρώην αυτοκράτειρα του Ιράν. Και τη δεύτερη, σε μια εξαιρετικά δημοφιλή Λιβανέζα, τη Νατάσα Ριαχι. Μα και οι δύο αυτοί έρωτές του, καταλήξαν στο ίδιο θλιβερό και άδοξο τέλος: Τόσο η Σοράγια, όσο κι η Νατάσα αδημονήσαν να δεχτούν για σύζυγο τον ωραίο Ραυμόντο. Και οι δύο εξ αιτίας της ίδιας τρίτης γυναίκας, που παρουσιάστηκε την τελευταία στιγμή, για να καταστρέψει μια σύγχρονη συζυγική ετυχή.

Η τρίτη αυτή γυναίκα στη ζωή του Ραυμόντο Ορσίνι είναι ένα καρισινό μανκενέ, της Μονικ Μπερτουένσκι. Η ύπαρξή της κρατούσε γνωστή στη δημοσιότητα το 1957, όταν βρισκόταν στην κλειστή καμπίνα του τρένου εδύο Σοράγιας Ορσίνι.

Τότε έκανε ξαφνικά την εμφάνισή της η Μονικ, δηλώνοντας πως είχε φέρει στον κόσμο, στις 7 Αυγούστου εκείνου του χρόνου, ένα παιδί, που πατέρας του ήταν ο Ορσίνι!

Κατά τους λοχυσμούς της, η Μονικ είχε εκλιπαρήσει το Ραυμόντο να αναγνωρίσει την πατρότητα και να αλλάξει τη διατροφή του παιδιού της και μόνον όταν εκείνος την περιφρόνησε με τη σιωπή του, αποφάσισε να αποκαλύψει την αλήθεια.

Ωστόσο, βέβαιον είναι πως το παρισινό μανκενέ — που είχε σχέσεις διαρκείς, μολις μερικόν ημερών με τον Ιταλό πρίγκιπα — έκανε ό,τι έκανε περισσότερο για να εκδικηθεί το γαλαζοκόμο πρώην φίλο της και να του στερήσει την ικανοποίησή να γίνει σύζυγος της Σοράγιας. Πραγματικά, έπειτα από λίγο καιρό, το εδύο του Ραυμόντο με τη Σοράγια «εξέπνευσαν».

Αν, όμως, στην περίπτωση του πρώτου εκείνου έρωτα του Ορσίνι, δεν είναι ακόμη απόλυτα ξεκαθαρωμένος ο ρόλος που έπαιξε η επέμβαση της Μονικ (γιατί η Σοράγια είχε κι άλλους λόγους, και κυρίως το οικονομικό πρόβλημα, για να μη δεχτεί να γίνει πρίγκηπισσα Ορσίνι) στη δεύτερη αισθηματική περιπέτεια του παρισινού μανκενέ στάθηκε, χωρίς υπερβολή, η ενοσίχθων γυναίκα, που χάρισε τους δύο έρωτες της.

Τη Νατάσα Ριαχι, ο Ραυμόντο τη γνώρισε στη Βηρυτό, όπου είχε πάει προσκαλεσμένος του αδελφού του, Λιβανέζου διπλωματικού. Από την πρώτη σχεδόν μέρα, ένα φλογερό αίσθημα γεννήθηκε ανάμεσα τους. Ο Ραυμόντο γύρισε στη Ρώμη έρωτευμένος. Κι όταν, ανταποδίδοντας την πρόκληση, δέχτηκε στο μέγαρό του τη θελκτική Λιβανέζα και τον αδελφό της, ήταν πια κοινό μυστικό πως οι άραβες δέ βρή άργουσαν.

Όμως, η καταχθόνια Μονικ καραδοκούσε και πάλι. Σε λίγες μέρες, ένα ανώνυμο γράμμα ειδοποίησε τη Νατάσα Ριαχι να περάσει από το γραφείο του δικηγόρου Κουρράο, για να πληροφορηθεί κάτι που θα την ενδιέφερε εξαιρετικά.

Εκεί, την περίμενε η Μονικ, που της διηγήθηκε την ιστορία του νόθου παιδιού, προσθέτοντας πως, το ίδιο ακριβώς πρωί, είχε καταφύγει στην Ιταλική δικαιοσύνη, ζητώντας την αναγνώριση της πατρότητάς του από τον Ραυμόντο!

Βγαίνοντας από το γραφείο του δικηγόρου Κουρράο, η Νατάσα έκλαιγε με λυγμούς. Και έφυγε βιαστικά από τη Ρώμη, χωρίς να δεχτεί τις εξηγήσεις του Ραυμόντο.

Ετσι, για δεύτερη φορά σε τέσσερα χρόνια, ο Ραυμόντο Ορσίνι έχασε στον έρωτα, εξ αιτίας του καταχθόνιου παρισινού μανκενέ, που έννοει να τον καταδικάσει με μνησικακία απεριόριστη.

ΣΥΓΚΛΟΝΕΤΙΚΟ, ΜΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΟΤΟΚΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μόλις γυρίζει στο Ροδερέτο, ο Τζούλιο παίρνει ένα τηλεγράφημα από την Άννα, που τον ειδοποιεί πως βρέθηκε η Άννα και πως είναι τρελή. Ετοιμάζεται άμεσα να φύγει για το σπίτι του. Προηγουμένως όμως, για να ξεναλώσει την κόμισσα, τη βεβαιώνει πως η «καταραμένη» του Ροδερέτο δεν έχει καμιά σχέση με τη Λάουρα, τη μητέρα της Έλβινας. Ο Βιττόριο είχε δοη την Έλβινά τρελή, στο σπιτάκι τους, και δεν είχε υποφέρει να ξενυχτήσει τη συνεβή. Ούτε το αντίδωρο που την πρόσχε ήταν σε θέση να του δώσει καμιά πληροφορία. Τρελλός από απελπισία, πήγε άμεσα να ειδοποιήσει το Τζούλιο, αλλά δεν τον βρήκε εκεί. Βρήκε μόνο την Άννα, στην οποία το όμοιό της όλα, ικετεύοντάς την να τον συγχωρέσει. Ύστερα πήγαν μαζί στο σπιτάκι. Βρήκαν την Έλβινά κοιμισμένη και καταβωσμένη να τη μεταφέρουν στο σπίτι του νιατρού, χωρίς να την ξυπνήσουν. Όταν συνήλθε, η Έλβινά αναγνώρισε άμεσα την Άννα.

9ον

— Μ' αναγνωρίζεις, αγάπη μου! της είπε. Ναι, είμ' εγώ, εγώ που σ' αναζητούσα τόσο καιρό του κάκου, που δεν εύριχα πιά ησυχία και χαρά από τη στιγμή που μάς ξύπνησε! Μα τώρα είσαι κοντά μου, δε θα μ' αφήσεις πια, ούτε θα πιάς άλλο να κρύψεις την ετυχή σου.

Θα συνέχιζε ακόμα, αν η Έλβινά δεν ξέφυγε ξαφνικά από την αγκαλιά της, φωνάζοντας, μ' ένα στριγγτό γέλιο:

— Τον είδα στ' όνειρό μου! Περνούσε το χέρι του πάνω από το πρόσωπό μου, με χάιδευε... Ήταν ο αγαπημένος μου πατέρας!

Κύτταξε γύρω της με τρόμο και πρόσθεσε:

— Όχι, όχι, δεν ήταν αυτός!... Νάτος, ο πατέρας μου! Τον κρεμάσανε... Είμαι η κόρη της καταραμένης!

Η Άννα άκουγε, περίτρομη. Τι σήμαιναν αυτές οι φράσεις; Είχε μάθει η Έλβινά την αλήθεια για τη μητέρα της; Ποιος της την είχε φανερώσει;

Προσπάθησε να την αγκαλιάσει λέγοντάς της:

— Δεν έχεις άλλο πατέρα από το Τζούλιο. Άκουσε με, αγάπη μου!

Της μίλησε με άπειρη τρυφερότητα, με τις ίδιες φράσεις που μεταχειριζόταν άλλοτε, όταν ήταν μικρή, για να ησυχάσει τους παιδιαστικούς θυμούς της. Η Έλβινά την άκουγε, με ύφος σαστισμένο και μ' ένα γλυκό χαμόγελο.

— Άκου, ακόμα... έλεγε. Κι η καλή κυρία εξακολουθούσε κρατώντας τα χέρια της τρελής κοπέλλας μέσα στα δικά της. Την είχε βάλει να καθήσει στα γονάτα της, τη χάιδευε, της γλυκομιλούσε.

Ο υπέρτατος μήκε ξαφνικά, διακόπτοντας αυτή τη γοητεία.

— Δεν ήταν στο σπίτι του ο κ. Φράντς, είπε, κι η κυρία Άντανιο δεν ξέρει πού βρίσκεται!

Μόλις άκουσε τ' όνομα του Φράντς, η Έλβινά ταραχτήκε κι έδωσε μια φωνή.

— Κρύφτε με! Δέ θέλω να τον δω... Αυτός μου πήρε το Βιττόριο... Θέλει να με σκοτώσει, γιατί είμαι κόρη της καταραμένης!

— Δεν είν' αλήθεια. Είπε ψέματα ο Φράντς! Φώναζε η Άννα. Είχε καταλάβει πως ο νέος είχε κάποια σχέση με την τρέλλα της Έλβινας.

— Είσαι η κόρη μου, πρόσθεσε. Δέ μπορεί κανείς να σε πάρη από μένα. Και προσπάθησε πάλι να τη σφίξει στην αγκαλιά της. Άλλ' η Έλβινά της ξέφυγε κι έπεσε γονατιστή, κλαίγοντας με σπασμωδικούς λυγμούς και ζητώντας βοήθεια από το Βιττόριο. Η Άννα

ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

την κύτταζε, τρεμόντας, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, κι αναρωτιόταν αν θα μπορούσε ο Τζούλιο να τη γιάτρευη...

Θ'.

Φεύγοντας σαν τον Κάιν από το σπιτάκι του Νικόλα, ο Φράντς γύρισε στην πόλη, χλωμός σαν πεθαμένος, με την απελπισία στην ψυχή, έχοντας μπροστά στα μάτια του την εικόνα της δυστυχισμένης τρελής, της αδελφής του! Αισθανόταν να πνιγεί, σε να τοξοφύγει το λαιμό ένα άσφατο χέρι.

Το ξανθό εκείνο φάντασμα τον κυνηγούσε αμείλικτα...

Έβλεπε μπροστά του τα γουρωμένα εκείνα μάτια, τη φοβισμένη φυσιογνωμία, τα άχρωμα χείλη, έτοιμα να φωνάξουν.

Τώρα που είχε ικανοποιηθεί η εκδίκησή του, τώρα που υπέφερε η κόρη της Λάουρας, δεν ήταν ευχαριστημένος; Όχι, όχι! Ποτέ δεν είχε νιώσει τέτοια απελπισία...

Ήταν τάχα ηρωισμός να τα βάζει με μια νεκρή και με μια άθωο κοπέλλα; Αν μπορούσε η μητέρα του να ξαναβγεί από τον τάφο, θα του κρατούσε αυτή η ίδια το χέρι, που ήταν έτοιμο να χτυπήσει, θα του κλεινό το στόμα, για να μείνει θαμμένο μαζί της το μυστικό.

Μιλούσε για εκδίκηση, όσο ήταν ακόμα ζωντανή, όταν δε φανταζόταν την τύχη που την περίμενε, και υπέφερε εξ αιτίας της Λάουρας! Άλλ' ήταν τόσο μεγαλόψυχος, ώστε, πεθαίνοντας, είχε συγχωρέσει τους δολοφόνους της. Και δε θα επέτρεπε, βέβαια, να καταδικάσει ο γιός της μια άθωα κοπέλλα, που στις λβές της έτρεχε το αίμα του άντρα της, του ανθρώπου που λάτρευε, ακόμα και ξενώντας τον ένοχο.

Ήταν αδελφή του, η Έλβινά! Νά γιατί είχε νιώσει πάντα γι' αυτήν...

Κι η καλή κυρία εξακολουθούσε κρατώντας τα χέρια της τρελής κοπέλλας μέσα στα δικά της. Την είχε βάλει να καθήσει στα γονάτα της, τη χάιδευε, της γλυκομιλούσε.

Ο υπέρτατος μήκε ξαφνικά, διακόπτοντας αυτή τη γοητεία.

— Δεν ήταν στο σπίτι του ο κ. Φράντς, είπε, κι η κυρία Άντανιο δεν ξέρει πού βρίσκεται!

Μόλις άκουσε τ' όνομα του Φράντς, η Έλβινά ταραχτήκε κι έδωσε μια φωνή.

— Κρύφτε με! Δέ θέλω να τον δω... Αυτός μου πήρε το Βιττόριο... Θέλει να με σκοτώσει, γιατί είμαι κόρη της καταραμένης!

— Δεν είν' αλήθεια. Είπε ψέματα ο Φράντς! Φώναζε η Άννα. Είχε καταλάβει πως ο νέος είχε κάποια σχέση με την τρέλλα της Έλβινας.

— Είσαι η κόρη μου, πρόσθεσε. Δέ μπορεί κανείς να σε πάρη από μένα. Και προσπάθησε πάλι να τη σφίξει στην αγκαλιά της. Άλλ' η Έλβινά της ξέφυγε κι έπεσε γονατιστή, κλαίγοντας με σπασμωδικούς λυγμούς και ζητώντας βοήθεια από το Βιττόριο. Η Άννα

την κύτταζε, τρεμόντας, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, κι αναρωτιόταν αν θα μπορούσε ο Τζούλιο να τη γιάτρευη...

Θ'.

Φεύγοντας σαν τον Κάιν από το σπιτάκι του Νικόλα, ο Φράντς γύρισε στην πόλη, χλωμός σαν πεθαμένος, με την απελπισία στην ψυχή, έχοντας μπροστά στα μάτια του την εικόνα της δυστυχισμένης τρελής, της αδελφής του! Αισθανόταν να πνιγεί, σε να τοξοφύγει το λαιμό ένα άσφατο χέρι.

Το ξανθό εκείνο φάντασμα τον κυνηγούσε αμείλικτα... Έβλεπε μπροστά του τα γουρωμένα εκείνα μάτια, τη φοβισμένη φυσιογνωμία, τα άχρωμα χείλη, έτοιμα να φωνάξουν.

Τώρα που είχε ικανοποιηθεί η εκδίκησή του, τώρα που υπέφερε η κόρη της Λάουρας, δεν ήταν ευχαριστημένος; Όχι, όχι! Ποτέ δεν είχε νιώσει τέτοια απελπισία...

Ήταν τάχα ηρωισμός να τα βάζει με μια νεκρή και με μια άθωο κοπέλλα; Αν μπορούσε η μητέρα του να ξαναβγεί από τον τάφο, θα του κρατούσε αυτή η ίδια το χέρι, που ήταν έτοιμο να χτυπήσει, θα του κλεινό το στόμα, για να μείνει θαμμένο μαζί της το μυστικό.

Μιλούσε για εκδίκηση, όσο ήταν ακόμα ζωντανή, όταν δε φανταζόταν την τύχη που την περίμενε, και υπέφερε εξ αιτίας της Λάουρας! Άλλ' ήταν τόσο μεγαλόψυχος, ώστε, πεθαίνοντας, είχε συγχωρέσει τους δολοφόνους της. Και δε θα επέτρεπε, βέβαια, να καταδικάσει ο γιός της μια άθωα κοπέλλα, που στις λβές της έτρεχε το αίμα του άντρα της, του ανθρώπου που λάτρευε, ακόμα και ξενώντας τον ένοχο.

Ήταν αδελφή του, η Έλβινά! Νά γιατί είχε νιώσει πάντα γι' αυτήν...

Κι η καλή κυρία εξακολουθούσε κρατώντας τα χέρια της τρελής κοπέλλας μέσα στα δικά της. Την είχε βάλει να καθήσει στα γονάτα της, τη χάιδευε, της γλυκομιλούσε.

Ο υπέρτατος μήκε ξαφνικά, διακόπτοντας αυτή τη γοητεία.

— Δεν ήταν στο σπίτι του ο κ. Φράντς, είπε, κι η κυρία Άντανιο δεν ξέρει πού βρίσκεται!

Μόλις άκουσε τ' όνομα του Φράντς, η Έλβινά ταραχτήκε κι έδωσε μια φωνή.

— Κρύφτε με! Δέ θέλω να τον δω... Αυτός μου πήρε το Βιττόριο... Θέλει να με σκοτώσει, γιατί είμαι κόρη της καταραμένης!

— Δεν είν' αλήθεια. Είπε ψέματα ο Φράντς! Φώναζε η Άννα. Είχε καταλάβει πως ο νέος είχε κάποια σχέση με την τρέλλα της Έλβινας.

— Είσαι η κόρη μου, πρόσθεσε. Δέ μπορεί κανείς να σε πάρη από μένα. Και προσπάθησε πάλι να τη σφίξει στην αγκαλιά της. Άλλ' η Έλβινά της ξέφυγε κι έπεσε γονατιστή, κλαίγοντας με σπασμωδικούς λυγμούς και ζητώντας βοήθεια από το Βιττόριο. Η Άννα

την κύτταζε, τρεμόντας, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, κι αναρωτιόταν αν θα μπορούσε ο Τζούλιο να τη γιάτρευη...

Θ'.

Φεύγοντας σαν τον Κάιν από το σπιτάκι του Νικόλα, ο Φράντς γύρισε στην πόλη, χλωμός σαν πεθαμένος, με την απελπισία στην ψυχή, έχοντας μπροστά στα μάτια του την εικόνα της δυστυχισμένης τρελής, της αδελφής του! Αισθανόταν να πνιγεί, σε να τοξοφύγει το λαιμό ένα άσφατο χέρι.

Το ξανθό εκείνο φάντασμα τον κυνηγούσε αμείλικτα... Έβλεπε μπροστά του τα γουρωμένα εκείνα μάτια, τη φοβισμένη φυσιογνωμία, τα άχρωμα χείλη, έτοιμα να φωνάξουν.

Τώρα που είχε ικανοποιηθεί η εκδίκησή του, τώρα που υπέφερε η κόρη της Λάουρας, δεν ήταν ευχαριστημένος; Όχι, όχι! Ποτέ δεν είχε νιώσει τέτοια απελπισία...

Ήταν τάχα ηρωισμός να τα βάζει με μια νεκρή και με μια άθωο κοπέλλα; Αν μπορούσε η μητέρα του να ξαναβγεί από τον τάφο, θα του κρατούσε αυτή η ίδια το χέρι, που ήταν έτοιμο να χτυπήσει, θα του κλεινό το στόμα, για να μείνει θαμμένο μαζί της το μυστικό.

Μιλούσε για εκδίκηση, όσο ήταν ακόμα ζωντανή, όταν δε φανταζόταν την τύχη που την περίμενε, και υπέφερε εξ αιτίας της Λάουρας! Άλλ' ήταν τόσο μεγαλόψυχος, ώστε, πεθαίνοντας, είχε συγχωρέσει τους δολοφόνους της. Και δε θα επέτρεπε, βέβαια, να καταδικάσει ο γιός της μια άθωα κοπέλλα, που στις λβές της έτρεχε το αίμα του άντρα της, του ανθρώπου που λάτρευε, ακόμα και ξενώντας τον ένοχο.

Ήταν αδελφή του, η Έλβινά! Νά γιατί είχε νιώσει πάντα γι' αυτήν...

Κι η καλή κυρία εξακολουθούσε κρατώντας τα χέρια της τρελής κοπέλλας μέσα στα δικά της. Την είχε βάλει να καθήσει στα γονάτα της, τη χάιδευε, της γλυκομιλούσε.

Ο υπέρτατος μήκε ξαφνικά, διακόπτοντας αυτή τη γοητεία.

— Δεν ήταν στο σπίτι του ο κ. Φράντς, είπε, κι η κυρία Άντανιο δεν ξέρει πού βρίσκεται!

Μόλις άκουσε τ' όνομα του Φράντς, η Έλβινά ταραχτήκε κι έδωσε μια φωνή.

— Κρύφτε με! Δέ θέλω να τον δω... Αυτός μου πήρε το Βιττόριο... Θέλει να με σκοτώσει, γιατί είμαι κόρη της καταραμένης!

— Δεν είν' αλήθεια. Είπε ψέματα ο Φράντς! Φώναζε η Άννα. Είχε καταλάβει πως ο νέος είχε κάποια σχέση με την τρέλλα της Έλβινας.

— Είσαι η κόρη μου, πρόσθεσε. Δέ μπορεί κανείς να σε πάρη από μένα. Και προσπάθησε πάλι να τη σφίξει στην αγκαλιά της. Άλλ' η Έλβινά της ξέφυγε κι έπεσε γονατιστή, κλαίγοντας με σπασμωδικούς λυγμούς και ζητώντας βοήθεια από το Βιττόριο. Η Άννα

την κύτταζε, τρεμόντας, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, κι αναρωτιόταν αν θα μπορούσε ο Τζούλιο να τη γιάτρευη...

Θ'.

Φεύγοντας σαν τον Κάιν από το σπιτάκι του Νικόλα, ο Φράντς γύρισε στην πόλη, χλωμός σαν πεθαμένος, με την απελπισία στην ψυχή, έχοντας μπροστά στα μάτια του την εικόνα της δυστυχισμένης τρελής, της αδελφής του! Αισθανόταν να πνιγεί, σε να τοξοφύγει το λαιμό ένα άσφατο χέρι.

Το ξανθό εκείνο φάντασμα τον κυνηγούσε αμείλικτα... Έβλεπε μπροστά του τα γουρωμένα εκείνα μάτια, τη φοβισμένη φυσιογνωμία, τα άχρωμα χείλη, έτοιμα να φωνάξουν.

Τώρα που είχε ικανοποιηθεί η εκδίκησή του, τώρα που υπέφερε η κόρη της Λάουρας, δεν ήταν ευχαριστημένος; Όχι, όχι! Ποτέ δεν είχε νιώσει τέτοια απελπισία...

Ήταν τάχα ηρωισμός να τα βάζει με μια νεκρή και με μια άθωο κοπέλλα; Αν μπορούσε η μητέρα του να ξαναβγεί από τον τάφο, θα του κρατούσε αυτή η ίδια το χέρι, που ήταν έτοιμο να χτυπήσει, θα του κλεινό το στόμα, για να μείνει θαμμένο μαζί της το μυστικό.

Μιλούσε για εκδίκηση, όσο ήταν ακόμα ζωντανή, όταν δε φανταζόταν την τύχη που την περίμενε, και υπέφερε εξ αιτίας της Λάουρας! Άλλ' ήταν τόσο μεγαλόψυχος, ώστε, πεθαίνοντας, είχε συγχωρέσει τους δολοφόνους της. Και δε θα επέτρεπε, βέβαια, να καταδικάσει ο γιός της μια άθωο κοπέλλα, που στις λβές της έτρεχε το αίμα του άντρα της, του ανθρώπου που λάτρευε, ακόμα και ξενώντας τον ένοχο.

Ήταν αδελφή του, η Έλβινά! Νά γιατί είχε νιώσει πάντα γι' αυτήν...

Κι η καλή κυρία εξακολουθούσε κρατώντας τα χέρια της τρελής κοπέλλας μέσα στα δικά της. Την είχε βάλει να καθήσει στα γονάτα της, τη χάιδευε, της γλυκομιλούσε.

Ο υπέρτατος μήκε ξαφνικά, διακόπτοντας αυτή τη γοητεία.

— Δεν ήταν στο σπίτι του ο κ. Φράντς, είπε, κι η κυρία Άντανιο δεν ξέρει πού βρίσκεται!

Μόλις άκουσε τ' όνομα του Φράντς, η Έλβινά ταραχτήκε κι έδωσε μια φωνή.

— Κρύφτε με! Δέ θέλω να τον δω... Αυτός μου πήρε το Βιττόριο... Θέλει να με σκοτώσει, γιατί είμαι κόρη της καταραμένης!

— Δεν είν' αλήθεια. Είπε ψέματα ο Φράντς! Φώναζε η Άννα. Είχε καταλάβει πως ο νέος είχε κάποια σχέση με την τρέλλα της Έλβινας.

— Είσαι η κόρη μου, πρόσθεσε. Δέ μπορεί κανείς να σε πάρη από μένα. Και προσπάθησε πάλι να τη σφίξει στην αγκαλιά της. Άλλ' η Έλβινά της ξέφυγε κι έπεσε γονατιστή, κλαίγοντας με σπασμωδικούς λυγμούς και ζητώντας βοήθεια από το Βιττόριο. Η Άννα

την κύτταζε, τρεμόντας, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, κι αναρωτιόταν αν θα μπορούσε ο Τζούλιο να τη γιάτρευη...

Θ'.

Φεύγοντας σαν τον Κάιν από το σπιτάκι του Νικόλα, ο Φράντς γύρισε στην πόλη, χλωμός σαν πεθαμένος, με την απελπισία στην ψυχή, έχοντας μπροστά στα μάτια του την εικόνα της δυστυχισμένης τρελής, της αδελφής του! Αισθανόταν να πνιγεί, σε να τοξοφύγει το λαιμό ένα άσφατο χέρι.

Το ξανθό εκείνο φάντασμα τον κυνηγούσε αμείλικτα... Έβλεπε μπροστά του τα γουρωμένα εκείνα μάτια, τη φοβισμένη φυσιογνωμία, τα άχρωμα χείλη, έτοιμα να φωνάξουν.

Τώρα που είχε ικανοποιηθεί η εκδίκησή του, τώρα που υπέφερε η κόρη της Λάουρας, δεν ήταν ευχαριστημένος; Όχι, όχι! Ποτέ δεν είχε νιώσει τέτοια απελπισία...

Ήταν τάχα ηρωισμός να τα βάζει με μια νεκρή και με μια άθωο κοπέλλα; Αν μπορούσε η μητέρα του να ξαναβγεί από τον τάφο, θα του κρατούσε αυτή η ίδια το χέρι, που ήταν έτοιμο να χτυπήσει, θα του κλεινό το στόμα, για να μείνει θαμμένο μαζί της το μυστικό.

Μιλούσε για εκδίκηση, όσο ήταν ακόμα ζωντανή, όταν δε φανταζόταν την τύχη που την περίμενε, και υπέφερε εξ αιτίας της Λάουρας! Άλλ' ήταν τόσο μεγαλόψυχος, ώστε, πεθαίνοντας, είχε συγχωρέσει τους δολοφόνους της. Και δε θα επέτρεπε, βέβαια, να καταδικάσει ο γιός της μια άθωο κοπέλλα, που στις λβές της έτρεχε το αίμα του άντρα της, του ανθρώπου που λάτρευε, ακόμα και ξενώντας τον ένοχο.

Ήταν αδελφή του, η Έλβινά! Νά γιατί είχε νιώσει πάντα γι' αυτήν...

Κι η καλή κυρία εξακολουθούσε κρατώντας τα χέρια της τρελής κοπέλλας μέσα στα δικά της. Την είχε βάλει να καθήσει στα γονάτα της, τη χάιδευε, της γλυκομιλούσε.

Ο υπέρτατος μήκε ξαφνικά, διακόπτοντας αυτή τη γοητεία.

— Δεν ήταν στο σπίτι του ο κ. Φράντς, είπε, κι η κυρία Άντανιο δεν ξέρει πού βρίσκεται!

Μόλις άκουσε τ' όνομα του Φράντς, η Έλβινά ταραχτήκε κι έδωσε μια φωνή.

— Κρύφτε με! Δέ θέλω να τον δω... Αυτός μου πήρε το Βιττόριο... Θέλει να με σκοτώσει, γιατί είμαι κόρη της καταραμένης!

— Δεν είν' αλήθεια. Είπε ψέματα ο Φράντς! Φώναζε η Άννα. Είχε καταλάβει πως ο νέος είχε κάποια σχέση με την τρέλλα της Έλβινας.

— Είσαι η κόρη μου, πρόσθεσε. Δέ μπορεί κανείς να σε πάρη από μένα. Και προσπάθησε πάλι να τη σφίξει στην αγκαλιά της. Άλλ' η Έλβινά της ξέφυγε κι έπεσε γονατιστή, κλαίγοντας με σπασμωδικούς λυγμούς και ζητώντας βοήθεια από το Βιττόριο. Η Άννα

την κύτταζε, τρεμόντας, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, κι αναρωτιόταν αν θα μπορούσε ο Τζούλιο να τη γιάτρευη...

Θ'.

Φεύγοντας σαν τον Κάιν από το σπιτάκι του Νικόλα, ο Φράντς γύρισε στην πόλη, χλωμός σαν πεθαμένος, με την απελπισία στην ψυχή, έχοντας μπροστά στα μάτια του την εικόνα της δυστυχισμένης τρελής, της αδελφής του! Αισθανόταν να πνιγεί, σε να τοξοφύγει το λαιμό ένα άσφατο χέρι.

Το ξανθό εκείνο φάντασμα τον κυνηγούσε αμείλικτα... Έβλεπε μπροστά του τα γουρωμένα εκείνα μάτια, τη φοβισμένη φυσιογνωμία, τα άχρωμα χείλη, έτοιμα να φωνάξουν.

Τώρα που είχε ικανοποιηθεί η εκδίκησή του, τώρα που υπέφερε η κόρη της Λάου

Εκείνη τον άγκάλιασε σπασμωδικά. Κι' ο νέος ένοιωσε να στάζει πάνω του ένα δάκρυ της.

— Κακόπαιδο! τού είπε γλυκά Προσπαθείς να ξεφύγεις απ' την αγάπη μου. Κι' όμως τού ξέρεις πως δά ζω παρά για σένα!

— Συγνώσέ με, θεία μου! Τό ξέρες, οι πόνοι που πέρασα, έχουν σαλεύει λίγο το μυαλό μου. Έρχονται στιγμές, που δε λογικεύομαι πιά... Μά σ' αγαπώ πάντα.

— Δέ μου έχεις όμως έμπιστοσύνη. Κάτι μου κρύβεις... Ώστόσο, μάς ένωσε πάντα μια κοινή σκέψη, έμάς τούς δυο.

— Τό ίδιο θα συμβαίνει πάντα, θεία μου. Αυτή τη στιγμή όμως, μη μέ ρωτάς. Ναι, κάτι με βασανίζει... Μά θα σου τά πω όλα αργότερα, σου τó υπόσχομαι.

Η Άντωνία δέν έπέμεινε περισσότερο.

Ο Φράντς έλειψε δλη τη μέρα. Όταν όμως γύρισε, τó βράδυ, φαινόταν πιό ήρεμος. Άντίθετα, η Άντωνία ήταν καταταραγμένη.

— Πέρασες απ' τó σπίτι τού δόκτορος Τζούλιο; τόν ρώτησε.

— Όχι, απάντησε με τόνο που φαινόταν αδιάφορος. Γιατί;

— Στείλανε και σέ ζητήσανε έδω.

Ο Φράντς χλώμιασε τρομαχτικά και γύρισε άλλου τά μάτια του.

— Μήπως γύρισε ο γιατρός απ' τó ταξίδι του; ρώτησε.

— Όχι. Άλλά φαίνεται πως ή κυρία Άννα ξαναβρήκε την Έλβινα και πως ή κοπέλλα είναι πολύ άρρωστη. Πρέπει να πιάς να της.

— Τώρα πιά είναι περιττό. Θα φώναζαν άλλο γιατρό... Θα πάω αύριο. Μήπως είδες τη Τζέμμα;

— Ναι. Είναι περίλυπη, γιατί

δέν της έκρυψε την κατάσταση της Έλβίνας. Θάθελε πολύ να τη δει.

— Κι' εγώ θάθελα να μιλήσω με τη Τζέμμα, μπροστά σου, πριν πάω στο σπίτι της κυρίας Άννας. Φρόντισε όμως να μην είναι παρούσα κι' ή μητέρα της.

Ο σοβαρός τόνος του έκαμε έντύπωση στην Άντωνία.

— Θέλεις να πάω, με κάποια πρόφαση, να παρακαλέσω την κυρία Λάουρα ν' άφιση την κόρη της ναρθέ έδω, άπόψε κιόλας;

— Ναι, θεία.

Ο Φράντς μιλούσε μ' ένα τόνο που δέν τόν είχε ποτέ ξανακούσει ή Άντωνία.

Κάτω απ' τη φαινομενική ήρεμία του έπρεπε να κρύβεται άγρια θυελλα... Δέ δοκίμασε καθόλου τó φαινόμα, που τού σερβίρισε ή θεία του. Κάθισε κοντά σ' ένα τραπέζακι, στο σαλόνι, και βυθίστηκε σ'

όδυνηρές σκέψεις...

Η Άντωνία είχε βγη. Ο Φράντς έμενε στην ίδια θέση, άκίνητος σαν άγαλμα. Μονάχα όταν άκουσε ν' άνοιξη ή πόρτα, γύρισε τó κεφάλι του. Και, βλέποντας τη Τζέμμα μαζί με τη θεία του, σηκώθηκε άπτόμα και προχώρησε προς τó μέρος της.

— Εύχαριστώ που ήρθατε! της είπε.

Ο τόνος του τη συγκίνησε. Η νέα διατηρούσε πάντα την άραια και σοβαρή μορφή της, τά λαμπερά της μάτια.

— Η μητέρα μουδωσε άμέσως την άδεια νάρθη, είπε, γιατί είναι σίγουρα πώς μου φέρνεται ειδήσεις της Έλβίνας. Δέν είν' έτσι;

— Ναι, απάντησε ο Φράντς.

Η Άντωνία τόν κύτταξε έκπληκτη, αλλά δέ μίλησε. Γιατί της είχε πη ψέματα;

Οι δυο γυναίκες κάθισαν στο ντινάνι. Ο Φράντς έμενε όρθιος.

Γιά ένα λεπτό, σώπασαν κι' οι τρείς. Κυττάζονταν με κάποια άμχανία. Έπειτα, ή Τζέμμα μίλησε πρώτη:

— Την είδατε, Φράντς;

— Τη είδα.

— Ών, πέστε μου τα όλα, σάς παρακαλώ!... Πώς τη βρήκανε; Τι έπαθε;

Η Τζέμμα έτρεμε απ' την άγωνία. Ο Φράντς έμενε ήρεμος και σκυθρωπός.

— Είναι τρελλή, απάντησε άργά. Μιά κραυγή βγήκε απ' τά χείλη τόν δυο γυναικών. Τόν κύτταξαν, φοβισμένες.

— Τρελλή;... Μά πως έγινε, αυτό;

Κι' ο Φράντς απάντησε, με υπόκωφη φωνή:

— Η Έλβίνα ζούσε εύτυχισμένη με τόν άνθρωπο, που είχε διαλέξει ή καρδιά της, τόν υπολοχαγό Βιτόριο...

— Ά, αυτός λοιπόν την είχε πείσει να φύγ απ' τó σπίτι της; δέκοψε ή Τζέμμα. Κι' έκανε πως δέν είχε ιδέα!...

Δέν είναι αυτός ο ένοχος. Μά ούτε πρόκειται να δώσω να σάς μιλήσω γι' αυτόν... έπεσε ο Φράντς μ' έλαφρά τρεμουλιαστή φωνή. Ήταν εύτυχισμένοι, οι δυο τους. Ο Θεός φαινόταν να εύλογη την ένωσή τους. Μά κάποιοι άλλος, ένας άθλιος, γκρέμισε την εύτυχία τους. Έχει ανακαλύψει τά ίχνη της Έλβίνας. Περίμενε να τη βρή μόνη, της παρουσιάστηκε τότε σά φίλος και της είπε:

— Δέν έχετε δικαίωμα σ' αυτή την εύτυχία... όχι γιατί προδώσατε την αγάπη και την έμπιστοσύνη τού γιατρού και της αδελφής του, αλλά γιατί είσατε κόρη της καταραμένης κι' ενός δολοφόνου!

Οι δυο γυναίκες τινάχτηκαν όρθιες. Τό πρόσωπο της Τζέμμας είχε άλλωσθή απ' την άγωνία, ενώ ή Άντωνία είχε γίνει κατάχλωμη, σαν πεθαμένη.

— Η Έλβίνα... είν' ή κόρη της Λάουρας; φώναξε ή Τζέμμα.

— Ναι, απάντησε ο Φράντς με πνιγμένη φωνή. Αυτή τη φορά δέ χωρούσε άμφιβολία! Ο άνθρωπος τού πήγε και τη βρήκε, είχε όλες τις αποδείξεις. Κι' έτσι ή κοπέλλα πείσθηκε πως δέν της έλεγε ψέματα.

— Άλλ' ή λεπτή ψυχή της δέ μπόρεσε ν' άνθέρη στο σκληρό χτύπημα. Στην ιδέα που όλα πιά είχαν τελειώσει γι' αυτήν στη ζωή, τά λογικά της.

— Τή δυστυχισμένη!... μουρμούρεσε ή Τζέμμα, με σπαραγμό.

Η Άντωνία δέ φανέρωσε τη σκέψης. Είχε τά μάτια της καρφωμένα στον άνηψό της.

Εκείνος συνέχισε:

— Ο άθλιος, που χτύπησε έτσι νεύδητá μια άδωα κι' άνησχη κόλλα, με ψυχή όμορφη όσο και τó ισώπλό της, είν' εγώ!... εγώ, καταλαβαίνετε;

— Πού είναι τώρα ή χαρά για την εκδίκησή μου;... Ών, μητέρα μου, άν μπορούσες να δής αυτή τη στιγμή μέσα στην ψυχή μου, θά νοιώδες όρρη!... Άφοι ή θεία Δι-

κη είχε τιμωρήσει την ένοχη. Έπρεπε να μείν' ικανοποιημένος. Μά έγω τάβαλα με άδούλους! Είμαι δεύτερος Κάιν!...

Έπεσε σέ μια καρέκλα και ξέσπασε σέ σπαρακτικούς λυγμούς.

Η Άντωνία πήγε κοντά του, τόν άγκάλιασε κι' έφίξε τó κεφάλι του στο στήθος της.

— Ο Κάιν σκότωσε τόν άδελφό του από ζήλεια, πρόφερε με ήχηρή φωνή. Έσύ εκδικήθηκες γιά τó θύμα που είχε βασανίσει ή μητέρα της Έλβίνας.

— Μά τί έφταιγε ή κοπέλλα; διαμαρτυρήθηκε πάλι ο Φράντς. Αυτή δέν είχε κάνει ποτέ κακό σέ κανένα. Άν ήθελε δέν έρωτά μου, έπειδή μίσησε μέσα της ή φωνή τού αίματος. Ένοιωσε γιά μένα μονάχα άδελφική στοργή. Μη μου λές τίποτα, μην προσπαθής να με δικαιολογήσεις... είμαι ένας δολοφόνος!

Η Τζέμμα είχε πλησιάσει κι' αυτή.

— Φράντς, είπε με φωνή συγκινημένη. Φανήκατε σκληρός, όπως και σέ μένα. Μά ο λόγος, που σάς έσπρωξε σ' αυτό, σάς δικαιολογεί... Μήπως δέν ήμαστε άποφασισμένες, ή θεία σας κι' εγώ, να κυνηγήσουμε άλύπητα την κόρη έκείνης της κακούργας, θεωρώντας την υπεύνη για τίς πράξεις της μητέρας της;

— Μά εύλογό τώρα τó Θεό, που δέν ήπια μέρος στίς ένέργειές σας, γιατί θα μούμενε μία αιώνια τυφλή. Άγάπησα την Έλβίνα σαν άδελφή, κι' ή αγάπη μου διπλασιάστηκε τώρα που έμαθα την έδίκη διατυχίας της... Λοιπόν, έμεις οι τρείς, χία που είχαμε έναφή γιά να τιμωρήσουμε έκείνη την άγνωστη, γιατί να μην ένωθούμε και πάλι τώρα γιά να τη σώσουμε, άφου νοιώθουμε να δέν αξίζει τέτοια τιμωρία;

Ο Φράντς άνασκήκωσε τó κεφάλι του και την κύτταξε με λαχτάρα.

— Νά τη σώσουμε; Είναι δυνατόν;... έίπε.

— Όταν λείψουν οι αίτίες που προκαλέσανε την εαφνική τρέλλα της, σίγουρα θα ξαναβρή ή δυστυχισμένη τά λογικά της.

Ο Φράντς είχε σηκωθεί. Φαινόταν καταταραγμένος.

— Νά λείψουν οι αίτίες;... Μά με ποιόν τρόπο;

— Αυτό, θα τó βρήτε σείς. Δέ θάσατε εύχαριστήμενος, άν μπορούσατε να επανωρθώσετε τó κακό που κάνατε στην Έλβίνα;

— Σας όρκίζομαι, Τζέμμα, πως, άν κατορθώσω να της ξαναδώσω την εύτυχία που της κάταστρεψα με τó σκληρότητά, θ' άφιέρωσω την ύπόλοιπη ζωή μου στο Θεό!

Ο Φράντς είχε πάρει μία έκφραση άνώτερη, υπερκόσμη. Η Τζέμμα τόν κύτταξε με δάκρυα στα μάτια. Η Άντωνία φαινόταν γοητευμένη απ' τη δύναμη της φυσιογνωμίας του. Τόν φίλησε και φώναξε, με ελκρινή συγκίνηση:

— Ά, είσαι άληθινά ο γιός της αδελφής μου!... Βλέπεις, Φράντς, κλαίω, έγω που δέ δάκρυσά στο θάνατο της άμοιρης Άμας μου... Τό περίμενα πως, τη μέρα που θα κρατούσες τόν όρκο σου στη νεκρή, τó χέρι σου θάτρεσε κι' ο τύψεις θα πλημμύριζαν με την ψυχή σου.

— Θα μου πής τώρα, γιατί δέν έκανα τίποτα γιά να σέ συγκρατώ, γιατί σ' έσπρωχνα έγω ή ί- τήσω, γιατί δειχνόμουν πιό άμειλιδια, γιατί δέν ήμουν πιό άμειλιδια από σένα. Ο λόγος ήταν, ότι κτη από πάντα τόν θαδύρισα μία πίστευα κακιά έκείνη, που έμέρα την κακούργα έκείνη, που έστειλε στον τάφο την αδελφή μου και τόν πατέρα σου στο ίκρίωμα. Γι' αυτό ήθελα να μη μου κρύβεις Γι' αυτό ήθελα να διαδημάτα σου, τικανένα απ' τά διαδήματά σου, τίποτε απ' ό,τι έκανες.

— Όταν μου μίλησες γιά τη Τζέμμα και τη μητέρα της, νομίζοντας πως ήταν έκείνες που ζητούσαμε, σου σύστησα... θυμάσαι; — να προσέξεις πολύ, να ζητήσεις πληροφóρητες γιά να μη γελαστής. Και μόνον όταν με βεβαίωσες πως δέν υπήρχε άμφιβολία, σέ βοήθησα να γράψης τά άνόνομα γράμματα, γιά

να κάνω να υποφέρει ή μητέρα της νέας, άπου νάρθη ή στιγμή που θα της πετούσα στο πρόσωπο την κατάρτα τών δυο θυμάτων της!

— Θάθελα, άν ήταν δυνατό, να γυμνώσουν αυτή τη γυναίκα και να τη μαστιγώσουν μπροστά σ' όλο τόν κόσμο! Πόσο ύπόφερα όμως, όταν έμαθα από σένα τόν ίδιο πως είχες γελαστή!... Ά, δέ μπορείτε να φαντασθήτε, Τζέμμα, ούτε και σείς, Φράντς, τίς νύχτες που πέρασα άγρυπνη, τά αδιάκοπα μαρτύρια μου στη σκέψη, ότι είχαμε κάνει κακό σέ δυο εύγενείς κι' άθωα πλάσματα, ότι είχαμε καταστρέψει μία ζωή άγνή!...

— Μην τó σκέπτεσθε πιά, δέκοψε ή Τζέμμα με καλωσύνη, άπλώνοντας τó χέρι της στην Άντωνία. Ξέρετε, ό,τι σάς συγχώρεσα, κι' ή μητέρα μου δέ θα μάθη ποτέ τίποτα.

— Ναι, φανήκατε μεγαλόψυχη. Άλλ' ή συγκίνωσή σας, αντί να καταπραυνή τις τύψεις μου, τίς μεγάλωσε άπεναντίας. Άναρωτιόμουν συχνά άν είχαμε τó δικαίωμα να γίνουμε δικάσται τών ένόχων, ή όφείλαμε μάλλον ν' άφίσουμε να τούς τιμωρήσει ή Θεία Δίκη!... Ίσως να με προειδοποιούσε έτσι ο ίδιος ο Θεός, γιά να με κάμη να παραστήθω από ένα έργο, που θα μάς

έφερε περισσότερη πικρία παρά χαρά, περισσότερο ταραχή παρά γαλήνη. Γιατί να μην άκούσω τη φωνή αυτή τού ουρανού, γιά να μη σάς κάνω λόγο, σέ σας, Τζέμμα, και σέ σένα, Φράντς;... Φόβόμουν όμως μή με θεωρήσετε άδύνατη, δειλή!

— Ώστόσο, επέδλεπα προσεκτικά τó Φράντς, κι' άνησυχούσα τίς τελευταίες μέρες γιάτί καταλάβαινα πως κάτι μου έκρυβε... Άν μου είχε φανερώσει την άνακαλύψή του, άν μούλεγε πως ή Λάουρα είχε ξεφύγει πιά απ' την εκδίκησή μας, τιμωρημένη απ' τόν ίδιο τó Θεό, θα τόν εξώρριζα να λυπηρή την Έλβίνα, να μη την πειράξη. Τό ίδιο θα κάνατε και σείς, Τζέμμα.

— Ό, ναι, ναι! φώναξε ή κοπέλλα. Ποτέ δέ θα μπορούσα να νοιώσω μίσος εναντίον της. Θα συγκρατούσα τó χέρι τού Φράντς.

— Φτάνει, πιά! δέκοψε ο νέος. Ναι, είμαι διπλά ένοχος, γιατί δέ σάς έδειξα έμπιστοσύνη. Άλλ' ή Τζέμμα μου ύπόδειξε τó δρόμο, που πρέπει ν' ακολουθήσω, έστω κι' άν πρόκειται να μου στοιχίσει τη ζωή.

Η κοπέλλα τού άπλωσε τά χέρια της, με βαθειά συγκίνηση. Η Άντωνία τόν άγκάλιασε πάλι. Η γυναίκα αυτή, με την άυστηρή κι' άνεξήνιστη φυσιογνωμία, που φαινόταν πως έπρεπε να χαιρέται γιά την εκδίκησή της, φανέρωνε άπεναντίας τó βάθος της τρυφερότης και σπλαχνικής ψυχής της.

— Όχι, δέν είχε γεννηθή γιά να κάνει τó κακό. Οι περιστάσεις την είχαν κάνει άμειλικτή, κρύα, άλύγηστη. Άλλ' ή φαινομενική σκληρότης της είχε διαλυθή, με τó παράδειγμα της Τζέμμας, που, όχι μόνο τούς είχε συγχωρέσει γιά ό,τι της κάνανε, αλλά και τούς άγαπούσε άληθινά, σά μηλη της οικογενείας της.

— Ένοιωσε τώρα συμπόνια και τρυφερότητα γιά τη δυστυχισμένη Έλβίνα.

Τη νύχτα έκείνη, ούτε ή Τζέμμα, ούτε ή Άντωνία κι' ό άνηψός της μπόρεσαν να βρουν ύπνο. Ο Φράντς πέρασε πολλή ώρα σκίζοντας διάφορα χαρτιά και γράμματα, που φυλάγε στο συρτάρι τού τραπεζιού του. Έπειτα έμεινε καθισμένος στο ντινάνι, όπου είχε περάσει τόσες νύχτες ξαναδιαβάζοντας την ιστορία της μητέρας του και λαχταρώντας γιά εκδίκηση. Φαινόταν καταδεδημένος, σαν πεθαμένος, με τά κλειστά του μάτια, τó στεγνό προφίλ του, την τρομακτική χλωμάδα του...

— Όταν ή Άντωνία μπήκε τó πρωί στην κάμαρα, τόν βρήκε στην ίδια θέση άκόμη. Τρόμαξε, όρμησε και τούπιασε τó χέρι. Άνάσανε μ' άνακούρισι, βλέποντας πως ήταν χλιαρό και νοιώθοντας τó σφυγμό του να χτυπά.

— Φράντς... τού είπε γλυκά, φιλώντας τον στο μάγουλο.

Ο νέος άνοιξε τά μάτια του, την άναγνώρισε και χαμογέλασε θλιμμένα:

— Μ' αγαπάς πάντα, θεία μου; τη ρώτησε.

— Σέ λατρεύω, καλό μου παιδί!

— Θα μου δώσεις μία άδεια;

— Μίλησε! Τι θέλεις;

— Νά μ' άφισης να καταστρέψω τó χειρόγραφο με την ιστορία της μητέρας μου! Δέν πρόκειται να ξεχάσω ποτέ αυτή την αγάπη, μένη μάρτυρα, την άγία. Μά τώρα που ή Λάουρα έχει πεθάνει κι' ή κόρη της είναι τρελλή, δέ θέλω γιά τίποτα που να μου θυμίζει την γυναίκα έκείνη, δέν επιθυμώ να ξανακούσω γιά μίσος, γιά εκδίκηση!

— Τό χειρόγραφο είναι δικό σου, μουρμούρισε ή Άντωνία, άφου δίστασε μία στιγμή. Μπορείς να τó κάνης ό,τι θέλεις.

— Δέ θα τó άγγίξω χωρίς τη συγκατάθεσή σου, έπειτα δέ Φράντς, τρυφερά και ήκευτικά.

— Εκείνη τόν φίλησε στα μάτια.

— Η επιθυμία σου είναι και δική μου, τού είπε με τρεμουλιαστή φωνή. Ναι, άς ξεχάσουμε... άς ξεχάσουμε τó φοιητό παρελθόν! Κι' άς μένιη στην καρδιά μας μονάχα ή έρρή άνάμνηση της μητέρας σου! Θεία κι' άνηψός μέινανε άγκα-

Φροντίστε γιά τήν περιποιημένη εμφάνισι τού άνδρός σας
Η κομψότης τού δίνει άνεσι και αύτοπεποίθησι.

Τό καλό γούστο στούς άνδρες φαίνεται από τó άψογο ύποκάμισο. Και τά πλεονεκτήματα τού άψογου ύποκαμίσου βρίσκονται συγκεντρωμένα στίς ποπλίνες της ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ. Μεγάλη ποικιλία ποιοτήτων, από τήν πιό φινά και πολυτελή ποπλίνα, έως τήν πιό φτηνή καθημερινής χρήσεως.

Εστικά πλεονεκτήματα: Σταθερές ποιότητες, άναλλοίωτα εύγενικά χρώματα, έξαιρετικά νήματα, έπεξεργασία
(Δέν μπαίνει στο πλύσιμο).
(R) = Σήμα κατατεθέν

Μέ ό,τι βάζει ο νους σέ βαμβακερά ύφάσματα, ή
ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ ΔΕ
ντύνει, στολίζει, νοιουουρεύει!

δέρμα ύγιές
καθαρό
δροσερό

Νά τó μυστικό της πραγματικής όμορφιάς!
Χιλιάδες μάτια σάς περιεργάζονται καθημερινώς.
Γι' αυτό είναι βασικό να περιποιηθε τακτικά
και όπως πρέπει τó δέρμα σας.

Και εύτυχώς που ύπάρχει ή NIVEA !

Γιατί ή κρέμα NIVEA περιέχει όλα τά συστατικά που χρειάζεται τó δέρμα σας, ύγρα και λιπαρά, και κυρίως τήν Έσπερίτι, ούσια συγγενή προς τó δέρμα. Έτσι ή NIVEA εξασφαλίζει στο δέρμα μία άληθινά φυσική περιποίηση.

Διακεκριμένοι δερματολόγοι
έπιβεβαιώνουν ό,τι:
**Η καλύτερη κρέμα
είναι ή NIVEA!**

Διασμένοι μερικές στιγμές. "Υστε-
ρα ή Άντωνία ρώτησε:
— Τί σκοπεύεις τώρα να κάνεις
για την 'Ελδίνα;
— Να τη σώσω, με κάθε θυσία!
— Κι' αν ή επιστήμη αποδειχθή
ανίσχυρη;...
— Τότε θα πιστέψω πως δε με
συχαρέσε ο Θεός... Μα όφασε με
τώρα. Έχω ανάγκη να σκεφθώ ά-
κόμα...
— Δε θα πιάς στο σπίτι του
γιατρού;
— Αργότερα, όταν γυρίση κι' ο
Ίδιος απ' το ταξίδι του.
— Η Άντωνία δεν επέμενε περισ-
σότερο. Ήσυχη πιά για τη σωμα-
τική και ψυχική κατάστασι του ά-
ντρου της, βγήκε άδρόμια απ' το
δωμάτιό του.

1.
"Απ' τη μέρα, που ο Βιττόριο
είχε αλλάξει απότομα ζωή και συνη-
θειες, προσπαθώντας έτσι να ξε-
κάσει την κοπέλλα που άγαπούσε,
το σπίτι του Πρόσπερο Σπεράνι
είχε γίνει βουδό και θλιμένο. Εί-
χαν λείψει πιά οι χαρούμενες συγ-
κεντρώσεις, τα τραπέζια, οι οικο-
γενειακές γιορτές.
"Η Ντίτα Σπεράνι δε δεχότανε
πιά παρά ελάχιστες επισκέψεις, κι'
έβαλε συχνά τους υπηρέτες να πού-
νε πως έλειπε απ' το σπίτι, γιατί
ήθελε να μείνει μόνη. "Αν τη ρω-
τούσε κανείς για το γυιό της, ά-
παντούσε στην άρχη με κάποια ά-
νυπομονησία και ψυχρότητα, για ν'
άλλαξη ύστερα απότομα μόνο και
ν' άφίση να ξεχυθί ό πόνος της
ψυχής της.
— Τα παιδιά είν' όλα άχάριστα,
έλεγε, με φωνή που έτρεμε από
συγκρατημένους λυγμούς. "Όσες
θυσιές κι' αν κάνης γι' αυτά, δεν
πρόκειται να σοο τις ξεπληρώσου-
νε. Φτάνει μονάχα να τους άρνη-
θής κάτι, από ενδιαφέρον για την
ετυχία τους, για να γίνουν, από
καλά και στοργικά, κοκά και ξε-
μαλισμένα! Πρέπει, λοιπόν, να ύ-
ποχωρούμε σ' όλες τις απαιτήσεις
τους, έστω κι' αν έξορμει πως θα
υποφέρουν, όταν θα καταλάβουν,
ότι γελστήκανε;

Με τα ξεσπάσματα αυτά δεν άρ-
κούσαν για να την καταπραύνουν
Τάβας, λοιπόν, συχνά με τον άν-
τρα της.
— "Αν έδινες τη συγκατάθεσι
σου για το γάμο του με την 'Ελ-
δίνα, τούλεγε, δε θαίπαμε αυτό το
δρόμο, δε θα ριχνότανε σε μία ζωή
που τόν σκοτώνει!
"Ο Πρόσπερο ύπόφερε σκληρά,
χωρίς να το δείχνει.
— Δε μπορούσα να επιτρέψω να
παντρευτή ο γυιός μου την κόρη
μιάς τυχοδιώκτης, άπαντούσε
στη γυναικα του.
— Μήπως δεν άξίζει την άγάπη
του, αυτή η κοπέλλα;
— Δε λέω τέτοιο πράγμα... Μα
κι' ο Ίδιος ο Τζούλιο αντίταχθηκε
κατηγορηματικά σ' αυτό το γάμο.
Βέβαια, θα είχε το λόγο του!
"Η Ντίτα άνασκήανε τους ώμους
της.
— Τον έβρω, το λόγο του, άλ-
λά δε με πείθει. Έγώ έβρω μόνο
πως έχασα το γυιό μου.
Τα μάτια της γέμιναν δάκρυα.
Κι' ο Πρόσπερο δεν έβρισκε λόγο
για να την παρηγορήση.

ΚΙΝΗΜΑ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
Διόδοτου 49. — Τηλέφ. 614.869
"Ο Ιατρός Κρ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙ-
ΔΗΣ τας έπιμελήτης Μαιευτορί-
ας ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ—δέχεται έπισκέ-
ψεις καθ' έκάστην 11—1 και 5—7 μ.μ.
και επί συνεντεύξει. Τας άπορρρε δει-
ρεών έκάστην Τετάρτην.

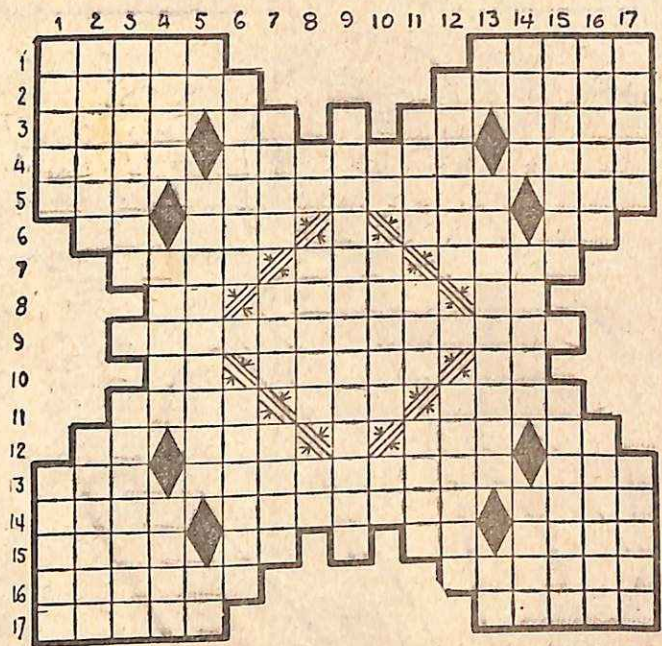
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΙΝΗΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δεχεται καθ' έκάστην 9—3. Τα άπο-
ρρρεματα μόνον επί συνεντεύξει. Χαρ.
Τρικούπη 113. — Τηλ. 613.610. ΟΙ.
κία 70.752.

ΤΟ ΣΤΕΠΕΡΟΛΟΓΟ ΜΟΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 870

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Μορφή υπό την οποία προ-
σφέρονται πολλά φάρμακα
(πληθ.). — Εύχαριστεί συ-
νήθως την όρασιν.
- Ευχαρίστη, άξιαγάπητα (άρχ.).
— Ελινor... γνώστη σάτρ
του Χάλλυγουντ.
- Είναι πάντοτε και απ' όλους
αυπρόσδεκτο. — Χοίρος.
Γαλλικό μέτρο έπιφανείας. —
Φάρμακο.
- Δέν τους στεφανώνει πάντα ή
επιτυχία. — Μέρος συνόλου
(βηλ.).
- Αποτελούν μέρος του προσώ-
που μας (καθαρ.). — Προσώ-
τος των περιοχών που έχουν
άσθονα δέντρα.
- Έχει το ίδιο μέγεθος με άλ-
λον. — Μερικοί. — Μέρος του
αυτοκινήτου.
- Άνιστραμμένο άρθρο. — Πά-
λευ με τα θηρία, για να δια-

- Σχηματίζουν τους μύς του
σώματός μας. — Νόστιμο ψά-
ρι. — Πρόθεσις.
- Δέν λείπει από κανένα θέα-
τρο. — Μέγα όνειρο συγκρό-
τημα της Μογγολίας και της
Σιθέριας.
- Κτητική άντωνυμία (πληθ.).
— Αναφορική άντωνυμία
(βηλ.). — Δικό σου. — Μισό
μάτις.
- Ιστορική πόλις της γερμανι-
κής Θουριγγίας. — Κτητική
άντωνυμία (πληθ.). — Δέντρο
άλλα και λιμάνι του Κοριν-
θιακού.
- Ξενική άρνησις. — "Αξια. —
Άνεστραμμένη νότα.
- Τόν συμβουλευεται συχνά κα-
νείς προκειμένου ν' άγοράση
κάτι.
- Μισό στοά. — Ανήθικα. — 74.
"Αρχαίο τροπικό έπίρρημα: χα-
ριστά, σε δυό μέρη. — Τα έλ-
χε τετρακόσια κι' όμως έπεσε
θύμα της κυβερνήσεως Καρα-
μανλή. — Ανάταξος άρχων.
- Δηλώνει διατάγμό. — Ηψί-
βενός εξαίρουμένου. — Το συ-
νηθίζουν οι έξνοι στο τηλεφώ-
νο. — Αρχικά ύπουργείου.
- Στρατιωτική άρχη. — Φιλοξε-
νούν στρατιώτες. — ... Πτά-
γκοβερ: παλαιά δόξα του γερ-
μανικού κινηματογράφου.
- Θεά της μυθολογίας μας. —
Μ' αυτήν ζητούμε κάτι. —
Ντόλτσ...: κινηματογραφι-
κή επιτυχία της Άνιτα Έκ-
μπεργκ.
- Το μικρό δόγμα 'Ελληνίδος
στόπ. — Στούλιον συχνά τα
στομαρόλεξα. — Καλύπτουν τα
μισό Σιάμ. — Φημίζεται για
την ύπομονή του, μα και για
το πέσιμα του.
- Άκατάστατα, άλλα και άπρε-
πη. — Καθόλου υπέρδεξιός.
- Κοσινίσια. — Κατοικίδιο
πτηνό.

1 Άνταλλάσσονται μεταξύ έρω-
τευμένων. — Βραδέιον.

Π. Β. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ
(Λουτράκι)

Η λύσις του 869
στη σελ. 66

Στο τέλος, έφευγε κι' αυτός απ'
το σπίτι, για να ξεσκάσει. Και κα-
ταρίστανε ένδομυχα την ιδέα που
είχε να προσκαλέση το φίλο του
Τζούλιο στη γιορτή εκείνη, που
τους έφερε τόσα βάσανα και τόσο
πένθος.

"Όταν ή Ντίτα κι' ο Πρόσπερο
μάθανε πως ή 'Ελδίνα είχε φύγει
απ' το σπίτι της, ύποπτεύθηκαν ά-
μέσως πως είχε άνακατευτή σ' αυ-
τή την ύπόθεσι ο Βιττόριο.

— Τί λές και σύ; ρώτησε ο
Πρόσπερο τη γυναίκα του, που τον
κτύπησε χλωμή και τρομαγμένη.
Την τράβηξε στην άγκαλιά του.
"Εκείνη άκούμπησε το ξανθό κεφά-
λι της στον ώμο του και του ψι-
θύρισε:

— Λέω πως τώρα πιά δε θα
μπορούμε να τους άρνηθούμε τη
συγκατάθεσί μας!

"Η φωνή της έτρεμε απ' τη συγ-
κίνησι.

— Είμαι κι' εγώ της ίδιης γνώ-
μης, είπε ο Πρόσπερο. "Οαόσο ύ-
ποφέρω! Δέν πίστευα ποτέ πως ο
γυιός μου θακανε ένα γάμο με τέ-
τοιες συνθήκες.

— Ούτε κι' εγώ το ήθελα αυτό.
"Ανάμεσα στις δυό αυτές καρ-
διές, τις πληγωμένες απ' την ί-
δια αιτία, είχε άποκατασταθή το
μαχητικό έκείνο ρεύμα, που τις
ένωνε επί τόσα χρόνια, σε μέρες
πιο έντοναμένες. Άγκαλιάστηκαν
σφιχτά, βρισκοντας άνακούρησι στη
γλυκεία έκείνη έγκαταλιψή, που
είχαν καιρό να τη γνωρίσουν.

Πόσο σάστισαν όμως κι' οι δυό
τους, όταν ο Ίδιος ο Βιττόριο,
μπροστά στην Άννα, τους βεβαίω-
σε πως δεν ήξερε τίποτα για την
εξάφανσι της 'Ελδίνας! Δε μπο-
ρούσαν ν' άμφισβητήσουν τα λόγια
του. Έφτανε να τον κυττάζουν στο
πρόσωπο, για να καταλάβουν την
άπελπισία του απ' το δυνατό χτύ-
πημα που είχε δεχθή...

Είχαν μείνει κι' οι δυό σαν κε-
ραυνοδολημένοι. "Όταν μείνανε μό-
νοι, κλάψανε για λίγο, άγκαλια-
σμένοι. Υστερα ο Πρόσπερο είπε:

— Κάποιο προαίσθημα μούλεγε
πως αυτή ή κοπέλλα ήταν ανάγια
να μη στην οικογένειά μας!

— Εγώ νομίζω πως βλέπω ένα
άσχημο όνειρο! μουθύρισε ή Ντί-
τα. "Η 'Ελδίνα φαίνεται άγγελος
καλωσύνης και άρετής!...

Ψέμμα! "Υποκρισία! Είχε
χαλασμένο αίμα στις φλέβες της...
— Μα πού μπορεί να πήγε;
— Τί μάς νοιάζει; Έσύ να προ-
σέχης το Βιττόριο, που φαίνεται
άπελπισμένος γι' αυτή την άπρό-
πη εξάφανσι. Έγώ θα πάω να
παρηγορήσω το φίλο μου το Τζού-
λιο.

"Αλλ' ο γιατρός βρισκότανε σε
τέτοια ψυχική κατάσταση, ώστε δε
δεχότανε κανένα.

Το περίεργο ήταν, ότι ο Βιττό-
ριο, έπειτα από λίγες μέρες, φά-
νιζε πως τόξε πάρε πιά άφάρασι.
Ξαναβρήκε μάλιστα το παλιό κέφι
του και την ξεγνοιασιά του κι' έ-
δειχνε με τον τρόπο του σά νύθελε
να ξεχαστή ή κακή διαγωγή του
των τελευταίων ημών.

— Είναι νέος, ο Βιττόριο. Έλε-
γε ή μητέρα του. Έέχασε κιόλας.
"Αν μερικές φορές ή μεγάλη άπο-
γοήτεσι συντρίβη μία καρδιά, άλ-
λοτε όμως τη γιατρεύει.

"Ο Πρόσπερο δεν ήθελε να της
φέρη άντίρρησι. Σκεπτόταν όμως

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΧΟΡΟΥ
«ΜΠΟΥΣΙΩΤΗ»
Έντός μιας έβδομάδος μαθαίνετε
πέντε εύρωπαϊκούς χορούς είτε πα-
λαιούς είτε νέους στη Σχολή Μπου-
σιώτη, Διομείας 4 (τηλ. 22.229 και
79.773).

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπειραμένοι, είδι-
«οι δι' έρευνας — πληροφορίας επί πά-
σης φύσεως ιδιωτικών έμπιστευτικών ύ-
ποθέσεων γάμων, διαγώνων, έπιτηρήσε-
ος άνηλίκων, άναλήψεως πραγμάτων ύ-
πό κατάσχιν κλπ. Διευθές Γραφείο
Πληροφοριών «ATHENS», Πανρασού 2
(πλ. Κλαυθιάδων), τηλ. 27.709. Την
σοβαρότητα των έρευνών μας έγγραφαί
ή πολυετής εδύκμος δημοσία πρηνή
ρεσιά μας.

πως ή εαφνική αυτή άλλαγή του
γυιού του δεν ήταν ελίκρινής...Κι'
ύστερα, είχε παρατηρήσει πως οι
άπουσίες του γίνονταν όλοένα πιο
συχνές και διαρκούσαν περισσότερο.

"Ο Βιττόριο δικαιολογούτανε πως
είχε ύπνηρασία. "Αλλ' ο Πρόσπερο
είχε έξετάσει με τρόπο κι' είχε μά-
θει πως ο γυιός του πήγαινε στο
στρατώνια μόνο τις άπολύτως άπα-
ραίτητες ώρες, δεν έμφανίζοντανε
πιά σε κανένα απ' τα κέντρα που
συνήζαντε οι συνάδελφοί του, κι'
είχε ζητήσει μία άδεια, που δεν
του είχε χορηγηθή ακόμα.

"Ηταν άποφασισμένος, λοιπόν,
να ρωτήση τον Ίδιο, όταν συνέβη
εαφνικά ή καταστροφή στο μικρό
σπιτάκι, στην έρωτική φωλιά του
ζευγαριού...

Τ' άλλο πρωί, ένδ ο Πρόσπερο
κι' ή Ντίτα παίρνανε το γάλα
τους στην τραπέζια, παρουσιά-
στηκε ο Βιττόριο. Φορούσε πολιτι-
κά κι' ήταν χλωμός σαν πεθαμένος,
με τα μάτια κομμένα και τα χείλη
του άχρωμα. "Η Ντίτα πετάχτηκε
πάνω, βλέποντάς τον σ' αυτή την
κατάστασι.

— Τί έχεις, παιδί μου; τον ρώ-
τησε μ' άγωνία. Τί σοο συμβαί-
νει;

— "Ηρω να σάς το πώ, άπάν-
τησε ο νέος, άγκαλιάζοντας την
με συγκίνησι.

— Στράφηκε στον υπηρέτη, που βρι-
σκόταν μπροστά, και του είπε:

— Πήγαινε. Δε σε χρειάζομαστε,
για την ώρα.

Μόλις έφυγε ο υπηρέτης, ο Βιτ-
τόριο έπεσε στην άγκαλιά της μη-
τέρας του και έξασπασε σε λυγμούς.
"Εκείνη ένοιωσε να ξεσκιέται ή
καρδιά της.

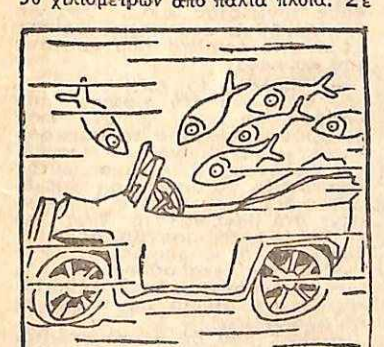
— Θεέ μου! Τί έπαθες; φώναζε.
"Ο Βιττόριο ένοιωσε τόσο σφιγ-
μένο το λαιμό του, ώστε δε μπο-
ρούσε να μιλήση. Φίλησε πολλές
φορές τη μητέρα του και τον πα-
τέρα του — που προσπαθούσε να
φανή πιο ήρεμος.

— Κουράγιο, παιδί μου, του σύ-
στησε έκείνος. Πές μας τί σοο
συνέβη; Μήπως έκαμες καμμία
τρέλλα;

— Έκαμα ένα σφάλμα.. ή καλύ-

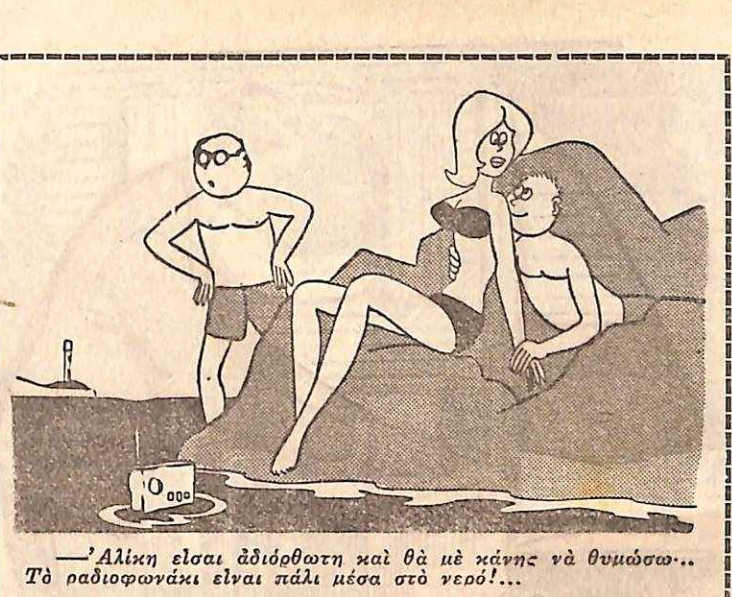
ΤΕΧΝΗΤΕΣ ΥΦΑΛΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΨΑΡΔΕΣ

Στα άνοιχτά της Νέας Υερσής
(Ηνωμένες Πολιτείες), κατασκευά-
σθηκε μία τεχνητή ύφαλος μήκους
50 χιλιομέτρων από παλιά πλοία. Σε

άλλα σημεία των άμερικανικών άκτών
είδικα συνεργεία κατασκευάζουν έ-
πίσης παρόμοιες ύφαλους από παλιά
αυτοκίνητα, σιδηροδρομικά όχηματα
κλπ. "Υπολογίζεται ότι πολύ γρήγορα
οι τεχνητές αυτές ύφαλοι θα γίνουν
Ιδεώδη μέρη για τους ψαράδες. Γιατί
τα ψάρια έχουν την περιεργή ιδιότη-
τα να έγκραθίζονται και να γίνε-
θολούν μέσα στα ναυάγια.

Το «φωτεινό μετέωρο
του αιώνας»
Πριν από λίγο καιρό βρέθηκε νε-
κρή μέσα στο διαμέριμά της, σπ-
λός Άντζελος, ή ήθοποιος του κινη-
ματογράφου Γκαίρι Ράσσελ, που, ό-
ταν πρωτομηνιάστηκε, είχε άποκλη-
θή «φωτεινό μετέωρο του αιώνα».
"Αλλά, μεθυσμένη από τις έπιτυχίες

— Άλλική ελσαι αδιόρθωτη και θα με κάνης να θυμώσω...
Το ραδιοφωνάκι είναι πάλι μέσα στο νερό!...

τερα ένα έγκλημα!
"Η Ντίτα κι' ο άντρας της έ-
δγαλαν μία μικρή κραυγή και κυ-
τάχτηκαν, άναστατωμένοι.
— "Ενα έγκλημα;...
— "Ω, μην τρομάζετε, δεν έχω
σα αίμα, έξηλσε ο νέος με πι-
κρία. Το έγκλημά μου είναι πως
δε σάς όμολόγησα, ότι ή 'Ελδίνα
ήταν μαζί μου.
"Ο Πρόσπερο τινάχτηκε πάνω.
— Είπες ψέμματα, λοιπόν, έκεί-
νη τη μέρα; φώναζε. Έσύ, ένας ά-
ξιοματικός;...
— "Οχι, πατέρα μου. Είχα πη
τότε την αλήθεια.
— Μα πώς;... Δέν καταλα-
βαίνω...
— "Ακούστε με, σάς παρακαλώ,
με ήρεμα. Ναι, ύπήρξα ένοχος,
άλλά το πλήρωσα. "Υπόφερα και ύ-
ποφέρω πολύ!
Κάθεσ ανάμεσα στους γονείς
του, σφιγγόντας στοργικά τα χέ-
ρια τους, και τους τα έξομολογί-

θηκε όλα, χωρίς να κρύψη τίποτα...

"Ακούγοντας την ιστορία έκείνη
της άγάπης και του πόνου, ή Ντί-
τα δάκρυε, ένδ ή καρδιά της φού-
σκωνε, σά να πηγάνε να σπάση.
"Ο Πρόσπερο δάγκανε τα χείλη του,
για να μη δείξη τη δυνατή συγκί-
νησί του.
"Όταν όμως ο Βιττόριο μίλησε
για την τρέλλα της 'Ελδίνας, ο
πατέρας του δε μπόρεσε πιά να
συγκρατηθή.
— Μα είναι τρομερό!... φώναζε.
— Τρέλλη... τρέλλη... τραυλί-
σκει κανείς ή Ντίτα. Μήπως κάνεις
λάθος, παιδί μου;
— "Αλλοίμονο! "Η πραγματικό-
της είναι τρομερή, συντριπτική!...
Δέν έξερε τόσο ύπόφερα, αυτή τη
νύχτα! Μοφ φαίνεται σά να γέρα-
σα κατά δέκα χρόνια... Είν' αλή-
θεια, πατέρα μου, πως ο πόνο-
ωριμάζει τον άνθρωπο... Σκέφθηκα
πολύ κι' έφτασα να πιστέψω πως ο
Θεός με τιμώρησε για την άνυπα-

κοή μου. "Αν δε με συχαρέσετε
σείς, τουλάχιστον, δε θα μπόρεσω
να ζήσω με τόση άπελπισία στην
καρδιά.

— "Ω παιδί μου, σ' έχωμε συ-
χαρέσει από καιρό, ο πατέρας σου
κι' εγώ! φώναξε ή Ντίτα, τραβών-
τας τον στην άγκαλιά της. Ναι,
έφταιξες... μα κι' έμεις σοο φερθή-
καμε πολύ άυστηρά... "Ο Θεός να
δώση να ξαναβρή τα λογικά της ή
'Ελδίνα σου. Δε θα φέρουμε τότε
πιά καμμία άντίρρησι στο γάμο
σας.

"Ίσως ο Πρόσπερο δε θάθελε να
δεσμευθή τόσο βιαστικά με ρητή
ύπόσχεσι. "Αλλ' ή άπελπισία, που
ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπο
του γυιού του κι' ή άγωνία της
αγαπημένης του Ντίτας δεν τον
άφσαν να φέρη την παραμικρή άν-
τίρρησι. "Απλάσε μόνο τα χέρια
του και τους έσφιξε και τους δυό
στο στήθος του...

Το ίδιο πρωί, ή Ντίτα, ο Πρό-
σπερο κι' ο Βιττόριο έπισκεφθηκαν
την Άννα.

"Η 'Ελδίνα ήταν ήσυχη, αλλά δεν
άναγνώριζε κανένα. Μίλωσε μονά-
χη της, χειρονομούσε, άλλοτε χα-
μογελώντας κι' άλλοτε γουρνώντα-
τας τα μάτια της με τρόπο.

"Η Άννα έλάμψε μέσα στην άγ-
καλιά της Ντίτας. "Υστερα όμως
ήρέσμανε κάτω και είπε πως ήταν
βέβαιη, ότι ο άδελφός της θα έσω-
ζε την κοπέλλα. Δέν είχε πάρει ά-
κόμα άπάντησι στο τηλεγράφημά
της, έλπίζε όμως πως θάφτανε ο
Τζούλιο ως το βράδυ.

— Είδοποίησα το Φράντς, νά-
ρθη να δη την 'Ελδίνα, είπε. Δέν
τον βρήκαν όμως στο σπίτι του.
Και δε θέλω να φέρω άλλο γιατρό.
ώσπου να γυρίση ο Τζούλιο. "Αλ-
λώςτε δε μοφ φαίνεται επικίνδυνη
για την ώρα ή κατάσταση της 'Ελ-
δίνας. Μπορώ να την περιποιηθώ
μονάχη μου.

— Θα μείνω κοντά σας, κυρία,
ψιθύρισε ο Βιττόριο. Τώρα πιά ή
'Ελδίνα είναι ίερη για μένα. Είναι
ή γυναικα μου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Οι διαρρήκτες του χάλασαν τη δουλειά

Τρεις διαρρήκτες μπήκαν σ' ένα ύ-
ποθηματοπωλείο του Μπάρνι, πήραν
κάμποσα κλειδιά με παπουτσία, τα
φόρτωσαν σ' ένα καμión που τους

περιμενε απ' έξω κι' έφυγαν. Τα κλει-
διά ήταν να ξεσάσουν τα «αλ-
τιμαία είδα» ότι τα παπούτσια ήταν
για το δεξιό πόδι. "Όπως έξακριβώ-
θηκε τα παπούτσια αυτά προσοριζό-
ταν για τη Γαλλία. "Αλλ' ο άποστο-
λέας τους, για να μην πληρώση δε-
σινό στο τελωνείο, επενέσχε ένα προ-
σώπο σύστημα: Χώρισε τα ζευγάρια
σε άριστοτα και δεξιά παπούτσια.
Για πρώτα θα πηγαίνουν στη Λυών
και θα δεύτερα στο Μπορντό, για να
αναμολογηθούν κατόπιν σε ζευγά-
ρια στο Παρίσι. "Από τα σήνορα, ό-
μως, θα τα περνούσε ός κείνη εδ-
κομίσκη, χωρίς σφοδρή έμπορική ά-
ξια και ο δάκμος που θα πλήρωνε
για αυτά θα ήταν κομψοκίτος. Δυσ-
τυχώς γι' αυτόν, οι διαρρήκτες του
χάλασαν τη δουλειά.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΝΤΕΚΤΙΒ Κένεθ Μπριους, της Σκώτλαντ Γουάρντ, είχε την πεποίθηση πως όλες οι κλοπές κοσμημάτων, που γίνονταν στα αριστοκρατικά σαλόνια του Λονδίνου, ήταν έργο του τζέντλεμαν Άρθουρ Μάρουοντ. Μα κανείς δεν είχε μπόρεσει ποτέ να τον συλλάβει επί αυτοώου.
— Άναγκαστοί κύριε Μπριους, έλεγε ειρωνικά στο ντέκτεκτιβ, ακόμη και ο θάνατος... Μου φαίνεται πως πρέπει να γίνω ενώ αστυνομικός, για ν' ανακαλύψω τον πονηρό και μυστηριώδη λωποδύτη!

— Κάποτε θάρη η ώρα μου! μουρμούριζε ο Μπριους, νευριασμένος.
— Οδοιπόρος πως θα την περιμένετε πολύ καιρό, αγαπητέ μου!

Μία εβδομάδα μετά τη συνέντευξη αυτή, ο ντέκτεκτιβ βρισκόταν στη μεγάλη βεζίλια της κ. Μαίρης Ντάτσερ. Ήταν καλεσμένος κι' ο Μάρουοντ. Χόρευε τέλεια, κι' οι ντόμοι τον επίπνυον.

Το θράδυ εκείνο, χάθηκε ένα θαυμάσιο μαργαριτάρι κολλημένο στο στήθος της κ. Ντάτσερ. Ήταν κλειστό, μενάλως αξίας. Ένω χόρευε η κ. Ντάτσερ, είχε γλυστρήσει. Ο Μάρουοντ, που βρισκόταν κοντά της, έτρεξε να τη συγκρατήσει...

— Το κολλίσε σας, κυρία! της φώναζε ζαφνικά κάποιος.
— Έκλεινε έφερε τα χέρια της στο λαιμό της. Το κολλίσε είχε γίνει άφαντο!

Να υποβληθούν όλοι σε έρευνα, φώναζε ο Μάρουοντ, με φαινομενική ανανάγκη. Άν θέλετε, άρχισε από μένα.

Ο Μπριους πλησίασε ζωπα. Τώρα θα τον έπαινε πιά!

Μα η οικοδέσποινα είπε άμείως:
— Έδώ είμαστε όλοι γνωστοί. Κανείς δε μ' έκλεψε. Θα έβγαζε το κολλίσε μου στην κάμαρα μου.

Είχε φοβηθεί το σκάνδαλο — να μη συλλάβουν κανένα καλεσμένο της και του φορέσουν χειροπέδες.

— Έχετε άδικο, κυρία μου, είπε ο Μάρουοντ.
— Άδικο! συμφώνησε κι' ο ντέκτεκτιβ, νευριασμένος.

Και ψιθύρισε, κυττάζοντας το Μάρουοντ:
— Έννοια σου, και δε θα μου ξεφύγει!

Άπ' την άλλη μέρα, ο Μπριους ειδοποίησε όλους τους κοσμηματοπώλες του Λονδίνου, να μην κάνουν τους όμους, δεν είχαν προτείνει για αγορά τα μαργαριτάρια της κ. Ντάτσερ.

Πέρασαν τρεις ημέρες. Ο ντέκτεκτιβ έπιτηρούσε συνεχώς τον «τζέντλεμαν», που εξακολουθούσε την κοσμική ζωή του. Επεισε όμως απ' την κλοπή του κολλίσε, δεν είχε γίνει άλλη.

Μία μέρα, ο Μπριους πληροφορήθηκε πως ο Μάρουοντ θαφενε για την Άμερ κπ, με το πλοίο «Ντιούριν», που θα ξεκινούσε απ' το Σαούθαμπτον...

★

Μετά δυό μέρες, πάνω στο κατάρπημα του «Ντιούριν», ένας καμαρώτας πλησίασε το Μάρουοντ.

— Διαβολόκαιρος! του είπε. Το καράβι θα χορδάσει...

— Ασφαλώς, απάντησε εκείνος. Σας αναγγέλλω, κ. Μπριους, πως όλη τη μεταβίβαση σας, ξεχάσατε να φορέσετε ναυτίλ, και το χέρι σας έχει το σημάδι ενός παλιού τραυματία.

Ο ντέκτεκτιβ, νευριασμένος, δεν πούρερε λέξη. Ο άλλος συνεχίστηκε:

— Θανάτωση πως κουβαλάς μαζί μου τα μαργαριτάρια της κ. Ντάτσερ;... Για να έπιμένετε τόσο πως είμαι ο ένοχος, σημαίνει πως είσατε πεισιθάνατος και στενοκέφαλος... Μπορώ να σας προσφέρω ένα κοκταίλ.

Την άλλη μέρα, ο ντέκτεκτιβ βρήκε ευκαιρία να δράση. Ένώ ο Μάρουοντ βρισκόταν σ' ένα χορό, που θα κρατούσε ως τις 3 το πρωί, ο Μπριους μπήκε στην καμπίνα του με άντικλειδί κι' έψαξε όλα τα μπαούλα και τα συρτάρια. Δεν βίωσε την παρμηκή

Ο Μπριους μπήκε στην καμπίνα του με άντικλειδί κι' έψαξε όλα τα μπαούλα...

Τα κλεμμένα μαργαριτάρια

γυνιά άψακτη. Μα δε βρήκε τίποτα, ούτε ένα μαργαριτάρι!

— Απάνω του θα τα έχη, είπε τακτοποιώντας πάλι όλα τα πράγματα. Πάνω να βεθα υθώ...

Μπήκε στο σαλόνι, κόνοντας το μεθύσι. Κι' όταν ο Μάρουοντ πέρασε από κοντά του, αυτός κοιμήθηκε πάνω του, πρσφύροντας ασυνάρτητες φράσεις. Κατάρθωσε έτσι να τον κάνει να χάσει την ισορροπία του και να

ΩΤΟ-ΣΤΟΠ ΚΑΙ ΔΡΑΚΟΙ

Οί κίνδυνοι στους αυτοκινητοδρόμους

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ των Συγκοινωνιών της Δυτικής Γερμανίας, δρ Ζέεμπου, απήθυνε, την περασμένη εβδομάδα, μία δραματική έκκληση στις νέες κοπέλλες της χώρας του: Να αποφεύγουν, προπαντός, όταν είναι νέες, το ότο-στόπ, που συνηθίζεται πολύ, τα μεταπολεμικά χρόνια.

Ο λόγος, που υπαγόρευσε την έκκληση αυτή στο Γερμανό υπουργό, είναι πως, για πρώτη φορά, το έφετει, να καλοκαίρι, το ότο-στόπ διαμορφώθηκε σε μία σοβαρή απειλή για έκεινες που το χρησιμοποιούν για να φτάσουν άνετα στον προορισμό τους, και όχι για να επιζητήσουν μία περιπέτεια. Άλλεπάλληλες περιπτώσεις βιασμών, αλλά και εξαφανίσεων κοριτσιών, έχουν την αφορμή τους στο ότο-στόπ, σε σημείο, ώστε η γερμανική αστυνομία, ανήσυχη από την αύξηση αυτών των κρουσμάτων, να έλεγχη τώρα με περιπόλους τους κυρίως τερους αυτοκινητοδρόμους και να σταματήσει πολλά αυτοκίνητα, για να έεξακριβώνη αν είναι σε κίνδυνο το κορίτσι που βρίσκεται μέσα.

Για την ώρα, έχουν συλληφθεί τρεις «δράκοι» των αυτοκινητοδρόμων, από τους οποίους ο ένας ηλικίας 20 μόλις έτών, με δολοκληρή σειρά καθένας στο ενεργητικό του βιασμών και κακοποιήσεων κοριτσιών, που ανέβηκαν έντελως άνυψοπα στο άμαξί τους. Έκτός, όμως, από τους τρεις αυτούς, που, προφυλακισμένοι, περιμένουν τη

πέση. Κι' επωφελημένη απ' το πέρισό του, για να του ψάξη τις τσέπες.

— Παρασάπιστε, φίλε μου, του είπε εκείνος νελάντας. Κρατήστε πάνω μου, να σας πω ως την καμπίνα σας.

Δεν έδειχνε την παρμηκή ανησυχία — σαν ναχε βρή κάποια οίγυρη κορυφή για τα μαργαριτάρια...

Τις επόμενες μέρες, ο ντέκτεκτιβ

κτιβ δε σταμάτησε καθόλου την έπιτηρήσή του. Όταν το πλοίο έφτασε 50 μίλια μακριά απ' τη Ν. Υόρκη, το πλησίασε με δυνάμεις νακάτος. Κι' ο κυβερνήτης της φώναξε στον τζέντλεμαν, που άκουμπουσε στην κουπαστή του πλοίου:

— Καλώς ήρθατε! Πόρτε ένα πακέτο αμερικάνικες έφημερίδες. Μήπως έχετε άνγλικές;

— Πόρτε!

Κι' ο Μάρουοντ πέταξε ένα δέμα έφημερίδες στο φίλι του. Ο ντέκτεκτιβ δεν είχε προλάβει να επέμβη. Έσπευσε πάντως να τηλεγραφήσει στο τζελανείο, δίνοντας την περιγραφή της δενζινάκατου, όπου έπαρεπε άσφαλώς να βρισκόνταν τα μαργαριτάρια...

Παράξενο όμως! Άντι το μικρό αυτό σκάφος να τραβήξει για την παραλία, άφισε το «Ντιούριν» να προχωρήσει και στάθηκε δυό μίλια πιο πίσω.

Στην αποβίβαση του Μάρουοντ, οι τελωνοφύλακες τον ψάχνε προσεχτικά, αλλά δε βρήκαν τίποτε πάνω του. Ψάχνε έπίσης τη δενζινάκατο, όταν έφτασε κι' αυτή... του κάκου όμως. Ο ίδιος κτιβ της, κάποιος Όσκαρ Χόλεϋ, τους κτύπησε ειρωνικά, σαν να τους έλεγε:

«Κάνετε τον καιρό σας! Ο Μάρουοντ κι' έγω σοφιστικαίνα ένα θαυμάσιο κόλπο, για να περάσουμε τα μαργαριτάρια μπροστά απ' τη μύτη σας, χωρίς να μάς ένοχλήση κανείς!».

Βλέποντας την άπονηπτευσί του ντέκτεκτιβ, ο τελωνής του είπε:

— Θα έζερετε, βεβαία το φίλι μου Τζιμ Πέκ. Παρ' όλα τα 80 χρόνια που εξακολουθεί να νάνο ο καλύτερος ντέκτεκτιβ της Αμερικής, σ' αυτόν ανησυχούμε τις μπερδεμένες υποθέσεις... Είναι παράλυτος, μα το μυαλό του δουλεύει μ' εξαίρετική διαύγεια... Δεν πάτε να τον δάτε; Σίγουρα αυτός θ' ανακαλύψει το καινούργιο κόλπο του Μάρουοντ και του Χόλεϋ!

Ο Μπριους άκολουθήσε τη συμβουλή.

Ο Πέκ υποδέχτηκε ένκαρδια τον Άνγλο συνδελφό του.

— Δώστε μου δ' τα στοιχεία, του είπε, και άφιστε μου 24 ώρες προθεσμία για να δω τη λύσι.

Μετά 24 ώρες, ο Πέκ δέχτηκε πάλι την έπισκεψή του Μπριους. Τα μάτια του γέμου λαμπανε τώρα από ευχαρίστηση.

— Έν τάξει! είπε. Έκανα την αναπαράστασι της κλοπής. Στην άρχη, ο Μάρουοντ θ' άκλειε το κολλίσε της κ. Ντάτσερ, κορησώ, πωλώντας ένα μικρό νάντιχο δέμενο μ' ένα λαιτίχο στον ώμο του. Μόλις ο νάντιχο έπιασε το κολλίσε, το τραβήξε και τ' ανέβασε πάνω στον ώμο... Όσο για τον κορυβό στον πλοίο, ψάξατε μέσα στις σανίδες που κρατάνε την κουκέτα:

— Όμοιογώ ότι όχι!

— Ότε και στο σιδώνιο του νιπτήρα. Ε... Ε, λοιπόν, εκεί θα κλέφτηκε τα μαργαριτάρια, μέσα σ' ένα καουτσουκένιο σωλήνα. Ο σωλήνας αυτός άρισκότανε κατόπι μέσα στις έφημερίδες, που πέταξε ο Μάρουοντ ύστερα, τα μαργαριτάρια τα έβιδεψαν... έελοποιήκατε!

— Δε σας καταλαβαίνω!

— Άπλουστάτα, ο Χόλεϋ, τα έστειλε στη στεορία με ταξιδιωτικά περιπορίδια!

— Ποτέ μου δε θα το άκεπτόμουν!... μουρμούρισε ο Μπριους. Όστε α' άκάμαε για πάντε, τα μαργαριτάρια.

— Καθώς! Σε μία ώρα, θα μάς τα φέρουν οι άντιφύλακες, είπε πούζ ο Τζιμ Πέκ. Κάσε έδιοκτιχτή περιτορεώνος άφείλε να τον δηλώσει στις αρχές. Και πραγματικά, ο Τζιμ Χόλεϋ έχει ένα περιτορεώνο, στο Λονγκ-Άιλαντ...

Τ' άπόνευμα, οι άστυφύλακες κερσούδες, στο φρέσκο με Μάρουοντ.

Τα μαργαριτάρια είχαν άρεβή μέσα στον περιτορεώνο, τη στιγμή που πήγαναν να τα πάρουν οι δυό συνένοχοι.

E. MA-Ι SON

ΥΠΟΘΕΣΕΤΕ, ότι φοράτε ένα σχεδόν άφθαρτο μαγικό μανδύα, που σας ζεσταίνει όταν κρυώνετε και σας δροσίζει όταν ζεσταίνεστε. Έπίσης, προστατεύει την υγεία σας και σας είδοποιεί όταν την άπειλή κάποιος κίνδυνος. Είναι όμορφο, έλαστικό και στερεώτατος. Τέλος, ανανεώνεται μόνος του όταν φθαρεί αυτοκαθαρίζεται όταν έρεωθί.

Σας φαίνεται αδύνατο; Κι' όμως τον έχετε, αυτό το μανδύα. Είναι το δέρμα σας, που κάνει όλα αυτά τα θαυμαστά πράγματα, και πολλά άλλα ακόμη.

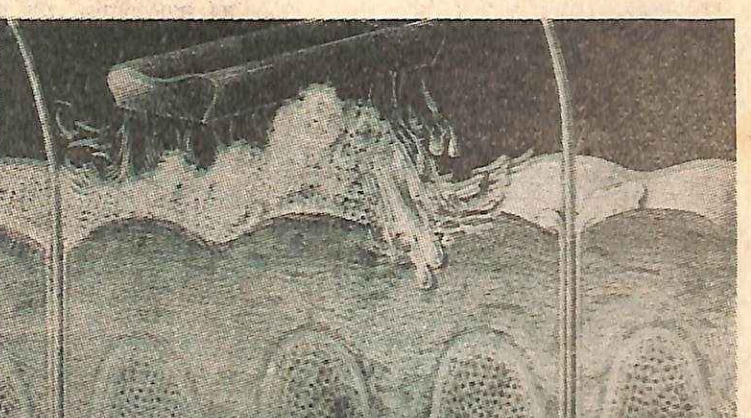
Το περίεργο είναι, ότι, ενώ έερωμε ένα σωρό πράγματα για τη βίατα, την περιποίηση της καρδιάς, την άξια των άμυγαλών, τη σπουδαιότητα της γυμναστικής, κλπ. — πολύ περισσότερο απ' όσο

ρούν το δέρμα μαλακό, οι έλαστικές ίνες του έξασθενούν και το λιπαρό στρώμα, κάτω απ' αυτό, γίνεται παχύτερο.

Έτσι, το δέρμα στεγνώνει και ρυτιδώνεται.

Οι ρυτίδες δεν άποφεύγουνται με φάρμακα ή με μασάζ, γιατί τίποτα απ' αυτά δε μπορεί να έδναδώσει στο δέρμα την έλαστικότητα του.

Η έπιδερμής στερεώνεται πάνω στη δερμίδα με έκατομμύρια μικρούς ίστους, κοινά ονόματι, διευθετημένους σε σειρές, που άνασχηκώνουν λίγο την έπιδερμίδα και σχηματίζουν πάνω της λεπτές παράλληλες ραβδώσεις. Αυτές οι ραβδώσεις δημιουργούν τα δακτυλικά άποτυπώματα, που διαφέρουν από ένα σε άλλον άνθρωπο (ή, πιθανώς, τις να έχουν και άνθρωποι τα έ-

Να πως το σαπούνι καθαρίζει το δέρμα από το μίγμα λιπαρών ουσιών και σκόνης, που έχει φορέσει τους πόρους. Με το τρίψιμο με μία βούρτσά, έξαλλάει το έφανειακό στρώμα των άκνησών κυττάρων της έπιδερμίδος. Οι άμετρητες φυαλίδες της σαπωνώδους τραβούν να μανήντες αυτά τα κύτταρα και την άκαθαρσία. Συνκόνως, το σαπούνι διαλύει ή ναλκατοποιεί τα λίπη.

Υπάρχουν όμως κι' άλλοι άδενες, οι σμηγματογόνοι, που παράγουν μία λιπαρή έκκρισι, το σμήγμα, που διατηρεί μαλακό το δέρμα μας.

Ο ιδρώτας και το σμήγμα φαίνεται, ότι έχουν και άντιστητικές ιδιότητες. Καταστρέφουν όλη τη μικροοργανισμούς, που βρίσκονται πάνω στην έπιδερμίδα μας. Δίχως αυτή την άυτοαστερωσί του, το δέρμα μας θα ήταν διαρκώς σκεπασμένο από έκατομμύρια μικρόβια και μύκητες, που θα έρίμεναν να βρουν ένα έλάχιστο άνοιγμα, για να έισχωρήσουν στον οργανισμό και να τον μολύνουν.

Όσο για τις τρίχες, δεν έχουν καμμία χρησιμότητα στον άνθρωπο. Άποτελούν απλώς ένα υπόλειμμα απ' το μακρινό πρόγονό μας, τον πίθηκο. Το δέρμα ενός έηλικού έχει 300—500 χιλιάδες τρίχες.

Η πιο πολύπλοκη λειτουργία του δερμάτος είναι ο ρόλος, που παίζει στη ρύθμιση της θερμοκρασίας του σώματος από το κεντρικό νευρικό σύστημα.

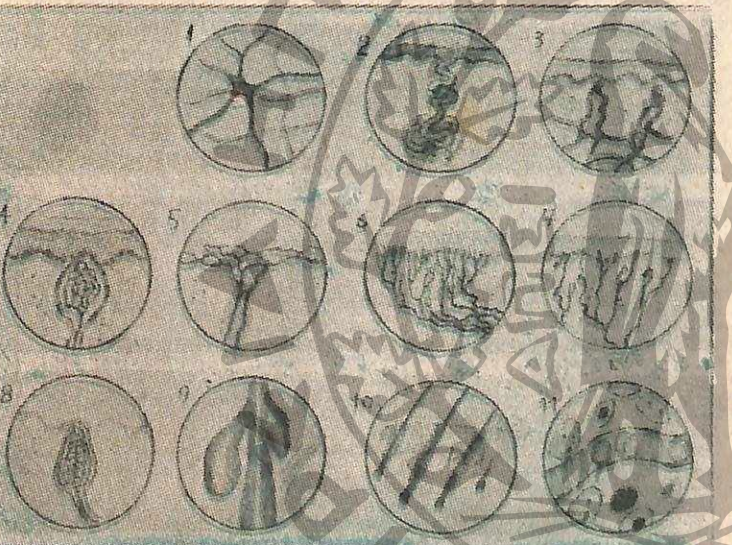
Ο άνθρωπος είναι ένας «κίνητος φούβρος», που παράγει και διασκορπίζει απ' το δέρμα του 2.500 θερμίδες την ήμερα — άσε, θ' άκούσατε για να βράσουν 25 κιλά νερό!

Έκτός όταν είμαστε άρρωστοι, το σώμα μας διατηρεί μία θερμοκρασία 37 βαθμών, άσχετα με την έξωτερή της. Όταν πέσει η θερμοκρασία του αίματος, συστέλλονται τα αϊμοφόρα άγγεία του δερμάτος.

Οι ηλικιωμένοι, ιδίως, πρέπει να άποφύγουν το πολύ ζεστό νερό και να μεταχειρίζονται λιπαρά σαπούνια, που δε διαλύουν το φυσικό λίπος του δερμάτος.

Η BITAMIN B4 ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΚΟΙΝΩΣΜΟΥ

Παρατηρήσεις, που έγιναν τελευταία, έδειξαν ότι το οινόπνευμα έφτανει τα άπομεία της βιταμίνης B4, που είναι άπαραίτητη για την ισορροπία του οργανισμού μας. Γι' αυτό, οι άνθρωποι που κάνουν κακά αλκοολικά ποτά, άποφύγουν μια προδευτική έλαστικότητα, που τους προδίδει σε διάφορες άσθενίες. Οι Άγγλοι έπιστημονες άσθενίες, τη βιταμίνη B4 σε μεγάλες δόσεις στους άλκοολικούς. Την ίδια έπιταμή συνιστούν, που έπικαι και σ' έκεινους, που πρσέχεται να πάρουν μέρος σ' ένα πόνο υγείας, που θα συνοδεύει και με άφθνη οινόπνευμα. Άλλά να συνειδητοποιήσουμε! Άνά δε σημαίνει ότι, παίρνοντας κανείς βιταμίνη B4, μπορεί να κάνει κατάχρησι σε οινόπνευμα, δη ποτά. Η εν λόγω έπιταμή άποφεί το μεταβολισμό του οργανισμού και μετριάζει, την έπιδερμίδα του σπιν οργανισμού, σε ένα προάγιο, αλλά δε μπορεί να έδναδώσει τις δυνάμεις συνεισέει του άτομα που κάνουν κατάχρησι στα οινόπνευμα ποτά.

Ένας τετραγωνικός πόντος δερμάτος περιέχει: 1) 4 μέτρα νεύρα. 2) 100 ιδρωτοποιούς άδενες. 3) 1 μέτρο έλαστικό άγγείο. 4) 12 όργανα αίσθησης της θερμοότητας. 5) 2 όργανα αίσθησης του πόνου. 6) 200 νευρικά άπολήξεις αίσθησης του πόνου. 7) 3.000 αίσθησια κύτταρα. 8) 25 όργανα αίσθησης της πίεσης. 9) 15 σμηγματογόνους άδενες. 10) 10 τρίχες. 11) 3.000.000 κύτταρα.

Ο Βάλτερ Ούλμπριχτ

Ο ΟΥΛΜΠΡΙΧΤ κι' οί χαρταετοί

Η ιδιωτική ζωή του ηγέτου της
Ανατολικής Γερμανίας

ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ των διαφόρων κομμουνιστικών κομμάτων δεν διακρίνονται, ως γνωστόν, για το κομψό ντύσιμό τους.

Είναι κάτι που δεν του δίνουν σημασία και δεν το δρουν τόσο σύμφωνο με τις έννοιες που έχουν και με το πολιτικό τους «πιατέλν». Ωστόσο, υπάρχει ανάμεσα τους ένας και μάλιστα όχι νέος, αλλά ηλικίας 68 χρόνων, που αποτελεί εξαίρεση: ο αυτόν τον κανόνα. Πρόκειται για τον Βάλτερ Ούλμπριχτ, τον ηγέτη της Ανατολικής Γερμανίας.

Ο άνθρωπος αυτός, που το όνομά του ήρθε πάλι στο προσκήνιο του διεθνούς ενδιαφέροντος με το ζήτημα της νέας κρίσης του Βερολίνου, είναι ένας από τους πιο παλιούς και πιο δυναμικούς κομμουνιστές πολιτικούς στο ανατολικό συγκρότημα.

Γεννήθηκε στη Λειψία από φτωχούς γονείς και ανακαταστάθηκε στην πολιτική σκηνή από παιδί. Χώρις στα διαπονητικά του χαρίσματα και την αφο-

ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΤΑΦΕΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΡΙΝΟΚΕΡΟΥΣ

Για να προστατεύουν τους ρινόκερους, που κινδυνεύουν να εξαφανισθούν, από το ανελέητο κυνήγι που τους γίνεται, η Νοτιοαφρικανική κυβέρνηση έχει καταρτίσει ένα σχέδιο μεταφοράς τους σε «έθνικα πάρκα», όπου θα ζουν σε ειρηνικές συνθήκες. Επειδή όμως οι ρινόκεροι είναι πολύ δύσκολοι να μεταφερθούν, οι υπάλληλοι της κυβέρνησης έχουν αναλάβει να τους μεταφέρουν με τη βοήθεια των ελπίμων. Έτσι, με τη βοήθεια των ελπίμων, οι ρινόκεροι μεταφέρονται από τη νοτιοδυτική Αφρική στην ανατολική Αφρική, όπου θα ζουν σε ειρηνικές συνθήκες. Επειδή όμως οι ρινόκεροι είναι πολύ δύσκολοι να μεταφερθούν, οι υπάλληλοι της κυβέρνησης έχουν αναλάβει να τους μεταφέρουν με τη βοήθεια των ελπίμων.

Τώρα λοιπόν, η μέθοδος τελειοποιήθηκε, με τη χρησιμοποίηση μίνιμου τριών φορτηγών: ένας να μεταφέρει τους ρινόκερους, ένας να μεταφέρει τους ελπίμους, και ένας να μεταφέρει τους υπάλληλους. Έτσι, με τη βοήθεια των ελπίμων, οι ρινόκεροι μεταφέρονται από τη νοτιοδυτική Αφρική στην ανατολική Αφρική, όπου θα ζουν σε ειρηνικές συνθήκες. Επειδή όμως οι ρινόκεροι είναι πολύ δύσκολοι να μεταφερθούν, οι υπάλληλοι της κυβέρνησης έχουν αναλάβει να τους μεταφέρουν με τη βοήθεια των ελπίμων.

Επαρμόζοντας αυτή τη μέθοδο, οι υπάλληλοι της κυβέρνησης έχουν αναλάβει να μεταφέρουν τους ρινόκερους από τη νοτιοδυτική Αφρική στην ανατολική Αφρική, όπου θα ζουν σε ειρηνικές συνθήκες. Επειδή όμως οι ρινόκεροι είναι πολύ δύσκολοι να μεταφερθούν, οι υπάλληλοι της κυβέρνησης έχουν αναλάβει να τους μεταφέρουν με τη βοήθεια των ελπίμων.

αίωσός του στο μαρξισμό, διακρίθηκε γρήγορα κι' ανέβηκε το ένα μετά το άλλο τα σκαλοπάτια της κομματικής ιεραρχίας.

Όταν ο Χίτλερ πήρε στα χέρια του την εξουσία, ο Ούλμπριχτ, μαζί με άλλους διακεκριμένους ομοϊδεάτες του, κατέφυγε στη Σοβιετική Ένωση, όπου έμεινε ως τη συντριβή της ναζιστικής Γερμανίας, το 1945. Κατοικούσε, σε άλλο αυτό το διάστημα, στη Μόσχα, στο ξενοδοχείο «Λούξ», μαζί με τη Λότερ Κούν, την αφοσιωμένη γραμματέα του, που την παντρεύτηκε το 1951. Ο Στάλιν τον είχε σε πολύ μεγάλη υπόληψη κι' έλεγε χαρακτηριστικά ν' αυτόν:

— Ο σύντροφος Ούλμπριχτ, είναι ένα από τα δυο - τρία μεγάλα ονόματα, που σέβονται και θαυμάζουν ανεπιφύλακτα στο δικό μας κόμμα.

Παρ' όλα αυτά, ο Ούλμπριχτ δεν ήταν και δεν είναι και τώρα ένας τυποποιημένος πολιτικός αυτό του «κόσμου». Η μανία του για τ' ακριβά και τα καλοπιασμένα κοστούμια τον ξεχωρίζει από τους άλλους «συνάδελφους» του. Ο ίδιος την ξέρει, ανασφραγίζοντας ότι ο πατέρας του ήταν ράφτης κι' ότι, επομένως, πρόκειται για... κληρονομική ιδιότητα. Άλλα δεν είναι μόνο αυτή η διαφορά, που κάνει τον Ούλμπριχτ να αποτελεί εξαίρεση του κανόνα. Υπάρχουν κι' αρκετές άλλες. Όταν μιλάει στο λαό - όχι στις κομματικές συγκεντρώσεις - έχει ανέκαθεν τη συνήθεια να μην ανασφραγίζει καμία καθαρή κομμουνιστική λέξη κι' ούτε, ποτέ, απ' όλα, τη λέξη κομμουνισμός και τα παραγώγα της. Παρ' όλον ότι ποτέ δεν χρησιμοποιεί χειρόγραφο κι' αυτοσχεδιάζει τους λόγους του, ποτέ δεν παρασύρεται, ώστε να αναθεωρήσει, καμιά μ' απ' αυτές τις λέξεις. - Λένε οι θαυμαστές του.

Πολύ λίγο κομμουνιστές φαίνεται επίσης ο Ούλμπριχτ στην ιδιωτική του ζωή. Αρκετές από τις συνήθειές του έρχονται σε κατάφωρη αντίθεση προς τις πολιτικές του ιδέες, ή τουλάχιστο προκαλούν την απορία.

Το 1928, όταν ο τότε αρχηγός του νεοαναγκαστικού Κ.Κ. Έρνστ Τάιμμαν, που τον σκότωσαν άγνωστοι οι ναζί, έφτασε στο Βερολίνο με το τραίνο, ο Ούλμπριχτ τσακώθηκε στα νερά μαζί του, μόλις συναντήθηκαν. Η αιτία: «Ο Τάιμμαν είχε ταξιδεύει... τρίτη θέσι. Για τον Ούλμπριχτ, «το να έχει κανείς στην τοιπή του λεφτά να να ανωράση κάτι, που θεωρείται πολυτέλεια και να μη το κάνει από φόβο μήπως σκανδαλισθεί τους άλλους, είναι φασισμός και τίποτε άλλο». Η φράση αυτή είναι παρμένη από μια πρόσφατη συνέντευξη του και, όταν συνδυασθεί με το επεισόδιο που αναφέραμε, ο λόγος, έρχεται άσχετα τις «αίσθησεις» που μπορεί να χαρακτηρίζουν ανέκαθεν τη ζωή του κι' ιδιαίτερα την ιδιωτική.

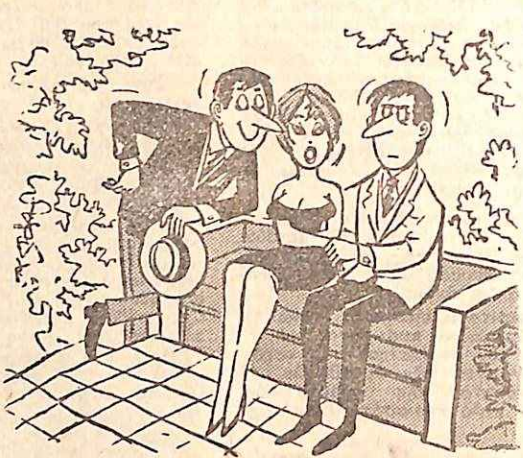
Οι επίσημοι διονόμοφοι του αναφέρουν, ότι εργάζεται 18 ώρες το 24ωρο, αλλά φαίνεται ότι αυτό δε συμβαίνει από αρκετό καιρό τώρα. Ο Ούλμπριχτ υποφέρει πολύ από το σωματικό και τη χολή του, πράγμα που φέρεται στο ότι υπήρχε ανέκαθεν διασπορά καλοφρονέας. Στη διδασκαλία του, υπάρχει ένα ολόκληρο τμήμα με διδασκαλία περί οδού και μαγειρικής απ' όλο τον κόσμο. Ο ίδιος, χρησιμοποιώντας κάποτε, είπε:

— Είμαι θείατος, ότι έχω διαβάσει περισσότερα τέτοια κείμενα, παρά οτιδήποτε άλλο στη ζωή μου. Ήταν μέρες που δεν έπιασα στα χέρια μου εφημερίδα, έγγραφο ή πολιτικό διδίο. Μα δεν πέρασε καμιά ημέρα, που να μη διαβάσω κάτι σχετικά με τις απολαύσεις του σύγχρονου ή τουλάχιστον να μη φέρω στο νου μου κάποια πετυχημένη συνταγή, που να αφορά την κουζίνα.

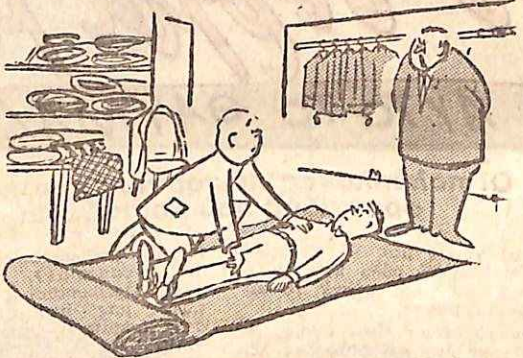
Ένα άλλο «κόμμι» του Ούλμπριχτ είναι οι... χαρταετοί. Όταν ήταν παιδί, δεν ήθελε να παίξει με τίποτ' άλλο. Σ' ένα από τα δωμάτια της επαύλειάς του, έχει τώρα μια πλούσια συλλογή από μικροσκοπικές χαρταετών, προερχόμενες από κάθε χώρα. Το σπουδαιότερο τμήμα της συλλογής, φυσικά, ανήκει στην Κίνα, τη χώρα που είναι η πατρίδα των χαρταετών. Ο Μάο Τσέ Τουνγκ έχει στείλει στον Ούλμπριχτ μια θαυμάσια σειρά από τέτοια σχέδια, σε πέντε άλμπουμ από μεταξωτό χαρτί.

Ο ηγέτης της Ανατολικής Γερμανίας είναι μια ενδιαφέρουσα φιγούρα. Άλλα έχει ιδιαίτερη προτίμηση στα καθαρά οριστοκρατικά σπορ, το τένις και την ιππασία.

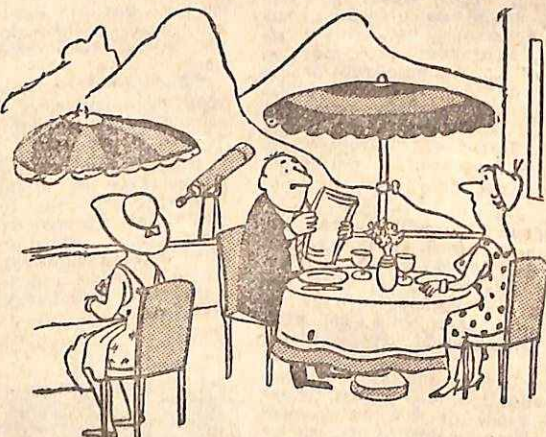
Ο ίδιος είναι πολύ καλός τεννίστας και λέει χαρακτηριστικά: «Μετά το σφυροσπάσιμο, αυτό που αγαπώ πιο πολύ, είναι η... ρακέττα».

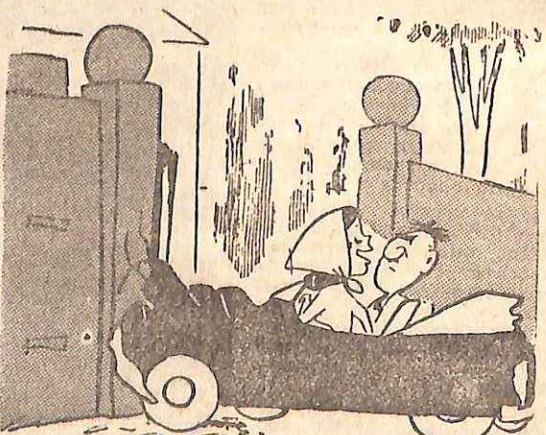
Μην του δίνεις σημασία... Είναι ένας βλάκας που με παρακολουθεί από την ώρα που βγήκα απ' το σπίτι!...

ΕΝΔΥΜΑΤΑ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ - Είπατε νέος στο τμήμα εδώ;

Μην κυττάς τις τιμές του καταλόγου... Θα σου κόψουν πάλι την όρεξη!...

Ευτυχώς που φτάσαμε στο σπίτι μας!

Η «BOMBA» της υγείας

Η επιστήμη διαπίστωσε, ότι το μήλο διώχνει τις περισσότερες αρρώστιες

ΤΑ ΜΗΛΑ δεν είναι ασφαλώς το πρώτο από τα φρούτα που προτιμά ο πολύς κόσμος. Τη θέση αυτή τη διεκδικούν τα σταφύλια και τα πορτοκάλια. Η σημερινή, ωστόσο, επιστήμη έχει διαπιστώσει, ότι η θρεπτική και θεραπευτική αξία αυτού του κοινού φρούτου, που μπορούμε να το έχουμε δέκα μήνες τον χρόνο στο τραπέζι μας, είναι ούτε λίγο ούτε πολύ απερίγραπτη.

Η πιο γνωστή μορφή μηλοθεραπείας είναι εκείνη που έχουν υιοθετήσει οι νεώτερες μητέρες. Πρόκειται για τη διαίτα με αυτό το φρούτο για την αντιμετώπιση της παιδικής διάρροιας και της εντερικολίτιδας. Γι' αυτό, που πρέπει να είναι ωριμα, γίνονται, με καλό τρίψιμο, πολλές φορές παραχονται στο παιδί για μερικές ημέρες συνεχώς. Τα αποτελέσματα είναι σχεδόν κατά κανόνα θεματικά. Οι δριφύλλοι κυρίως στην ταμνίνη που περιέχει αυτό το φρούτο.

Η διαίτα με μήλα, έξ' άλλου, παίζει σημαντικό ρόλο στην αντιμετώπιση των παχυσαρκιών, των υπέρτασων, της αρτηριοσκλήρωσης, καθώς και στις περιπτώσεις διατροφικής του μεταβολισμού. Τέλος, τα μήλα αποτελούν μία εξαιρετική τάδεως προσθήκη για τον έρροισμο των παθήσεων που συνεπέρχεται το γήρας. Η διαίτα με μήλα, γενικά, αποτρέπει την αύξηση της αρτηριακής πίεσης και του βάρους κι' έτσι συντελεί στο να διατηρούνται άκμαστοι οι λσίοι.

Σήμερα, οι διατροφολόγοι υπογραμμίζουν με ιδιαίτερη έμφαση τον σωτήριο ρόλο που παίζουν τα μήλα απέναντι στον κίνδυνο της καρδιακής έμβολης. Οι καρδιολόγοι, από τη δική τους πλευρά, προσυπογράφουν αυτή την άποψη ομόθυμα, παρ' όσον δεν έχει ακόμη εξηγηθεί με βεβαιότητα σε τι ακριβώς οφείλεται η ευεργετική επίδραση αυτού του φρούτου στο κυκλοφορικό σύστημα.

Μια άλλη ομάδα παθήσεων, που τις αποτρέπει τα μήλα, είναι οι ρευματισμοί και η αρθρίτις.

Το φρούτο αυτό έχει επίσης την ιδιότητα να εμποδίζει τον σχηματισμό λίθων στα νεφρά. Είναι, λόγω χάρη, γνωστό πόσο άσχετα είναι τα κρούσματα αυτής της πάθησης στη Γαλλία και στη Γιουγκοσλαβία, όπου σημειώνεται κατακόρυφη μείωση του αριθμού των νεφρικών λίθων. Η αιτία, λοιπόν, αυτό το φρούτο μπορεί να αποδοθεί, σε αρκετές καταστάσεις αρρώστιας ή προδιαθέσεως προς την αρρώστια, άριστο φάρμακο.

Τα μήλα μπορούν να ποικίλουν στον τρόπο με τον οποίο διαφέρουν μορφές, όχι μόνο ως προς το μέγεθος, αλλά και ως προς το χρώμα. Στην τελευταία περίπτωση, μειώνεται το περιεχόμενο των βιταμινών, που είναι πολύ πλουσιότερο όταν τρώμε το φρούτο όμοιο και προπαντός ολόκληρο, με τη φλούδα του, άφρο, φυσικά, πλυμένη καλά προηγουμένως.

Τα μήλα έχουν πάντα ευεργετική επίδραση στον οργανισμό, αλλά φρούτο για ποιά εποχή και για ποιά ηλικία πρόκειται. Λόγω χάρη, στο διατολόγιο του μικρού παιδιού, συνιστάται σήμερα από την επιστήμη ό,τι δυνατόν πιο πρόωγος εμπλουτισμός του γενικά με φρούτα και ιδιαίτερα με μήλα. Συγκεκριμένα, μετά τη συμπλήρωση του έκτη μηνός, τα μήλα είναι σπουδαίο συστατικό στο διατολόγιο του βρέφους με τη μορφή χυμού ή περασμένα καλά στον τρίφτη. Στους ενήλικους, η μέση ποσότητα μήλων, για σκοπό θεραπευτικό ή προληπτικό, έδεικνυται και κυμαίνεται ανάμεσα στα 500 και τα 1000 γραμμάρια, χωρίς να αποκλείεται, με άδεια του γιατρού, ποσότητες αρκετά μεγαλύτερες (ίσως τα τρία κιλά). Τα μήλα αυτά πρέπει να προωγούνται σαν συμπληρώματα του καθαρού φαγητού, μεσημερι και βράδυ, χωρίς ν' αποκλείεται η παρουσία τους στο πρωινό και το απογευματινό πρόγευμα.

Η χημική σύστασις του μήλου δεν είναι η ίδια στις διάφορες ποικιλίες που κι' εξαρτάται επίσης από την εποχή που το φρούτο αυτό ωριμάζει. Κατά μέσον όρο, ωστόσο, το μήλο αποτελείται από 80-85% νερό, από 10% σάκχαρο, από 5% πρωτεΐνες, από 1% κυτταρίνη, από 1% οργανικά οξέα (κυρίως, τρυφικό, ταγγικό κλπ.), από 0,30% λίπη κι' από 0,25% φυτικές πρωτεΐνες.

Η θρεπτική του αξία δεν είναι καθόλου άσημαντη. Ένα μήλο μέσου μεγέθους (συνήθως με 100 περίπου θερμίδες κι' ένα κιλό απ' αυτά τα φρούτα εξασφαλίζει 500. Άλλα παλιν σπουδαία, από βιολογική άποψη, είναι η παρουσία μέσα στο μήλο πολυτιμων βιταμινών, όπως επίσης μεσοβιολογικών αλάτων κι' ενζύμων. Έτσι κι' αν πρόκειται για πολύ μικρές ποσότητες, που δεν ξεπερνούν το επίπεδο των χιλιοστών του γραμμαρίου, ανάμεσα στα μεταλλικά άλατα, που περιέχει το μήλο, αξίζει να αναφερθούν το ασβέστιο, ο φώσφορος, το μαγνήσιο, ο σίδηρος, το μαγγάνιο. Όσον αφορά τις βιταμίνες, το μήλο είναι ιδιαίτερα πλούσιο σε βιταμίνη Β1, ενώ περιέχει σε μικρότερο ποσοστό τις βιταμίνες C, Β2, ΡΡ και Η. Απειναντίας, η βιταμίνη Α είναι ελάχιστη.

Εκτός από τα «προσώπικα» του χαρακτηριστικά, το μήλο έχει, όπως και πολλά φρούτα, την ιδιότητα να τονώνει γενικά τον οργανισμό, να διευκολύνει την πέψη, να άνοιξη την όρεξη και να προστατεύει από τις μολύνσεις και την τοξίνωση. Όλα αυτά τα αποδίδει η επιστήμη στις βιταμίνες, τα άλατα και τα ένζυμα που περιέχει το μήλο. Αυτά, επί πλέον, άσκουν ευεργετική επίδραση και στο νευρικό σύστημα, διευκολύνοντας παράλληλα και τις καύσεις του οργανισμού, που έχουν άμεση σχέση με το αναπνευστικό σύστημα.

Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου υπερβολή αυτό που έγραψε πρόσφατα ο διάσημος Γάλλος βιολόγος Ροτάν για το μήλο: «Το φρούτο αυτό είναι η βόμβα της υγείας».

Η αποκλήρωση

Η έμπορικη μας «φίρμα» - «Σερβία» - θιάλη και υίος - εισαγωγή, εξαγωγή, αντιπροσωπεία, ταξίδια, τουρισμός» ήταν στο έσωτερικό παρτίνοπτι και στο εξωτερικό έχαίρε καλώς ήλπιε. Ο πατέρας μου κι' ενώ, δουλεύαμε σοδορά και ήμασταν άνθρωποι πολύ τυπικοί στις υποχρεώσεις μας και πολύ εύσυνετοι στην έκτέλεση των παραγγελιών μας. Αφού οι στις συναλλαγές και ολιγαρκεία στην εκμετάλλευση των συνορηγών μας. Πάντα με τη μπαμπά και πρηνάινιας περιποίηση και θαύματα και χαίρομαι ό' ένας τόν άλλο για τις επιτυχίες του.

Πάνες στον Παπαδόπουλο: Πίνα, μπαμπά. Τού την έσκαρες: Ού! Με το πρώτο! Μπαρό, παιδί μου. Είσα. άν. τάς του πατέρα σου! Την άλλη μέρα: Μπαμπά, πίνες στο Χατζη-χορηστίδη: Πίνα, παιδί μου. Την «πάπες»: Μεγαλοπρεπώς! Μπαρό, μπαμπά! Είσα! ά. Είσα της σήπης σου. Έτσι κυλούσε η ζωή. Άλλά μπήκε στη μέση η Μαίρη. Κοινή

Ηγγυημένη - Αμετάβλητη - Πλένεται
δεν Τσαλακώνει - δεν Ξεπλίσσάρει

Πωλείται εις όλα τα καλά Κατ/ματα Αρχ. 250
σε κουτί πολυτελείας με το παγκοσμίου φήμης
σήμα έμπιστοσύνης

Ζητείτε έμπρόνως την έτικεττα ACRILAN 60% - ΜΑΛΛΙ 40%

Χονδρική Πώλησις
α) ΕΒΥ Α.Ε. Πλατεία Μητροπόλεως 1^α - Τηλ. 30-419
β) Άφρ! Μαδούρου Πλούτωνος 3 - Τηλ. 23-467

υπόθεσι, κοινό είδύλλιο. θαρμμένο και χιλιόμετρομένο. Η Μαίρη ήταν στο νασαείο δικτυολογός κι' ενώ το νερό σφεντικό και τα φιαλάμε. «Αία το διαβάς, λές: (Πάλι τ'ά ίδια: Σαχλαμάρες)! Να! Άλλά άμα το ζής, δεν είναι καθόλου «σαχλαμάρες». Είναι όραμα μεγάλης πνοής γεμάτο περιπέτεια, συνεισφορά κι' ενδιαφέρον! Γιατί η Μαίρη δεν ήταν κορίτσι για ένα επίπολο «φλερτόκι». - περιήρατος, σινεμά, ψευτορωμαντισμοί! Η Μαίρη ήταν κοπέλλα σοδορά, κόρη αποστράτου συνταγματάρχη και άδελφή γιατρού! Δε μπορούσε να παίξει μαζί της, γιατί αυτό το παλινδύ, δά είχε συνείψεις κι' επακόλουθα.

Σύμφωνοι. Άλλά ενώ, βλάπεια, έπαιζα! Η Μαίρη ήταν σωστή κοίτλα, σαν αυτές που βλέπουμε στη θεία και καλύτερη. Μπορώ να σας πω πολύ καλλίτερα. Άκούμ και με το «ταμείο» το θνήσκω. Η Μαίρη ήταν η άνοιξη, η προσωποποίηση. Ψηλή, ζανθή, με μάτια «μπλε» σαν ούρα, και θαλάσσια, σαν πολυτίμη πετράδια, δεν έζωρ κι' ενώ πιάς να σας τα πω, γιατί δεν τα καταφέρω και πολύ καλά στις παραποιήσεις, πάντα έβωα στις τάς της, ήταν ενειρωμένη, θαυμάσια, υπέροχα, άπειρα, καταπληκτικά! (Στα έπίθετα, τα καταφέρω καλλίτερα). Μήπως όμως ήταν μόνο τα μάτια: Ήταν μόνο τα χουοά μαλλιά, σαν ανάλυτο χουοοί: Μόνο τα χείλη: Κοραλλένια-τι! «κοραλλένια»: Άριστούργημα! Να τις δίνες φίλι και να φεύγες και να περπατάς παρκάζοντας απ' τόνα πεζοδρομίου στο άλλο σαν Ένγλεζος ναύτης που θναινει από «μπρό»... Και, το «σεξ»: Πού το θάσεις το «σεξ»; Ένα κομμάτι που τώφλα νάκουσε μπροστά του, άδες οι μεγάλες «θεντέτες» του αριστοκρατικού κυνματογραφικού «ορπετορίου», μ' όλα τους τα έντυπια και θέλινπρα, τα «αυτοπράς» ακατάλληλα!

Έτσι δ'καλονοείται πώς δεν άντεξα κι' έμπελα με τη Μαίρη. Θα μου πεις, όταν έμπελα, σκέφτηκα, θέαλα, πώς θ' αναγκαζόμουν να την πάω. Έ. φυσικά! Ούτε συζητάς. Άλλοιώς δε νιότανε. Δόξα τα μάτια, το θεό που δεν ήμουν παντοεινός, γιατί αν ήμουν άπαρτε να χωρίω και θά χωρία άπαρτε, ποία και νάταν η γυναικα μου!

Ο μπαμπάς όμως, δε μπόρεσε να τα καταλάβει όλα αυτά. Προσπάθησα να του εξηγήσω, να τον προσγειώσω σε μια πραγματικότητα, σάση και αναγνωσιότητα, να τον παρώ στην ψυχολογία του εσωτερικού και στην άνταξη, που έπεδαλε αυτή την έννοι με τα μεταξωτά δεσμά του Ίνενσιού. Τίποτα! Άλυστο άτενκτος, άνένδοτος, άσυνεπτος!... Θά σε αποσπάρω! μου είπε.

Μπαμπά, σκέφτηκες πιάς λέει. Το σκέφτηκα και θά το κάνω! Με έβρισε έμένα στις κάπες μου! Ένώ χάρησα πρό ελκούς έτών, και δεν έλαπαίνω, γιατί για να σου άσφα έσένα την περιουσία. Ένώ δεν είχα καρδιά: Και που έβρισε, άν κτύπησε: Άλλά τη σταμάτησα, όπως σταματάω το παιδί το ζυπνιτά!... Έκανε πολύ άσχημα! Έπρεπε ν' άκούσες τους κτύπους της καρδιάς σου. Όχι! Ούτε και τους δικούς σου θ' άκούσω. Δε θά πάω με χωρίς «κοιμναίον»!... Άν δεν έχη «κοιμναίον» είναι γιατί δεν τη σπάνει ο μισός της! Τώρα έδα κι' άτα!

Σιωπή!... Την έπομνη, έθναλε από τις πλάκας τ' όνομά μου και τ' όνομα καινοφανή έπιστολόχαρτα: (Νικόλαος Π. Σερβισάκης). Τη Μαίρη την έδωκε χωρίς πολλές κουδέντες. Έβουνα κι' ενώ και

ήντα υπάλληλος σ' έναν έχθρο που πού με πήρε έπιτηδες για να τον κάνει σεξία. Πήρα ένα μικρό μισθό και για πρώτη φορά στη ζωή μου καταλάβα τη σημασία των συνδικαλιστικών κινησεων και των διαφόρων αίτημάτων νι' αύξηση αποδοχών και λοιπά, που άλλοτε ταβόρικα έντελως άνεξήγητα.

Η Μαίον (έκοψε)! — Άσε ένα διάστημα να μη θλεπώμαστε, ώπου να του περάσει το νέρου, μου είπε.

Εγώ τις πρότεινα να παντρευτούμε — πολύ λονικά ν' να έκδιασούμε την κατάσταση, να κάνουμε ένα παιδί, να τον συνκινήσουμε τον πατέρα, άλλ' αὐτὴ μ' απάντησε πως αὐτὸ ἀκόρως δε θάταν ἠθικὸ καὶ δε θά τὸθελε κι' ἡ οἰκονομία της. Με τὸ ζόρι νάου χωρὶς συνκατάθεσι τοῦ πεθεροῦ, οὐτε νὰ τ' ἀκούσουν οἱ δικοὶ της. Θ' ἀσάωναι τις σκέσεις καὶ θὰ προσπαθοῦσαμ — ἐνὼ ὁλαθὴ — νὰ πείσομαι τὸ νέρου νὰ μὴν ἐπιμειν.

Ἀσάωσαμ, ἔπικονινούναμε πολὺ (σὰτ' κλεσὰτ) καὶ σκεδὸν μὴν νο τηλεφωνικῶς, Ἀλλὰ ἐνὼ δὲν πῆγαίνα σὸ νέρου, Κράταγα ὕφος νὰ (νὰ πέρη) αὐτὸς. Τὶ διαόλο: Πατέρας ἦταν, ἔλενα, θὰ σκεφτὴ πὼς τὸ παιδί του ὑποφέρει, θὰ μαλακῶν καὶ θὰ μὲ φωνάζει.

Ἀλλὰ δὲ μὲ φωνάζει!

Κι' ἡ Μαίον ἀόχισε ν' ἀσάωνι καθε δευμάδα καὶ περισσότερο — ὕποπτο αὐτὸ φυσικὰ — ὡσπου ἔκανε πέντε ὁλόκληρες μερὲς νὰ μὴν τηλεφωνῇ. Τρελὰ λαθῆκαί... Πῆγα ἑνα βράδι σὸ νέρου, ἐκεῖ που δούλευα ὁλοκληρὸ κι' ὁ προϊστάμενος πού ὅπως σὰς εἶπα δὲν τὸν χώνευε τὸν πατέρα μου, μὲ ὑποδέχτηκε κάπως διαφορετικὰ.

— Σὲ καταλαβαίνω, ψιθύρισε.

Ἐπομηνί.

Τάχα σὰς:

— Τὶ ἐννοεῖτε;

— Γιὰ τὸν πατέρα σου...

— Πέθανε;

— Κάτι χειρότερο! Παντρεύτηκε!

— Παντρεύτηκε;

— Ναι, Νόμιζα πὼς τὸ εἶχες διαβάσει.

Καὶ μούδωσε τὴν ἐφημερίδα.

Διάβασα:

(Νικόλαος Π. Σερβιανός — Μαίον Συνακ, ἐτέλεσαν τοὺς νύμφους τῶν)...

Εἶχε παντρευτὴ τὴ Μαίον!...

Εἶχε ἀκούσει... τὴ φωνὴ τῆς καρδίας του!...

Τὴν πῆσα σὸ τῆλεφωνο:

— Οὔτε νὰ σὲ φτῶν δὲ θέλω!

— Ἐλα τώρα, καυμένε Πίπη!

Θυμῶσαι ἑνα φλερτάκι ὀσημαντο: Κῦτταξε νὰ ροδρευτῆς καὶ νερὸς σὸ σπῆτι! Σὲ περιμένουν!

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

Εἶπα...

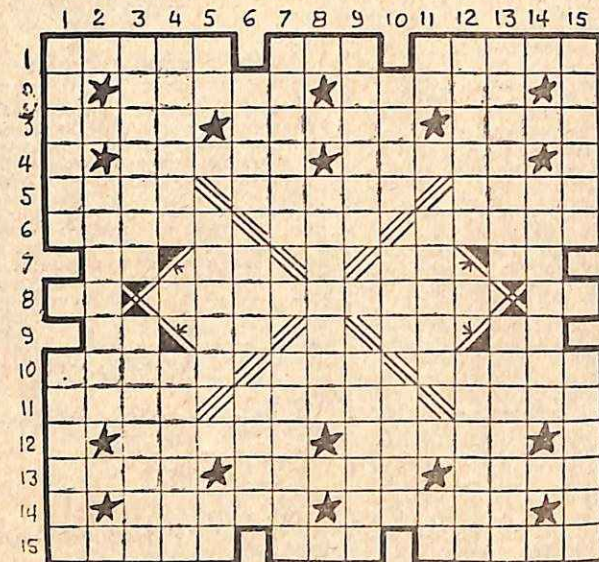
Εἶπα...

Γιὰ μικροὺς

Ἄνω — Κάτω σταυρόλεξο

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, ἀντὶ νὰ σὰς δώσουμε τις ἐξηγήσεις τῶν διαφόρων λέξεων, πού θὰ τὸ συμπληρώσουν, σὰς δίνουμε τις ἴδιες τις λέξεις, ὅχι ἐξαιτίας μετὰ τὴν σειρά ἐμφανισέως τους μέσα σὸ σχέδιο, ἀλλὰ ἐξαιτίας τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων, πού τις ἀποτελοῦν καὶ μὲ ἀλφabetική σειρά.

Μὲ λίγη ἀκρίβεια θὰ μπορέσετε νὰ τοποθετήσετε μιά

Μαγικὸ τετράγωνο

Πάρτετε ἑνα κομμάτι χαρτί καὶ χαράξτετε πάνω σ' αὐτὸ ἑνα μεγάλο τετράγωνο, τὸ ὁποῖο χωρίζετε ἀκολουθῶς σὲ 9 τετραγωνίδια, τρία στὴν κάθε σειρά, ὀριζοντίως καὶ καθέτως.

Μέσα στὰ τετραγωνίδια αὐτὰ τοποθετήστε τώρα τοὺς ἀριθμοὺς:

21	28	35
42	49	56
63	70	77

ἔτσι ὥστε προσθέτοντας τοὺς τρεῖς ἀριθμοὺς τῆς κάθε σειράς, ὀριζοντίως, διαγωνίως καὶ καθέτως, νὰ βρίσκετε πάντοτε γιὰ ἀθροισμα 147.

Φτερωτὲς συλλαβές

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα ἀπὸ καθεμιά τῶν κάτωθι λέξεων, πρέπει νὰ σχηματίσετε, δάχνοντάς τα στὴ σειρά:

1) Ἐνα ἑλληνικὸ χορὰ: ΣΚΑΛΙΣΜΑ — ΤΑΡΑΜΑΣ — ΑΠΙΣΤΙΑ — Α. ΝΟΣΤΟΣ.

2) Κάτι πού ὀδηγεῖ, συνήθως, γρηγορότερα στὴν ἐπιτυχία: ΧΑΡΑΔΡΑ — ΕΠΙΣΤΗΜΗ — ΚΥΡΙΟΣ — ΠΑ. ΤΗΣΙΑ.

3) Ἐπώνυμο πρωταγωνιστοῦ τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου: ΚΑΛΕΣΤΡΕΦΟΣ — ΚΑΣΤΑΝΟΞΑΝΘΗ — ΥΔΡΑΥ. ΛΙΚΟΣ — ΚΑΤΡΑΚΗΣ.

Συμπληρώστε τὴ διαίρεσι

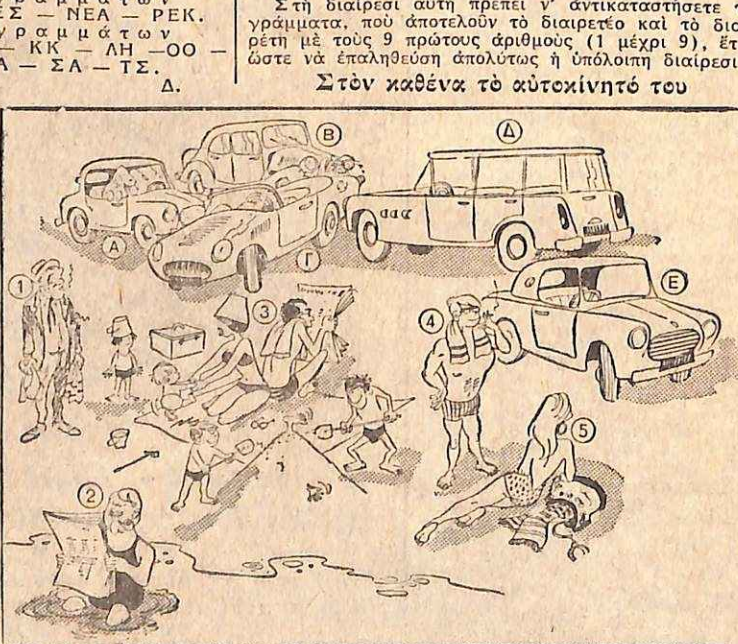
Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι

1 8 9 4 6 3 6

3 4 0 6 2 9 8

Στὴ διαίρεσι αὐτὴ πρέπει ν' ἀντικαταστήσετε τὰ γράμματα, πού ἀποτελοῦν τὸ διατετὸ καὶ διαίρετὴ μὲ τοὺς 9 πρώτους ἀριθμοὺς (1 μέχρι 9), ἔτσι ὥστε νὰ ἐπαληθεύσῃ ἀπολύτως ἡ ὑπόλοιπη διαίρεσι.

Στὸν καθένα τὸ αὐτοκίνητό του

Μπορεῖτε μέσα σὲ 90 δευτερόλεπτα νὰ δώσετε σὸ καθένα ἀπὸ τὰ πέντε πρόσωπα τῆς εἰκόνας μας (1-5) τὸ αὐτοκίνητό του (Α, Β, Γ, Δ καὶ Ε); Ἡ συσχέτισι πρέπει νὰ γινῇ μὲ βάση τὴ λογικὴ καὶ ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ὑπ' ἀρ. 2 κύριος εἶναι Ἀγγλος χρηματιστὴς καὶ διαβάζει τοὺς «Ταίμς». Οἱ λύσεις στὴ σελ. 66

Παντρεύτηκε τὸν δολοφόνο ΤΟΥ ΠΡΟΤΟΥ ΤΗΣ ΑΝΤΡΑ!

Ὅταν κινδύνευσε κι' ἡ δική της Ζωή, ἀνακάλυψε τὴν φοβερὴ ἀλήθεια

ΕΝΑ δυσάρεστο προαίσθημα ἔκανε τὴν Λίλυ Ρόκερ ν' ἀνοιχτὴ τὰ μάτια της, ἐνὼ ἐξω μὸλις εἶχε χαράξει. Κυττάζοντας πλάι της, εἶδε τὸν κρεβάτι τοῦ Τσαρλς Ρόκερ, τοῦ ἀντρα της, στρωμένο καὶ ἄθικτο. Αὐτὸ τὴν ἔκανε ν' ἀναπνεύσῃ ἐντροπὴ. Στὰ πέντε χρόνια τῆς συζυγικῆς τους ζωῆς, ὁ Τσαρλς δὲν εἶχε ξενοχτήσει οὐτε μιά φορά ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆτι. Σπάνια μόνο, ἀκούσθηκε κάπως νάρθη καὶ τότε ἡ Λίλυ, ὅπως εἶχε συμβῆ τὸ προηγούμενο βράδυ, πλάγιαζε χωρὶς νὰ τὸν περιμένῃ.

Μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ ἀνησυχία, ἡ Λίλυ ντύθηκε βιαστικά, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τρέξῃ στὸ σπῆτι τοῦ κοιναῖου της, τοῦ Τζίμ, καὶ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τοὺς φόβους της γιὰ τὴν ἀνεξήγητὴ ἔξαφάνισιν τοῦ Τσαρλς. Βγαίνοντας, ὅμως, στὸν κήπο, ἀντίκρουσε, μέσα στὸ θαυμάσιον πρῶτον φῶς, ἑνα ἐφιαλτικὸ θέαμα: Τὸ σώμα τοῦ Τσαρλς κρεμιόταν ἀψύχου, μὲ μιά θλιβὰ ἐπερσμένη στὸ λαϊμὸ ἀπὸ τὸ κλαδί ἑνὸς δέντρου. Κοντὰ του, ἦταν ἀναποδογυρισμένο ἑνα κάθισμα, πού ὁ Τσαρλς τὸ εἶχε χρησιμοποιήσει, σίγουρα, γιὰ νὰ κρεμαστῇ.

Αὐτοκτονία! Αὐτὸ ἦταν τὸ συμπέρασμα, σὸ ὁποῖο κατὰλήξαν οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ ὁ Ιατροδικαστὴς, πού ἔφτασαν ἐπὶ τοποῦ, εἰδοποιημένοι ἀπὸ τὴν Λίλυ Ρόκερ, μαζί μὲ τὸν Τζίμ, τὸν ἀδελφὸ τοῦ ἀπαγχονισμένου. Μονάχα ὁ Τζίμ Ρόκερ ἀνῆλθε νὰ πιστέψῃ αὐτὴ τὴν ἐκδοχή.

Ὁ ἀδελφὸς μου δὲν εἶχε ἀπολύτως κανένα λόγο ν' αὐτοκτονήσῃ, εἶπε ὁ Τσαρλς ἀστυνομικοῦς. Ἡ Λίλυ ἐπεβεβαίωσε κι' αὐτὴ πὼς ἡ αὐτοκτονία τοῦ Τσαρλς ἦταν ἐντελὴς ἀνεξήγητὴ. Ἡ συζυγικὴ ζωὴ τους ἦταν ἀνέφελη καὶ ἡ οἰκονομικὴ τους κατάσταση καλύτερη ἀπὸ πάντα. Ἐξ ἄλλου, ὁ Τσαρλς ἦταν χαρακτήρας εὐθυμὸς καὶ γεμάτος αἰσιοδοξία.

Οἱ ἀστυνομικοὶ φρόντισαν νὰ ἐξακριβώσουν μὴπως τοῦ εἶχε συμβῆ κάτι τὸ ἀναπάντεχο, πού τὸν ὀδήγησε σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν.

— Τίποτε ἀπολύτως, δήλωσε ὁ Ἀντολφ Σρέντερ, πού ἐπιστάτοσε τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Τσαρλς Ρόκερ. Ἦμαστε μαζί μὲ τὸν Τσαρλς ὡς ἀργὰ τὸ βράδυ καὶ χωριστήκαμε μπροστὰ στὴν πόρτα του, ὅπως συνήθως.

Ὡστόσο, ἂν τίποτε δὲν ἐξηγοῦσε τὴν αὐτοκτονία, κάθε ἄλλη ἐκδοχὴ φαίνονταν παράλογη καὶ ἀπίθανη. Πὼς θὰ μποροῦσε ἑνας τρίτος νὰ κρεμάσῃ, χωρὶς ἀντίστασιν ἀπὸ τὸ θῆμα του, τὸν Τσαρλς Ρόκερ στὸ κλαδί τοῦ δέντρου ἢ νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ νὰ κρεμαστῇ μόνος του;

Εἶσι, ἡ ὑπόθεσι Τσαρλς Ρόκερ, χρονολογούμενη ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1956, ἔκλεισε ὀριστικά γιὰ τὴν ἀστυνομικὴν ἀρχὴν τῆς Νεμπράσκα.

Ἐνῆμισυ χρόνον ἀργότερα, ἡ χήρα τοῦ Τσαρλς, ἡ Λίλυ Ρόκερ, παντρεύτηκε τὸν Ἀντολφ Σρέντερ, τὸν ἐπιστάτη τοῦ ἀγρόκτηματός, πού τῆς εἶχε παρασταθῇ, στὴν δύσκολη ὥρην της, μὲ ἐξαιρετικὴ στοργὴ καὶ φιλία. Χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ Ἀντολφ, ἡ Λίλυ θὰ εἶχε, ἴσως ἀναγκαστῇ νὰ πουλή-

ΣΤΥΓΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

σὴ τὸ ἀγρόκτημα καὶ νὰ γυρίσῃ κοντὰ στοὺς γονεῖς της. Μὰ ἐκεῖνος τὴν ἀπώτρειψε ἀπὸ αὐτὴ τὴ λυσι καὶ τῆς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ὑπηρετῇ τόσο πιστὰ ὅσο ὑπηρετοῦσε τὸν ἀντρα της. Μὲ τὸν καιρὸ ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς Λίλυ γιὰ τὸν Ἀντολφ ἐξεληχθηκε σ' ἑνα τρυφερὸ αἶσθημα. Καὶ μόνον τῆς τοῦ ἔδωσε τὸ θάρρος νὰ τὴ ζητήσῃ σὲ γάμο.

Τὰ πρῶτα χρόνια στάθηκαν εὐτυχισμένα γιὰ τὸ ἀντράγγου, πού ἀποχτήσε κι' ἑνα κοριτσάκι, τὴν Λέονα. Ἡ Λίλυ κόντευε νὰ ξεχάσῃ τὸ ἐφιαλτικὸ ἐκεῖνο πρῶτον, πού εἶχε δὴ κρεμασμένο τὸν ἀντρα της, ὅταν, ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες, ἡ ὕγεια της, πού ἦταν σιδερένια ὡς τότε, ἀρχισε νὰ παρουσιάζῃ μιά συνεχὴ χειροτέρευσι. Τὴν ἐπιάνον κάθε τόσο δύνατοί πόνοι στὸ στομάχι, ἔχανε βάρος, τῆς εἶχε κοπὴ ὅλοσδιόλου ἡ ὁρεξι.

Οἱ γιατροὶ, πού τὴν ἐξετάσανε, δὲ μπόρεσαν νὰ διαγνώσουν τὴ φύσιν τῆς ἀρρώστειας της καὶ περιωρίστηκαν νὰ τῆς συστήσουν μιά λιτὴ διαίτα. Ἡ Λίλυ, ἐξανατλημένη, περνοῦσε πιά τις περισσότερες ὥρες στὸ κρεβάτι, ὅπου ὁ Ἀντολφ, στοργικὸς καὶ περιποιητικὸς πάντα, τῆς ἔφερνε τὴν σούπα, πού εἰσάγαγε μόνος του καὶ μερικὰ φρούτα.

Ἐκεῖνο, ὥστόσο, πού δὲ μπόρουσε νὰ ἐξηγήσῃ στὸν ἑαυτὸ της, ἦταν γιὰτί, ἐπειτα ἀπὸ τὸ λιτὸ αὐτὸ γάμμα, οἱ πόνοι στὸ στομάχι τὴν ἐξαντίανον ὅλοένα καὶ πῖο δύνατοί. Καὶ πάλι, ὅμως, δὲ θὰ σχηματίσε τὴν παρανοικρὴ ὑπόψιν, ἂν δὲν τυχαινε, μιά μέρα,

Καὶ τὴν καθόδηγησε πὼς θὰ πρέπει νὰ ἐνεργήσῃ.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Λίλυ ὑποδέχτηκε τὸν ἀντρα της σὰν τίγρις ἀγριεμένη. Τοῦ φώναξε πὼς ἐξακρίβωσε ὅτι τὴν δηλητηρίασε μὲ ἀρσενικὸ, πὼς αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τὸν Τσαρλς καὶ πὼς θὰ πῆγαινε νὰ τὸν καταγγεῖλῃ.

Ὁ Ἀντολφ ἔμεινε σὰν κερασινόπληκτος. Ἐπειτα, ὅμως, ἔσπασε σ' ἑνα σαρκαστικὸ γέλιο.

— Ὡστόσο, τῆς εἶπε, τώρα τὰ ξερεῖς ὅλα. Ἐκεῖνο, ὅμως, πού δὲν ξερεῖς, εἶναι πὼς δὲ πεθάνης καὶ θὰ σε κληρονومیωω, πρὶν πᾶς στὴν ἀστυνομία!

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Τζίμ Ρόκερ, κρατώντας ἑνα περιστροφὸ, ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὴν κουρτίνα, ὅπου ἦταν κρυμμένος.

— Ἡ ὁμολογία σου, εἶπε στὸν Ἀντολφ, γράφτηκε σὸ μαγνητόφωνο. Μπορεῖς τώρα νὰ φύγεις, ἂν θέλεις, μὰ θὰ σε πιάσουν ὅπου κι' ἂν πᾶς...

Ὁ Ἀντολφ ἔφυγε σὰν ξετρελαμένος, ἀλλὰ τὴν ἴδια κιόλας νύχτα τὸν εἶχαν συλλάβει. Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν δυσκολεύτηκε νὰ τὸν κάνει νὰ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα.

— Μόλις γυρίσαμε μὲ τὸν Τσαρλς ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀποκάλυψε, τὸν ἀρπαξὰς ἑαφνικά ἀπὸ τὸν λαϊμὸ καὶ τοῦ βούλωσα τὴ μὴτη μ' ἑνα μπαμπούκι βουτηγμένο σὲ χλωροφόρμιον. Ἐπειτα, καθὼς ἦταν ἀναισθητὸς δὲ χρειαστήσῃ σὰ τὴν αὐτοκτονία του. Τὸ πρόγραμμα μου ἦταν νὰ παντρευτῶ ἐπειτα τὴν γυναικίκα του καὶ νὰ τὴν σκοτώσω κι' ἐκείνη, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ τὸ κτήμα. Μὰ τὸ σχέδιό χάλασε στὸ τέλος!

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Τζίμ Ρόκερ, κρατώντας ἑνα περιστροφὸ, ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὴν κουρτίνα, ὅπου ἦταν κρυμμένος.

— Ἡ ὁμολογία σου, εἶπε στὸν Ἀντολφ, γράφτηκε σὸ μαγνητόφωνο. Μπορεῖς τώρα νὰ φύγεις, ἂν θέλεις, μὰ θὰ σε πιάσουν ὅπου κι' ἂν πᾶς...

Ὁ Ἀντολφ ἔφυγε σὰν ξετρελαμένος, ἀλλὰ τὴν ἴδια κιόλας νύχτα τὸν εἶχαν συλλάβει. Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν δυσκολεύτηκε νὰ τὸν κάνει νὰ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα.

— Μόλις γυρίσαμε μὲ τὸν Τσαρλς ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀποκάλυψε, τὸν ἀρπαξὰς ἑαφνικά ἀπὸ τὸν λαϊμὸ καὶ τοῦ βούλωσα τὴ μὴτη μ' ἑνα μπαμπούκι βουτηγμένο σὲ χλωροφόρμιον. Ἐπειτα, καθὼς ἦταν ἀναισθητὸς δὲ χρειαστήσῃ σὰ τὴν αὐτοκτονία του. Τὸ πρόγραμμα μου ἦταν νὰ παντρευτῶ ἐπειτα τὴν γυναικίκα του καὶ νὰ τὴν σκοτώσω κι' ἐκείνη, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ τὸ κτήμα. Μὰ τὸ σχέδιό χάλασε στὸ τέλος!

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Τζίμ Ρόκερ, κρατώντας ἑνα περιστροφὸ, ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὴν κουρτίνα, ὅπου ἦταν κρυμμένος.

— Ἡ ὁμολογία σου, εἶπε στὸν Ἀντολφ, γράφτηκε σὸ μαγνητόφωνο. Μπορεῖς τώρα νὰ φύγεις, ἂν θέλεις, μὰ θὰ σε πιάσουν ὅπου κι' ἂν πᾶς...

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ θύματος, Τζίμ Ρόκερ, πού δοῦθηκε στὴν ἀποκάλυψι τοῦ ἐγκλημάτος

κερ, κρατώντας ἑνα περιστροφὸ, ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὴν κουρτίνα, ὅπου ἦταν κρυμμένος.

— Ἡ ὁμολογία σου, εἶπε στὸν Ἀντολφ, γράφτηκε σὸ μαγνητόφωνο. Μπορεῖς τώρα νὰ φύγεις, ἂν θέλεις, μὰ θὰ σε πιάσουν ὅπου κι' ἂν πᾶς...

Ὁ Ἀντολφ ἔφυγε σὰν ξετρελαμένος, ἀλλὰ τὴν ἴδια κιόλας νύχτα τὸν εἶχαν συλλάβει. Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν δυσκολεύτηκε νὰ τὸν κάνει νὰ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα.

— Μόλις γυρίσαμε μὲ τὸν Τσαρλς ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀποκάλυψε, τὸν ἀρπαξὰς ἑαφνικά ἀπὸ τὸν λαϊμὸ καὶ τοῦ βούλωσα τὴ μὴτη μ' ἑνα μπαμπούκι βουτηγμένο σὲ χλωροφόρμιον. Ἐπειτα, καθὼς ἦταν ἀναισθητὸς δὲ χρειαστήσῃ σὰ τὴν αὐτοκτονία του. Τὸ πρόγραμμα μου ἦταν νὰ παντρευτῶ ἐπειτα τὴν γυναικίκα του καὶ νὰ τὴν σκοτώσω κι' ἐκείνη, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ τὸ κτήμα. Μὰ τὸ σχέδιό χάλασε στὸ τέλος!

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Τζίμ Ρόκερ, κρατώντας ἑνα περιστροφὸ, ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὴν κουρτίνα, ὅπου ἦταν κρυμμένος.

— Ἡ ὁμολογία σου, εἶπε στὸν Ἀντολφ, γράφτηκε σὸ μαγνητόφωνο. Μπορεῖς τώρα νὰ φύγεις, ἂν θέλεις, μὰ θὰ σε πιάσουν ὅπου κι' ἂν πᾶς...

Ὁ Ἀντολφ ἔφυγε σὰν ξετρελαμένος, ἀλλὰ τὴν ἴδια κιόλας νύχτα τὸν εἶχαν συλλάβει. Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν δυσκολεύτηκε νὰ τὸν κάνει νὰ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα.

— Μόλις γυρίσαμε μὲ τὸν Τσαρλς ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀποκάλυψε, τὸν ἀρπαξὰς ἑ

ΜΙΑ μέρα, πρὸς τὸ δειλινό, ὁ κύριος Γρηγόρης, περπατώντας μὲ τὸ ἀνογὸ, ἔπρετο θύμα τοῦ ὁ ἑνα στενὸ τῆς Πλάκας, ὅπου ἔνα πορτοφῶλι.

Ἐσκυψε, τὸ πῆρε, τοῦροῖζε μιά ματιά καὶ τὸ βάλε στὴν τσέπη του.

«— Θὰ πᾶν νὰ πῶ τὰ δύο ποτηράκια μου, θὰ φᾶω τὸ μεζεδάκι μου καὶ θὰ περῶ ἀπὸ τὸ τιμῆμα νὰ τὸ παραδώσω, σκεπτόταν, ἐνῶ πῆγαινε μὲ τὸ ἴδιο ἀνογὸ θύμα, πρὸς τὴ νῦνση τοῦ ταβέρνου. Δὲν εἶναι διαστικό... Τί τῶρα, τί ἀρνότερο... Μπορεῖ νὰ περιμένῃ αὐτὸς πού τόχασε...».

Ἐπῆλθε στὴν ταβέρνα, ἤπιε, ἔφαγε μιά ματιά γύρω του, χαμυνέλασε, καλοπῆρεσε τὸν ταβερνιάρη καὶ στήθηκε μπρὸς τὴν κατσαρόλα.

Τὴν ἄρσαν τὰ μεζεδάκια παρ' ὅλο, πού ὁ νιότης τοῦ εἶχε ἀπαγορεύει τὰ πινανιὰ. Ἡ μυρωδιά τοῦ ὀσπρὸς τὸν νουναλοῦσε, στὸ λαρύγγι. Χαμυνέλασε στὸ μᾶλλον, τοῦκανε ἑνα νόημα μὲ τὰ δάκτυλά καὶ μὲ τὸ κεφάλι, καὶ πῆγε νὰ καθῆται σὲ μιά ἀπομεινῶ γωνία.

Ἀποῦ τακτοποιήθηκε, θυμήθηκε τὸ πορτοφῶλι. Τόβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸ στριφογύρῃς στὰ δάκτυλά του καὶ ἔβριξε μιά ματιά στὸ ἐσωτερικό του. Ἦταν ἑνα πορτοφῶλι μὲ πολλὰ λεφτά. Τὰ μέτρασε: 20 κολλαριστὰ χιλιάδικα!

Μηράβεο! ψιθύρισε. Τὰ ξανάβαλε στὴ θέσι τους καὶ ἔβριξε τὰ χαρτιά πού εἶχε μέσα. Δύο γραμμάτια καὶ μερικά ἐπισκεπτήρια.

Σ' ἑνα ἀπὸ αὐτὰ διάβασε: «Δημιτρίος Καλίας, θιουήκας πλεκτηρῶν εἰδῶν—Ἀθήνα». Ὁ μαγερας ἐρχόταν μ' ἑνα πιάτο μὲ τὰ μεζεδάκια καὶ ὁ ταβερνιάρης μ' ἑνα ποτήρι καὶ ἑνα κατσαρόλι κρασί.

Ἐκῶς τὸ πορτοφῶλι στὴν τσέπη καὶ ἔτριψε τὸ χέρι τοῦ ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὸ προσιπομένο πιάτο, πού τοῦ βάλε ὁ μαγερας μπροστά του.

— Λίνο ψωμάκι, ἀλατάκι καὶ περάκι κι' ἀς τὸν τὸν νιότης νὸ λῆπ! εἶπε χαρούμενος.

Ὁ κύριος Γρηγόρης ἔτρωγε μηχανικά, σιωπηλὸς, σκυμμένος πᾶν ἀπὸ τὸ πιάτο του, γιατί οἱ σκέψεις τοῦ τρυνοῦσαν, τῶρα στίς εἰκοσι χιλιάδες καὶ στὸν κύριο Καλία, τὸ θιουήκας...

Δὲ διαβόταν νὰ πᾶν στὸ τιμῆμα. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ κανένα φτωχάκι. Εἶχε ὅλο τὸν καρὸ ὁ θιουήκας νὰ περιμένῃ...

Ἐτῶνε, λοιπόν, μὲ τὴν ηουχία τοῦ ἐπῆνε νουχιά, νουχιά τὸ κρασί τοῦ καὶ πού καὶ πού ἔβριξε μιά ματιά στοὺς πελάτες τῆς ταβέρνας.

Ὁ κύριος Γρηγόρης ἦταν τυπνογράφος καὶ μόλις εἶχε πάρει τὴ συνταξί του.

Τὸ σπιτάκι του, πού ἦταν πᾶν ὡς μιά ἀκρὴ τῆς Πλάκας, εἶχε ἐρημώσει. Τὴ νουναία του, πού τοῦ ἔμενε, ἔπειτα ἀπὸ δύο κορίτσια καὶ ἑνα ἀνδρὶ, τὴ συνωδῶσε καὶ αὐτὴν ἐδῶ καὶ δύο χρόνια στὴν τελευταία τῆς κατοικία.

Ἐρημος καὶ μόνος, ὅταν ἐμεινε, δὲν ἔχασε τὴ συνήθειά του. Σπικνόνταν τὴν ἴδια ὥρα, ὅπως καὶ πρὶν καὶ ἔκανε μιά βόλτα ὡς τὰ νῦνση τοῦ τυπνογράφου. Χαμυνέλασε, στοὺς συναδέλφους τοῦ, ὁφραίνονταν τὸ ἀντιμόνιο ἀλλή μιά φορά, καὶ ἔφευγε γιὰ τὸ καφενεῖο νὰ παίξῃ καμιά πρέφα.

Ἐπειτα, ψώνιζε κάτι ἀπὸ τὴν ἀγορά γιὰ τὸ μεσημέρι, κατὶ ποῦχεῖο γιατί δὲν ἤξερε πολλὰ πράγματα ἀπὸ μαγερικὰ. Ἐτῶνε, ἐπαλυνόνταν ὡς τὸ ἀπένεμα καὶ τὸ δειλινὸ πῆγαινε στὴ νῦνση τοῦ ταβερνιάρη.

Συνήθισε μὲ τὸν πᾶν τοῦ καὶ τὴν ἐρημιά τοῦ, οἰλοσσοῦσε μὲ τὴ φτώχεια, καὶ τὴ δυστυχία τοῦ κόσμου, καὶ ἀναλογιζόταν πῶς ἀν μιά μέρα κερδῇ κανένα μεγάλο λαχείο, θὰ προέκυψε κάμποσα φτωχὰ κορίτσια, πού δὲ ὑποδοῦσαν νὰ παντρευτοῦν.

— Νὰ τὸ ξαναγεμίσω; ἀκούσε τὴ φωνή τοῦ ταβερνιάρη ἀπὸ πᾶν τοῦ, ἐνῶ ἀδείαζε τὸ ποτήρι τοῦ.

Σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ χαμυνέλασε στὸν ταβερνιάρη.

— Ξαναγεμίσέ το! πρόφερε ἡ φωνή.

Σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ χαμυνέλασε στὸν ταβερνιάρη.

— Ξαναγεμίσέ το! πρόφερε ἡ φωνή.

«— Θὰ στείλω τὸ πορτοφῶλι μὲ τὰ χαρτιά καὶ θὰ κρατήσω τὰ λεφτά...» σκέφτηκε ὁ κύριος Γρηγόρης.

Μιά καλὴ καρδιά

Ἐκείνη τὴ στιγμή εἶχε πιάσει ἑνα μεγάλο σκεδὸν καὶ ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ ἦταν ἀπερίγραπτος. Τὸ πρῶτο πού τοῦ εἶχε δοκοκκινοῖσε ἀπὸ τὴ λαμψή τῆς ιδέας, πού στροβιλιζόταν τὸ μυαλό του.

Ἦπτε ἄλλο ἑνα ποτηράκι ἀπὸ τὸ νέο κρασί, πού τοῦ φερε ὁ ταβερνιάρης, ἀνάθε ἑνα τοιγάρω καὶ ἀκούμπησε πίσω στὴν καρέκλα του.

Τὰ μάτια τοῦ κύταζαν ὅλο τὸν κόσμο, μὰ δὲν ἐθελῶν κανένα. Ἐβλεπαν τὴ στιγμή ἐκείνη πᾶν μακρὰ, στὸ παρελθόν, στὴν ἐποχή, πού ἦταν ἐπιμεριδιώλης, εἰκοσι χρόνων παλληκάρη.

Τὴν ἐποχή πού εἶχε ἐρθεῖ ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, χωρὶς νὰ ξέρη καμιά δουλειά, καὶ νυρίζε ἀνεργὸς στὴν ὁμόνοια.

Ἐβλεπε τὰ παιδιὰ νὰ διαδελῶν τὴν ἐρημωμένη καὶ σκέφτηκε πῶς ἦταν εὐκόλο ἐπάγγελμα. Ἐτοί, ἀπὸ κοῦνθέντα σὲ κοῦνθέντα, τὰ κατῶρε νὰ πᾶσιν φίλο ἑναν ἐπιμεριδιώλη καὶ αὐτὸς τὸν βοήθησε νὰ γίνῃ συνάδελφος. Μὰ τίς ὥρες, πού δὲν πούλοῦσε ἐπιμεριδιώτης ὁ Γρηγόρης, κινῶνταν σὲ τυπνογραφία νὰ νὰ ὅς πῶς νινῶταν ἡ ἐπιμεριδιώ καὶ ἔτσι μιά μέρα προσκολληθῆκε ὡς μαθητευόμενος μὲ ὥρες γιὰ νὰ μὴ χάσῃ καὶ τὴ δουλειά του.

Μὲ τὸν καιρὸ ὁ Γρηγόρης ἐννε τυπνογράφος. Δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ κυνηγᾷ στὸ δρόμο τὸ μεροκάματο, τὸ πῶλε σταθερὸ κάτω ἀπὸ μιά στέγη.

Ἀς ἦταν μικρὸ τὸ μεροκάματο, ὁ Γρηγόρης τὰ κατῶρε νὰ ζῇ ἀνετά, τόσο, πού τὸν καμάωσαν οἱ ἀνθρώποι τῆς νειτονίας τοῦ.

Μάλιστα, τὸν ἀνάπηρε καὶ τὸ φροσάκι, ἑνα ὁμορφὸ ἀλλὰ πολὺ φτωχὸ κορίτσι. Τοῦ ἄρεσε καὶ ἐκείνου, μὰ συλλογιζόταν πῶς ἀν ἐμεινᾷν δύο φτωχοί, τὸ κακὸ θὰ χειροτέρευε. Ἐτοί περνοῦσε ὁ καιρὸς μὲ ἐλπίδες, καὶ μὲ καυμούς. Ἀπὸ μακρὰ, ἔλενε καμιά καλὴ μέρα ὁ Γρηγόρης, στὸ φροσάκι καὶ ἔτσι τὸ δρόμο διαστικό...

Πόσες φορές πῆρε μολύβι καὶ

χαρτί καὶ ἔκανε λογαριασμούς. Τοῦ λείπανε ὅλα, τοῦ ἔλειπε ὅλο τὸ νοικοκυριό. Ἐπειτα: Ἡ ζωὴ δὲν ἦταν μόνο ἔρωτας. Ἡ ζωὴ εἶχε ἀπατήσεις καὶ ὑποχρεώσεις. Καὶ τὰ παιδιὰ: Ἀν ἔκανε παιδεύσει θὰ τάρριχνε καὶ αὐτὰ στὴ φτώχεια.

Τοια χρόνια ὑπόφερε μ' αὐτὲς τίς σκέψεις ὁ Γρηγόρης, τρία χρόνια ἔζησε στὴν ἀνῶνια τὸ φροσάκι. Ἡ ὑπὲρ τῆς ἐξουδένευσε, καὶ αὐτὰ πού κερδίζε μόλις ἔφταναν γιὰ νὰ ζήσουν, γιὰ τὸ φροσάκι δὲν ἤξερε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νοικοκυριό τῆς.

Μιά παραμονὴ Πρωτοχρονιάς ὁ Γρηγόρης ἐβλεπε ἀπὸ μιά γωνία τοῦς συναδέλφους τοῦ νὰ ριχνοῦν τὰ ζάρια, πᾶν στὸ μαρμαρὸ τοῦ τυπνογράφου, νὰ κινῶν καὶ νὰ κερδίζουν. Ὁ περνοῦσε τὸν ἔσπρωξε νὰ παίξῃ καὶ αὐτὸς. Πλησίασε, ἔβριξε δύο φροσὰ καὶ μάζεψε ὅσα εἶχαν ποντάρει πᾶν τὸ μαρμαρὸ τοῦ τυπνογράφου, οἱ συναδέλφοι τοῦ. Τὰ πῆρε καὶ ἔφυνε. Ἐφυνε τρεχάτος, νεμάτος χαρὰ γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ. Δὲν ἤξερε ἀκούη οὔτε πῶς εἶχε στὴν τσέπη του. Τὰ βγαλε ἐκεῖ καὶ ἄρχισε νὰ τὰ μετρά. Καὶ τὰ δοῖκε τόσα πολλά, πού ἀποφάσισε τὸ γάμο του.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφαγε στὸ σπῆτι τῆς κοπέλας καὶ ὑπὲρ ἀπὸ δύο Κυριακὰς παντρεύτηκε. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀνοίξαν τὰ οὐράνια γι' αὐτόν. Ἡ ζωὴ τοῦ ἦταν εὐτυχισμένη. Ἀπόκτησε δύο κορίτσια καὶ ἑνα ἀνδρὶ καὶ τὰ καμάωνε πού μεγάλωναν καὶ ἐφερον τὴν χαρὰ μέσα στὸ σπῆτι τοῦ.

Ὁλα πῆγαιναν καλά, ὅταν μιά μέρα, ἀπὸ ἐπιδημία βαρεϊας νοίπη πῆθαναν καὶ τὰ τοια τοῦ παιδιὰ.

Ὁ πόνος τοῦ ἦταν ἀβάσταχτος. Ἡ νουναία τοῦ πῆγε ν' αὐτοκτονήσῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπίστικη, μὰ τὴν πρόλαβαν. Ἀλλ' ἀπὸ τότε ὅλα ἦταν μαῦρα γιὰ τὸν κύριον Γρηγόρη, ὅπου πῆθανε καὶ ἡ νουναία τοῦ καὶ ἐμεινε ὁλομόναχος.

Τῶρα ἦταν συνταξιούχος, μόνος καὶ ἔρημος!

Γέμισε τὸ ποτηράκι τοῦ, ἀνα-

στέναξε καὶ τὸ ρούφηξε ὡς τὸ τέλος.

— Ἀκόμη λίγο μεζέ καί... φέρε μου καὶ κρασί.

Ἐκεῖ κέφια, ἀπόψε ὁ κύριος Γρηγόρης, εἶπε μ' ἑνα χαμυνέλο ὁ ταβερνιάρης. Μήπως κερδίσῃ κανένα λαχείο, κύριος Γρηγόρη!

Ναί, ἑνα μενάλω λαχείο!

Καὶ σκέφτηκε: «Θὰ στείλω τὸ πορτοφῶλι μὲ τὰ χαρτιά, μὰ θὰ κρατήσω τὰ λεφτά!»

Ἐφαγε τὸ μεζεδάκι τοῦ, ἤπιε τὸ κρασί τοῦ καὶ θῆκε ἀπὸ τὴν ταβέρνα.

Ἐκῶς μετὰ ἀπὸ τὰ στενά, θῆκε στὸ φαρδύ δρόμο καὶ κατῶρε πρὸς τὴν ὁμόνοια.

Ἐπειτα τράβηξε γιὰ τὸ ταχυδρομεῖο.

Ἀγόρασε ἀπὸ ἑνα περὶπτερο δύο μενάλω φάκελλα καὶ δύο κόλλες χαρτί καὶ ἤπιε ὁ ἑνα καφενεῖο, ἐκεῖ ὀπλά.

Ἐνα θαρὺ γλυκὸ, παρόνγειλε στὸ νκαρόνι, καὶ νὰ μὲ φέρε τὸ μελάνι καὶ τὴν πέννα.

Ρούφησε νουχιά, νουχιά, τὸν καφέ τοῦ ὁ κύριος Γρηγόρης καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ:

«Κύριε Διμ. Καλίας, ἡμεῖς τὸ βοσάκι δοῖκα τὸ πορτοφῶλι σας ὁ ἑνα δοῖκα τῆς Πλάκας. Τὸ ἀνοίξα καὶ ἀπὸ τὰ ἐπισκεπτήρια ἐμαθα τ' ὄνομά σας. Τὰ χαρτιά, πού ἔχει μέσα δὲ μ' ἐνδιαφέρουν. Τίς εἰκοσι χιλιάδες ὅμως τίς κρατῶ. Μὰ ὁ καὶ νὰ μὲν. Ἐγὼ, ἔχω τὴ συνταξί μου. Σκέφτηκε, ὅτι, σὰν θιουήκας, πού εἶπε, ῥάχτετε καὶ ἄλλα πολλά λεφτά. Τὰ κρατῶ, λοιπόν, γιὰ νὰ ὤσω τὴν χαρὰ σὲ καμιά φτωχοῦλα, πού θὰ ζῇ μὲ τὴν ἀνῶνια πῶς δὲ θῆκε τὰ μέσα νὰ παντρευτῇ καὶ νὰ κἀν οἰκογένεια.

Ἐλπίζω νὰ μὴν ἔχετε ἀντίρροποι καὶ νὰ μὴν ἀναγκασθετε, γιατί καὶ πάλι σας δεθαῖνω ὅτι δὲν τὰ κρατῶ νὰ τὸν ἐαυτὸ μου...»

Ἐνας ἀνῶνιστος. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἑνα γράμμα. Ἐγραψε ὅμως καὶ δεῦτερο ὁ κύριος Γρηγόρης:

«Κυρία Ἐλένη, ἡμεῖς τὸ βοσάκι δοῖκα χιλιάδες, πού τίς δοῖκα στὸ δρόμο καὶ πού ὁ ἑμῶν δὲν χρειάζονται, ὅχι γιατί εἶμαι πλούσιος, ἀλλὰ γιατί ἔχω τακτοποιήσει τὴ ζωὴ μου. Ἐσένα ὅμως σὺ χρειάζονται, γιατί ἔρω πῶς ἡ αἰτία πού δὲν παντρεύεται ἡ κόρη σου, τὸ καλὸ ἐκείνου παιδι, τὸν Τάκη, καὶ νὰ τὴν ποῖκα. Ἐλπίζω τῶρα νὰ τὰ δοῖς καὶ νὰ ὤσω στὰ παιδιὰ τὴν χαρὰ.

Ἐνας ἀνῶνιστος. Ὁ κύριος Γρηγόρης ἔκλεισε τὰ δύο μενάλω φάκελλα, τὸ ἑνα μὲ τὸ πορτοφῶλι καὶ τὸ ἄλλο μὲ τὰ λεφτά, τὰ ζύνισε στὴ θύρα, ἐστὶλε συστημένα, βάζοντας καὶ τὰ ἀποστολὰ ἑνα ἄλλο ὄνομα καὶ μιά ψευτικὴ διεύθυνση.

Τὸ βράδυ ἐκείνο ὁ κύριος Γρηγόρης νυρίσε νεμάτος χαρὰ στὸ σπῆτι τοῦ.

Ἡ εὐτυχία εἶχε πλημμυρίσει τὴν ψυχὴ τοῦ.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΟΙ ΞΑΝΘΕΣ ΤΡΙΧΕΣ ΜΕΤΡΟΥΝ ΤΗΝ ΥΓΡΑΣΙΑ

Ἐνα ἄν' τὰ περιεργότερα εἶδη πού ἔξανε ἡ Μεγάλη Βρεταννία, εἶναι... οἱ μακρείες ξανθὲς τρίχες! Τὶς ἀνοράζει ὁ Καναδάς, γιατί εἶναι ὁσκόλο νὰ βρεθῶν ἐκεῖ τέτοιες. Τὶς χρησιμοποιοῦν δὲ ὁ ἑνα εἶδος ὑνρομέρων, πού δεικνύουν τὴν ὑγρασία τῆς ἀτμοσφαιρίας. Πρέπει νὰ γίνουν μῆκος 35 πόντων τὸ λιγνότερο καὶ νὰ γὰν, ἄνευ, γιατί αὐτὲς ἔχουν τὴ μεγαλύτερη εὐαισθησία στὴν ὑγρασία. Ἐξ ἄλλου, νὰ νὰ μὲνον μαλακὰς καὶ εὐαῖσθες, τίς... λούζουν μιά φορά τὴ βδομάδα!

Ἡ κυριώτερη χρησιμοποίησι τῶν ὑνρομέρων αὐτῶν γίνεται ἀπὸ τίς δασικὲς ἀσκές τῆς Βρεταννικῆς Κολομβίας. Ὅταν δολιὰδὴ πᾶρ φωτὶα κάποιο ἄν' τὰ ἀπέναντα δασὸς αὐτῆς τῆς καναδικῆς περιφέρειας, οἱ δασοφύλακες συμβουλεύονται τὸ ὑνρομέτρο. Κι' ἐν αὐτὸ δεικνύει ὑγρασία λιγνότερη ἀπὸ 16% δὲ μπαίνουν στὸ δάσος γιὰ νὰ σθῶσουν τὴ φωτιά, γιατί ἔχρουν πῶς δὲ εἶναι φοβερά ἐπικίνδυνον, μὲ τέτοια ξηρασία.

Εὐρύκωρος ἐπὶ νουφῶρι, πού θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλύτερα μοντέλα τοῦ Πατού. Τὸ χρώμα τοῦ, κατὰ πρότιμποι, πρέπει νὰ εἶναι πάντα ζωρὸ.

Εὐρύκωρος ἐπὶ νουφῶρι, πού θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλύτερα μοντέλα τοῦ Πατού. Τὸ χρώμα τοῦ, κατὰ πρότιμποι, πρέπει νὰ εἶναι πάντα ζωρὸ.

Εὐρύκωρος ἐπὶ νουφῶρι, πού θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλύτερα μοντέλα τοῦ Πατού. Τὸ χρώμα τοῦ, κατὰ πρότιμποι, πρέπει νὰ εἶναι πάντα ζωρὸ.

Εὐρύκωρος ἐπὶ νουφῶρι, πού θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλύτερα μοντέλα τοῦ Πατού. Τὸ χρώμα τοῦ, κατὰ πρότιμποι, πρέπει νὰ εἶναι πάντα ζωρὸ.

Εὐρύκωρος ἐπὶ νουφῶρι, πού θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλύτερα μοντέλα τοῦ Πατού. Τὸ χρώμα τοῦ, κατὰ πρότιμποι, πρέπει νὰ εἶναι πάντα ζωρὸ.

Εὐρύκωρος ἐπὶ νουφῶρι, πού θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλύτερα μοντέλα τοῦ Πατού. Τὸ χρώμα τοῦ, κατὰ πρότιμποι, πρέπει νὰ εἶναι πάντα ζωρὸ.

Εὐρύκωρος ἐπὶ νουφῶρι, πού θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλύτερα μοντέλα τοῦ Πατού. Τὸ χρώμα τοῦ, κατὰ πρότιμποι, πρέπει νὰ εἶναι πάντα ζωρὸ.

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΟΙ ΓΕΝΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΜΕ τὴν ἐποχὴ πού προχωρεῖ, ὅλο καὶ βλέπουμε νὰ ἐμφανίζονται στίς διτρίνες καινούργια ὑφάσματα. Μὲ τὴ μεγάλη ποιικιλία τοὺς θὰ συντελέσουν στὴν κομψὴ ἐμφάνισι τῶν διαφόρων φορεμάτων.

Οἱ φτεινὲς γραμμὲς τῆς μόδας εἶναι πολὺ ἰδιόρρυθμες. Ἐνῶ στὴ βάσι τοὺς δὲν φαίνονται νὰ διαφέρουν, ἑνα παραμικρὸ σκέτσον, μιά λεπτομέρεια, φαινομενικὰ ἀσήμαντη, τοὺς δίδει ἀμέσως τὸν μοντέρνο τύπο.

Μιά ἀπ' αὐτὲς τίς γραμμὲς εἶναι ἡ ἐφαρμοστὴ ὡς κάτω ἀπὸ τοὺς γοφούς καὶ ἐκεῖ θὰ ὑποδεύεται μὲ τὸ φάρος τῆς φούστας, πού συμπντίζει ἀκόμη καὶ γκοντέ.

Τὸ κορσάκι εἶναι μονοκόμματο ὡς ἐκεῖ, πού ἐνώνεται μὲ τὴ φούστα καὶ ἡ ἔνωση αὐτὴ προσαρτοποιεῖται μὲ μιά διαγώνια γραμμὴ.

Ἡ διαγώνια αὐτὴ γραμμὴ σηματοῖζει μιά ντεκούπ, πού δίνει τὴν ἐντύπωσι φαρδιάς ζώνης, σὰν ν' ἀποτελῇ ἐνδιάμεσο, μεταξύ κορσάκι καὶ φούστας.

Τὸ φόρεμα κομπῶνει στὴν πλάτη. Ἐκεῖ ἀνοίγεται λαμὸς στρουγγυλὸ καὶ τὰ μακίγια εἶναι μακρὰ καὶ ἐφαρμοστὰ.

ΛΟΥΣΑΤΑ ΝΤΕ—ΠΙΕΣ

Τὸ βελούδο θὰ παίξῃ φέτος ἑνα πρωτεύοντα ρόλο στὰ ἀμνηγιῆ ἱδῶς ντῆπιες.

Τὸ βελούδο δὲν εἶναι πιά τὸ εὐαίσθητο ὑφάσμα, πού ἔγραμε, Κέρδισε σὲ ἀπαλότητα καὶ στιλπνότητα. Αὐτὰ τὰ δύο πλεονεκτήματα τὸ κάνουν ἀκόμα πιὸ περιζήτητο.

Τὸ σημερινὸ βελούδο δὲ φοβᾶται πιά τὸ νερό καὶ δὲν λεκιάζει σὰν ἄλλοτε.

Σὰς ἐπιτρέπει ἐπίσης νὰ κάθεστε ἀνετά, γιατί δὲ ζαρώνει καὶ σδεωνέται εὐκόλο. Ὁλα αὐτὰ τὰ προσόντα τὸ καθιστοῦν πολὺ ἀγαπητὸ στὸ γυναικεῖο κόσμον.

Τὰ βελουδινα ντῆπιες τῆς φτεινῆς περιόδου θὰ ἐμφανισθοῦν σὲ διάφορα γράμματα, γὰρ ὅς ὅμως νὰ παραμεινεῖται καὶ τὸ μαῦρο, πού θεωρεῖται κλασσικὸ.

Ἡ ἴσια φούστα θὰ εἶναι ἀπὸ τίς πιὸ συνηθισμένες, δὲν ἀποκλείεται ὅμως καὶ τὸ ἀπτόμο φάρος πρὸς τὰ κάτω.

Στίς ἱσιες φούστες, ἐξ ἄλλου, βλέπουμε ἑνα ντοσαπρίσιμα στὴ μέση μὲ ὀριζόντιες πτυχές.

Τὸ συμπλήρωμα κάθε φούστας εἶναι ἡ θέσια, μιά θέσια ἀκετὰ κοτὴ καὶ ριχτή, γὰρ ὅς διόλου κομψώματα. Ἐνας μεγάλος γιακάς, καθὼς καὶ ρεθὶ τὴ στολίζου.

Πολὺ συχνὰ θὰ δοῦμε τὰ γιακά νὰ γαρνίρεται μὲ γούνα καὶ τὸ ἴδιο γαρνίσιμα γίνεται καὶ στὰ ρεθὲ τῶν μακίγιων.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Τὸ βελούδινο ντῆπιες συμπληρώνεται θέσια καὶ μὲ τὴν ἀνάλονη ὑπλοῦσα.

Γιὰ νὰ ἐκῶμε πιὸ λουσάτη ἐμφάνισι κομψοποιοῦμε ὑφάσματα λεπτὰ, ὅπως εἶναι τὸ ὀγκαντζὴ ἢ ἡ ὀγκαντζίνα καὶ τὰ λίγο βαρύτερα, τὰ σατέν, τὸ λαμὲ, τὸ μπροσέ.

Εἶναι ἰδιαιτέρως τῆς μόδας τὸ γουστὸ ἢ ἀ-

Εὐρύκωρος ἐπὶ νουφῶρι, πού θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλύτερα μοντέλα τοῦ Πατού. Τὸ χρώμα τοῦ, κατὰ πρότιμποι, πρέπει νὰ εἶναι πάντα ζωρὸ.

σημένιος κέντημα, πολύ πυκνό. Βέβαια με τέτοιες μπλούζες ή εμφάνισί σας παύει να είναι πολύ λουσάτη. "Αν όμως θέλετε να επιτύχετε μια ελαφρότερη νότα, τότε προτιμήστε, να φορέσετε το λευκό ντε-πιές σας με μια μπλούζα μεταξωτή, συνδυάζοντας ένα ταιριαστό γόνατο ή και λευκό αν το ντε-πιές είναι μαύρο ή μπλε-μαρέν.

ΝΤΕ-ΠΙΕΣ ΣΠΟΡΤΙΦ

"Αν τα ντε-πιές παίρνουν μια προσεγγόνισα θέση στις άμυγιές εμφανίσεις, αυτό δεν επιδοκίμαζαν να έχουν τη θέση τους και στην καθημερινή ζωή. Θα τα δοίμε σε διάφορες εκδηλώσεις, σε απλές και κομψές γραμμές. "Ένας ωραίος συνδυασμός είναι η φούστα, που συμπληρώνεται με καζάκα στον τύπο μαρινιέρ. "Η φού-

Α ρ ι σ τ ε ρ ά : Ντε-πιές φανταζι σε γραμμή σπόρ. Δ ε ξ ι ά : Ντε-πιές φούστα και βέστα με μακρόταλλη ζώνη.

ρώνοντάς το με ένα γιακά μεταξωτό στον τύπο μιας λοξής φάσας, που θα σχηματίζει ντραπάριασμα. "Η μπορείτε ακόμη ν' αφήσετε τον στρουγγυλό λαιμό έντελως σκέτο, φορώντας ένα ταιριαστό κολλιέ ή ένα χρωματιστό φουλάρι.

Φανταζι λαϊνά, όπως είναι τα τουίντ θα προσδώσουν σ' ένα τέτοιο σύνολο την σπορτίβ νότα, που είναι πάντοτε τόσο της μόδας.

Η ΦΟΥΣΤΑ ΚΑΙ Η ΒΕΣΤΑ

"Άλλος τύπος ντε-πιές είναι ο συνδυασμός φούστας και βέστας. Είναι ένας συνδυασμός, που μπορεί να πάρει μια ακόμη πιο έντονη σπορτίβ εμφάνιση. Γι' αυτό και θα δώσετε στη φούστα μια ελαφρά εβαζέ γραμμή. Την πετυχαίνετε σχηματίζοντας τόσο εμπρός όσο και πίσω μια βαθειά κουφωτή πιέτα. "Η βέστα θα γίνει εύθυγραμμη με μυτερό άνοιγμα, αλλά χωρίς γιακά.

"Ένα φαρδύ εξωτερικό γαζι περιβάλλει το λαιμό και συνεχίζεται ως το κάτω άκρον του ανοίγματος έτσι που να δίνει την εντύπωση ότι υπάρχει μια πρόσθετη φάσα. "Η βέστα κουμπώνει με τρία κουμπιά.

Δύο εξωτερικές τσέπες σε σχήμα ορθογώνιο τη στολίζουν με γαζιά, κι αυτές γαυρισμένες στο επάνω άκρον.

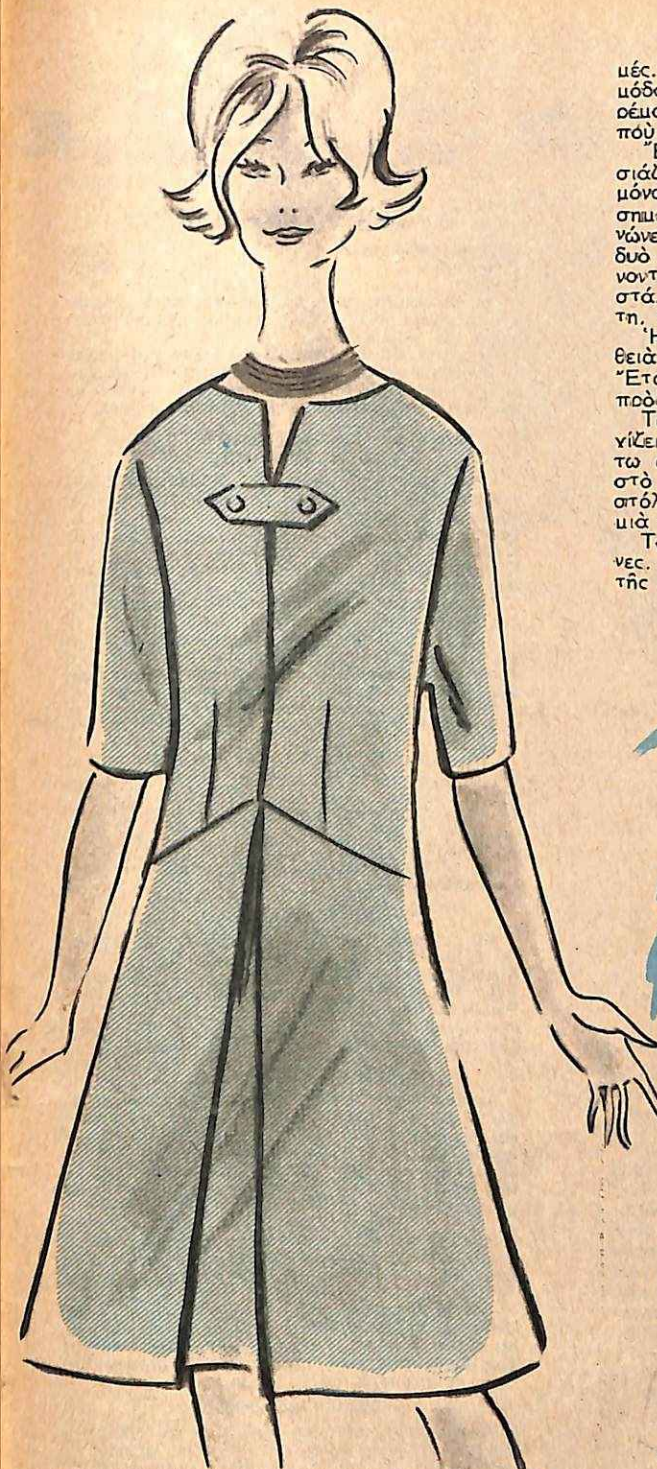
"Επίσης μπορείτε να ποικίσετε τη βέστα σας με μια μακρόταλλη ζώνη που θα κόβει στη μέση τις τσέπες και θα δένει μπρος-πλάι

Ντε-πιές με καζάκα — μπολερό.

στα γίνεται εύθυγραμμη με τέσσερα φύλλα, λίγο στενότερα πάνω και πιο φαρδύα κάτω, που προσθέτουν κάποιο άνεσι στη φούστα. "Η καζάκα γίνεται ριγτή, αλλά αγγίζει στους γοφούς Εύθυγραμμες ντεκούπ αντί-στοιχούν στις ραφές, που θα ενώσουν τα φύλλα της φούστας. Στο κάτω μέρος αυτών των ντεκούπ υπάρχει ένα άνοιγμα στο πλάι, που φιλοξενεί από μια τσέπη.

Τα μανίκια, ενωμένα χαμηλά στους ώμους, έχουν κάποια άνεσι στις μασάλες και στενύνουν κάπως εκ των υστέρων, ώστε να δίνουν μια εντύπωση κιμονό. Το μάκρος τους είναι τρουά-κάρ. "Όσο για το άνοιγμα του λαιμού μπορείτε να το ποικίσετε κατά το γούστο σας. Το κάνετε στρουγγυλό συμπλη-

Μονοκόμματο μακρόταλλο φόρεμα.

Τα μανίκια είναι πάντα εφαρμοσμένα χαμηλά στους ώμους κι' έχουν μάκρος τρουά-κάρ, ώστε ν' αφήνουν να φαίνονται τα μακρότερα μανίκια της μπλούζας.

ΦΟΥΣΤΑ ΚΑΙ ΚΑΖΑΚΑ — ΜΠΟΛΕΡΟ

"Άλλος πολύ κομψός συνδυασμός είναι η φούστα, που συμπληρώνεται με μια καζάκα κοντή — λίγο κάτω από την κανονική μέση — με φαρδύ γαζι για γαυρίσισμα.

Προς τα κάτω η καζάκα φαρδαίνει μοιάζοντας με μπολερό, μολονότι το κομψωμα γίνεται στην πλάτη.

"Η καζάκα είναι έντελως σκέτη μπροστά με μια ντεκούπ χαμηλά τοποθετημένη και γαυρισμένα με φαρδύ γαζι. Το ίδιο γαυρίσισμα βλέπουμε και στη φούστα, εκατέρωθεν της ραφής που σχηματίζουν τα φύλλα. "Η γραμμή της φούστας είναι άσκατα εβαζέ.

"Ο λαιμός της καζάκας είναι στρουγγυλός με στρουγγυλό γαυκαδάκι. Τα μανίκια είναι τρουά-κάρ.

ΟΛΟΚΛΗΡΑ ΣΠΟΡΤΙΦ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Κοντά στα διάφορα ντε-πιές καθημερινής γούστως, η μόδα μας παρουσιάζει και γαυρισμένα φορέματα σε πρωτότυπες απλές γραμ-

μές. Συντά, ωστόσο, εξ αιτίας της μεγάλης μόδας των ντε-πιές βλέπουμε ολόκληρα φορέματα σπορτίφ, που έχουν κάτι στην κόση που θυμίζουν ντε-πιές.

Ετσι, ένα μονοκόμματο φόρεμα παρουσιάζει το κορσάκι του να συνεχίζεται με μια μόνο ελαφρεία κλίση στις πλάινες ραφές στο σημείο της μέσης ως τους γοφούς και να ενώνεται εκεί με τη φούστα. Σχηματίζει δε δύο διαγώνιες γραμμές, που ενώνονται, κάνοντας γωνία προς τα πάνω στη μέση μπροστά. Το ίδιο επαναλαμβάνεται και στην πλάτη, εκεί που ενώνονται φούστα και κορσάκι.

"Η φούστα σχηματίζει κι' εδώ από μια βαθειά κουφωτή μπροστά κι' άλλη μια πίσω. "Ετσι η φούστα παίρνει μια εβαζέ γραμμή προς τα κάτω.

Το στρουγγυλό άνοιγμα του λαιμού συνεχίζει μια μικρή κόση εμπρός και αμέσως κάτω απ' αυτήν μια οριζόντια πλάτ κουμπώνει στο κορσάκι με δύο κουμπιά. Είναι το μόνο σπόλισμα του απλού αυτού φορέματος σε μια πολύ κομψή γραμμή.

Τα μανίκια προτιμήστε τα ως τους αγκώνες, γιατί ταιριάζουν πιο πολύ στο σύνολο της γραμμής.

Τρουά-κάρ επανωφόρι σε ριγτή γραμμή.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΤΡΟΥΑ — ΚΑΡ

Τα επανωφόρια σε μάκρος τρουά-κάρ θα φορεθούν πολύ πριν από τον χειμώνα. Μπορεί να είναι έντελως ανεξάρτητα, για να υποστήξουν τα φοράτε με οποιο φόρεμα θέλετε, αλλά βέβαια εφόσον θα φαίνεται η φούστα του φορέματος, θα προσέχετε να υπάρχει αρμονία γραμμών.

"Αν ωστόσο αγαπάτε την ομοιομορφία, καλύτερα να έχετε στη διάθεσή σας μια φούστα, ακριβώς όμοια με το επανωφόρι, με την οποία θα φοράτε το τρουά-κάρ επανωφόρι σας. "Ετσι θα έχετε διάφορες εμφανίσεις.

"Αν έχετε ένα τρουά-κάρ επανωφόρι μονόχρωμο, μπορείτε να συνδυάσετε ένα καντρινιέ φόρεμα σε συνετικούς τόνους. "Αν πάλι το επανωφόρι είναι φανταζι, τότε συνδυάστε φόρεμα μονόχρωμο.

Τα τρουά-κάρ επανωφόρια ακολουθούν τη ριγτή γραμμή και υφίσταται την άσκατα άνεση, ώστε ν' αποτελούν γλυπτή αντίθεσι με την εύθυγραμμη φούστα.

"Έχουν εξωτερικές τσέπες, που στολίζουν το σύνολο και τα μανίκια γίνονται μακριά, χωρίς να σκεπάζουν όμως τους καρπούς των νεριών.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΣΥΝΟΛΑ

"Η μόδα των παιδιών δεν μεταβάλλεται τόσο συχνά, όπως η μόδα των μαμάδων τους. "Ωστόσο παρουσιάζει πάντα κάτι καινούργιο, γιατί στο βάθος δεν μένει ανέπηρεστη από τη μόδα των μεγάλων.

"Ετσι κάτι, που θα βλέπαμε πάντα είναι τα ντε-πιές, πραγματικές μικρογραφίες των ντε-πιές, που φορούν οι κυρίες. Αυτό όμως δεν επιδοκίμαζαν να διαλέγουν η μόδα ανάμεσα στους διάφορους τύπους των ντε-πιές εκείνα, που πράγματι ταιριάζουν στην παιδική ηλικία.

"Η στενή φούστα δεν έχει, βέβαια, εδώ τη θέση της. Την αντικαθιστά η φαρδιά και μάλιστα η πλισεδωτή ή με κουφωτίες ή πλισαστές πιέτες. Πάντως είναι άνετη, ώστε να μη δεσμεύει τις κινήσεις του παιδιού.

"Η βέστα, που συνοδεύει τη φούστα γίνεται άλλοτε μακριά και άλλοτε κοντή σαν μπολερό. Και στη μια και στην άλλη περίπτωση είναι πάντοτε ριγτή και άνετη, με εύθυγραμμο διως κούμπωμα και στρουγγυλό κλείσιμο λαιμού.

Συντά βλέπουμε να γαυνίζονται οι βέστες

Τουαλετίτσα από μαύρο λαινά, με τη λοξή ντεκούπ στη μέση.

1) Βέστα μαρόν και μπέζ. 2) Φούστα πλεχτή μαρόν. 3) Πουλόβερ μαρόν και μπέζ

με μία φάσα διαφορετικού γράμματος στο λαιμό, στο μπροστινό άνοιγμα, στα μανίκια και στις τσέπες.

Όλα τα άνοιχτά γράμματα ταιριάζουν στα παιδιά, αλλά και τα ζωαρά, όπως είναι το κόκκινο, το μπλε, το πράσινο.

ΓΙΑ Τ' ΑΓΟΡΙΑ

Το πρώτο που πρέπει να φροντίσουν οι μαμάδες, είναι να ράψουν ένα χειμωνιάτικο ε-πανωφόρι για τ' αγόρια τους.

Τ' αγόρια τα επανωφόρια τα θέλει ή μό-δα άνετα, με γαμπλές, μαγικοκλήσεις και σταυρωτά κομμάτια με τρία ζεύγη κομμάτια.

Αριστερά: Σπορτίφ αγόριστικο σταυρωτό επανωφόρι. Δεξιά: Κοριτσιάτικο ντέ-πιές με πλισσέ φούστα και ριχτή βέστα.

Αν ιδρώνη το πρόσωπό σας

Απεσταγμένο νερό ..... 1 λίτρο
Στυπτήρια ..... 50 γραμ.
Βενζίνη ..... 25 »

Με τη λουσιών αυτή θα περνάτε κάθε βράδυ το πρόσωπό σας, αφού πρώτα ξεμακιγιαρι-σθήτε με προσοχή.

Μπορείτε επίσης να πλένετε κάθε δυο μέρες το πρόσωπό σας με καμφορούχο νερό ή καμφο-ρούχο πηκτή. Θα βρήτε σ' όλα τα λιντινιούτα καλλωνής παρασκευάσματα αυτού του είδους.

Για ν' αποτοξινώσετε τον οργανισμό σας

Δέκα ημέρες το μήνα, θα πίνετε μόλις εφ-πνήσετε ένα ποτήρι του κρασιού από την α-κόλουθη διάλυση:

Θειικό νάτριο ..... 10 γραμ.
Σόδα ..... 6 »
Κιτρικό νάτριο ..... 2 »
Φασφορικό νάτριο ..... 1 »

Τα φάρμακα αυτά θα τα διαλύσετε μέσα σ' ένα λίτρο νερό.

Κατά τις ημέρες που κάνετε αυτή τη δια-τα, το μοναδικό σας πρόγευμα θα είναι ένα φρούτο της εποχής, που θα το τρώτε μισή ώρα αφού πιείτε το παρασκευάσμα που είπαμε.

Η διαίτα αυτή θα σας κάνει ν' αποκτήσετε λευκά και βελούδινη επιδερμίδα.

Λευτρό με έσσανς πεύκου

Βρωμιούχο κάλιο ..... 25 γραμ.
Θειικό νάτριο ..... 5 »
Ανθρακικό νάτριο ..... 300 »
Έσσανς πεύκου ..... 8 »
Φλουορεσίνη ..... 25 »

Θα ρίξετε αυτές τις ουσίες μέσα στο νερό του μπάνιου σας.

Αν έχετε πλαδαρούς μύς

Θα χρησιμοποιήσετε την ακόλουθη λουσιών σ' εντρίδες:

Καμφορέαιο ..... 50 γραμ.
Σόδα από κρασί ..... 60 »
Κολώνια 70 βαθμών ..... 50 »
Μαγειρικό αλάτι ..... 20 »
Έσσανς λαβάντας ..... 5 »

Μικρές συμβουλές

Λεκίδες από μελάνι σε άσπρη ρούχα φεύ-γουν, αν τους σκεπάσετε με μύνη από ούζα και τρυγανικό δέυ (15 γραμμάρια από την πρώτη και 30 από το δεύτερο). Ψυγνίστε με λίγο νερό και αφιάνετε έτσι επί ένα τέταρτο της ώρας. Έπειτα σαπουνιάτε και ξεπλένετε με ζεστό νερό.

Για να πλένετε πετσετάκια με χρωματιστά κεντήματα, χρησιμοποιήστε σαπουνάδα, στην ό-ποια έχετε διαλύσει μια πρέσα αλάτι χοντρό.

Αν ένα άσπρο ρούχο έχη λεκίδες από ακουριά, το καθαρίζετε στάζοντας λεμόνι πά-νω στους λεκίδες. Έπειτα σιδερώνετε, θάζον-τας όμως ένα πανί ανάμεσα στο σίδερο και το λεκιασμένο ρούχο.

Κρύα άλυσίδα

Μπορείτε να φτιάξετε μια κρύα άλυσίδα για τα ρούχα, πολύ καλή, με τον έξης τρόπο:

Παίρνετε 20 κιλά νερό, 400 γραμ. σαπουνι, 2 κουταλιές του γλυκού νέφτι, 2 κουταλιές της σούπας άμμου. Κόβετε το σαπουνι σε μι-κρά κομμάτια και το λιώνετε σε μία ποσότη-τα νερού. Ανακατεύετε, όπου να διαλυθή τε-λείως. Ύστερα προσθέτετε την άμμο, το νέφτι και το υπόλοιπο νερό. Βουτάτε μέσα τα ρούχα, σκεπάζετε και τ' αφιάνετε 3-12 ώρες, αναλόγως της καταστάσεώς τους. Έπειτα τα τρίβετε μέσα σ' αυτή τη σαπουνάδα και τα ξεπλένετε καλά.

Μπορείτε να ξαναμεταχειριστή την ίδια άλυσίδα και για δεύτερη φορά, για ρούχα πιο χοντρά (πετσέτες και ξεσκονόπανα), αφού προσθέσετε μισή κουταλιά άμμου και κ' άλλο τόσο νέφτι.

Λεκίδες από πίσσα

Οι λεκίδες από πίσσα καθαρίζουν πολύ δύ-σκολα, ιδίως αν έχουν παλιώσει. Πρέπει πρώ-τα να τους μαλακώσετε με λάδι ή με φρέσκο βούτυρο. Ύστερα σαπουνιάτε, αφιάνετε να στεγνώσει το ρούχο και τρίβετε με τετραγλω-ριούχο άνθρακα. (Κάνετε αυτή τη δουλειά μπροστά σε άνοιχτο παράθυρο, αποφεύγοντας ν' απανέτε τους άτμούς του υγρού). Δεν εί-ναι ωστόσο θέλαιο πώς θα χαθεί έτσι ο λεκές. Πάντως, ο' αφιάνει ένα κιτρινωπό ίχνος. Προτι-μάτε λοιπόν να δάσετε στο καθαριστήριο το λεκιασμένο ρούχο.

Ραγισμένο σκεύος

Όταν ένα πορσελάνινο σκεύος δεν είναι σπασμένο, αλλά ραγισμένο, κ' αφιάνει να φεύ-γη λίγο-λίγο το υγρό που περιέχει, τρίψτε δυ-νατά το ράγισμα μ' ένα ξερό πικραμύδαλο, κ' άμέσως θα βουλώσει.

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ρίτα Άλλεν πληροφορεί τον Κόρριντον πως ο Μάλλορ έ-χει μία αδελφή, την Άνν. Άνε-θαίνει μάλιστα στην καμάρια της, για να του φέρη τη δευθυνοί της. Κάποιος όμως, που παραο-νεύει, την πετάει απ' τη σκάλα και τη σκοτώνει. Ποιος άλλος μπορεί να είναι αυτός, απ' το Μά-λλορ, που ήθελε να κλείση το στόμα της φιλενάδας του; Ο-τόσο ο Κόρριντον ψάχνει στα πράγματα της Ρίτας και βρίσκει τη δευθυνοί της αδελφής του Μάλλορ. Όταν νυκτιζή ύστερα στο σπίτι του, βρίσκει να τον πε-ριμένη απ' έξω ο Ράινλεϊ, που του έφηνη ότι τον θάλανε οι αλ-λοι δυο να τον παρακολουθή κ' ότι μετάνιωσσε που τον εμπλε-ξε σ' αυτή την άσχημη ιστορία.

Ο Κόρριντον του ανακοινώνει τη μυστηριώδη δολοφονία της Ρίτας, που χειροτερεύει ακόμη περισ-σότερο την κατάσταση. Ο Ράιν-λεϊ άναυχει και θέλει ν' απο-τραπεί, αλλά φοβάται τους άλλ-λους δυο. Δέχεται πάντως, να βοηθήση τον Κόρριντον, που τον αναζητεί κ' όλος ή άστυνομία.

Αφού φεύγει ο Ράινλεϊ, φτάνουν δυο άστυνομικοί, αλλά ο Κόρριν-τον τους ξεφύγει, από τη σκε-πή του σπιτιού. Πηγαίνει ύστε-ρα να βοηθή την Άνν Μάλλορ, η-της λέει πως είναι φίλος του ά-δελφού της Μισσάιν και πως ψά-χνει να τον βρη. Αυτή του λέει τότε πως ο άδελφός της πέθα-νε, πριν από δυο χρόνια.

Μετά το σαλόνι άκολου-θούσε το Γραφείο της Δι-ευθύνσεως. Η Πέρτα του ήταν πάντα κλειδωμένη κ' έγραφε: «Απαγορεύεται ή είσο-δος». Δίπλα της υπήρχε μια μι-κρή θυρίδα από κοντραπλακέ, ό-πως στους σιδηροδρομικούς σταθ-μούς.

Αφού χτυπούσε και περίμενε λί-γο, ο πελάτης μπορούσε να ζητήση απ' τη θυρίδα αυτή ένα δωμάτιο και να πάρη το κλειδί του, χωρίς να δη παρά το άπάνω μέρος ενός μαύρου σκονισμένου κορσάκ και τα δυο άσπρα και πλαδαρά χέρια της ιδιοκτήτριας.

Μερικά μέτρα πιο πέρα, μια άλ-λη πόρτα έγραφε: «Σολόνι για τους ένοικους». Αυτό ήταν ακόμα πιο σκυθρωπό και πιο θλιβερό απ' το πρώτο, το προωριμένο για τον κόσμο. Είχε δυο μικρά παράθυρα, που έβλεπαν στο πίσω μέρος το σπιτιού. Το φώς έφτανε δύσκολα ως εκεί, κ' ο άέρας ήταν πνιγυ-ρός. Στις δυο άκρες του μεγάλου και άδειανού τζακιού, βρίσκονταν γλάστρες με πρασινάδες. Στις σκο-τεινότερες γωνίες ξεχώριζαν άδρι-στα οι σιλουέτες από μερικές παλιές πέτινες πολυθρόνες το-ποθετημένες δυο - δυο.

Μέσα από το ένα παράθυρο, μπροστά σ' ένα καλαμένο τραπέ-ζι, καθόταν ο Γιάν Συμενοβίτς, ο άνθρωπος με το μαύρο μπερέ. Βρι-σκόταν με άρα εκεί, με τα χέρια έ-νωμένα, τα γόνατα σφιγμένα, τους δυο άγκωνες του ακουμπισμένους στο τραπέζι και το στοργυλό και παχύ πηγούνι του στηριγμένο στις σφιγμένες γραβιές του.

Περνούσε τις περισσότερες ώρες του αναπολώντας τα περασμένα. Η ζωή του ήταν πια άφιερωμένη μέλλον μπροστά του. Θύμιζε άνδρα-πο που έχει πάθει μια άνιστη άρ-ρώστια και που ξέρει πως μπορεί να τελειώσει άπότομα ή ζωή του, από μια στιγμή στην άλλη.

Όσοόσο, αν υπήρχε πραγματικά

γι' αυτόν ή πιθανότης ενός τέτοιου τέλους, τον άφινε πάντως τελείως άδιάφορο. Δυο πρόσωπα άπασχο-λούσαν άποκλειστικά τις σκέψεις του: ή γυναίκα του Σαρλότ κ' ο Μάλλορ.

Η πρώτη του είχε άφισε στη μνήμη μία εικόνα άξέχαστη και ά-λοφωτη. Έφτανε να κλείση τα μά-τια του, για να τη δη μπροστά του, ακόμα καθαρώτερα παρά όταν ήταν ζωντανή... Και τώρα πάλι, καθισμένος σ' ολόμοναχο στο σκοτε-ίο και σκονισμένο σαλόνι, είχε μπροστά του αυτή την εικόνα...

Η Σαρλότ ήταν κοντή, μάλλον παχειά, με γέρα και μύδη πόδια, φαρδύς γοφούς και μαλλιά όλο-μαυρα που πέφτανε στους ώμους της. Ήταν 35 χρόνων όταν πέθα-νε, και 16 όταν την παντρεύτηκε ο Γιάν.

Από τότε που την είχε χάσει, προσπαθούσε διαρκώς να θυμηθ ό-λα τα καθημερινά γεγονότα των 19 εκείνων χρόνων της συζυγικής ζω-ής τους. Ταξιδιούσε στη μνήμη του το παραμικρό περιστατικό που άναπολούσε, και άγωνιζότανε για να θυμηθ κ' άλλα, ξεχασμένα. Του άρεσε να ξαναθυμάται την ευ-τυχία και τις άπλετες χαρές που εί-χαν μοιραστή οι δυο τους, την ά-διάκοπη δουλειά στη φέρμα που εί-χε άγοράσει, στη Γαλλία.

Θυμόταν την πρόσχαρη συντροφιά της Σαρλότ, την άδιαφορία της για τη φτώχεια τους, το θάρρος και την καλωσύνη της.

Ξανάβλεπε ακόμα την άγρια λάμ-ψη που είχε άνάψει στα μάτια της, όταν έμαθε πως ή Γερμανία είχε ρη-φορά μέσα σε 25 χρόνια. Ο Γιάν περίμενε να τον καλέσουν να εισβάλει, στη Γαλλία, για δεύτε-καταταγή στο στρατό, όταν ο έχθρος πλευροκόπησε τη γραμμή Μαζινό. Η φέρμα του βρισκόταν κοντά στο Σεντάν, κ' έτσι δέχτη-

κε σχεδόν άμέσως το κύμα των έ-πιδρομών. Θα τον κλείσανε σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως - σαν Πολωνός που ήταν - αν δεν τον έκρυβε ή γυναίκα του.

Δική της ήταν άργότερα ή ιδέα να μπει στην Αντίσταση. Ο Γιάν δίστασε στην άρχή, παρατηρώντας της ότι δεν είναι γυναίκες δου-λειές κάτι τέτοια. Στο τέλος όμως τον έπεισε.

Ο Πιέρ Γκουβίλ κ' ή Ζαν τους δέχθηκαν μ' άνοιχτή άγκαλιά. Κ' είχαν συγκεντρώσει κ' οι τέσσερις τις προσπάθειές τους στις συγκοι-νωτικές γραμμές του έχθρου, ανατι-νάζοντας ό,τι μπορούσαν.

Αργότερα, πήγαν μαζί τους κ' οι άλλοι: ο Ζαρές, ο Χάρρις, ο Λού-μις, ο Ράινλεϊ, ο Μάλλορ. Ο Γιάν δυσπιστούσε στους τρεις Άγγλους. Δεν είχε ύποσχεση ή Άγγλία τη βοήθεια της στην Πολωνία; Δεν εί-χε παραστήσει τη Γαλλία στον πό-λεμο; Δεν τη είχαν σκάσει οι Άγ-γλοι απ' τη Δουνιέρκη, για να κα-ταφύγουν στο νησί τους, αφήνον-τας την Πολωνία και τη Γαλλία στα χέρια των Γερμανών;

Περαισότερο δεν ακόμα απ' τους δυο άλλους, δυσπιστούσε στο Μά-λλορ. Δεν τον άγαπούσε, γιατί έ-βλεπε τη δουλειά τους σαν παιχνί-δι και φαινόταν πως δεν ένοιωσε τον άδιάκοπο κίνδυνο, που έσφιγγε την καρδιά του Γιάν - όχι για τον έ-αυτό του, αλλά για τη Σαρλότ!

Όταν του είχε πη ή Ζαν πως ο Μάλλορ πρόδωσε το Γκουβίλ, δεν είχε παραξενευτή γι' αυτό. Ο ίδιος είχε ξεφύγει ανέλπιστα από την πα-γίδα της Γκεστάπο, γιατί είχε φτάσει μερικές ώρες μετά τη συλ-ληψη του Γκουβίλ. Είχε σκοντάψει πάνω στα κομμάτια της Σαρλότ και του Ζαρές, σαρωσμένα στο διάδρο-μο - εκεί που είχαν άμυνή κ' εί-χαν πέσει νεκροί.

— Τώρα πρέπει να σε κλείσω, αγάπη μου, γιατί ο άνδρας μου άρχισε να μου κάνει λογαριασμό, στα τηλεφωνήματα. Τι μικροπα-νεϊα!

Στην άρχή, δε μπορούσε να πι-στέψη πως πέθανε ή Σαρλότ. Ζού-σε σαν μέσα σε μία όμιχλη, περι-μένοντας κάθε στιγμή ν' άκούση τη φωνή της, το δυνατό γέλιο της, να τη δη να πηγαίνει έρχεται ξενοια-στη, να έτοιμάζη το φαγητό, να πλένη τα ρούχα, με την ίδια ήρεμη έκφραση που είχε και στις ευτυχι-σμένες μέρες τους.

Όταν ο Ράινλεϊ του είχε μιλήσει για το Μάλλορ, βρισκόταν ακόμα σ' αυτή την κατάσταση της πνευ-ματικής άποχαλώσεως. Άκουγε, αλλά δεν καταλάβαινε τα λόγια του.

Μονάχα έπειτα από πολλές μέ-ρες, κατάλαβε πως ο Μάλλορ ή-ταν υπεύθυνος για το θάνατο της Σαρλότ. Η θλίψη και το πένθος του έδωσαν τότε τη θέσι τους σε μια άσβεστη δίψα έκδικησεως.

Η πρώτη του αντίδραση ήταν να κυνηγήση μόνος του το Μάλλορ, ευθύς άμέσως. Άλλ' ή Ζαν τον έ-πεισε να περιμένη.

Ήταν άποφασισμένη κ' εκείνη να κανονίση τους λογαριασμούς τους με το Μάλλορ. Μα είχε ξεηγήσει στο Γιάν πως χρειαζόταν προ-ετοιμασία, γιατί ο αντίπαλός τους ήταν πονηρός και γιατί, όσο περισ-σότεροι ήταν, τόσο μεγαλειότερες πιθανότητες έπιτυχίας θα είχαν.

Άλλωστε, ο Γιάν έπρεπε πρώτα να μάθ ήγγλέζικα, έφάσαν το άν-θρωποκυνήγι θα γινόταν στην Άγ-γλία. Άκόμα κ' αν ήθελε να ένερ-γήση μόνος του, ήταν άνάγκη να μιλάη άρκετά καλά τη γλώσσα, για να μην προκαλέση ύποψιες.

Είχε κάνει ένα όλοκληρο χρόνο, για να μάθ ήγγλέζικα. Έξ άλλου, ο Χάρρις, ο Λούμις κ' ο Ράινλεϊ εί-χαν άποφασίσει να μείνουν μαζί μ' αυτόν και με τη Ζαν. Κ' ο Ράιν-λεϊ, που τον είχε βοηθήσει πρόθυμα στα μαθήματα της άγγλικής, είχε έκπληξη για τις προόδους του.

Κ' όλοι αυτοί τον καιρό, ενώ ή μικρή ομάδα τους προετοιμαζότανε κ' έδασε λεφτά κατά μέρος, απ' ό-σα κέρδιζαν δουλεύοντας έδώ κ' έ-κει, ο Γιάν έπρεπε άγριο μίσος για το Μάλλορ κ' έσκαζε γιατί δε θα τον κυνηγούσε αυτός μόνος του. Ά-ναγνώριζε πως δεν ήταν καθόλου σί-γουρο ότι θα τα κατάφεραν καλά, δίχως βοήθη, σε έξο-τόπο. Κ' ά-ωστόσο, ή σκέψη πως είχαν ένωσή μαζί τους ο Ράινλεϊ κ' ο Χάρρις, για να κανονίσουν ένα ζήτημα που άφορούσε αυτόν μόνον, τον γάμιζε πικρία.

Δε μπορούσε επίσης να δικαιολο-γήση το μίσος της Ζαν για το Μάλλορ, γιατί δεν ένοιωσε να πα-ραδεχθ ή άγάπη της για το Γκουβίλ ήταν δυνατό να συγκριθ ή με τη δική του για τη Σερλότ...

Είχε άλλωστε άποδοκιμάσει απ' την άρχή τον έρωτικό δεσμό αυτόν των δυο. Αν άγαπιόνταν αληθινά - έ-λεγε - δεν είχαν παρά να παντρευ-τούνε. Ένας έρωτας ελλειρής πρέ-πει να καταλήγη πάντα στο γάμο.

Αν είχαν παντρευτή, θ' άναγνώ-ριζε το δικαίωμα της Ζαν να έκδι-κηθή κ' αυτή. Μα, αφού δεν είχε γίνει αυτό...

Σκεπτόταν και πάλι, καθισμένος στην πολυθρόνα του, κοντά στο πα-ράθυρο... Άν μπορούσε να τα βγά-λη πέρα μόνος του, θα παρατούσε τη Ζαν και το Ράινλεϊ και θα συνέ-χιζε μόνος του το κυνήγι. Άλλά, δίχως αυτούς, ένοιωσε σαν χαμένος στο Λονδίνο, άνικατος να δράση χωρίς να τα κάνει θάλασσα και να

κίνηση τις ύπνους της αστυνομίας. Κι' αν ανακάλυπταν πως δεν είχε διαδραμάτιζε, θα τον έστελναν πίσω στη Γαλλία, η — ακόμα χειρότερα — στην Πολωνία.

Δε θα μπορούσε επίσης ποτέ να εφοδιασθή με δελτία τροφίμων, όπως είχε κατορθώσει η Ζάν, διαδοχώντας εκείνον που της τα είχε

προμηθεύσει.

Άλλα και τα λεφτά, τα είχε δ-λα η Ζάν. Τι μπορούσε να κάνει αυτός, δίχως πενήνια;

Τώρα τον έκανε έξω φρενών η ιδέα πως μπορούσε ο Κόρριντον να βοηθή το Μάλλορ. Είχε διαμαρτυρηθεί ζωηρότατα, όταν ο Ράνλεϋ πρότεινε να ζητήσουν τη βοήθεια ενός

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΠΟΥΣΙΩΤΗ

Φέρεται εις γνώσιν ότι εφέτος η Σχολή συνεπλήρωσε 35 χρόνια ευδόκιμον καλλιτεχνικὴν πείραν εργασίας. Ἦρχισαν κανονικῶς αἱ ἐγγραφαὶ καὶ τὰ μαθήματα τῆς σποδίστης

ΣΧΟΛΗΣ ΧΟΡΟΥ ΚΩΣΤΑ Π. ΜΠΟΥΣΙΩΤΗ

ΔΙΟΜΕΙΑΣ 4 πάροδος Ἑομοῦ 18. Τηλ. 22.229 καὶ 79.773.

Κάθε μέρα ἐγγραφὰ καὶ μαθήματα. Διδάσκονται ὅλοι οἱ μοῦδοι καὶ παλαιοὶ Εὐρωπαϊκοὶ χοροὶ. καθὼς καὶ οἱ ἑλληνικοὶ, λαϊκοὶ κλπ. Μαθήματα γενικὰ καὶ ἰδιαίτερα.

Εἰς κυρίας, δίδας καὶ κυρίους σοδοῦς ἰδιαίτεροι ὥραι καὶ διαμερίσματα. Εἰς ἐπαγγελματίους ἐχομένους εἰς Ἀθήνας δι' ὀλίγας ἡμέρας μάθημα ὅσο φέρει τῆς ἡμέρας.

Ἐγγραφῆτε καὶ μάθετε χορὸν στήν Σχολὴν τῆς ἐμπιστοσύνης, πού εἶναι εἰς ὁλόκληρον τὸ Πανελλήνιον πασίγνωστος. Πείρα 35 ἐτῶν, ἐπιτυχὴς ἐργασία.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ Ἡ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ;

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΣΩΔΙΑΤΗ

Ἡ ἐκδίκησις εἶναι πράγμα πολὺ φυσικὸ τὸσον γιὰ τὴ ζωὴν, ὅσον καὶ γιὰ τὴν ἀνθρώπιν φύσιν.

Τὰ νὰ ἐκδικῆται κανεὶς εἶναι ἀνθρώπινο, τὸ νὰ συγχωρῇ ὅμως εἶναι θεῖο. Ἀπὸ τὸ ἐκδικῶμεθα ἢ ἐν συγχωρῶμε, φαίνεται ποῖος εἶναι ἡ κίνησις ποὺ κατέχει τὴν πρώτη θέσι στὴν ψυχὴ καὶ ζωὴ μας. Ὁ Ἀδάμ ἢ ὁ Χριστός. Ὁ Ἀδάμ, ὁ διάβολος, ἐκδικεῖται. Ὁ Χριστός συγχωρεῖ.

Ἦταν ἕνα κοριτσάκι μὲς δέκα χρονῶν ποὺ ζήτησε νὰ γίνῃ μέλος μίας ἐκκλησίας. Ὁ πατέρας τῆς ὁ- μως ἦταν πολὺ αὐστηρὸς στὶς ἀρχές του. Προσπάθησε νὰ τὴν ἐμπόδισῃ, γιατί δὲν ἦταν βέβαιος ὅτι τὸ κοριτσάκι του καταλάβε πραγματικὰ τὸ σχέδιο τῆς θείας σωτηρίας καὶ ὅτι ἐδέχθη τὸν Χριστόν. Ὡς Σωτήρα τῆς. Ὁ ποιμὴν ὁμῶς τῆς ἐκκλησίας τῶν ἡτὸ βέβαιος ὅτι ὁ Χριστὸς εἶχε καμὶ τὸ ἔργο τῆς χάριτος Του στὴν καρδιά τῆς. Μία μέρα μὲς φίλη τῆς κατέλαβε τὴν ἐμπροσθέν τοῦ προσώ- πῳ. Γιά μίαν στιγμή, τὸ πρόσωπο τῆς ἔκλεισε ἀναψή. Ἦταν ἔοιμο καὶ σηκωμένο, τὸ χέρι τῆς νὰ κτυπήσῃ τὴν φίλη τῆς. Ἀλλ' ἔκλεισε τὸ χεράκι τῆς ἔπεισε. Τὸ πρόσωπο τῆς ἀντὶ νὰ ἐκπλῇ τὴν φίλη τῆς ἐκδικήσεως ποὺ προέλαβε τὴν ἀμὴ τῆς εἰρήνης ποὺ φέρονται ἡ συγχωρητικότης. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ὁ πατέρας τῆς ἔκλεισε πῆγε νὰ ὀρθῇ τὸν ποῖμενα του, γιὰ νὰ τοῦ πῇ ὅτι τώρα ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος ὅτι ἡ ἔκλεισε τὸν ἦταν τοῦ Χριστοῦ. Δὲν τὸ εἶπε μόνον μετὰ λόγια τῆς, τὸ εἶδε μετὰ τὴν συμπεριφορὰ τῆς. Καὶ πραγματικὰ. Μεγαλύτερη ἀνάγκη εἶναι νὰ δεῖξωμε τὴ σωτηρία ποὺ ὁ Χριστὸς ἔκαμε στὴν ψυχὴ μας, μετὰ τὴ ζωὴ μας, παρὰ πᾶν ἄλλο νὰ τὴν διατυμπανίζωμε μετὰ τὸ τόπος μας.

Ἀλλὰ καὶ ὁ πῶς δυνατὸς Χριστιανὸς καμμιὰ φορὰ προσβάλλεται ἀπὸ τὸν πειρασμὸ τῆς ἐκδικήσεως ὅταν ἀδικα δικάζεται καὶ καταπατῆται ἀπὸ ἄνθρωπον ἀμαρτωλὸν καὶ κα- κόν.

Ἔνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. Ἦταν ἀνθρώπος πιστός, ταπεινός, δίκαιος. Κανένα δὲν ἔδωκε στὴ ζωὴ του. Καὶ ὁμῶς ἐπειδὴ ἦταν κηρύξ τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης καὶ πρόδρομος τοῦ Σω- τήρος Χριστοῦ, τὸν ἔριξαν στὴ φυλακή.

Κι' ἐκεῖ μέσα στὴ φυλακὴ ποὺ θροσκῶν ἀκούσε γιὰ τὰ θαύματα, ποὺ ὁ Χριστὸς ἔκαμε. Ἀκούσε γιὰ τὸν νέον τῆς χάριτος τῆς Ναιν ποὺ μ' ἕνα λόγον Του ὁ Χριστὸς ἀνάστη- σε ἀπὸ τὴ νεκροφύση του. Μὰ ἐπὶ τέλος ὁ Χριστὸς ἀναστάνει νεκρὸς καὶ ἐμὲν δὲν μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ φυλακῆς. Παράξενον. Ἀδικο.

Τὶ ἔκαμε ὁ Ἰωάννης; Ἐπέταξε ὅσα ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του ποὺ ἴσως τοῦ εἶχαν φέρεται ἀπὸ καλὴ τῆς φυλακῆς τοῦ νὰ νῆα γιὰ τὴν θαυματουργικὴν ἐνέργειαν τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ ρωτήσουν τὸν Χριστὸ κατὶ.

Πηγαίνετε νὰ τὸν ρωτήσετε αὐτὸν τὸν Κύριον, ἀν αὐτὸς πραγματικὰ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ περιμένωμε ἢ πρό- κειται νὰ ἐλθῇ κανεὶς ἄλλος; Ἡ ὑποκειμενικὴ πείρα τοῦ Ἰωάννου τὸν ἔκαμε ν' ἀμφισβητῇ διὰ τὴν πραγμα- τικότητά τῆς ἀντικειμενικῆς ἡθεο- νικότητος καὶ Θεότητος τοῦ Ἰησοῦ.

Πρὶν πάλιν νὰ προσέχουμε στὴν ὑ- ποκειμενικὴν μας κρίσιν. Θεωροῦμε τὸν Θεὸ ἄδικο γιὰτὶ κατὰ μᾶς συνέ- δη ποὺ θεωροῦμε ἄδικο καὶ ἀπαρά- δεκτο. Καὶ ποὺ ξέρουμε ἡμεῖς τὸν μυστηριώδη τρόπον, μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐργάζεται; Ἰσως νὰ ἐπιδιώκῃ κατὰ τὸ πολὺ σπουδαῖο γιὰ τὴ θαι- λεία Του ἐπιτρέποντας ὅτι ἐμᾶς ὅς- ατομα νὰ ἐρισκόμαστε ἐκεῖ πρὸς εἰ- μαστέ καὶ νὰ περνούμε ἀπὸ τὴν θλί- ψιν ποὺ δοκιμάζουμε.

Προσέξατε τὴν ἀπάντησιν, ποὺ ἔ- δωσε ὁ Ἰησοῦς. Πηγαίνετε καὶ πᾶ- στε στὸν Ἰωάννη ὅσα εἶδατε καὶ ὅσα ἀκούσατε. Οἱ τυφλοὶ ἀναβλέπουν, οἱ χωλοὶ περιπατοῦν, οἱ λεπροὶ κα- θαρίζονται, οἱ κωφοὶ ἀκούουν, οἱ νε- κροὶ ἐγείρονται, οἱ πτωχοὶ εὐαγγε- λίζονται. Μὲ ἄλλα λόγια τοὺς εἶπε νὰ πάνε νὰ τὸν θεωροῦσαν τὸν Ἰω- ῶαννην ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ Μεσσίας, ὁ Χριστός, ὁ ἐσαρκωθεὶς Θεός, γιὰ- τὶ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν θαυματοῦ- ρο Θεὸ δὲν θὰ μπορούσε νὰ καμῇ ὅ,τι ἔκαμε ὁ Ἰδιος.

Ἡ πρώτη ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ ἦταν: Ναι, ἐγὼ εἰμαι ὁ ἐσαρκωθεὶς Θεός.

Ἀλλ' εἶπε καὶ κατὰ ἄλλο. Ὁ Ἰω- ῶαννης παρ' ὅλη τὴν ἀνθρώπιν ἀ- δυναμία του νὰ ζητήσῃ ἀπὸ μὲν νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἐχθρότητα μας, δὲν εἶ- ναι ἐκαλῆται μέσῃ στὴν ἔρημον ποὺ τὸ ἀσπένδι ὁ ἀντίπαλος. Ὁ Ἰωάννης παρὰ τὴν ἀδυναμία του αὐτῆς, εἶναι χαρακτηριστικὸς γιὰ τὸν ὅτι εἶναι ἄδικο, ὅτι κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν θαυματοῦ- ρο Θεὸ δὲν θὰ μπορούσε νὰ καμῇ ὅ,τι ἔκαμε ὁ Ἰδιος.

Ἡ πρώτη ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ ἦταν: Ναι, ἐγὼ εἰμαι ὁ ἐσαρκωθεὶς Θεός.

Ἀλλ' εἶπε καὶ κατὰ ἄλλο. Ὁ Ἰω- ῶαννης παρ' ὅλη τὴν ἀνθρώπιν ἀ- δυναμία του νὰ ζητήσῃ ἀπὸ μὲν νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἐχθρότητα μας, δὲν εἶ- ναι ἐκαλῆται μέσῃ στὴν ἔρημον ποὺ τὸ ἀσπένδι ὁ ἀντίπαλος. Ὁ Ἰωάννης παρὰ τὴν ἀδυναμία του αὐτῆς, εἶναι χαρακτηριστικὸς γιὰ τὸν ὅτι εἶναι ἄδικο, ὅτι κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν θαυματοῦ- ρο Θεὸ δὲν θὰ μπορούσε νὰ καμῇ ὅ,τι ἔκαμε ὁ Ἰδιος.

Ἡ πρώτη ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ ἦταν: Ναι, ἐγὼ εἰμαι ὁ ἐσαρκωθεὶς Θεός.

Ἀλλ' εἶπε καὶ κατὰ ἄλλο. Ὁ Ἰω- ῶαννης παρ' ὅλη τὴν ἀνθρώπιν ἀ- δυναμία του νὰ ζητήσῃ ἀπὸ μὲν νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἐχθρότητα μας, δὲν εἶ- ναι ἐκαλῆται μέσῃ στὴν ἔρημον ποὺ τὸ ἀσπένδι ὁ ἀντίπαλος. Ὁ Ἰωάννης παρὰ τὴν ἀδυναμία του αὐτῆς, εἶναι χαρακτηριστικὸς γιὰ τὸν ὅτι εἶναι ἄδικο, ὅτι κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν θαυματοῦ- ρο Θεὸ δὲν θὰ μπορούσε νὰ καμῇ ὅ,τι ἔκαμε ὁ Ἰδιος.

Ἡ πρώτη ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ ἦταν: Ναι, ἐγὼ εἰμαι ὁ ἐσαρκωθεὶς Θεός.

Ἀλλ' εἶπε καὶ κατὰ ἄλλο. Ὁ Ἰω- ῶαννης παρ' ὅλη τὴν ἀνθρώπιν ἀ- δυναμία του νὰ ζητήσῃ ἀπὸ μὲν νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἐχθρότητα μας, δὲν εἶ- ναι ἐκαλῆται μέσῃ στὴν ἔρημον ποὺ τὸ ἀσπένδι ὁ ἀντίπαλος. Ὁ Ἰωάννης παρὰ τὴν ἀδυναμία του αὐτῆς, εἶναι χαρακτηριστικὸς γιὰ τὸν ὅτι εἶναι ἄδικο, ὅτι κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν θαυματοῦ- ρο Θεὸ δὲν θὰ μπορούσε νὰ καμῇ ὅ,τι ἔκαμε ὁ Ἰδιος.

Ἡ πρώτη ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ ἦταν: Ναι, ἐγὼ εἰμαι ὁ ἐσαρκωθεὶς Θεός.

Ἀλλ' εἶπε καὶ κατὰ ἄλλο. Ὁ Ἰω- ῶαννης παρ' ὅλη τὴν ἀνθρώπιν ἀ- δυναμία του νὰ ζητήσῃ ἀπὸ μὲν νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἐχθρότητα μας, δὲν εἶ- ναι ἐκαλῆται μέσῃ στὴν ἔρημον ποὺ τὸ ἀσπένδι ὁ ἀντίπαλος. Ὁ Ἰωάννης παρὰ τὴν ἀδυναμία του αὐτῆς, εἶναι χαρακτηριστικὸς γιὰ τὸν ὅτι εἶναι ἄδικο, ὅτι κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν θαυματοῦ- ρο Θεὸ δὲν θὰ μπορούσε νὰ καμῇ ὅ,τι ἔκαμε ὁ Ἰδιος.

Ἡ πρώτη ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ ἦταν: Ναι, ἐγὼ εἰμαι ὁ ἐσαρκωθεὶς Θεός.

Ἀλλ' εἶπε καὶ κατὰ ἄλλο. Ὁ Ἰω- ῶαννης παρ' ὅλη τὴν ἀνθρώπιν ἀ- δυναμία του νὰ ζητήσῃ ἀπὸ μὲν νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἐχθρότητα μας, δὲν εἶ- ναι ἐκαλῆται μέσῃ στὴν ἔρημον ποὺ τὸ ἀσπένδι ὁ ἀντίπαλος. Ὁ Ἰωάννης παρὰ τὴν ἀδυναμία του αὐτῆς, εἶναι χαρακτηριστικὸς γιὰ τὸν ὅτι εἶναι ἄδικο, ὅτι κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν θαυματοῦ- ρο Θεὸ δὲν θὰ μπορούσε νὰ καμῇ ὅ,τι ἔκαμε ὁ Ἰδιος.

Ἡ πρώτη ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ ἦταν: Ναι, ἐγὼ εἰμαι ὁ ἐσαρκωθεὶς Θεός.

Ἀλλ' εἶπε καὶ κατὰ ἄλλο. Ὁ Ἰω- ῶαννης παρ' ὅλη τὴν ἀνθρώπιν ἀ- δυναμία του νὰ ζητήσῃ ἀπὸ μὲν νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἐχθρότητα μας, δὲν εἶ- ναι ἐκαλῆται μέσῃ στὴν ἔρημον ποὺ τὸ ἀσπένδι ὁ ἀντίπαλος. Ὁ Ἰωάννης παρὰ τὴν ἀδυναμία του αὐτῆς, εἶναι χαρακτηριστικὸς γιὰ τὸν ὅτι εἶναι ἄδικο, ὅτι κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν θαυματοῦ- ρο Θεὸ δὲν θὰ μπορούσε νὰ καμῇ ὅ,τι ἔκαμε ὁ Ἰδιος.

Ἡ πρώτη ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ ἦταν: Ναι, ἐγὼ εἰμαι ὁ ἐσαρκωθεὶς Θεός.

ἄλλου, ἐνὸς ξένου. Ἀλλ' ἡ Ζάν εἶ- χε συμφωνήσει μετὰ τὴν πρότασιν, κι' ἔτσι αὐτὸς ἀποτέλεσε μείωση.

Ὁ θάνατος τοῦ Κριού ἦταν ἡ μοναδικὴ ἱκανοποίησις ποὺ εἶχε δο- κίμασε, ἀπὸ τότε ποὺ ἔφτασε στὴν Ἀγγλία. Εἶχε κάνει μίαν φορὰ κι' αὐτὸς τοῦ κεφαλοῦ του. Ὁ Ράν- λεῦ κι' ὁ Ζάν δισταζαν, δὲν ἐπαί- ραν ἀπόφασιν. Αὐτὸς ὅμως εἶχε δρᾶ- σαι: Μόλις βῆκε ὁ Ράνλεῦ ἀπ' τὸ διαμέρισμα, αὐτὸς εἶχε σκότωσιν τὸν Κριού, μετὰ μίαν σφαῖρα στὸ κε- φάλι.

Ἡ Ζάν βρισκότανε στὴ διπλὴν κάμαρα. Μαλονότι λοιπὸν ὁ Γιάν εἶ- χε πνίξει κάτω ἀπὸ ἕνα μαξιλάρι τὸν κρότο τῆς πιστολιάς, ἡ νέα γυ- ναῖκα εἶχε μὴ τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ὁ Κριού σωριάζοτανε χέμω κι' ὁ Γιάν ἐβλῆκε τὸ μεταξὺ ὕψωμα τοῦ μαξιλαριοῦ ποὺ εἶχε πάρει φω- τιά ἀπ' τὸν πυροβολισμό.

Εἶχε θαυμάσει τότε τὴ Ζάν, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' ὅτου γνωρίζονταν. Ἀντὶ νὰ πᾶσιν νευρική κρίσις, εἶχε δὴ ἀμέσως τὸ θάνατον τοῦ Κριού σάν ἕνα μέσον γιὰ νὰ «κρατῇ» γερὰ τὸν Κόρριντον.

Ὁ Γιάν εἶχε ἀναγνωρίσει πρῶ- τος ὅτι δὲ θὰ τοῦ περνοῦσε ποτὲ ἡ ιδέα νὰ φορτώσῃ στὸν Κόρριντον τὴν εὐθύνη γιὰ τὸ φόνον τοῦ Κριού. Ἀμφεβάλλε πολὺ ἀντὶ τὸ πιστολὶ δια- τρούσε ἀκόμα τὰ δακτυλικά του ἀ- ποτυπώματα. Μὰ, ὅπως εἶχε ὑπο- γραμμίσει ἡ Ζάν, αὐτὸ δὲν εἶχε ση- μασία, ἐφόσον θὰ τὸ πιστεῦε ὁ Κόρριντον.

Τὸ σπουδαῖο ἦταν νᾶχουν ἕνα κρᾶ- πο νὰ τοῦ ἐπιδηλοῦν, νὰ τὸν κρα- τᾶνε καλά. Γιατὶ ὁ Γιάν ἔλπιζε τᾶ- ρα πὺς δὲ ἐπειθε τὴ Ζάν νὰ παραι- τηθῇ ἀπ' τὴ συνεργασίαν τοῦ Κόρρι- ντον καὶ ν' ἀρίστη σ' αὐτὸν μόνον ὅλη τὴ «δουλειά». Θὰ χρησιμοποιου- σαν τὴν ἐπιδολὴν τοὺς στὸν Κόρρι- ντον γιὰ νὰ πᾶσουν πίσω τὰ λεφτά τους.

Ὑπῆρχε ἀκόμα κι' ὁ Ράνλεῦ. Αὐτὸς ἀποτελοῦσε ἕνα πρόβλημα, ὁ- λοένα πῶς σοβαρὸ. Ἡ εἰδοσις τοῦ θανάτου τοῦ Κριού τὸν εἶχε ἀνα- στατώσει. Ὁ Γιάν δὲν τοῦ εἶχε ἀνα- βνήσκειν. Τὸν θεωροῦσε ἀδύ- νητον ἐμπιστοσύνη. Τὸν θεωροῦσε ἀδύ- νητον. Βέβαια, ἀναγνώριζε πὺς εἶχε φερθῇ ὅπως ἔπρεπε, στὴ Γαλλία καὶ πὺς εἶχε ἀνθεῖ στὰ μαρτύρια τῆς Γκεστάπο. Ἀλλ' ὁ πόλεμος δίνει πάντα κουράγιον στοὺς ἀνθρώπους.

Ἐνὸς τῶρα... Ἐνὸς ἔτους εἰρήνῃ καὶ ἀδράνεια εἶχαν μαρμεῖν τὸ ζῆλον τοῦ Ράνλεῦ... Ὁπότερε σὲ λίγο ν' ἀ- σχοληθῶμεν μαζί του...

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀνοίξε ἡ πόρ- τα τοῦ σαλονιοῦ καὶ μπῆκε ἕνα γε- ροντάκι. Σταμάτησε στὸ κατώφλι, δισταχτικῶς, προσπαθώντας νὰ δια- κρίνῃ μέσα στὸ μισοσκόταδο. Ἦταν ἀδύνατος, ξαρκωμένος...

Πᾶσι κρύψανε τοὺς «Τάιμς», μουρμούρισε μετὰ φωνῇ ποὺ ἔτρεψε ἀ- πὸ θυμὸ. Ἐφαξα παντοῦ... Εἶναι ἀ- νυπόφορη καὶ γελοία, αὕτη ἡ κω- μωδία!

Ὁ Γιάν τοῦρριξε μίαν περιφρονη- τικὴ ματιά καὶ ξαναγύρισε πρὸς τὸ παράθυρο. Ὁ γέρος δίστασε ἀκό- μα. Ὁ θυμὸς τὸν εἶχε ἐξαντλήσει.

Ἐνοίωσε μίαν ἔντονη ἀνάγκη συν- τροφίας. Θάθελε πολὺ νὰ καθῆται καὶ νὰ φιλοφρονέσῃ μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρω- πον, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀνοίξῃ πρῶτος τὴν κουβέντα. Ἦταν πᾶσαν πολὺ κουρασμένος...

— Σὰς ἐνοχλῶ ἴσως, εἶπε μ' ἄ- δυνάτη φωνή. Δὲν ἤξερα πὺς ἔ- κανόσε ἐδῶ...

Καθὼς ὁ Γιάν δὲν ἀπαντοῦσε, ὁ ἄλλος ξαναβρῆκε τὴ ζωηρότητά του καὶ πρόσθεσε μ' ἕνα μουρμύρισμα: — Φαίνεται ἀπίστευτο τὸ πὺς ἀ- φῖνον νὰ μπαίνουν στὴ χώρα μας κατὰ τύπον σάν ἐσὰς!

— Κρίμα ποὺ δὲ σοὺ ζητήσανε τὴ γνῶμην σου! εἶπε ὁ Γιάν σαρκαστι- κά, χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του.

Κι' ἀνασκόπως τοὺς ὅμως του μετὰ ἀνυπομονή. Ὁ γέρος δίστασε, μακρινώντας πὺς ὁ Γιάν τὸν περι-

φρονοῦσε. Καί, μὴ ξέροντας πᾶς τί- σταν νὰ κρατήσῃ, ρώτησε δίχως πολλὰς ἐλπίδες:

— Μήπως τυχὸν εἶδατε τοὺς «Τά- ιμς»;... Θὰ παραπονεθῶ στὴ διέ- υθυνσιν. Δὲ μπορεῖτε νὰ καταλάβετε σεις... Αὕτη ἡ ἐφημερίδα εἶναι ἐνα- ριστικὸ στοιχεῖο τῆς ἐθνικῆς ζωῆς μας...

Κι' ἔφυγε, σέρνοντας τὰ πόδια του στὸ διάδρομον κι' ἀφίνοντας μι- σανοικτὴ τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ.

Ὁ Γιάν σηκώθηκε τότε, ξανα- κλείσει τὴν πόρτα, ξαναγύρισε ἐπεί- τα στὸ παράθυρο καὶ κάθησε πάλι μπροστὰ στὸ τραπέζι, γιὰ νὰ σκε- φθῇ μετὰ πᾶσαν τρόπο πὺς σκότωσε τὸ Ράνλεῦ...

Β'.

Ἡ Ζάν Περσινὺ πέρασε τὴν πόρ- ταν τοῦ ξενοδοχείου κι' ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια. Βάδιζε σιγα-σιγά, σκε- πτικῇ, κρατώντας κάτω ἀπ' τὴ μα- σχάλῃ τῆς κόμπους ἐφημερίδες.

Παραμέρισε τὴν κουρτίνα μετὰ τὴς χάντρες, τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ὁ γέρος, ἀφ' ὅπου προσπάθησε τοῦ κάκου ν' ἀνοίξῃ συζητήσῃ μετὰ τὸ Γιάν, πῆ- γαινε νὰ χτυπήσῃ τὴ θυρίδα τῆς διευθύνσεως. Βλέποντας τὴ Ζάν, τὸ χέρι του ἔμεινε μετέωρο.

Εἶχε ξαναδῇ τὴν νέα γυναῖκα, τὴ μέρα, ποὺ ἐγκαταστάθηκε στὸ ξενο- δοχεῖο, κι' εἶχε ἀναρωτηθῇ ποῖα νᾶ- ταν. Ζούσε ἐδῶ καὶ χρόνια στὸ ξε- νοδοχεῖο «Ἐντφιλντ». Τὸ ἀντιπαθού- σε, ἀλλὰ μετὰ μίαν μικρὴ συνταξὶ λα- χαγοῦ, ποὺ ἐπαίρνε, δὲ μπορούσε, βέβαια, νὰ ζῇσιν πολυτελεστερα.

Λεγότανε Χένρυ Μήντσορς. Ἦταν 73 χρονῶν κι' εἶχε πλῆξει στὴ ζωὴ.

Ἀπὸ τότε ποὺ ἔμεινε στὸ ξενοδο- χεῖο, δὲν εἶχε δὴ ποτὲ ἐνοικιασθῆσαι τόσο νῆα καὶ γοητευτικῇ, σάν τὴ Ζάν. Μὲ τὴ μπλούζα καὶ τὸ μαῦρον παντελόνι τῆς, τοῦ φαίνονταν σὰ ν' ἀνῆκε σὲ κάποιον ἄλλο κόσμο...

Καλημέρα, εἶπε εἰς μετὰ τρεμο- λιστὴ φωνή. Ἀ, βλέπω πὺς ἔχετε σεις τὴς ἐφημερίδες. Ζητοῦσα ἀκρι- βῶς τοὺς «Τάιμς». Μήπως τυχὸν...

Ἐκείνη σταμάτησε μίαν στιγμή, ἔριξε στὸ γέρον μίαν ματιά ψυχρὴ κι' ἐχθρική καὶ συνέχισε ὑπερὰ τὸ δρό- μον τῆς, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Τόση ἑλλειψὶ σεβασμοῦ ἀφῆσε ἀπολήθω- νο τὸ δούτυχον ἀνθρώπου. Στράφη- κε καὶ παρακολούθησε μετὰ τὰ ματιά τὴ Ζάν, μουρμουρίζοντας ὅτι ἔκλει- σε ἀκατανόητος. Κι' ἐνοίωσε ξαφνικὰ τὸ ἐαυτοῦ τὸν πολὺ γέρον... ἔλες κι' ἡ σκληρὴ περιφρόνησις τῆς νέας γυναι- κάς εἶχε στερεῖται μεμῆς τὴ λίγη ζωὴ ποὺ τοῦ ἀπέμενε...

Ἡ Ζάν μπῆκε στὸ σαλόνι καὶ ἔα- νάκλεισε τὴν πόρτα πίσω τῆς.

— Ἡ ἀστυνομία ἀνακάλυψε τὸ πῶμα τοῦ Κριού, εἶπε ἥρεμα, σὲ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Γιάν ἀνασκόπησε καὶ γύρισε ἀπὸτομα.

— Δὲ σὲ εἶχα ἀκούσει ποὺ μπῆ- κες, εἶπε γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴ νευρι- κή του ἀντίδρασιν. Τὸ λένε οἱ ἐφη- μερίδες;

Ἡ Ζάν πέταξε τὴς ἐφημερίδες πᾶ- νω στὸ τραπέζι καὶ κάθησε σὲ μίαν παλιά καὶ σκονισμένη πολυθρόνα, στὸ βάθος τῆς κάμαρας.

— Ναι, στὴν πρώτη σελίδα, ἀπάν- τησε ξερά.

Ὁ Γιάν διάβασε ὅ,τι γράφανε ὅ- λες οἱ ἐφημερίδες, δίχως νὰ βιάζε- ται καὶ χωρὶς νὰ προδίδῃ τὴν πα- ραιμικήν συγκίνησιν τοῦ παχουλὸ καὶ λεῖο προσώπου του.

— Ἡ περιγραφή τοῦ Κόρριντον εἶναι περίφημη, εἶπε ὅταν τελείωσε. Δὲ θὰ τοὺς ἐφεύγῃ!

— Δὲ συμφωνῶ μαζί σου, δῆλωσε ἡ Ζάν. Εἶναι πολὺ πονηρὸς, ὁ Κόρ- ριντον... Καὶ θ' ἀνυπομονῇ νὰ βρῇ τὸ Μάλλορ.

Ἡ Ζάν πέταξε τὴς ἐφημερίδες καὶ κύτταξε ἐρευνητικὰ τὴν νέα γυναῖκα.

— Πάντως, ἀντὶ τὸν πιάσανε, θὰ μιλήσῃ γιὰ μᾶς, εἶπε. Κάνανε ἄσχη- μα νὰ τὸν ἀνακατέψωμε στὴν ὑπό- θεσίν μας. Δὲν εἶχαμε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ξένο!

— Βλακείες! φώναξε ἡ Ζάν, νευ- ρισμένη. Ἀν κάποιος μπορῇ νὰ βρῇ τὸ Μάλλορ, αὐτὸς

974. 072-010

100 %

ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσωπου, αυματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

ΡΙΣΙΚΑ ΑΠΟΔΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ

Είσα σε σε ανασφάλειες

Υπερτρίχωση δερματίτις

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΟΛΟΝΑΚΙ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΙΣΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΔΕΚΕΔΕΣ

ΠΟΡΟΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΟΙΣΗ

ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣΜΕ

PLACENTA

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

Η ΜΟΡΦΩΣΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

για κάθε συγχρονισμένο άνθρωπο, αρχίζοντας από το παιδί, πρέπει να είναι πλαστική, δηλαδή να εκπαιδεύεται και στις Τέχνες. Τη μόρφωσή σας στον τομέα της ζωγραφικής σας την εξασφαλίζει η Σχολή Α.Β.Σ. με σπουδή στο στίτι σας, όπου και αν μένετε όποια και αν είναι η ηλικία σας. Ζητήστε, λοιπόν, να γνωρίσετε και σας το ταχύτερο τη Σχολή Α.Β.Σ. και το Σύστημα της για Μεγάλους, καθώς και το ειδικό Σύστημα της για Παιδιά. "Αν μένετε στάς Αθήνας, επισκεφθείτε μας. "Αν έμπο- δίζετε ή αν μένετε σ' επαρχία στείλτε μας τη δημοσίευσή αυτή για να λάβετε δωρεάν, το "Αναλυτικό μας τεύχος χωρίς καμμί- αν υποχρέωσή σας."

Σκέψομαι μαθητού μας εκ του φυσικού.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.

Πανεπιστημίου 10.

9712

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ Lada

Το Δερματολόγιο Ιατρού

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Μ. ΛΑΔΑ

Δουγκριτο εις τμήν και ποιότητα

LAIT DEMAQUILLANT

Καθαρίζει, απαλύνει και τονώνει το δέρμα.

LAIT VELOUTÉ

Αριστον τονωτικό του δέρματος χρησιμοποιούμενον προ της πούδρας.

COLD CREAM

Απαρά τοφροτον. κρέμα διά ξηρό και ευαίσθητο δέρμα.

SECRÉT DE LA FEMME

Μοναδική σύνδεσις για την πρόληψη ρυτίδωσης (ατά μάτια, στόμα, μέτωπο, λαιμό).

GELOROSE

Ειδική γλυκοδερμική σύνδεσις για τα χέρια.

ΣΑΜΠΟΙΑ

Αποτελεσματικό κατά της πιτυρίδας, τριχοτονικό

ΕΥΡΗ ΚΑΙ ΉΛΙΟΣ - ΠΟΛΥΚΑΛΩΝ ΜΑΝΟΛΙΣ

ΕΥΡΗ ΚΑΙ ΉΛΙΟΣ - ΠΟΛΥΚΑΛΩΝ ΜΑΝΟΛΙΣ

λοιπόν πώς ο Μάλλορ ήταν ήδη κρυμμένος εκεί κι' ότι την άκουσε που έδινε πληροφορίες γι' αυτόν. "Υστερα ή Ρίτα ανέβηκε στο πρώτο πάτωμα, για να πάει κάτω. Και, ξαφνικά, ο Κόρριντον την άκουσε να μπηγιάει μιά φωνή, έτρεξε και τη βρήκε σωρισμένη στο χώμα, με σπασμένη τη ραχοκοκκαλιά. Πιστεύει πώς ο Μάλλορ θέλησε να της βουλώσει έτσι το στόμα... Κι' έμένα μου φαίνεται πιθανό. Ποιος άλλος θα μπορούσε να το κάνει;

Ο Γιάν προχώρησε απειλητικά προς το μέρος του.

— Μήπως ξέρεις τίποτ' άλλο και μας το κρύβεις;

Ο Ράνλεϋ ανασήρτησε και προσπάθησε ν' αποφυγή τη διαπεραστική ματιά του Πολωνού.

— Δε σας κρύβω τίποτα, απάντησε μουδιασμένα.

— Γιατί ανέβηκε πάνω αυτή η γυναίκα;

— Που να ξέρω; Δε μου είπε ο Κόρριντον πού πολλές λεπτομέρειες. Πώς δεν τον ρώτησα;... "Τι σας τα ξέρεις όλα, μα θέλεις να τα κρατήσης για σένα!

— Δεν ξέρεις τί λές!... διαμαρτυρήθηκε ο Ράνλεϋ.

— Καλά, τον διέκοψε ήρεμα ή Ζάν. Πήγαινε να κοιμηθείς. Δεν έχω να πούμε τίποτ' άλλο.

— Πώς δεν έχουμε! φώναξε ο Γιάν. Λέει ψέματα για τον Κόρριντον! Δεν του έχω εμπιστοσύνη. Δε μας τα είπε όλα.

— Καλά θα κάνεις να μετράς τα λόγια σου! είπε ο Ράνλεϋ. Δεν έχω ιδέα τί μπορεί να του διηγήθηκε ή Ρίτα.

— "Αφού τον ήσυχο, Γιάν, σύστησε ή Ζάν στον Πολωνό.

— "Όχι! Θέλω να ξεδιαλύνω αυτή την ιστορία!

— Εξοφτώσου με, φώναξε ο Ράνλεϋ, γυρίζοντας του την πλάτη και προχωρώντας προς την πόρτα.

— Ράνλεϋ!...

"Η φωνή του Γιάν είχε ένα τόνο τόσο απειλητικό, ώστε ο Ράνλεϋ σταμάτησε, στράφηκε... και είδε, γυρισμένο καταπάνω του, το Μάουζερ του Πολωνού.

— Μην κουνήθεις! μούγκρισε ο Γιάν.

— Φύλαξε αυτό το όπλο, ήλιθιε! του φώναξε ή Ζάν. Κάποιος έρχεται!...

Πραγματικά, ή πόρτα άνοιξε και μπήκε ο Χένρυ Μήντους. Κρατούσε ένα φύλλο των "Ετάμς" και το κουνούσε στον αέρα, με παιδιαστική χαρά.

— Τό είχε απ' το πρωί ή κ. Κόντισταλ... εξήγησε.

Αυτό που άποτομα, βλέποντας το ρεβόλβερ. "Ανασκήρτησε κι' ύστερα έμεινε ακίνητος, σαν απολιθωμένος, με το στόμα ανοιχτό, με τα γαλανά μάτια του γουρλωμένα, κάτω απ' τα άταχτα άσπρα φρύδια του. Κύτταξε το Γιάν, έπειτα ο Ράνλεϋ και τελευταία τη Ζάν.

— Τι... τί συμβαίνει; τράυλισε.

Ο Γιάν έκρυψε γρήγορα το ρεβόλβερ στη θήκη του, κάτω απ' τη μασχάλη, κι' έκανε ένα βήμα προς το γέρο, με απειλητικό ύφος.

— Γιάν! πρόφερε επιτακτικά ή Ζάν.

Ο Μήντους τραβήχτηκε πίσω, φοβισμένος. Θέλησε κάτι να πη- αλλά του είχε κοπή ή φωνή... Στράφηκε ξαφνικά κι' έφυγε, αφήνοντας να πέσει χάμω ή έρημερίδα που κρατούσε. Τον άκουσαν ν' απομακρύνεται βιαστικά, σκοντάβοντας στο χαλάκι του διαδρόμου.

Οι τρεις σύντροφοι μέινανε βουβόι για λίγο. "Υστερα ή Ζάν είπε, με φωνή βραχνή, που έτρεμε από συγκρατημένο θυμό:

— Ζών! "Ηλίθιε! Τάκανες όλα θάλασσα! Πιστεύεις πως θα σωπάσει τώρα ο γέρος;... Δε μας μένει παρά να το σκάσουμε άμέσως! Γρήγορα, ανεβήτε πάνω, έτοιμοι στις βαλίτσες σας!

— Δε θα κάνη τίποτα... προσ-

παθήσε να δικαιολογηθί ο Γιάν. Εί- ναι γέρος. Δε θα ξέρη τί να κάνει!... — "Ανεβήτε κι' έτοιμάστε τις βαλίτσες σας! ξαναείπε ή Ζάν. "Αν είδοποίηση την άστυνομία, χαθήκαμε!

Παραμέρισε το Γιάν για να πε- ράσει και βγήκε γρήγορα στο διά-δρομο. Ο Μήντους είχε χαθεί. "Η νέα γυναίκα έτρεξε προς τη σκάλα.

— Έχει δικιο, είπε ο Ράνλεϋ. Είσαι τρελλός και ήλιθιος!

Βγήκε στο διάδρομο. Ο Γιάν τον ακολουθούσε, γκρινιάζοντας.

— Κάνετε γρήγορα! τους φώναξε ή Ζάν απ' την κορυφή της σκάλας. "Εφυγε... Γρήγορα!

Είχε σκύψει πάνω απ' το κάγκελο και τους έβλεπε.

"Ανεβήκαν, τρέχοντας. Κανείς τους δε σκέφθηκε να ρίξη μιά μα- τιά, στον τηλεφωνικό θάλαμο που βρισκόταν δίπλα στο γραφείο.

"Εκεί μέσα είχε καταφύγει ο Μήντους. Τα μηλίγγια του χτυπούσαν απ' τη συγκίνηση.

"Ενα ρεβόλβερ!... Στο ξενοδοχείο "Ευσφιλντ! "Αν δεν τύχαινε να μη στο σαλόνι, ίσως να γινόταν έγκλημα! Μα κι' ο ίδιος κινδύνωνε να δεχτή καμιά σφαίρα...

Τα χέρια του τρέμανε. Σκέφθη- κε όμως πως ένας απόστρατος ά- εξιωματικός δεν επιτρέπεται να τρομάξει από ένα πιστόλι. "Ήξερε τί έπρεπε να κάνει!

Μόλις χάθηκαν στη σκάλα ο Ράν- λεϋ κι' ο Γιάν, εκκρέμασε άδίστα- χτα το ακουστικό και πλησίασε πο- λύ τα μυωπικά του μάτια στο δι- σκο, για να διακρίνη τους άριθ- μούς του. Δεν είχε καιρό να πιά- νη πάρη τη γυαλιά του. Δεν έπρεπε να χάση ούτε λεπτό! "Εσκυψε άκό- μα πιο πολύ και, με δάχτυλο που έτρεμε, σχημάτισε έναν άριθμό...

Γ'.

Οι τρεις σύντροφοι βγήκαν μαζί απ' τις καμαρές τους. Κρατούσε καθένας τους τη γεμάτη βαλίτσα του. Φορούσαν κι' οι τρεις παλιές πρασινωπές γκαμπουρίνες και μαύρα μπερέ — τα ίδια που τους είχαν εξυπηρετήσει στη Γαλλία.

"Ορθιοι, στην κορυφή της σκά- λας, ο ένας δίπλα στον άλλο, έδι- ναν μιά έντονη ενότση και δυ- νάμεις, που θύμιζε στο Ράνλεϋ τον καιρό που αντιμετώπιζαν όλοι μα- ζι τον κίνδυνο και θυσιάζονταν για το κοινό ιδανικό τους.

Παρ' όλη τη δύσκολη θέση του, ο Ράνλεϋ ένοιωσε έμφυη και χαρά. Ζούσε πάλι την περιπέτεια, σαν άλ-

Κοιμάσαι ξένοιαστα...

...Κι' άς σε περιμένει το πρωί ή μπουγάδα!...

Για σένα τώρα που κοιμάσαι πλένει το ΕΥΡΗΚΑ! Το πρωί ν' ένα ξεβόδαμα χωρίς τρίψιμο ή μπουγάδα σου θα είναι έτοιμη!

ΕΥΡΗΚΑ

ΠΛΕΝΕΙ ΓΙΑ ΣΑΣ - ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΗΝ ΜΠΟΥΓΑΔΑ

λου! Καί καταλάβαινε — όχι δι- χως έκπληξι — ότι, αν έπρόκειτο να ξαναρχίση απ' την αρχή, δε θα δίσταζε να ένωση την τύχη του με των δυο εκείνων ξένων. "Αν δεν ή- ταν αυτοί, θάκανε τώρα μιά ζωή άθλια, άτυπώφορη, σε κάποια με- λαγχολική μικρή πόλη, δουλεύοντας για ένα κομμάτι ψωμί, άνάμνηος, χαμένος μέσα στο πλήθος...

Σιωπή βαθιά επικρατούσε στο ξενοδοχείο. Το σαλόνι ήταν έρημο. "Ακόμα και ή κουρτίνα από χάν- τρες δεν τρεμούλιαζε πιά. "Έμενε σαν απολιθωμένη.

"Η Ζάν είχε κατεβή τα μισά σκα- λοπάτια, όταν πρόσεξε κι' αυτή κά- τι που την έκανε να σταματήσει. Ο Μήντους στεκόταν στο κατώ- φλι του σαλονιού. Εξαφανίστηκε κι' εκείνος, βλέποντας τους. "Η Ζάν πρόλαβε να δη μόνο ένα αδύ- νατο πόδι, που φορούσε ένα φθα- ρμένο αλλά καλογυαλισμένο παπού- τσι. "Ήταν εκεί λοιπόν ο γέρος... όπως κι' ή ιδιοκτήτρια του ξενοδο- χείου, που κρυμμένη πίσω απ' το κρύσταλλο του γκισέ του γραφείου της, κύτταξε άνησυχα προς τη σκάλα...

Δεν είχε χάσει καιρό ο Μήντο- ους, στα λίγα εκείνα λεπτά που εί- χαν μεσολαβήσει. Είχε τηλεφωνήσει στην άστυνομία κι' είχε έδοποίησει τη διεύθυνση του ξενοδοχείου. Διήλω- σε πως είχε δη ένα γεμάτο ρεβό- λβερ στο χέρι ενός απ' τους ξένους!

"Ολοι είχαν πανικοβλήθη. "Ακόμα κι' ο γέρος θυμωρός, που είχε για δουλειά του να μην αφήνη τους πε- λάτες να φύγουν χωρίς να πληρώ- σουν, είχε έγκαταλείψει τη θέση του κι' είχε κρυφτή στην "τουαλέ- τα".

Ο ξενοδόχος είχε δυσπιστήσει στην αρχή κι' ήταν έτοιμος ν' άνε- βή για να βεβαιωθεί μόνος του. Μα, όταν το σκέφθηκε καλύτερα, μετά- νιωσες... Δε μπορούσε να λήψη ψέ- ματα ο Μήντους, ένας απόστρατος άξιωματικός! Μια κι' είχε είδοποι- ηθή ή άστυνομία, άς τα κανόνιζε μόνη της!

Δεν είχε βγή λοιπόν απ' το γρα- φείο του — και μάλιστα είχε κλει- δωθεί εκεί μέσα, για μεγαλύτερη ά- σφάλεια.

Οι τρεις σύντροφοι είχαν φτάσει μπροστά στο μεγάλο σαλόνι.

— "Ελάτε! είπε ή Ζάν στους άλ- λους δυο.

Είχε αρχίσει να έλπιζε πως θα τους βοηθούσε ή Τύχη ως το τέ- λος...

Προχώρησε, παραμέρισε την κου- ρτίνα από χάντρες... και σταμάτησε άπότομα. Δυο άστρυσάλες είχαν μπη άπ' την έξοπορτα! Σήκωσαν το κεφάλι τους, την κύτταξαν.

— Μιά στιγμή, δεσποινίς! της εί- πε ο ένας, προχωρώντας γρήγορα προς το μέρος της.

Μέσα σε μιά στιγμή, ή Ζάν είδε να πηγαίνουν χαμένα τεσσάρων έ- των σχέδια και προσπάθειες! Πανι- κοβλήθηκε, θέλησε να γυρίση πίσω, να τρέξη, να φύγη... Μα πού να πάει;

Ο πόλισμαν — ψηλός, ξανθός, μ' άποφασιστικό ύφος — την είχε φτάσει σχεδόν, όταν μιά πιστολιά του Μάουζερ ξέσκισε τη σιωπή του ξενοδοχείου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Α'

— Μα ο Μπραίναν πέθανε, έδώ και δυο χρόνια.

Ο Κόρριντον δεν προσπάθησε να κρύψη την έκπληξι που δοκίμασε, ακούγοντας αυτές τις λέξεις. "Η ματιά του πληνθήθηκε, απ' το πρόσωπο της κοπέλλας, στα μπλε και άσπρα λουλούδια του "έμπριμέ" της.

Δεν περίμενε τέτοια απάντησι... "Ανσρωτήθηκε άμέσως μήπως ήξε- ρε ή νέα πως κληροούσαν τον άδελφό της, και τον παρουσίαζε για νεκρό με την έλπίδα να τους άποθαρρύν- ην...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ πρωτό εκείνο κυττάζαμε μερι- κές όμορφες κοπέλλες, όλο δρα- σία και χάρη, που έπαιζαν στον ή- λιο.

Ο Ζάκ Ντεσιέ μάλιστα τις κύ- ταζε άχόρταγα. Και όταν του έκα- να το σχετικό πειράγμα, μου είπε: — Κάνεις λάθος! Δεν τις κυττά- ζω σαν άντρας... Τις κυττάζω σαν πατέρας... Με κάνουν να συλλογι- ζώμαι εκείνη, που δε θα τη δώ-

Τό άγνωστο παιδί

ποτέ... "Α! πρόσθεσε, άναστεγάζον- τας, είναι ελεύθερο να ξέρει, ότι εί- σαι πατέρας ενός παιδιού, που δεν το είδες ποτέ, και που ούτε έχεις δη τη μητέρα του. Αυτό ώστόσο συμβά- νει με μένα. Και γι' αυτό μελαγχό- λησα, έλέποντας αυτές τις κοπέλ- λες. "Η ιστορία μου είναι ρωμαντι- κή... Θα σας την πω με λίγα λό- για.

"Όταν τελείωσα τις σπουδές μου, πήγα σε μιά πόλη, όπου ή έ- λοχη γύρω της είναι γαλήνια κι' ό- που ο άέρας της σου φέρνει πάντα πρόσχαρες ιδέες. Κατοικούσα σε μιά βίλλα, γεμάτη ίσους, απ' όπου έ- θλαπα και τη θάλασσα. "Ήμουν εύ- τυχημένος... Κι' αυτό το μέρος έ- πρόκειτο να μου χάριση μια γοητε- ρική περιπέτεια, που τη θάλθερη της συνέχεια άποτελεί αυτό που σας εί- πα, πριν από λίγο...

"Αυτών, μίαν άγνοιακή τη γύ- χτα, μέσα στον όπνο μου ένοιωσα πως κάποιος ήταν κοντά μου. "Ανοι- ξα τα μάτια μου κι' είδα μιά υψηλή γυναίκα σιλουέττα, μιά σιλουέττα λεπτή και κομψή. "Ακουσα συγχρό- νως και το φρού-φρού ενός φορέμα- τος. Σαφινίστηκα περισσότερο, πα- ρά τρώμαξα. Για μιά στιγμή νόμισα πως ήταν καμμία όπρητρία όπνο- βάττιδα ή καμμία που νόμιζε πως την είχε φωνάξει. Μα οι δυο όπρητρίες της βίλλας ήταν στρουμπουλές και κοντές. "Ετσι εκείνη που είχε μπη στην καμαρά μου, έπρεπε να είναι μιά ξένη... Δεν φαινόταν για κά- ποια, μα μπορούσε να ήταν τρελή! Αυτή ή σκέψη μ' έκανε να ένεργή- σω με φρονιμάδα.

"Ποιν κάνα μιά κίνησι ή προφέρα μιά λέξι, εξέτασα καλά την μυστη- ριώδη έπισκεπτρια. Με τη έεστη, ή- εχα αφήσει το παράθυρο ανοιχτό κι' ένα άκνυρο φως άπλωνόταν στην καμαρά.

Μέσα στο φως αυτό, παρακολου- θούσα τις κινήσεις της ξένης. Μπο- ρούσα μάλιστα να διακρίνω και λε- πτομέρειες της τουαλέτας της. "Η- ταν ντυμένη με χρώματα ανοιχτά. "Ενα πυκνό έβλο σκέπαζε το πρό- σωπό της.

"Στην αρχή έκανε μερικά έήμα- τα προς το κρεβάτι μου. "Επειτα στάθηκε. "Η στάση της φανέρωνε ά- ναμνην και δίσταγμό.

"Σε λίγα λεπτά πετάχτηκε απ' το κρεβάτι και φώναξε ειρωνικά: — Σε τί όφελιο, κυρία, την τι- μη της έπισκεψέως σας;

"Εκείνη φάνηκε για μιά στιγμή πως έτρεπε.

"Επειτα, παίονοντας ξαφνικά μι- αν άπόφασι, ήθε ές το κρεβάτι μου και νού ψυθούρισε!

— "Υποσχέθηκε μου ότι δε θα ζητούσε να μάθετε ποιά είμαι!

"Ήμουν νέος τότε κι' είχα ζη- ητούμε να μάθετε ποιά είμαι!

"Νοιώθοντας τη γυναίκα αυτή κοντά μου κι' άνασπώνοντας το με- θυτικό άρωμα που ξεχυνόταν από

(Τό όνειρο αυτό έπαναλαμβάνόταν κάθε νύχτα, ένα ολόκληρο μήνα...)

πάνω της, δεν άμείβεσθα πως ήταν όμορφη και δραστήρι, όσο και κομ- ψή!... "Εξ άλλου, ή καλοκαιρινή νύ- χτα, που ήταν γεμάτη από ευώδεις τών λουλουδιών, μεγάλωνε άκόμη περισσότερο αυτό το μυστήριο.

— Σας το ύποσχομαι! της φώ- ναζε παράφορα.

"Εκείνη με πλησίασε πιο πολύ. Και μου ψιθύρισε ξανά:

— Πρέπει να μου όρκιστήτε!

— Σας όρκίζομαι στην τιμή μου! της απάντησα.

★

Δεν είπα κατόπιν ούτε μιά λέξι, μα πήγε κι' έκλεισε το παράθυρο. "Επειτα τράβηξε τις κουρτίνες. Κι' όταν τρεβήκανε στο άπόλυτο σκο- τάδι, άρχισε ένα έρωτικό όνειρο τό- σο γοητευτικό, που και σήμερα ά- κόμη, όταν το συλλογίζομαι, συγκι- νούμαι βαθιά!

Δε θα σας διηγήθω λεπτομέρειες. "Αυτό που θα σας πω μόνο είναι ότι καταλάσα άμέσως πως είχα κον- τά μου ένα έντελως άγνό πλάσμα, που, άγνωστο για ποιά λόγο, έρχό- ταν να γίνη για λίγο γυναίκα μου.

"Σας λέω έπίσης ότι το όνειρο αυτό έπαναλαμβάνόταν κάθε νύχτα, ένα ολόκληρο μήνα, και πως όταν ή περιπέτεια μου τέλειωσε, με την ά- ναχώρησι της άναχώρησις για άλλους τόπους, μ' έπιασε μιά άγίατρευτη λύπη. Μου μαράζωσε μεγάλο μέρος από τα μάτια μου και μου άσπρε- με ένα χρόνο στο έθος της καρδιάς μου ένα σκληρό πόνιο.

"Κράτησα το λόγο μου. Δε ζήτη- σα πληροφορίες για την άγνωστη. Ούτε κι' ή τύχη με έδρησε για να μάθω την παραμικρή ένδειξι για την ταυτότητά της. Μα κι' αν είχα μά-θει, δε θα κέρδιζα σπουδαία πρά- γματα. "Υποτιμάω μόνον ότι έ- μενε με τους συγγενείς της σε μιά νεοτονική βίλλα, ότι έγαυινε πάντα έχοντας το πρόσωπό της τυλιγμένο με το έβλο κι' ότι φύλαγε καλά το μυστικό της.

"Οπωσδήποτε, ένα χρόνο μετά την περιπέτεια μου, έλαβα από την άγνωστη ένα γράμμα. Μέσα σ' αυ- τό με πληροφορούσε ότι είχε φέρει σ' ένα κομμάτι ένα παιδί, ένα δικό μου παιδί, και μω έξηγούσε το μυστή- ριο.

"Αυτή ή ελπίγη μ' άπογοήτωσε.

"Η άγνωστη με πληροφορούσε πως ήταν τρομερά άσχημη. Τόσο μάλιστα άσχημη, που μόνο τη φρίκη μπορού- σε να προκαλή στους άντρες. "Ήταν πλούσια κι' από μεγάλη οικογένεια.

★

ΧΡΙΣΤΙΑ ΚΡΕΒΑΤΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΑΝΤΡΟΓΥΝΑ "Η ΔΙΔΑΟ:

Οι όργανα της μιάς έκθεσας έπι- πλουν στο Λονδίνο άπριλίου από 3000 έπισκεπτες διάφορες έρωτικές σχε- τικά με το Ιδανικό κρεβάτι και τις προτιμήσεις τους για το έβλο, ή τα χαριστά κρεβάτια, προκειμένου για τους έγγάμους. Οι έδρες έξεδούλω- σαν προτιμήσις προς τα κρεβάτια κο- σκευάσια. Οι περισσότερες γυναίκες, τούταντων άπαιτώνται ότι θα θέ- ωρούσαν μεγάλη τους ντροπή αν οι άντρες τους προτιμούσαν τα κρεβάτια κοσκευάσια. Προκειμένου για τις δια- στάσεις των διαύλων κρεβατιών τα περισσότερα άντρώνα τα θέλουν να έγουν πλάτος 1,80 — 2 μέτρον, να έγουν και σε ύψος 40 — 50 εκατο- στών από το πάτωμα και να κινούν- ται πάνω σε ρόδες, για να μπορούν να τα μετακινούν πιο εύκολα.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΡΙΤΗΣ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ζούσε στην Αίγυπτο ένα παιδί όρ-
φανό από πατέρα, που το έλεγαν Άλφ και
που η μάνα του το λάτρευε.

Ζούσαν σ' ένα φτωχικό σπιτάκι. Όταν ο Άλ-
φ ήταν μικρός έβγαζε κ' έπαιζε κάτω απ'
τις χορμαδιές. Κι όταν το έραβυ πια μαζεύ-
ταν στο σπίτι, καθόταν κοντά στη μητέρα του
και την άκουγε να του λέει παραμύθια και ιστο-
ρίες για τις Πυραμίδες, τη Σφίγγα, τους άρ-
χάιους ναούς και τον ιερό ποταμό Νείλο.

Μια μέρα η μητέρα του άρχισε να του μιλάει
για ένα ναό, που στην πόλη του ζούσε το πνεύμα
του Κάλου και που η δουλειά του ήταν να φυ-
λάει τους θησαυρούς του.

Μια μέρα, Άλφ μου, είπε η μάνα, ο καπε-
τάνιος ενός καϊκιού, φορτωμένου με φακές, έρ-
ριξε όλη του τη δύναμη στο ναυάγιο. Το ίδιο έρα-
βυ ένας ζητιάνος πλησίασε τον καπετάνιο και
ζήτησε μια όκα φακή. Έκείνος στην αρχή αρνή-
θηκε. Στο τέλος, για να τον ξεφορτωθεί, άπλω-
σε το χέρι του και του δωσε μια χούφτα. Τότε
ο ζητιάνος αγέδιασε σ' ένα χαρτί κάτι σημεία
και φεύγοντας του είπε: «Πάρε το χαρτί αυτό
και σαν έρθουν τα μεσάνυχτα, πήγαινε στη θα-
λάσση και ψάξε για χρυσάφι. Τύχησε τρεις φορές
στον άνθρωπο που θα παρουσιάσει, δώσε το χαρ-
τί αυτό. Εκείνος θα σε ανταμείψει για το καλό
που μου έκανες.

Την παραμονή λοιπόν που θάφυνε το καϊκί, ο
καπετάνιος πήγε και χτύπησε στην πόλη. Το πνεύ-
μα του Κάλου θύγχε και τον ρώτησε: «Τι ζη-
τάς;» Ο καπετάνιος τούδωσε το χαρτάκι. Κι ο
φύλακας, αφού πήγε στο βάθος του ναού, γύρισε
κρατώντας μια κασσετίνα. Την άνοιξε και τότε
ο καπετάνιος αντίκρισε μέσα σ' αυτή να λάμπουν
χρυσά θραυγία, δαχτυλίδια, λογιόλογες χρυ-
σαφικά. Νόμισε πως όλα αυτά ήταν δικά του. Μά
ο φύλακας πήρε μια χούφτα χρυσάφι και δίνοντάς
το στον καπετάνιο, του είπε: «Αν έβρεις στο ζη-
τιάνο μια όκα φακή, θα σου δώσω κι εγώ μια όκα
χρυσάφι...»

Εδώ ο Άλφς διέκοψε τη μητέρα του και της
είπε:

«Ε, μητέρα, τότε θα πάμε κι' εμείς στο
Καρνάκ, να μου δώση και μένα ο φύλακας μια
όκα χρυσάφι;»

— Άλφ μου, του αποκρίθηκε εκείνη, είσαι μι-
κρός ακόμη για να σε προστατέψη το πνεύμα του
Κάλου!

Πέρασαν έτσι πέντε-έξη χρόνια και μια ημέρα
η μάνα πήρε τον Άλφ για να πάνε στο Καρνάκ,
όπου είχε συγγενείς. Έπειδή όμως ήταν φτωχοί,
πήγαν σ' ένα καϊκί, πούχε φορτωθεί σιτάρι. Σ
όλο το ταξίδι ο Άλφς ήταν χορούμενος. Ο καπε-
τάνιος και οι ναύτες τον αγαπούσαν. Ο καπετά-
νιος μάλιστα, όταν έμαθε πως τον άρεσαν οι ι-
στορίες, τον πήρε ένα έραβυ κοντά στο κατάρτι
κι' άρχισε να του λέει:

«Παιδί μου Άλφ, τον παλιό καιρό οι θεοί συ-
νήθιζαν να περπατούν κάτω στη γη μαζί με τους
ανθρώπους. Μια φορά λοιπόν ο θεός Όσιρις κι'
η θεά Ίσις κατέβηκαν και πήγαν στο ιερό βά-
σος ενός χωριού. Εκεί η θεά άρχισε να τρα-
γουδά κι' ο θεός, έχοντας μια φλογέρα συνά-
δευε το τραγούδι της.

«Ο γερο-φύλακας του ναού έτρεξε να δη ποιοί
ήταν αυτοί που τραγουδούσαν τόσο γλυκά κι' εί-
δε ένα ώριμο άντρα και μια ώραια γυναίκα να
κάθονται κοντά σε μια πηγή και να τραγουδούν.

«Γέροντα, είπε τότε ο Όσιρις, έρχόμαστε
από πολύ μακριά κι' είμαστε κατάκοποι. Πού
μπορούμε να περάσουμε τη νύχτα μας;»

«Οι τρεις, είναι όλα δικά σας! τους απο-
κρίθηκε ο φύλακας.

«Εται ο Όσιρις κι' η Ίσις έμειναν στη γη
με ανθρώπινη μορφή. Κάθισαν καιρό με το γε-
ροντά, δειθώντας τους φτωχούς και τους δυστυ-
χιμένους.

«Ο βασιλιάς της Αιγύπτου μαθαίνοντας τις
τόσες καλές πράξεις των ξένων, τους έκέλεσε να μεί-
νουν στο παλάτι του. Ο Όσιρις είπε τότε στο
βασιλιά ότι δε μπορούσαν ν' αφήσουν μοναχό το
γέροντά. Ήταν όμως πρόθυμοι να πηγαίνουν στο
παλάτι και να τον συμβουλευούν να κυβερνάει
καλά και δίκαια το λαό του.

«Μά πέρασε καιρός κι' ο βασιλιάς πέθανε. Τό-
τε ο λαός ανακήρυξε διάδοχο τον ξένο. Ο Ό-
σιρις, μόλις ανέβηκε στο θρόνο, έκανε νέους
δικαστικούς νόμους, δίδαξε το λαό πως να καλλιεργή
το σιτάρι κι' έτσι οι υπήκοοι του έμαθαν να τρώνε
καρπούς και μύμη.

«Μια μέρα όμως παρουσιάστηκε στο παλάτι
ένας άσχημος άνθρωπος. Τον έλεγαν Σέν και λογι-
ζόταν πως ήταν αδελφός του βασιλιά. Ο βασι-
λιάς, που δεν ήθελε κανένα από το κακό, πρόστα-
ξε και του έδωσαν ιδιαίτερο διαμέρισμα. Πέρασε
καιρός κι' ο Σέν έτρωγε κι' έπινε, αλλά και ο

— Παιδί μου Άλφ, τον παλιό καιρό οι θεοί
συνήθιζαν να περπατούν κάτω στη γη μαζί
με τους ανθρώπους...

νους του έτρεχε στο κακό. Μπήκε, λοιπόν, ένα
πρωί στην κάμαρα του βασιλιά και του είπε:
«Επειδή δε μπορώ να σε πληρώσω για ό,τι
έκανες για μένα, ήρθα να σου πάρω τα μέτρα
σου για να σου φτιάξω ο ράφης μου μια βασιλί-
κη στολή!»

«Ο βασιλιάς άνοιχτος δέχτηκε κι' αφού πέ-
ρασαν τρεις μέρες, ο Σέν κάλεσε το βασιλιά και
τους ακόλουθούς του στα διαμερίσματά του με την
πρόφαση ότι θα έδινε αποχαριστήριο γεύμα. Σε
μία στιγμή, οι πιστοί του άνθρωποι παρουσίασαν
μια κάσση σκαλισμένη απ' έξω με ώριμες εί-
κόνας.

«Την κάσση αυτή, φώναξε ο Σέν, θα τη
χαρίσω σ' εκείνον που θα χωρέση ίσα-ίσα μέσα
σ' αυτή!»

«Όλοι τότε έτρεψαν να δοκιμάσουν. Στον ένα
πήγαινε μακριά, στον άλλον κοντή. Σαν μπήκε
ο βασιλιάς, το σώμα του ήρθε ίσα-ίσα.

«Τότε ο Σέν με τους ανθρώπους του, έτρεξε
εθύς, σκέπασε το βασιλιά και κάρφωσε την
κάσση. Έγερσε πρόσταξε να την πετάξουν στον
ποταμό Νείλο.

«Η Ίσις στο μεταξύ άρχισε ν' ανησυχά. Τό-
τε παρουσιάστηκε ο Σέν και της είπε αν ήθελε

— Αυτό σέλωωωω!...

να γίνει γυναίκα του, για να διοικήσουν μαζί την
Αίγυπτο.

«Εκείνη αρνήθηκε. Και τότε με την ανθρώπινη
μορφή της και τότε σαν χελιδόνι άρχισε να ψά-
χνη για να βρη τον άντρα της, τον Όσιρι.

«Εκεί που πήγαινε, λοιπόν, αντίμασε το θεό
τον Πάνα.

«Το ρεύμα του ποταμού έβριξε την κάσση
στη θάλασσα, της έπεσε αυτός, και τα κύματα την
έφεραν στη Βαβυλωνία. Εκεί ένα μαγικό δέντρο
την αγάλλισε και την έκανε ένα με τον κορμό
του. Ο βασιλιάς της χώρας τότε το ζήλεψε και
πρόσταξε να το στήσουν στην αίθουσα του θρό-
νου του.

«Τότε η Ίσις έγινε χελιδόνι και πέταξε ως τη
Βαβυλωνία. Εκεί έμαθε ότι το βασιλόπουλο ήταν
θαρραλέο άρρωστο. Ξαναπήρε λοιπόν την ανθρώπι-
νη μορφή της και πήγε και κάθισε στο βασιλικό
περίθλι. Εκεί την είδε η βασίλισσα. Η άπελπι-
σία της ήταν τόσο μεγάλη για το άρρωστο παιδί
της, που κατέβηκε και της είπε:

«Έχω καλέσει γιατρούς και γιατρούς, για
να μου κάνουν καλά το παιδί μου. Μήπως ξέρεις
εσύ να μου το γιατρέψης;»

«Μπορεί να γίνει κι' αδύνατο! της αποκρί-
θηκε η Ίσις. Μά τώρα φεύγω για την πατρίδα
μου.

«Τότε η βασίλισσα έτρεξε στο βασιλιά και του
είπε τα λόγια της Ίσιδας. Κι' εκείνος με τη σει-
ρά του κατέβηκε να την παρακαλέση.

«Κάνε μου το παιδί μου καλά, της είπε, κι'
εγώ να σου δώσω ό,τι μου ζητήσεις.

«Δεν ζητώ τίποτα, του άπάντησε η Ίσις,
παρά τον κορμό που έκοψες απ' το παραθαλάσσιο
δέντρο. Για σένα έχει αξία το εξωτερικό του, έ-
μένα όμως με ενδιαφέρει το εσωτερικό του. Το
δέντρο αυτό έχει μέσα τον ένα θεό, φύλαξε το με
εὐλάβεια και το παιδί σου θα γίνει καλά και το
παλάτι σου θα είναι εύλογημένο.

«Έγερσε απ' αυτά ο βασιλιάς δέχτηκε και της
έδωσε τον κορμό με την κάσση. Η Ίσις τότε
τον πήρε και τον έφερε σ' ένα μαγικό δέντρο.
Εκεί προσευχήθηκε στο θεό «Ήλιο να ξαναδώσω
τη ζωή και την ύλη στον άντρα της. Κι' ο Ή-
λιος έστειλε την ψυχή του Όσιρι πάλι στη γη.
Έτσι, αυτός ξεπήδησε από την κάσση με την πρώτη
του μορφή κι' έζησε με την Ίσιδα ευτυχισμένος.
Σε λίγο η Ίσις γέννησε ένα παιδάκι, τον Άρρ,
που όταν μεγάλωσε, νίκησε τους έχθρούς του πα-
τέρα του και ξαναπήρε αυτός τη βασιλεία.

«Όταν πια τελείωσε η ζωή του Όσιρι πά-
νω στη γη, εξαγούρισε στον ουρανό. Κι' έπειδή
ήξερε πολύ καλά τους κόσμους του Ουρανού και
της Γης, έγινε βασιλιάς του Άστρικού κόσμου,
απ' όπου περνούν οι ψυχές, όταν φεύγουν απ' τη
Γη για να πάνε στον Ουρανό.

— Κι' όταν πεθάνει ο άνθρωπος τι γίνεται;
ρώτησε περίεργος ο Άλφς τον καπετάνιο.

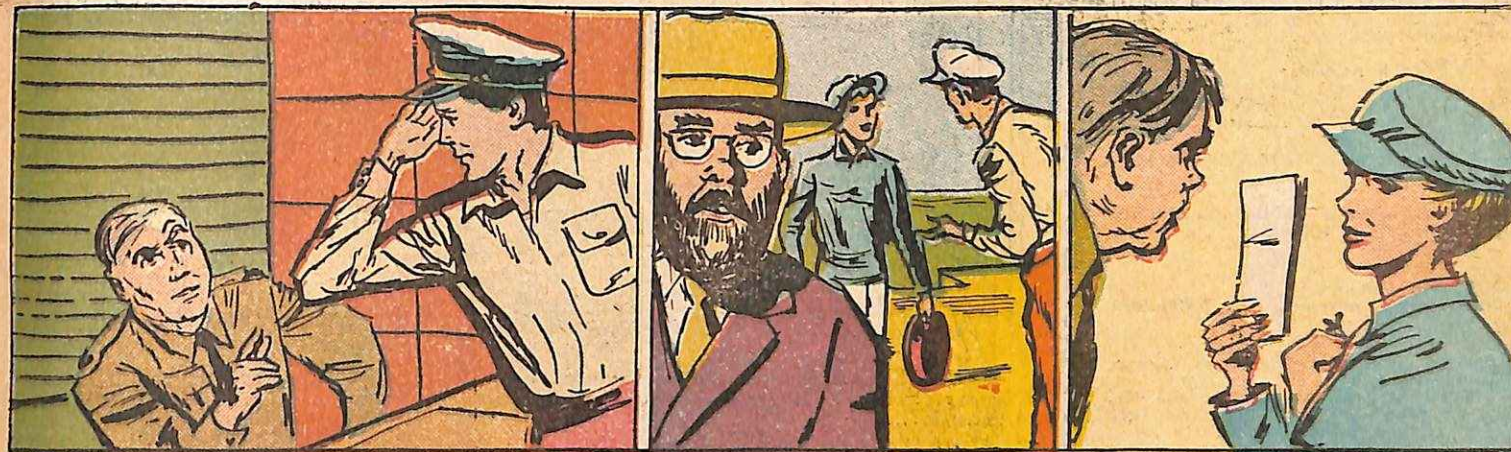
«Εκείνος του αποκρίθηκε γελώντας:
«Άλφ μου, ο άνθρωπος δεν πεθαίνει ποτέ.
Μόνο το άρρωστο του σώμα πετάει. Κι' αν ήταν
καλός στη γη, πηγαίνει στον τόπο όπου υπάρχει
η άπλυτη ειρήνη. Εκεί ο τόπος μοιάζει με τον
δικό μας. Εκεί υπάρχει ο Νείλος, χωράφια, ζώα,
κι' άνθρωποι. Στην κοιλάδα αυτή ο καθένας εί-
κει ευτυχισμένος, γιατί έχει ό,τι επιθυμεί. Δε
μένουν όμως όλοι εκεί, γιατί η παραμονή τους έ-
μας έμαθα καλά το μάθημά μου. Όταν έπρεπε να
λέω αλήθειες, ψέματα έβγαζαν από το στόμα
μου. Όταν έπρεπε να μάθω να νιώθω συμπάθεια,
ο θυμός κι' η κακία πλημμύ-
ριζαν την καρδιά μου. Δεν έδωσα τις όμορφες
που είχα γύρω μου: τα λουλούδια, τα δέντρα,
τον Νείλο, τον ουρανό και τα τόσα άλλα καλά
που υπάρχουν στη γη.

«Κι' ο θεός Όσιρις λέει τότε:
«Επειδή πολλοί λίγοι έμαζες το μάθημα της
ζωής, γι' αυτό γρήγορα θα ξαναγυρίσης στη
Γη...»

«Έγερσε από τις διδακτικές αυτές ιστορίες, ο
Άλφς, μεγαλώνοντας, έγινε ένας τίμιος και πλού-
σιος έμπορος.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Μια τολμηρή δημοσιογράφος

Το φθινόπωρο του 1944 στη νήσο Τουλού-
ρα, ναυτική βάση του αμερικανικού στόλου
στον Ειρηνικό, ο διοικητής της κάλεσε μια
μέρα τον υπασιπτή του Τυσόν, για να του
πάρει:

— Με το πλοίο της γραμμής μας έρχεται
ένας δημοσιογράφος. Θα πάς να τον υποδε-
χθής... Το όνομά του είναι Ντ. Άλντριχ. Αν
μας γίνει ενοχλητικός...

... θα τον μπλοκάρουμε σ' ένα προσηλιακό,
για να τον κάνουμε να ξαναβρύνη νήσους
για την Αμερική.

Σε λίγο ο Τυσόν βρισκόταν στην παραλία
και όταν είδε κάποιον με νυαλιά και γένεια
να κατεβεί από το πλοίο, θύετο να τον
ρωτήσει αν ήταν ο κ. Άλντριχ.

— Εγώ είμαι η Ντέμπυ Άλντριχ!... άκού-
στηκε ξαφνικά μια γυναικεία φωνή.

— Έσείς... μια γυναίκα; άπόρησε ο Τυσόν.
— Είμαι άπεσταλμένη του περιοδικού της
Νέας Υόρκης (Μαντάμ).

— Θα ήθελε άσφαλώς να έπισκεφθώ τις
νοσοκομεία και τους τραυματίες, της είπε
ύστερα από λίγο ο διοικητής της βάσης
Ράντολφ.

— Ηρθα να παρακολουθήσω τις έπικειρή-
σεις, δήλωσε η Ντέμπυ...

... δείχνοντας στο διοικητή μια άδεια του
Υπουργείου Ναυτικών.

— Η γυναίκα αυτή θα μας δημιουργήσει
μεγάλες σκοτούρες, έξήγησε ο διοικητής
στον υπασιπτή του, όταν έμειναν μόνοι.
Τις μέρες εκείνες άκούοις ο αμερικανί-
κος στόλος προετοιμάζε μια άπόβαση
στη νήσο Νάγτο Σίμα και ο πλοίαρχος Ράντολφ
πήρε μαζί του τη δημοσιογράφο.

Έδωσε στη Ντέμπυ την καμπίνα, που προ-
οριζόταν για το ναύαρχο. Η παρουσία της
νέας πάνω στο θωρηκτό άναστάωσε τους
άντρες του πληρώματος, που άρχισαν να συ-
ναγωνίζονται ο ένας τον άλλο σε καθαρή
και κοινή εμφάνιση, για να τραβήξουν την
προσοχή της.

Την παραμονή της επίθεσης, ο πλοίαρ-
χος κάλεσε τη Ντέμπυ και της είπε:

— Μόλις τα κανόνια μας άρχίσουν να ρί-
χνουν, θα κλειστήτε στην καμπίνα σας και
δε θα βγείτε από εκεί χωρίς την άδεια μου.

Για να είναι μάλιστα πιο άγνοος, πως θα
εφαρμοσθή η διαταγή του αυτή, έδωσε ένα
ναύτη να φρουρή την πόρτα της καμπίνας
της.

Όταν σταμάτησαν τα κανόνια, ο ναύτης
της ρώτησε:

— φοβηθήκατε, δεσποινίς;
— Καθόλου, του άπάντησε εκείνη. Μόνο
που έμεινα χωρίς ταίμαρά. Μου φέρονται σε
παρακαλώ, ένα πακέτο από την καντίνα:

Εκείνος έτρεξε πρόθυμος για τα ταίμα-
ρά και η Ντέμπυ έπωφεληθήκε της συντυχίας
αυτών, για να πάει σ' ένα θάλαμο
ναυτών και ν' αλλάξει... περιβολή! Έτρεξε
κατόπι στο καπαστρώμα...

... και μαζί με τους πρώτους πεζοναύτες
δύνηκε στην έσοά. Την άναστήσαν παντού
πάνω στο πλοίο, μα φυσικά δεν τη θύκαν
πυθμένα.

Έγερσε από όχτω μέρες μόνο, η Ντέμπυ
ξαναγύρισε στο θωρηκτό, μαζί με τους νι-
κητές πεζοναύτες, που τους είχε ευφύχσει
στην παρουσία της σ' όλη τη διάρκεια των
σκληρών μαχών.

— Δεν άκούω τίποτα είπε θυμωμένος ο
πλοίαρχος Ράντολφ, παρακούσατε τις διατα-
γές μου και θα φύγετε άμέσως για τις
Πολιτείες.

— Και θέβαια θα φύγω. Θα νιώσω όμως
έκει ένα καταπληκτικό ρεπορτάζ κι' είμαι
θεάτρια πώς νιώθω. Θα σας νωσταλίσω, γι-
ατί κι' εσείς και οι άντρες σας μου είσατε
έξαιρετικά συμπαθείς...

67

By Appointment
To Her Majesty Queen Elizabeth II
Suppliers of Metal Polish
RECKITT & SONS LTD.

SILVO

Κάνει και αστράπτουν
τά ασημικά.

SILVO

Δίδει λάμψιν πολυτελείας
στά σκευή σας.

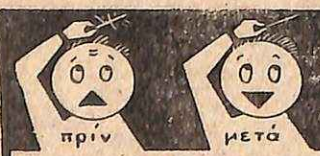
SILVO

Είναι λεπτό και κατά-
ληλο για τα πλέον εύπαθα
άσημικά.

SILVO

Το προϊόν της απόλυτου έμπι-
στασύνης για την στίλβωσι

**ΑΡΓΥΡΩΝ
ΕΠΑΡΓΥΡΩΝ
ΧΡΥΣΩΝ
ΕΠΙΧΡΥΣΩΝ**

ΣΩΣΤΕ ΤΑ ΜΑΛΙΑ ΣΑΣ

Μην σας τρομάζει πλέον η τριχό-
πτωση, χρησιμοποιείτε την **Νοβοκαί-
νοχον** αλοιφή μαλλιών **ΔΟΣΑ**. Θα
σας απαλλάξει οριστικά και σε 4 μόνον
ημέρες από φαγούρα, δα εφρανοδία
ή ΠΥΤΥΡΙΔΑ και η υπερλιπώσις, θα
σταματήσει η τριχοπύκνωση, και θα
άρχισι νέα τριχοφυΐα.

Θεραπεία εύκολη, γρήγορη,
οικονομική.

Εγκριμένη παρά του Υπουργο-
γείου Υγιεινής Ε.Ε.Α. 2447/12/1960.

Πωλείται σε όλα τα Φαρμακεία
και Μικροπωλεία.

**Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ
FARMA**
Έναντι Αγίου Διονυσίου
Τηλ. 462.573 - Πειραιεύς

την ανταλλαγή γραμματοσήμων, και
κάρτ - ποστάλ.
Ο **Ι. ΑΝΑΝΙΑΣ** CHRI-
STOY (20 χρόνων), RUE DR MOU-
STAF, RAMADAN No 15 YOUSSEF
IBRAHIMIEH RAMLEH, ALEXANDRIA,
EGYPTE, ζητεί ν' αλληλογραφήση με
νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνι-
κή γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη
μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φω-
τογραφία απαραίτητη.
Ο **ΑΝΝΑ** CARRANO, VIA PAROLI No 27, ROMA, ITALIA,
θέλει ν' αλληλογραφήση με νέους και
νέες, με σκοπό την ανταλλαγή γραμ-
ματοσήμων και κάρτ - ποστάλ.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο **Λ. ΤΖΑΚΕΛΑΚΙΣ**, 4263 WELLINGTON VERDUN PRO-
VINCE, QUEBEC, CANADA, θέλει ν'
αλληλογραφήση με νέες από την 'Αμε-
ρική, ηλικίας άνω των 19 χρόνων.

Ο **JEAN AJIANNIDES**, (25 χρόνων), GATIKKASSOY No 16/2,
BEYOGLU, ISTANBUL, TURKIYE, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφήση με μορφωμένες
νέες από την Αυστραλία, την 'Αμερική
και τον Καναδά.

Ο **ΕΜΙΛΙΟΣ** SARIDES, (24 χρόνων), ΚΑΗΚΑΝΑ CICEGI SOK.
No 15, B-YUKDERE, ISTANBUL,
TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση
με νέες από την 'Ελλάδα και απ' όλο
τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

Ο **ΥΙΑΝΝΙΣ** PSARALE-
SIS, (25 χρόνων), DURAC
SOK. No 23 AYVALI CEMSE, BEYO-
GLU, ISTANBUL, θέλει ν' αλληλογρα-
φήση με νέες απ' όλο τον κόσμο, με
σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο **ΚΥΡΙΑΚΟΣ** PAPA-
DOPOULOS, 157 N. CHRI-
STINA ST. LARNIA, ONTARIO, CA-
NADA, ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέ-
ες, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό
τη μετανάστευση. Παρακαλεί όσες απαν-
τήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με
μια φωτογραφία τους.

Ο **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ** MO-
SCHOVAKOS, AVENIDA No 4,
97-37 MARACA-IBO, VENEZUELA,
θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες απ' ό-
λη την 'Ελλάδα, ηλικίας 16-20 χρό-
νων, με σκοπό τη μετανάστευση και το
γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **Β. ΜΑΡΙΣ**, P.O. BOX 775,
LUSAKA N. RHODESIA, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήση με νέες από την 'Ελ-
λάδα, ηλικίας 18-25 χρόνων, με σκο-
πό, σύναψι μίας καλής φιλίας και σκο-
πό, ό,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει. Φωτο-
γραφία απαραίτητη.

Ο **ΡΑΝΑΥΙΟΤΙΣ** GA-
LANAKIS και ο **ΣΠΙΡΟΣ** CA-
ROUBAS, 206 ROSE ST. DARLIN-
GTON SYDNEY, AUSTRALIA, N.S.W.,
θέλει ν' αλληλογραφήση με μία νέα,
με σκοπό τη μετανάστευση.

Ο **ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝ** O.S. CRAWLEY MCKRACKEN
No 1 THOMPSON MANITOBA, CA-
NADA, NGON PAUL CO. I.N.C.O. CA-
NADA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με
μία νέα από την 'Ελλάδα, με σκοπό το
γάμο.

Ο **ΛΑΚΙΣ** Z. NICOLA-
KAKIS, No 8 RUE MEMR 4ER AP. No
14, CA-IRO, EGYPT, ζητεί ν' αλλη-
λογραφήση με σοβαρούς, συλλέκτες
γραμματοσήμων, απ' όλα τα κράτη και
ιδίως από τη Γερμανία, 'Αγγλία, Γαλ-
λία και Ρωσία, στην ελληνική και αγγ-
λική γλώσσα.

Ο **ΑΛΕΞΙΜΑΚΙΣ**, Co LE-
EDY, 816 E. CHESTNUT ST., SANTA
ANA, CALIF., USA, θέλει ν' αλληλογρα-
φήση με 'Ελληνίδες.

Ο **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ** BO-
GSOLOS, SEHNDE HANNOVER,
KAL. CHEMIE AG., GERMANY, θέλει ν'
αλληλογραφήση με νέες απ' όλο τον
κόσμο, ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκο-
πό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο **JOHN** STRATOS, (26
χρόνων), 2017 N. ARGYLE AVE.
HOLLYWOOD No 28, CALIF., USA,
θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες από
την 'Ελλάδα, στην ελληνική ή αγγλι-
κή γλώσσα.

Ο **ΜΙΧΑΗΛ** OPOULOS, 74 TAYLORS RD. THE BARTON A-
DELA-IDE, AUSTRALIA, θέλει ν' αλλη-
λογραφήση με νέες απ' όλο τον κό-
σμο, κατά προτίμηση από την 'Αττική,
στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό ό,τι
ήθελε επακολουθήσει.

Ο **Κ. ΤΣΑΤΣΟΣ**, 5 CORAL
ST., ROSEWATER S.A., AUSTRALIA,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέες και
νέους απ' όλο τον κόσμο.

Ο **ΡΕΤΕΡ** GÜNN, (21 χρό-
νων), και ο **ΕΛ. ΚΑΠΙΣΤΡΑΝΟ**, (21
χρόνων), 27 HIGH ST. CANTERBURY,
N.S.W., AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλο-
γραφήση με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα,
με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και
σταθερής φιλίας.

Ο **Ε. ΠΙΛΙΟΡΑΣ**, 58 CHOM-

LIEX ST. PRAHRAN MELBOURNE,
AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήση
με νέες, ηλικίας κάτω των 18 χρόνων,
με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.
Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν
μια φωτογραφία τους.

Τρεις φίλοι, ο **ΙΩΑΝΝΙΣ**
PAPADOYIANNIS, ο **ΣΟ-**
TIRIOS POLYZOIDES και ο **NICOLA-**
OS NICOLAIDES, B.P. 5223, DOUA-
LA, CAMEROON, επιθυμούν ν' αλληλο-
γραφήσουν με νέες από την 'Ελλάδα, η-
λικίας 18-24 χρόνων. Φωτογραφία α-
παραίτητη.

Ο **Γ. ΓΕΩΡΓΑΛΙΔΗΣ**, (17
χρόνων), 249 EVERSHOLT STRE-
ET, LONDON N.W.1, ENGLAND, ζητεί
ν' αλληλογραφήση με νέες από την 'Ελ-
λάδα και απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας
15-18 χρόνων, με σκοπό τη σύναψι
μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Ο **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ** PSO-
FIDES, LUDWIGSHAFEN) RREIN
STRABAG BAU-AG BISMARCKSTRAS-
SE, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήση
με νέες από το εξωτερικό, καθώς και με
'Ελληνίδες, που είναι εγκατεστημένες
στο εξωτερικό, με σκοπό το γάμο. Πα-
ρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν
μια φωτογραφία τους.

Ο **ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΝΟΣ**
POULOS, 113 NICOLSON ST.
EAST BRUNSWICK FLAT, VIC. MEL-
BOURNE, AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλλη-
λογραφήση με νέες απ' όλο τον κό-
σμο, στην ελληνική, γαλλική και Ιταλι-
κή γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Η **Ελένη** Παπαγιά-
ν-νοπούλου, (17 χρόνων), 'Αρι-
στοδήμου No 2, Πάτρας, GRECE, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφήση με νέους από
το εξωτερικό και το εξωτερικό, ηλικίας
20-30 χρόνων, με σκοπό τη σύναψι
μίας καλής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε
προκύψει.

Η **Νάυσυ** Δημητριά-
δου, Δραγατσάνη No 4, 'Αθηνά,
GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήση με κυ-
ρίους, ηλικίας 40-45 χρόνων, οικονο-
μικώς ανεξαρτήτους, με σκοπό το γάμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο **Μ. Παπαδημητρί-
ου**, POSTE RESTANTE, Κεντρικών,
Πειραιεύς, GRECE, θέλει ν' αλληλογρα-
φήση με νέες απ' όλο τον κόσμο.

Ο **ΝΙΚΟΛΑΟΣ** Γκο-
μης, (22 χρόνων), και ο **Κ. Παπα-**
δόπουλος, 'Επτανήσου No 25, 'Αγία
Παρασκευή, 'Αττική, GRECE, επιθυμεί
ν' αλληλογραφήση με νέες, ηλικίας 18
-25 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

Ο **Μ. Παπακρίδης**, Νέας
Κρώνης No 5, Δρόμα, GRECE, θέλει
ν' αλληλογραφήση με νέους και νέες,
στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την
ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο **Γ. Παπαγεωργίου**,
Κρανιάς, Γρεβενά, Κοζάνη, GRECE, ζη-
τεί ν' αλληλογραφήση με 'Ελληνίδες απ'
όλο τον κόσμο, ηλικίας 18-22 χρόνων,
με σκοπό τη μετανάστευση.

Ο **Β. Ζουμενίδης**, (23
χρόνων), 'Εγκατίας No 88, Πάροδος
χρόνων), Κομοτηνής, θέλει ν' αλληλογραφήση
με νέες, ηλικίας 17-22 χρόνων, με
σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο **Μ. Παρκούλης**, (20
χρόνων), Πέλοπος No 42, Λόφος 'Αξίου
ματικών, 'Αθήναι, ζητεί ν' αλληλογρα-
φήση με μία ευγενική νέα από την 'Α-
θήνα ή τον Πειραιά, ηλικίας 17 - 20
χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μίας
καλής φιλίας.

Ο **Γ. Κόρπης**, (18 χρόνων),
Κίμωνος No 29, Μεταφωγείον, 'Αθ-
ναι, ζητεί ν' αλληλογραφήση με μία νέα
ηλικίας 14 - 20 χρόνων.

Ο **Γ. Βαλιδής**, N.S.S., 9η
Κλιτική, 'Αθήναι, θέλει ν' αλληλογρα-
φήση με κυρίες και δεσποινίδες, που
έχουν πονέσει στη ζωή τους.

Ο **Φ. Αγκας**, Πετραλώνων
No 6, Βασιλικών, Χαλκίδος, Εύβοιας
GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήση με μία
νέα από την 'Ελλάδα, με σκοπό τη σύ-
ναψι μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο **Π. Μπίρης**, (26 χρόνων),
'Αγίος Ιωάννης Καρέας, Βύρωνος T.
5., 'Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλο-
γραφήση με νέες απ' όλο τον κόσμο,
με σκοπό τη σύναψι μίας καλής και
σταθερής φιλίας.

Ο **Γ. Αλεξάκης**, Φειδίου
No 9, Χαλκίδιον, 'Αθήναι, GRECE
θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες απ' ό-
λη την 'Ελλάδα, ηλικίας 19-25 χρό-
νων, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολου-
θήσει.

Ο **Α. Καραφωτιάς**, (21
χρόνων), POSTE RESTANTE, Καστο-
ριάς, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήση
με νέες από το εξωτερικό, ηλικίας 17-24
χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με
σκοπό τη σύναψι μίας καλής και στα-
θερής φιλίας.

ΕΛΕΓΧΤΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ;

Βασικό καθήκον για κάθε
άνθρωπο είναι ένας γενικός
έλεγχος της καταστάσεώς του
από άποψιν υγείας. Δεν χρειά-
ζεται να είσθε άρρωστοι για
να πάτε στον γιατρό σας. Ίδι-
ως τα δόντια χρειάζονται μι-
κά εξάμηνον. Βεβαίως η καθη-
μερινή περιποίηση των δοντιών
είναι μια υγιεινή προφύλαξη
που σας προστατεύει από πολ-
λά δυσάρεστα. Χρησιμοποιείτε
πάντοτε μια καλή οδοντόβουρ-
τσα και μια έγγυμνη έδον-
τόπαστα. Ο οίκος Beiersdorf
έχει βγάλει μια οδοντόπαστα
ποιότητας, την 'Οδοντόπαστα
Νιβέα, πασίγνωστη πλέον
σ' όλο τον κόσμο. Η 'Οδοντόπα-
στα Νιβέα έχει ένα λεπτό άρω-
μα που δροσίζει την αναπνοή.
Είναι απαλή, δεν ερεθίζει το
ούλα και είναι πολύ αποτελε-
σματική. Χρησιμοποιείτε
'Οδοντόπαστα Νιβέα πρωί και
βράδυ. Πωλείται σε σοληνά-
ρια μικρά των 30 γρ. και
μεγάλα των 65 γρ. που
είναι και οικονομικότερα.

ΑΦΙΞΕΙΣ

Μετά μακράν και έπιτυχη
εκπαίδευσι εις τας σχολάς
και τα ειδικά 'Εργαστήρια εις
ΛΟΝΔΙΝΟΝ της **ΕΛΙΖΑ-
ΒΕΤΗ ARDEN** επέστρεψεν
εις 'Αθήνας ή Κα Μπίλυ
Αενδραμή.

Η **Κα Μπίλυ Αενδραμή**
προς έξυπνητήριον της εκλε-
κτής πελατείας των καλλιτε-
χνών **ΕΛΙΖΑΒΕΤΗ ARDEN**,
θα δέχεται τας Κυρίες από 1ης
'Οκτωβρίου καθ' έκαστην εις
τά Γραφεία της Γενικής 'Αν-
τιπροσωπείας αυτής, Καραγ.
Σερβίας 7, τηλέφ. 20.879,

κατά τας άπογευματινὰς ώ-
ρας εργασίας, και θα παρέχη
απολύτως **ΔΩΡΕΑΝ** καταλ-
ήλους οδηγίας χρήσεως των
καλλιτεχνών **ΕΛΙΖΑΒΕΤΗ
ARDEN**, τα όποια ως γνω-
στόν πωλούνται εις τα **ΦΑΡ-
ΜΑΚΕΙΑ** και τα **ΚΑΤΑ-
ΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΛΛΥΝ-
ΤΙΚΩΝ**.

Η **Κα Μπίλυ Αενδραμή**
θα άποδεκνέη άκόμη τον όρ-
θον τρόπον χρησιμοποίησεως
αυτών, αναλόγως της ποιότη-
τος έκαστης έπιδεύσεως. 'Επί
πλέον η **Κα Μπίλυ Αεν-
δραμή** θα παρέχη ειδικὰς
οδηγίας διά την άρμονίαν του
MAKE - UP όσον και τας
συμβουλὰς της, διά το μον-
τέρνο καμικάζ.

Αθλητικά παραβλήνια

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΚΕΥΟΦΥΛΛΕ

Ο άκούραστος δεξιός χάρφ

ΠΟΛΛΟΙ άκουσαν ότι ανέος Πού-
λης γεννήθηκε στην ΑΕΚ και
δεν τό πίστεψαν. Δέν έγιναιουν έτσι
εύκολα οι Πούληδες, έλεπαν.

Όταν όμως είδαν φέτος, στα πρώ-
τα παιχνίδια της ΑΕΚ, τόσο τα φι-
λικά με την 'Ολυμπόν Ρέντια και
τόν 'Αθανθηναϊκό, όσο και στα έ-
πίσημα, τού πρωταθλήματος, τον
Στέλιο Σκευοφύλλα να παίζει στο
πλάσι του δεξιού μέσου, άνοιξαν τα
μάτια με άπορία.

— Μωρέ, τ' είν' αυτός; άναρωτή-
θηκαν. Αυτός είναι... δεύτερος Πού-
λης!

Και πραγματικά, ο νεαρός παι-
κτης της 'Ελευθεροπόλεως, που ή
ΑΕΚ καταβάλλοντας 60.000 τόν αμ-
μόρας για την ένδεκάδα της, έί-
ναι ένας απ' τούς πραγματικούς νέ-
ους άσους της μπάλλας.

Ήλθε (1 μ. 68) γεροδεμένος (67
κιλά), παίζει με τέτοια δύναμη και
είναι προικισμένος με τέτοια άντο-
χή, ώστε δαμώνει το γήπεδο επί 90
λεπτά, δακρύει, δίχως να σπάσει, πα-
ρ' όλο που τ' άριστερό του πόδι πα-
ραμορφάζει κάποια άδυναμία άκόμη,
από παλιό χτύπημα.

— Καλά, δέν κουράζεται, έρε παι-
δι; τον ρωτήσαμε τελευταία.

Γέλασε.
— Μού άρέσει να τρέχω! άπάντη-
σε. 'Ετσι νοιάζω πώς παίζω μπάλλα.

— Πάλι καλά που είσαι χάρφ. 'Αν
ήσουν έξτρεμ...

— 'Αν ήμουν άκράϊος κυνηγός και
έπαίρνα δυο-τρεις μπαλιές στη χασί
και στη φέξι, θα σηκώνονουν και
θάφευσα, λέει.

Η άντοχή, λοιπόν, είναι το πρώτο
ποδοσφαιρικό προσόν του Στέλιου
Σκευοφύλλα. Και κύριο άκτού
του ή κεφαλαία. Σπάνια να χασή κου-
τούλια από αντίπαλο, σε προσωπική
ανάμετρήσι.

Πατεύει πώς ή ΑΕΚ...
Δέν προλάβει να διατυπώσουμε
την έρώτησι και τού νέο άστέρι του
δικέφαλου άετού έγινε χείμαρρος.

— Η ΑΕΚ είναι ή ψυχή μου! τό-
νισε. Την άγαπάω όσο δέν μπορείτε
να φαντασθήτε!...

— Θα κερδίσι φέτος το πρώτα-
θλημα;

— Όπωσδήποτε. 'Όταν έχη παί-
κτες σάν τόν Νεστορίδη, με την έρί-
νην προσποίησι, με τόν Κρυστά-
λη με την επάσα λουκούμ, γιατί
να μην κερδίσι;

— 'Ανέφερες δυο μονάχα. Έξχα-
σες τόν τσίτο.

— Άπορεί.
— Ποιών;

— Τόν... Σκευοφύλλα.
Κοκκίνισε ως τις ρίζες των σύ-
χνων. Κι' αυτή ή σεμνότης έδειξε
πώς τού νέο άστέρι της ΑΕΚ, δέν εί-
ναι μονάχα άστέρι σάν ποδοσφαιρι-
στής, αλλά και σάν άνθρωπος.

— 'Αν μάλιστα σκεφθι κανείς πώς
διανύουμε περίοδο έντεντισμού.

ΤΟ «ΚΟΥΣ-ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

★ 'Αν κοιμάται... ο Θεός εκείνη
την ώρα, θα κερδίσουμε την Γιου-
βεντούς.

Σ' αυτή την καταπληκτική δή-
λωσι προέδρ ή παίκτης του ΠΑΟ
Θεοφάνης, λίγο πριν απ' την αναχώ-
ρησι του 'Αθανθηναϊκού για τού Του-
ρίνο.

— Πολύ ύψηλό, στ' αλήθεια, τό
ήθικό των έντεντιών μας.

★ Λίγο πριν απ' τόν αγώνα 'Ο-
λυμπιακού—'Εθνικού, ο τερματο-
φύλακας τού δεύτερου Βαλλιάνας
διαπίστευσε πώς τού έλειπε... τό
σταυροδάκτυλο.

Και κίτρινης.
— Θα χάσουμε, είπε. Τόχα για
υδρί.

— Φανατικοί φίλαθλοι, που τόν

άκουσαν, έτρεξαν στό σπίτι του και
τού έφεραν με ταξί τό σταυροδά-
κτυλό του λαμού.

— 'Αλλά... πάλι έχασε ο 'Εθνι-
κός.

— Πράγμα που σημαίνει ότι ούτε...
ο ύπνος τού Θεού, ούτε τά σταυρο-
δάκτυλα, κρίνουν τό αποτέλεσμα των
μάτς.

★ Μιά λαμπρή οικογένεια, εκείνη
τού ά. Διακουμάκου, άσχολεϊται... οί-
κογενειακός με τόν άθλητισμό.

— Συγκεκριμένα δέ με την κω-
μπλασία.

— Έτσι ο κ. και ή κ. Ι. Διακου-
μάκου ύπηρετούν σάν διοικητικά στε-
λέχη στόν όμιλο 'Ερετών, οι τρεις

κάρα! συμβούλευε ο δεύτερος.
— Όσο για τόν τρίτο, αυτός πε-
ριωρίστηκε να φωνάξη τό σύνθημα
τού 'Δικεφάλου: «'Ε-Έ-Ένωσις!»

— Και ο πανύψηλος 'Αμερικανός
ναύτης συμφώνησε με τόν τελευ-
ταίο και επανέλαβε τό σύνθημα:

— «'Ε-Έ-Ένωσις!»

— Για μεγάλη χαρά τού 'Αεκτήη
νεαρού και πρὸς δυσάρεσκια των
δύο συνεταίρων του 'δραγουμάνων»,
που δέν μπορούσαν να έξηγησουν πού
επλήριζε την προτίμησι τού ο ξένος
ναύτης.

— Τέλος, ή έξήγησι έρέθηκε.
— Η «'Ενωσις» είχε τό πιο εύ-
κολοπρόφερο ύνομα!

ΤΟ "ΠΡΟ—ΠΟ., ΤΗΣ 7-10-61 ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ

Συμβουλές, που θα άποδειχθούν... θησαυρός!

ΑΠΟΛΩΝ ΑΘ. — ΦΩΣΤΗΡ ..... 1 X
ΑΠΟΛΩΝ ΘΕΣ. — ΕΘΝΙΚΟ ..... 1 X
ΑΡΗΣ ΘΕΣ. — ΠΑΝΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟΣ 1

ΔΟΣΑ ΔΡΑΜΑΣ — ΑΕΚ 2
ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ — ΑΙΓΑΛΕΩ 1
ΟΛΥΜΠΙΚΟΣ — ΗΡΑΚΛΗΣ Θ. .... 1 X

ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ — ΠΑΟ 2
ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ — ΑΡΗΣ ΠΕΙΡ. .... 1 2 X
ΟΛΥΜΠ. ΛΑΜΙΑΣ — ΠΑΜΦΙΛΩΤΙΚΟΣ ..... 1 2 X

ΒΕΡΜΙΟΝ — ΠΕΡΙΚΟΣ 1
ΑΤΑΛΑΝΤΑ — ΣΑΜΠΡΟΝ 1
ΜΠΟΛΩΝΙΑ — ΛΑΜΠΕΡΟΣΙ ..... 1 X
ΠΑΛΕΡΜΟ — ΓΙΟΥΒΕΝΤΟΥΣ 2

Α' αναπληρωματικοί:
ΗΡΟΔΟΤΟΣ — Π.Ο.Α. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 1
ΑΣΠΙΣ ΞΑΝΘΗΣ — ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ 1

κόρες τού ζεύγους ως κομπλιάντες,
ο άνηψιός και ή άνηψιά τους έπίσης,
ένω παλαιότερα ήσαν στην ένεργό
δρασι ο άδελφός και ή άδελφή τού
άργησου της οικογενείας.

★ Τρεις νεαροί τετμηπόδες, έ-
παγγελλόμενοι στίς νυχτερινές ώρες
τους... δραγουμάνους των ναυτών
τού ά. Στόλου στίς παρόδους της
'Ομοιοις, είχαν στρομάξει την πε-
ρασμένη Κυριακή ένα πανύψηλον
'Αμερικανό και, πριν άρχίσουν την
ένεργησι του, άπαιτούσαν να τούς
πυ ή άνθρωπος σάνει και καλά με
ποιά...

— Τι συνέβαινε;
— 'Απλούστατα: οι φίλαθλοι 'Α-
θηναίοι που κατέβαναν για τόν 'Η-
λεκτρικό, σταματούσαν για ν' άκού-
σουν την ραδιοφωνική άναμετάδοσι
τού μεγάλου μάτς μεταξύ 'Αθανθη-
ναϊκού—'Αιουβέντους' (1-2) απ' τού
Τουρίνο, και είδικά την περιγραφή
τού δραματικού εκείνου δευτέρου η-
μιχρόνου που οι 'Ελληνες έπιτίθεντο
κατά κούρτας.

— Και έπειδή ο χριστιανός αγνα-
ούσε τά εκάθ' ήμέρας, οι τρεις νεα-
ροί, που έτυχε να όννουν στά τρία
σωματεία τού ΠΟΚ, τού ύπεβαλλον
έλληνοαμερικανιστί την άπάντησι:

— 'Επανθηναϊκός, φρένι, τόν
σκουνοτάσε ο ένας.

Ο ΣΕΡ Τζέιμς Τουντ, σουλα- σουλαριζε ολιγομενος στο κοι- νωτικό του σπίτι, της Ελλάδας. Ήταν, λοιπόν, ο Σερ Τζέιμς, ένας καμιά τριανταριά χρόνων, μοι- ρόζε τον καιρό του ανάμεσα στα όποια και τις απολαύσεις της κο- σμικής ζωής.

Εκείνη τη μέρα, ήταν πολύ νευρικός. Τα μάτια του δεν έ- κολλούσαν απ' το ρολόι του χε- ριού του. Η γυναίκα του έλειπε σ'τ'ς υπέροχες της, που ήταν α- ρωστή. Κι' ο Σερ Τζέιμς είχε δώ- σει άδεια στους δυο υπαυτές του για μία δδωμάδα. Έτρωγε στο ρεστوران, και σκόπευε να επωφεληθ' απ' τη μοναξιά του για να τακτοποιήση τις υποθέ- σεις του...

Μα δεν ήθελαν και μεγάλη τα- κτοποιήση αυτές οι υποθέσεις. Απλούστατα, ο Σερ Τζέιμς ήταν οικονομικός καταστραμμένος, χω- ρίς καμιά έλπίδα σωτηρίας. Ε- φταίει η σπάταλη ζωή του, οι ε- ποτυχημένες κερδοσκοπίες, του στο Χρηματιστήριο, η πώληση μίας Τράπεζας κι' η τυφλή εμ- πιστοσύνη του στην επαυον. Χωστούσε πολλά, κυρίως δε σ' ένα πλοίο ιδιόκτητο, το Σερ Μπ- αζιλ "Ορδινκ. Οι πένταται του δεν του διναν πια πενήτα, ούτε και προθεσμία για να ξεολοήση τα χρέη του.

Τον περίμενε μοιραία η φτώ- χεια, η δυστυχία — αν όχι κι' η φυλάκιση.

Κι' ο Σερ Τζέιμς έπειτα από ένα έθελαιτικό αγώνα με τη συν- είδησή του, είχε πάρει πια την απόφασή του...

Σαφνικά, χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας. Φαίνεται πως α- πό τον περίμενε ο Σερ Τζέιμς. Έ- μπρε να τον επισκέπτη του στο σπουνιό.

—Καλώς ώρισστε, αγαπητέ μου

Μέσα στ'ή φουρτούνα

"Ορδινκ, του είρε. Έλπιζω να κανατε καλή ταξίδη.

—Πρώτος γραμμή, αγαπητέ κύριε Τουντ!

Ο επισκέπτης ήταν ένα νερον- τάκι, πλουσιώτατο, με καλοκάγα- θο παρουσιαστικό. "Η ματιά του όμως πρόσνε κάποια σκληρότη- τα.

Κάθισε αναπαυτικά σ'ε μία πο- λυθρόνα.

—Όστε λοιπόν, θα κανονίσου- με τους λογαριασμούς μας; εί- πε. "Η αλήθεια είναι πως δεν τ'ον περιμένα, τόσο νωρίς...

—Αγαπητέ μου κ. "Ορδινκ, δε μπορούνα να σ'ε δώσω περισσό- τερες λεπτομέρειες με τ'ον τηλε- φώνω, σήμερα τ'ον ποι. Μάθετε λοιπόν πως πέθανε ένας θείος μου, που είχε μεγάλες επιχειρη- σεις στη Νότιο Αφρική, και μ' αφήσε γενικό κληρονόμο του. Α- πό τ'ον μου επιτρέπεται σήμερα να ζο- φλώσω αμέσως τα χρέη μου.

Μποράδο, μυλόροδε! "Η προ- θυμία σας αυτή σας τιμά... Έ- φερα μαζί μου, μέσα σ' αυτή την τσάντα, όλες τις συναλλαγμέ- κες σας και τις αποδείξεις σας για τα ποσά που μου χωσώτατε.

Τα μάτια του Τουντ άσπρα- φαν, καρφωμένα στην πολύτιμη τσάντα...

—Με συγχωρήτε που δε σας περιποιήθηκα άκουη είρε στον επισκέπτη του. Μπορώ να σας προσφέρω κάτι;... κανένα ούισκο με σόδα;

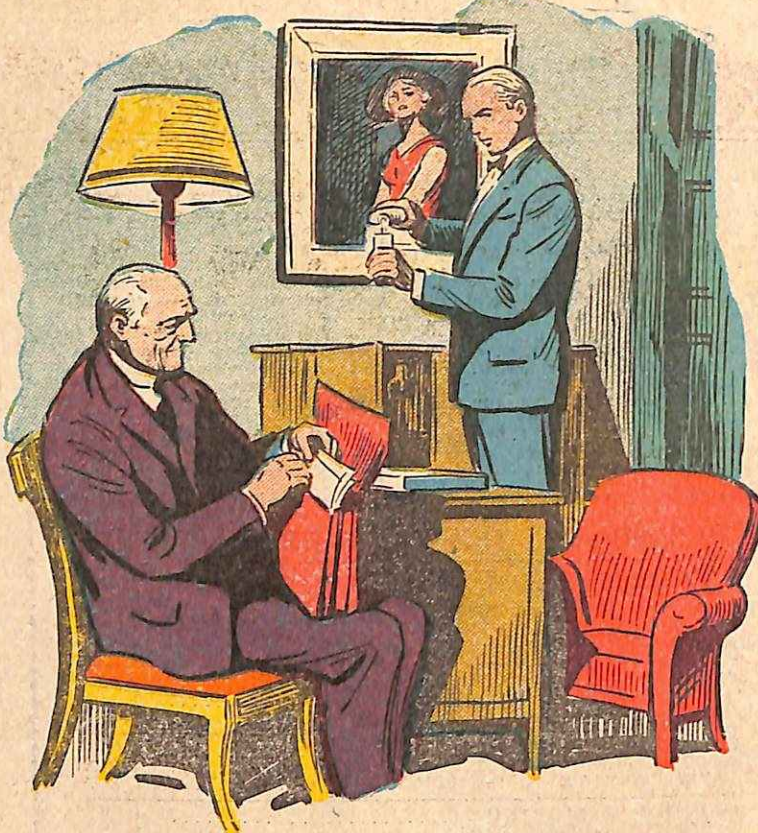
—Πολύ ευχαρίστη. "Ηρθα να σου μιλήσω απ' το σταθμό, χωρίς να σταματήσω πούθενά...

Ο Τουντ έτοιμασε τα ούισκου, ενώ ο νέρος έψαχνε μέσα στην τσάντα του, για να βρη τις απο- δείξεις.

Αφού ήπιαν, κάθισαν κοντά στο γραφείο, για να κανουν τους λογαριασμούς.

—Δεν ανόινετε το παρόν, να πάρουμε λίγο αέρα; πρότεινε ο "Ορδινκ. Τ'ον πνιγνό ατμόσφαι- ρα!

Ο Τουντ έκανε πως σκωνό- ταν. Την ίδια στιγμή, άκουσε να

Ο Τουντ έτοιμασε τα ούισκου, ενώ ο νέρος έψαχνε μέσα στην τσάν- τα του για να βρη τις αποδείξεις...

δπως του τ'ον υποσχέθηκε άλλω- στε!

Είχε καταστρώσει από πριν το πρόγραμμα αυτής της (περιποι- σης), Έπαιξε την τσάντα, μα- ζι μ' όλα τις τ'ον περιεχόμενα, στον άναμμένο φούρνο της κτι- νίνας. Σε λίγο, όλα είχαν γίνει σάπια.

Τέλειε ύστερα τ'ον σωμα μέσα σ' ένα εκδονικό αντίκρνο...

Τη στιγμή εκείνη όμως, ξανα- χτύπησε το κουδούνι της εξώ- πορτας!

Ο Σερ Τζέιμς στάθηκε μ'α σι- νη, κατάχλωμος και άπο-...

πέντη ένα σωμα πάνω στο χαλί.

—Λαμπρά! Ψιθύρε, Τον ναρ- κωτικό έκανε αμέσως τη δουλειά του. Ο κ. "Ορδινκ εξασφάλισε δέκα ώρων ύπνο! Δε μ'ον μένει τώρα παρά να τον περιποιήθω...

Τέλειε ύστερα τ'ον σωμα μέσα σ' ένα εκδονικό αντίκρνο...

Τη στιγμή εκείνη όμως, ξανα- χτύπησε το κουδούνι της εξώ- πορτας!

Ο Σερ Τζέιμς στάθηκε μ'α σι- νη, κατάχλωμος και άπο-...

πέντη ένα σωμα πάνω στο χαλί.

—Λαμπρά! Ψιθύρε, Τον ναρ- κωτικό έκανε αμέσως τη δουλειά του. Ο κ. "Ορδινκ εξασφάλισε δέκα ώρων ύπνο! Δε μ'ον μένει τώρα παρά να τον περιποιήθω...

Τέλειε ύστερα τ'ον σωμα μέσα σ' ένα εκδονικό αντίκρνο...

Τη στιγμή εκείνη όμως, ξανα- χτύπησε το κουδούνι της εξώ- πορτας!

Ο Σερ Τζέιμς στάθηκε μ'α σι- νη, κατάχλωμος και άπο-...

πέντη ένα σωμα πάνω στο χαλί.

—Λαμπρά! Ψιθύρε, Τον ναρ- κωτικό έκανε αμέσως τη δουλειά του. Ο κ. "Ορδινκ εξασφάλισε δέκα ώρων ύπνο! Δε μ'ον μένει τώρα παρά να τον περιποιήθω...

Τέλειε ύστερα τ'ον σωμα μέσα σ' ένα εκδονικό αντίκρνο...

λιθωμένος... "Υστερα, υπερνι- κώντας την ταραχή του, σήκωσε από κάτω τ'ον τυλιγμένο σωμα και τ'ον έσπρωξε μέσα σ'ε μία ντουλά- πα. Τη διπλοκλειδωσε κι' έτρεξε έπειτα στην εξώπορτα.

Φωνές και γέλια τ'ον υποδέ- χτηκαν. Καμιά δεκαπενταριά νέοι και κορίτσια ώρμησαν μέσα και τ'ον τσινύρισαν.

—Τζιμμι! "Ηρθαμε για πά- ρτι... του φώναξαν.

Αυτό μονάχα έλεπε!...

—Επιτέλους, σ'ε ξαναβρίσκο- με. "Ηθελαν να μας τ'ον σκαψες, ε; Τώρα θα σ'ε τιμωρήσουμε. Θα κάνουμε τ'ον σπιτι σου γ'ος Μα- δρίδη!

Πώς να τ'ους ξεφορτωθ'... Πά- λι καλά π'ον ντουλάπα ήταν διπλοκλειδωμένη!

Μια σκέψη όμως φώτισε σαν ά- στραπη τ'ον μυαλό του. Αυτό τ'ον έσπρωξε (πάρτι) θα ήταν τ'ον καλ- λήτερο άλλοθι του, αν ποτέ μα- θευόταν πως ο νέρος τ'ον είχε επισκευθ' πριν εξασφαλήσει για πάντα!

Ετσι, έσπευσε να περιποιηθ' τη συντροφιά!

—Οτι θέλετε... Πάρτε και τα κλειδιά του υπονείου, να φέρετε κρασί... Βάλτε τ'ον ραδιόφωνο, να χορεύουμε...

Οι φίλοι του φώναξε κατά τη 1 τη νύχτα, μεθυμένοι ο π'ον πολλοί. Τώρα έπρεπε να συνεχι- σ'ον τ'ον έργο του.

Πήρε μέσα απ' τη ντουλάπα τ'ον ναρκωμένο "Ορδινκ, μέσα στο αντίκρνο, τ'ον κατέθεσε στο "καρό", τ'ον φώτισε σ'ε αυτο- κινητό του και ξεκίνησε για την παραλία.

Το σκεδίο του ήταν απλόστα- το: Θα φώρτωνε τ'ον σωμα σ'τη δενζινάκατ'ον, θ' ανόινετονε στο πέλαγος κι' εκεί θα τ'ον πε- τούσε σ'τη θάλασσα, άου πρώ- τα έδενε πάνω του μερικά βα- ρεία αϊτερα, για να π'ον σ'ον π'ον, τ'ον θάλασσα και τα καθούρια θ' αναλαβάρη τ'ον υπόλοιπο...

Δεν υποχώρησε τ'ον υπόλοιπο... έγκλημα, προσέκρινε σ'ον τ'ον άπο-...

Το πρώτο μέρος του σκεδίου του είχε εκτελεσθ' άριστοτεχνι- κά. Τ' αυτοκινητό του σταμάτησε μπροστά σ'την ιδιωτική του απο- θάρα, όπου ήταν δεμένη η δεν- ζινάκατ'ον του. Κατέβηκε, σ'ικ-...

Από άπροσεξία του, είχε όδη- γήσει τη δενζινάκατ'ον μέσα σ'α φυκία, που είχαν μπλεκθ' στην έλκα. Και τώρα η βλάβη ήταν ανεπανόρθωτη!

"Η τρικυμία είχε ξεσπάσει πιά. Τα κύματα σ'κωνόνταν θουά! "Η δενζινάκατ'ον κινδύνευε να θουλιαθ' από στιγμή σε στιγμή.

Κάτι έπρεπε να κάν' ο Σερ Τζέιμς...

Άρπαξε τ'ον σωμα τ'ον "Ορδινκ κι' άρχισε να τ'ον δένει προσεχτι- κά μ' ένα μεταλλικό καλώδιο, σ'ον φως ενός δυνατού ηλεκτρι- κού φαναριού που είχε μέσα σ'τη δενζινάκατ'ον. Έτοιμαζόταν να κρεμάση πάνω του τ'ον αϊτερα...

Όταν έσπρωξε μία έκτυφλωτική λάμψη σ'επ'ασε όλόκληρο τ'ον μι- κρό σκάφος!

"Ηταν ένα καταδιωκτικό τ'ον λαθρεμπορίου, που περιπολού- σε — γιατί οι τελωνοφύλακες έ- ρουν καλά πως οι λαθρεμποροι διελθόνουν τις π'ον φουτουνια- σμένες νύχτες για τ'ον "δουλειά" τους.

"Ηταν καμένος, ο Σερ Τζέιμς! Δεν είχε καμιά έλπίδα σωτη- ρίας...

Καθώς τ'ον καταδιωκτικό πλησία- ζε για να βοηθήση τ'ον δενζινά- κατ'ον, που κινδύνευε από στιγμή σε στιγμή να θουλιαθ', ο τιμο- νιέρης κι' ο αξιωματικός της βάρ-δας είδαν έναν άντρα, όρθο σ'την πρύμνη τ'ον μικρού σκάφους, να κυττάξη θάλασσα προς τ'ον μέ- ρος τους κι' ύστερα να ρίχνεται μ' όρμη μέσα σ'α αναμμένα κύ-ματα, που τ'ον σκεπάζαν για πάντα!

Α. ΝΤΕ ΡΑΖΥ

ΤΑ αθλητικά ρεκόρ έχουν κατανή- σει, κατά τα τελευταία έδω χρό-νια, τ'ον πιο έφημερο πράγμα τ'ον κό- σμου. Καταρρίπτονται τ'ον ένα μετά τ'ον άλλο, με ρυθμό που γίνεται όλοένα πιο γρήγορος. "Αλλα διαρκούν μονά- χα λίγους μήνες. "Αλλα έπιζούν ά- πλώς κάποιες μέρες. Μερικά, τέλος, έχουν βίο... ώρων!

Έδω και δυό-τρεις δεκαετίες, κά- θε παγκόσμιο ρεκόρ, που αναφαι- νονταν σ'ον όρίζοντα, πιστευόταν σ'ον τ'ον έσχατο όριο της ανθρώπινης δυνα- τήτος, σαν ένα σύνορο, που ήταν ά- δυνατό πιά να ξεπεραστή. Σήμερα, όμως, καμιά έπίδοση, ακόμα κι' η πιο καταπληκτική, δε θεωρείται ά- νυπερβλήτη. Όλος ο κόσμος έξερει, ότι, ύστερα από λίγο, θα βρεθ' ένας άλλος αθλητής που θα σημειώση με-γαλύτερη.

Σε ποιους λόγους όφειλεται αυτή η ραγδαία κι' άστατάτητη άνοδος των αθλητικών έπίδοσεων; Σε πολ- λούς και διάφορους, λένε οι ειδικοί.

Νά οι κυριώτερες κι' οι πιο ά- ναμφισβήτητες απ' αυτές τις αίτιες:

1) Τ'ον ότι νέοι λαοί δίνουν ο έ-νας μετά τ'ον άλλο τ'ον παρόν στο δι- εθνή στίβο. "Ηδη πολλά από τα παγ- κόσμια ρεκόρ κατέχονται από μαύ-ρους.

Γενικότερα, σ'ες μέρες μας, οι έγχρωμοι αθλητές πληθαίνουν. "Ο "Ινδός Μιλκα Σίγκ διεκδικεί τώρα την πρώτη θέση ανάμεσα σ'ους όρμεις των 400 μέτρων.

2) Τ'ον ότι ο συστηματικός αθλη- τισμός, που γεννήθηκε σ'ες άρχες τ'ον αιώνα μας και διέτρεξε την έφηβική του ήλικια κατά τα πρώτα πενήτα χρόνια α'ουτ'ον τ'ον αιώνα, είναι τώρα φτασμένος στην πειρώση της ώριμ- οτήτος τ'ον κι' έπομένως δίνει, τη μία πίσω από την άλλη, τις πραγματικά μεγάλες έπιτεύξεις του. "Αλλεπάλλη- λες γενιές αθλητών άσπρουν μια τε- ράστια πείρα, που τ'ον διασέτουν και τ'ον έπωφελούνται οι σ'ημερινοί αθλη- τες.

3) "Η τελειοποίηση των σταδίων. Κι' α'ού τ'ον ζήτημα έχει τη σημασία του. Τ'ον στάδιο της Στοκχόλμης, έδω και σ'οράνα χρόνια, ήταν τόσο μελε- τημένα φτιαγμένο, ώστε εξασφάλι- σε σ'ους όρμεις αίσθητά μεγαλύτερη έ- π'αση. Σήμερα, σ'ον τ'ον άκρο άκρο τ'ης τ'ης τελειοποίησης, είναι τ'ον 1- λιο αθλητής, θεωρείται τ'ον στάδιο της Βέρνης.

4) Οι βελτιώσεις στην αθλητική ύ- πόδοση. Γενικά, σ'ες ημέρες μας, ά- ναποκρίνεται καλά πολύ σ'ες άπαι-τήσεις της κατηγορίας, όπου άνήκει ο κάθε αθλητής. Γνωρίζουμε, λόγου χάρι, ότι οι όρμεις έχουν άνάγκη περισσότερο άν ζωικών πρωτεϊνών. "Ο "Αρμιν Χάρν, ο νεαρός Γερμανός που έτρεξε τ'ον έκατό μέτρα σε δέκα δευ- τερόλεπτα, τρέφεται σ'εχδόν αποκλει- στικά με κρέας. Οι έπιστήμονες φιλο- δοούν να πραγματοποιήσουν ό,τι κι' οι μέλισσες, που μεταμορφώνουν, με τη βοήθεια μιας ειδικά διαλεγμένης τροφής, μία κοινή νύμφη σε βασί- λισσα.

5) "Η βελτίωση της τεχνικής και τ'ον σ'ούλ. Με τ'ον πέρασμα τ'ον καιρού, ο ρυθμός των κινήσεων γενικά τ'ον σώματος κι' ειδικά τ'ον άκρων του σε κάθε άθλημα, προσαποτολήθηκε προς την τελειότερη μορφή, ώστε να έξα- σφαλίζεται η ιδεώδης ή η σ'εχδόν ι- δεώδης ισορροπία.

6) "Η κατάλληλη διατροφή. "Η ά- θλητική διαίτα, σ'ες ημέρες μας, ά- ναποκρίνεται καλά πολύ σ'ες άπαι-τήσεις της κατηγορίας, όπου άνήκει ο κάθε αθλητής. Γνωρίζουμε, λόγου χάρι, ότι οι όρμεις έχουν άνάγκη περισσότερο ζωικών πρωτεϊνών. "Ο "Αρμιν Χάρν, ο νεαρός Γερμανός που έτρεξε τ'ον έκατό μέτρα σε δέκα δευ- τερόλεπτα, τρέφεται σ'εχδόν αποκλει- στικά με κρέας. Οι έπιστήμονες φιλο- δοούν να πραγματοποιήσουν ό,τι κι' οι μέλισσες, που μεταμορφώνουν, με τη βοήθεια μιας ειδικά διαλεγμένης τροφής, μία κοινή νύμφη σε βασί- λισσα.

7) "Η άσκηση τ'ον καρδιακού μυός. Δεν ύπάρχει καμιά άμφιβολία, ότι ένα μέρος από τις έπιτυχίες, που ση- μείωσε ο αθλητισμός κατά την τε- λευταία δεκαετία, όφειλεται σ'ον "Ε- μιλ Ζατόπεκ, α'ού τον πρώην ύπο- δηματεργάτη, που έγινε ήμθεος τ'ον σ'τίβου. "Ο Ζατόπεκ, που έκτός από

τα πόδια, έχει πολύ εύκαμπτο και τ'ον μυαλό, κατέληξε σ'ες έξες συμπερά- σμα: "Η καρδιά τ'ον αθλητή χρειάζε- ται ειδική προπόνηση. Α'ού που ο Τσεχοσλοβάκος πρωταθλητής διαπί- στωσε από άπλη διαίσθηση, είναι σή- μερα ένα από τα βασικά δόγματα της αθλητικής.

Ο Ζατόπεκ κατάρθωσε, με κατάλ- ληλη άσκηση, να δώση στην καρδιά του διάμετρο 14 πόντων άντ' των 11 που είχε από τη φύση. Μία καρδιά τόσο όγκώδης λειτουργεί με ρυθμό άργότερο — 50 περίπου σφυγμοί σ'ον λεπτό. Πρόκειται άκριβώς για τ'ον ρυθμό, που χρειάζεται στα πιο πολ- λά άθλήματα κι' ιδιαίτερα σ'ους δρό- μους άντοχής.

Ποιά ήταν η προπόνηση, που έ- κανε ο Ζατόπεκ στην καρδιά του για να τ'ης δώση αυτή την ιδεώδη ανά- πτυξη; Μία σειρά από καθημερινές σωματικές άσκήσεις, που άπαιτούσαν π'ον έντονη κυκλοφορία τ'ον αίματος. "Αλλα αυτή η προπόνηση συνοδεύονταν από ύπνο 12—14 ώρων κι' από μία διαίτα, που είχε για βάση της τ'ον ψά- ρι. Τ'ες μέρες σ'αλάνες και τ'ον φρούτα.

"Η σύγχρονη αθλητική ιατροδέ- χεται, ότι για τ'ον έπ'αση των έξας- ρετικών έπιδοσεων, είναι άπαραίτητη προπόνηση ο άνεπτυγμένος καρδιακός μύς. "Ενας από τ'ους κορυφαίους ει- δικούς, ο δόκτωρ Ρυφφί, συνιστά: ως έξες την πίστη αυτή της έπιστή- μης: «"Η καρδιά των αθλητών μεγαλ- λων αθλητών παρουσιάζει συχνότητα σφυγμών, που δεν ξεπερνά τ'ους 60 κατά πρώτο λεπτό. "Υπάρχουν περι-πτώσεις, κάθε άλλο περ'α παθολογι- κές, που οι σφυγμοί είναι λιγώτεροι κι' από 50. Πρόκειται για μία καρ- δια αίσθητά έξογκωμένη. Τ'ον φαινόμε- νο όμως αυτό, δεν όφειλεται σε διεύρυνση των κοιλοτήτων, άλλα σε άνάπτυξη τ'ον πάχους των τοιχωμάτων της».

Μία τέτοια καρδιά, με κάθε παλ- μική κίνησή της, στέλνει σ'ες άσ'η- ρίες άφθονο κύμα αίματος και γι' α'ούτον άκριβώς τ'ον λόγο οι σφυγμοί της είναι άραιότεροι. Κατά τη φύση της ύπερτατης προσπάθειας τ'ον αθλη- τη, οι σφυγμοί α'ού φτάνουν τ'ους 120 και καμιά φορά τ'ους 200. "Υ- στερα, όμως, από λίγα λεπτά, ξαναέρ- χονται σ'ον κανονικό τους ρυθμό, ά- νάμεσα σ'ους 60 με 50.

ΚΑΝΕΙΣ ΑΛΛΟΣ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΣΑΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΟΤΙ ΤΟ ΦΟΡΑΤΕ.

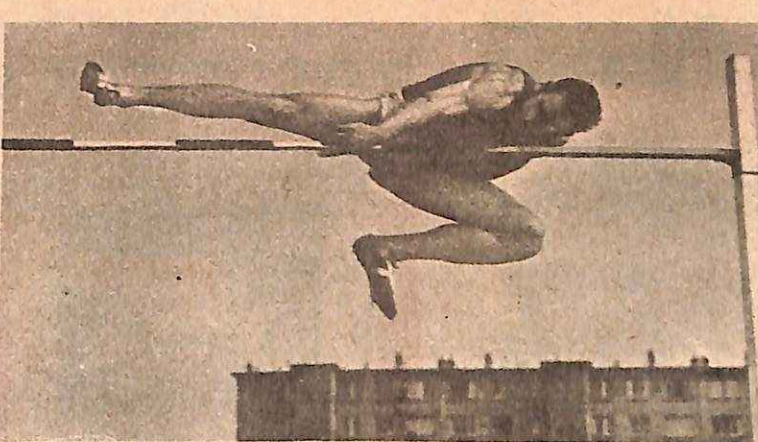
MAKE-UP ZINNIA

Καλύπτει έντελώς φυσικά κάθε άτέλεια της έπιδερμίδος. Δίνει σ'ον πρόσωπο τ'ον λάμψη της άληθινής όμορφιάς. Κάτω απ' τ'ον θαμπό φως τ'ον MEIK - UP ZINNIA τ'ον δέρμα σας φαντάζει ύπεροχο και τ'ον χαρακτηριστικά σας προβάλλονται πιο έκφραστικά σ'την μάτ έπιφάνειά του.

ΚΑΝΕΙΣ ΑΛΛΟΣ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΣΑΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΟΤΙ ΤΟ ΦΟΡΑΤΕ.

Zinnia

★ ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΠΟΥ ΔΙΝΟΥΝ ΝΟΗΜΑ ΣΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Ο Ρώσος Μπορούμελ, που σημείωσε έδω και λίγες δδωμάδες τ'ον κατα- πηκτικό ρεκόρ των 2μ. 25, σ'ον άλμα εις ύψος.

ΟΙ ΑΘΛΗΤΕΣ ΕΧΟΥΝ "ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ,"

Πώς εξηγεί η έπιστήμη τη ραγδαία εξέλιξη των παγκοσμίων ρεκόρ

4) Οι βελτιώσεις στην αθλητική ύ- πόδοση. Γενικά, σ'ες ημέρες μας, ά- ναποκρίνεται καλά πολύ σ'ες άπαι-τήσεις της κατηγορίας, όπου άνήκει ο κάθε αθλητής. Γνωρίζουμε, λόγου χάρι, ότι οι όρμεις έχουν άνάγκη περισσότερο ζωικών πρωτεϊνών. "Ο "Αρμιν Χάρν, ο νεαρός Γερμανός που έτρεξε τ'ον έκατό μέτρα σε δέκα δευ- τερόλεπτα, τρέφεται σ'εχδόν αποκλει- στικά με κρέας. Οι έπιστήμονες φιλο- δοούν να πραγματοποιήσουν ό,τι κι' οι μέλισσες, που μεταμορφώνουν, με τη βοήθεια μιας ειδικά διαλεγμένης τροφής, μία κοινή νύμφη σε βασί- λισσα.

5) "Η βελτίωση της τεχνικής και τ'ον σ'ούλ. Με τ'ον πέρασμα τ'ον καιρού, ο ρυθμός των κινήσεων γενικά τ'ον σώματος κι' ειδικά τ'ον άκρων του σε κάθε άθλημα, προσαποτολήθηκε προς την τελειότερη μορφή, ώστε να έξα- σφαλίζεται η ιδεώδης ή η σ'εχδόν ι- δεώδης ισορροπία.

6) "Η κατάλληλη διατροφή. "Η ά- θλητική διαίτα, σ'ες ημέρες μας, ά- ναποκρίνεται καλά πολύ σ'ες άπαι-τήσεις της κατηγορίας, όπου άνήκει ο κάθε αθλητής. Γνωρίζουμε, λόγου χάρι, ότι οι όρμεις έχουν άνάγκη περισσότερο ζωικών πρωτεϊνών. "Ο "Αρμιν Χάρν, ο νεαρός Γερμανός που έτρεξε τ'ον έκατό μέτρα σε δέκα δευ- τερόλεπτα, τρέφεται σ'εχδόν αποκλει- στικά με κρέας. Οι έπιστήμονες φιλο- δοούν να πραγματοποιήσουν ό,τι κι' οι μέλισσες, που μεταμορφώνουν, με τη βοήθεια μιας ειδικά διαλεγμένης τροφής, μία κοινή νύμφη σε βασί- λισσα.

7) "Η άσκηση τ'ον καρδιακού μυός. Δεν ύπάρχει καμιά άμφιβολία, ότι ένα μέρος από τις έπιτυχίες, που ση- μείωσε ο αθλητισμός κατά την τε- λευταία δεκαετία, όφειλεται σ'ον "Ε- μιλ Ζατόπεκ, α'ού τον πρώην ύπο- δηματεργάτη, που έγινε ήμθεος τ'ον σ'τίβου. "Ο Ζατόπεκ, που έκτός από

τα πόδια, έχει πολύ εύκαμπτο και τ'ον μυαλό, κατέληξε σ'ες έξες συμπερά- σμα: "Η καρδιά τ'ον αθλητή χρειάζε- ται ειδική προπόνηση. Α'ού που ο Τσεχοσλοβάκος πρωταθλητής διαπί- στωσε από άπλη διαίσθηση, είναι σή- μερα ένα από τα βασικά δόγματα της αθλητικής.

Ο Ζατόπεκ κατάρθωσε, με κατάλ- ληλη άσκηση, να δώση στην καρδιά του διάμετρο 14 πόντων άντ' των 11 που είχε από τη φύση. Μία καρδιά τόσο όγκώδης λειτουργεί με ρυθμό άργότερο — 50 περίπου σφυγμοί σ'ον λεπτό. Πρόκειται άκριβώς για τ'ον ρυθμό, που χρειάζεται στα πιο πολ- λά άθλήματα κι' ιδιαίτερα σ'ους δρό- μους άντοχής.

Ποιά ήταν η προπόνηση, που έ- κανε ο Ζατόπεκ στην καρδιά του για να τ'ης δώση αυτή την ιδεώδη ανά- πτυξη; Μία σειρά από καθημερινές σωματικές άσκήσεις, που άπαιτούσαν π'ον έντονη κυκλοφορία τ'ον αίματος. "Αλλα αυτή η προπόνηση συνοδεύονταν από ύπνο 12—14 ώρων κι' από μία διαίτα, που είχε για βάση της τ'ον ψά- ρι. Τ'ες μέρες σ'αλάνες και τ'ον φρούτα.

"Η σύγχρονη αθλητική ιατροδέ- χεται, ότι για τ'ον έπ'αση των έξας- ρετικών έπιδοσεων, είναι άπαραίτητη προπόνηση ο άνεπτυγμένος καρδιακός μύς. "Ενας από τ'ους κορυφαίους ει- δικούς, ο δόκτωρ Ρυφφί, συνιστά: ως έξες την πίστη αυτή της έπιστή- μης: «"Η καρδιά των αθλητών μεγαλ- λων αθλητών παρουσιάζει συχνότητα σφυγμών, που δεν ξεπερνά τ'ους 60 κατά πρώτο λεπτό. "Υπάρχουν περι-πτώσεις, κάθε άλλο περ'α παθολογι- κές, που οι σφυγμοί είναι λιγώτεροι κι' από 50. Πρόκειται για μία καρ- δια αίσθητά έξογκωμένη. Τ'ον φαινόμε- νο όμως αυτό, δεν όφειλεται σε διεύρυνση των κοιλοτήτων, άλλα σε άνάπτυξη τ'ον πάχους των τοιχωμάτων της».

Μία τέτοια καρδιά, με κάθε παλ- μική κίνησή της, στέλνει σ'ες άσ'η- ρίες άφθονο κύμα αίματος και γι' α'ούτον άκριβώς τ'ον λόγο οι σφυγμοί της είναι άραιότεροι. Κατά τη φύση της ύπερτατης προσπάθειας τ'ον αθλη- τη, οι σφυγμοί α'ού φτάνουν τ'ους 120 και καμιά φορά τ'ους 200. "Υ- στερα, όμως, από λίγα λεπτά, ξαναέρ- χονται σ'ον κανονικό τους ρυθμό, ά- νάμεσα σ'ους 60 με 50.

ΚΑΝΕΙΣ ΑΛΛΟΣ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΣΑΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΟΤΙ ΤΟ ΦΟΡΑΤΕ.

MAKE-UP ZINNIA

Καλύπτει έντελώς φυσικά κάθε άτέλεια της έπιδερμίδος. Δίνει σ'ον πρόσωπο τ'ον λάμψη της άληθινής όμορφιάς. Κάτω απ' τ'ον θαμπό φως τ'ον MEIK - UP ZINNIA τ'ον δέρμα σας φαντάζει ύπεροχο και τ'ον χαρακτηριστικά σας προβάλλονται πιο έκφραστικά σ'την μάτ έπιφάνειά του.

ΚΑΝΕΙΣ ΑΛΛΟΣ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΣΑΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΟΤΙ ΤΟ ΦΟΡΑΤΕ.

Zinnia

★ ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΠΟΥ ΔΙΝΟΥΝ ΝΟΗΜΑ ΣΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Καλύπτει έντελώς φυσικά κάθε άτέλεια της έπιδερμίδος. Δίνει σ'ον πρόσωπο τ'ον λάμψη της άληθινής όμορφιάς. Κάτω απ' τ'ον θαμπό φως τ'ον MEIK - UP ZINNIA τ'ον δέρμα σας φαντάζει ύπεροχο και τ'ον χαρακτηριστικά σας προβάλλονται πιο έκφραστικά σ'την μάτ έπιφάνειά του.

ΚΑΝΕΙΣ ΑΛΛΟΣ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΣΑΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΟΤΙ ΤΟ ΦΟΡΑΤΕ.

Zinnia

★ ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΠΟΥ ΔΙΝΟΥΝ ΝΟΗΜΑ ΣΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Καλύπτει έντελώς φυσικά κάθε άτέλεια της έπιδερμίδος. Δίνει σ'ον πρόσωπο τ'ον λάμψη της άληθινής όμορφιάς. Κάτω απ' τ'ον θαμπό φως τ'ον MEIK - UP ZINNIA τ'ον δέρμα σας φαντάζει ύπεροχο και τ'ον χαρακτηριστικά σας προβάλλονται πιο έκφραστικά σ'την μάτ έπιφάνειά του.

ΚΑΝΕΙΣ ΑΛΛΟΣ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΣΑΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΟΤΙ ΤΟ ΦΟΡΑΤΕ.

Zinnia

★ ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΠΟΥ ΔΙΝΟΥΝ ΝΟΗΜΑ ΣΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ</

ή Νικώ σάς παρουσιάζει:

**ΕΝΤΟΣ 20 ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ
ΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΑΤΕ ΤΗΝ
ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ**

Κυρίες μου,
"Όσες έχετε ΛΕΚΕΔΕΣ-ΦΑΚΙ-
ΔΕΣ-ΣΠΥΡΙΑ ΑΚΜΗΣ-ΡΥΤΙΔΕΣ-
ΔΙΑΣΤΟΛΗ ΠΟΡΩΝ-ΠΛΑΔΑ-
ΡΩΣΙΝ-ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΝ, μη στα-
ταλάτε άδικα τον καιρό σας. Ένα
είναι το 'Ινστιτούτο που θα σας
ἀπαλλάξει ΑΜΕΣΩΣ-ΡΙΖΙΚΑ και
ΥΠΕΥΘΥΝΑ. Το 'Επιστημονικόν' 'Ιν-
στιτούτο' Αισθητικής «ΧΟΛΛΥ-
ΓΟΥΝΤ» Πλατεία Καπνικαρέας 8
(όπισθεν έκκληρίας). Τηλ. 25-562.
**ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ
ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ**

Πλέκετε ότι επιθυμείτε

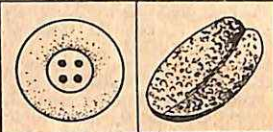
**Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ
ΠΛΕΚΤΟΥ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΣ**
Πλέκει αυτόμάτως, είναι απλή, εί-
ναι τελειοποιημένη, είναι έγχυμνη.
Η «ΕΡΚΑ» είναι πλήρης, με αυτό-
ματον κομβίον, αλλαγής πλέξεως.
Πλεκτομηχανή «ΕΡΚΑ», Λέκκα 12
— Αθήναι. Τηλ. 28.659.

ΛΙΓΟ ΠΕΡΚΑΛ

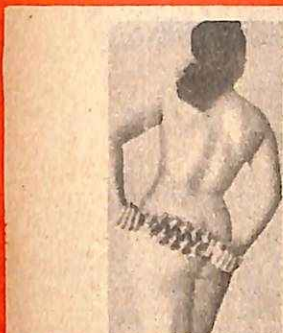
Μαζί με οποιοδήποτε σαπούνι τα
ρούχα πλένονται μόνο τους χωρίς
κόπο. Και έπειτα ΕΝΑ ΑΠΛΟ ΞΕ-
ΒΓΑΛΜΑ. Στρίψτε από τον παντο-
πώλη σας δείγμα δωρεάν. 'Αντιπρο-
σώπει: Λέκκα 14 τηλ. 31.265 'Α-
θήναι. Το φακέλακι για πολλές
πλύσεις, πωλείται δρχ. 5.

**ΚΟΥΜΠΙΑ
ΑΘΗΝΑΙΑ**
Περικλέους 12 Β

ΠΑΡΙΣΙ ΒΙΕΝΝΗ

Τα εικονιζόμενα κουμπιά που έ-
πεδείχθησαν στις καλύτερες κολλε-
ξιόν, του Ντιόρ, Ντεσέ, Μπαλιέν,
είναι η τελευταία λέξη της μόδας
εις το Παρίσι και τη Βιέννη. Το κα-
τάστημα 'Αθηναία, Περικλέους 12 β',
είναι το μοναδικόν κατάστημα που
προσφέρει την έκδοσιν αυτήν κατά α-
ποκλειστικότητα. 'Επισκεφθήτε μας
και θα ένθουσιαστήτε. «ΑΘΗΝΑΙΑ»,
Περικλέους 12 β', 'Αθήναι.

Με τη γερμανική συσκευή MASPO
με 5 μέρες εξαφανίζεται, χωρίς δι-
αιτα ή ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ, ΚΟΙΛΙΟ-
ΣΑΡΚΙΑ, ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΣ, ΠΟΔΟ-
ΣΑΡΚΙΑ, ΚΙΡΣΟΙ. Χιλιάδες ΜΑ-
SPO έπωλήθησαν από το 1947 και
ισορίθμης 'Ελληνίδες έγιναν καλλι-
γραμμές. Έχει άριστο αποτέλεσμα.
Την μεταχειρίζεσθ μόνη σας 3
λεπτά. Σας συνιστάμεν να την αγο-
ράσετε από την 'Αντιπροσώπεία —
Κατάστημα Ζωάκος Κωστοπούλου, Κα-
ραγάργρη Σερβίας 7 (έντος της στο-
ας, στο βάθος, άριστερα) Σύνταγ-
μα, ΑΘΗΝΑΙ, Τηλ. 37-466.

**ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΙΤΥΡΙΔΟΣ
«SULFRIN»**

Χίλια δυό Σαμπούαν κυκλοφορούν,
όμως απέδειχθη πλέον, ότι το μόν-
ον αποτελεσματικό κατά της πιτυ-
ρίδος και της λιπαρότητος των μαλ-
λιών της κεφαλής, είναι το «SUL-
FRIN» του παγκοσμίου γνωστού
Γερμανικού οίκου «DRALLE SUL-
FRIN». Όμορφα, υγιή, πλούσια μαλ-
λιά χωρίς πιτυρίδα και λιπαρότητα.
Δοκιμάστε το. Δεν πρέπει να λείπει
από κανένα σπίτι. Για τα παιδιά
σας χρησιμοποιήτε το Σαμπούαν
IRSA του ίδιου οίκου που δεν τσού-
ζει στα μάτια.

Με το μυλάκι αυτό με τα τρία
ανταλλακτικά κάνει η νοικοκυρά στην
κουζίνα της, χίλιες δουλειές. Τρί-
βει το τυρί γρήγορα και χωρίς υπό-
λοιπα. Το πασιμάδι, το κρεμμύδι,
το σκόρδο κλπ. για τα φαγητά. Τη σο-
κολάτα, τους ξηρούς καρπούς, κλπ.
για τα γλυκίσματα. Κόβει όλα τα
χορταρικά για τις χορτόσυντες και
κόβει σε φίλες φέτες τα κρεμμύδια,
τα καρότα, τα ραπανάκια, τα πατζά-
ρια, το λάχανο για σαλάτα και τις
πατάτες φίλες για τα περίφημα ΣΙΠ
(POMMES-SH PS), του γαλλικού
έργοστασιού LE MOULIN LEGUMES.
Πωλείται εις όλα τα καταστήματα
οικιακών σκευών. Εισαγωγείς Ρ. Π.
Χαλόφτη, τηλ. 620-319.

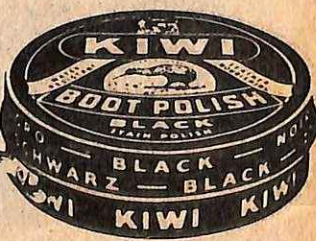

ΛΟΣΙΟΝ ZAAR

ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ, το δέρμα του προ-
σώπου σας δεν χρειάζεται το αιδέριο
άγχιγμα, κάποιος νεράιδας για να
μείνει πάντοτε απαλό και δροσερό...
'Αρκει η λοσιόν...

ZAAR !!!

Πωλείται εις όλα τα καλά φαρμα-
κεία και Μυροπολεία. Γεν. 'Αντιπρ.
Χ. ΤΟΥΤΖΙΔΗΣ, Σωκράτους 57
τηλ. 522.439.

Την ίδια φροντίδα που θέλει το
δέρμα σας, την ίδια ζητάει και το
δέρμα των υποδημάτων σας. Προσέ-
χετε όμως, χρησιμοποιήστε πάντοτε
το κατάλληλο Βερνίκι, το Βερνίκι ύ-
ποδημάτων 'Αγγιλίας ΚΙWΙ. Τρέφει
το δέρμα των υποδημάτων σας και
τα διατηρεί πάντα καινούργια. Το
Βερνίκι ΚΙ W I κυκλοφορεί σε πολ-
λούς χρωματισμούς και πωλείται
παντού.

**ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ**

Έχετε πληροφορηθί ότι λειτουργεί
επί της οδού 'Ασκληπιδίου 39
FUSSPFLEGE (ειδικό θεραπευτήριο
ποδών); 'Εκεί η δεσποινίς ΤΟΥΛΑ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, διπλωματούχος
της σχολής VON LETTOW Βερολί-
νου, θεραπεύει ριζικά και άνοδονας
με ειδικά μηχανήματα ΝΥΧΙΑ που
εισχωρούν στη σάρκα. ΣΚΛΗΡΥΝ-
ΣΕΙΣ παλμών, ΠΤΕΡΝΕΣ σκα-
σμένες, ΚΑΛΟΥΣ σκληρούς και μα-
λακούς, ΜΥΚΟΣΕ (ασθένεια δλικής
καταστροφής δούλων) και όλες τις
ασθένειες δούλων. Το θεραπευτή-
ριο Τ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ μετετέ-
θη ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 39 και Διεύθυν-
τηλέφωνο 616.642. *Όρες επίσκεψ-
ως από 9½ — 1 και 4½ — 8.

Τώρα το φθινόπωρο, με τις άλλες
γές του καιρού, τα περισσότερα παι-
δάκια συνωχώνονται και κρυολογούν.
Χρειάζεται λοιπόν, μία έντριδη ή
κομπρέσες, που θα τα βοηθήσουν
να περάσουν χωρίς δυσάρεστες συνέ-
πειες αυτά τα πρώτα κρυολογήματα.
Προσέχη όμως, μη χρησιμοποιήσετε
για το σκοπό αυτό, οινόπνευμα που
θα προκαλέσει κοκκινίλες και έγκαυ-
ματα, οτά εναίσθητα παιδικά δέρ-
ματα. Το μόνο κατάλληλο είναι η
ειδικά παρασκευασμένη για παιδικά
δέρματα κολώνια «ENFANTS».

Ξέρετε που είδα την ωραιότερη
συλλογή από μάλλινα — πλεκτά —
κασμίρια — μπλουζες — φουσέτες
και όλα με την καινούργια γραμμή;
Στο LOOK AT ME — Πανεπιστη-
μίου 17. Κομψότατα σύνολα που
κάνουν υπέροχες εμφανίσεις. Ταγίερ
μάλλινα — πλεκτά, και άφθονία ά-
πό κολλιέ, αλθιθνά άριστουργήματα
και με τις χαμηλότερες τιμές.

ΠΩΣ ΖΟΥΝ οι τερμίτες

Τα τρομερά έντομα-οικοδόμοι
και οι καταστροφές τους

ΛΙΓΟ — πολύ, όλοι έχουμε άκοισει
να κυκλοφορούν διάφορες διαδό-
σεις γύρω από τους τερμίτες και τις
ικανότητές τους. Όλοι ξέρουμε, ότι
οι τερμίτες είναι ένα είδος τεράστιων
μυρμηγκιών, που ζούν στις τροπικές
χώρες, όπου χτίζουν τις άπεραντες
φαλιές τους. Μά ξέρουμε ακόμη και
κάτι άλλο: ότι η καταστροφική τους
μανία είναι τέτοια, που πολύ συχνά
γκρεμίζουν ολόκληρα σπίτια, κατα-
τρώγοντας τα ξύλινα δοκάρια τους.
Για τους ειδικούς επιστήμονες, που
παρακολουθούν τη ζωή των ζώων, οι
τερμίτες είναι από τα λίγα πλάσμα-
τα της φύσεως, που παρουσιάζουν τε-
ράστια εξέλιξη στη ζωή τους, η οποία
θα μπορούσε να παραλληλισθί με τη
ζωή κι' αυτών ακόμη των ανθρώπων.
Κι' όμως, οι τερμίτες, αντίθετα
με ό,τι πίστευαν οι έντομολόγοι μέ-
χρι σήμερα, δεν είναι μυρμηγκία.
Άφου δεν άνηκουν στην κατηγορία των
μυρμηγκιών, όπως τα μυρμηγκία. Ού-
τε και είναι ζώα των τροπικών, όπως
πιστευόταν μέχρι πρό καιρού, άφου
τώρα τελευταία έγινε γνωστή η πα-
ρουσία τους και στην Εύρώπη. Μά-
λιστα, λέγεται τώρα, ότι οι τερμίτες
είναι η αίτια που κινδυνεύει να κα-
ταστραφί το... 'Ινστιτούτο έντομολο-
γίας στη Φλωρεντία, με τις φοβερές
υπονομευτικές επιθέσεις τους.

Τίποτα, λοιπόν, ως τώρα παρά τις
προσπάθειές τους, δε μπόρεσαν να
κάνουν οι επιστήμονες, για να δώ-
σουν μία λύσι στ' άναρίθμητα προ-
βλήματα, που θέτουν τα ζώα αυτά
με τις τρακτικές επιθέσεις τους.

Τερμίτες υπάρχουν πολλών ειδών
και ως επί το πλείστον ζούν στην
'Αφρική, αλλά και σε άλλες περιοχές
του νοτίου ημισφαίριου. Στο μέγεθος,
βέβαια, διαφέρουν από τα άλλα κοι-
νά μυρμηγκία, αλλά το οικοδομικό
τους ταλέντο είναι κάτι που ξεπερνά
κάθε φαντασία.

Το πιο μεγάλο μυστήριο, που πα-
σαμένει ακόμα άνεξηγτο γιά τη ζωή
των τερμιτών, είναι ο τρόπος, που
φτιάχνουν τις φαλιές τους. Βέβαια,
αν πάρουμε μεμονωμένα ένα τερμίτη,
θα διαπιστώσουμε εύκολα ότι δεν έ-
χει καμμία άπολύτως δύναμι, οά σύν-
ολο όμως μία κοινωνία τερμιτών έχει
έτοια παντοδυναμία, που να κάνει
κάθε άνθρωπο να άπορη. Λάφας στην
ένστικτώδη αυτή παντοδυναμία τους,
οι τερμίτες είναι ικανοί να χτίσουν
φαλιές, που πολλές φορές το ύψος
τους φτάνει τα δεκαπέντε μέτρα, όσο
δηλαδή, ένα τριώροφο σπίτι, που γιά
να χτισθί, χρειάζεται περίπου δέκα
τόνους χώμα, κομμάδια άπό το κόκκο
προς κόκκο. Το άμμοκοκκίωμα, που
άπό αυτό χτίζεται, η τερμιτοφαλιά,
είναι πιο σκληρό άπό το βράχο. 'Η
μανία των τερμιτών στο χτίσιμο είναι
τόσο μεγάλη, ώστε στις τροπικές χώ-
ρες παρατηρούνται συχνά άναρίθ-
μητοι άπό αυτούς, τους άβρανοόβστες,
'Ο οικοδομικός αυτός όργασμός συνε-
χίζεται άκόρυστα, όσο υπάρχει η
κοινωνία τους, που πολλές φορές ά-
ποτελείται άπό έκατοντάδες έκασομύ-
μυρια τερμίτες.

Οι τερμίτες καλλιεργούν διάφορους
μύκητες, άπό τους όποιους τρέφονται
και ζούν πάντα μέσα στις τερμιτο-
φαλιές τους, που είναι χτισμένες κα-
τά τέτοιο τρόπο, ώστε να μη τις δια-
περνά ποτέ το φώς της ημέρας.
'Η ιστορία κάθε τερμιτοφαλιάς άρ-
χίζει μ' ένα «βασιλικό» ζευγάρι τερ-
μιτών, που άποτελεί τον πυρήνα μίας
κοινωνίας τερμιτών και που με ά-
σύλληπτη ταχύτητα, μέσα σε λίγα
χρόνια, θα άρθίψη περισσότερο άπό
έκατο έκασομύμυρια τερμίτες!

Το «βασιλικό» ζευγάρι σκάει μέ-
σα στο έδαφος ένα ιδιότερο διαμέ-
ρισμα γιά τη βασίλισσα, που άφροδι-
νεται σ' όλη της τη ζωή στο άναπα-
ραγωγικό έργο της.
Σκάδοντας μέσα στην ύπόγειο στρο-
τό, το «βασιλικό» ζευγάρι, σχηματίζει
μικρούς κήπους, όπου φυτρώνουν ει-
δικοί γι' αυτούς μύκητες, που τους
ποτίζουν καθημερινά οι τερμίτες με
το στόμα, έκκρίνοντας ένα ειδικό ά-
γρό.
Όταν σχηματισθούν τα πρώτα έν-
τομα, η βασίλισσα και ο σύζυγός
της άποτραβίζονται στο βασιλικό θά-
λαμο, που έχτισαν στο βάθος της γής.
'Ο ρόλος τους έχει τερματισθί.

**Μπρούτζινο
ώραίο
χρώμα
και
τόν
χειμώννα...**

...ΜΕ ΧΡΩΤΑΝ

ΤΟΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΝ

A painting by John Ford, depicting a scene from the movie 'The Man Who Shot Liberty Bell'. On the left, a man in a dark suit and tie (James Stewart) points his right hand towards a target mounted on a wall. The target is a circular bullseye with a central square containing a portrait of a man in a military uniform. Three arrows are embedded in the target. On the right, another man in a military uniform (Gary Cooper) stands with his back to the viewer, looking towards the target. The background is a simple, textured wall with a doorway visible in the upper right. The style is characteristic of mid-20th-century Hollywood painting, with strong contrasts and a focus on the central figures and action.

ΜΕΓΑΛΟΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ
— 'Εγώ διακοπές;... Για δου-
λειά ήρθα εδώ... Γυρεύω μία νέα
γραμμάτσα!...

